$1.25

31

TALES

เมื่อนั้นเอง สงครามก็อุบัติขึ้นระหว่างมนุษย์กับกองทัพช้างที่เคลื่อนบีบเข้ามาพร้อม ๆ กันทุกด้าน ระยะจากฝ่ายมนุษย์ ซึ่งตกอยู่ใจกลางกับรัศมีการคืบเข้ามาล้อมเงียบของมัน ห่างเพียงไม่เกิน 40 เมตร เท่านั้น

โดยไม่จำเป็นต้องการสั่งการใด ๆ กันอีกทั้งสิ้น ทั้ง 19 ชีวิต หันหลังเข้าหากัน หันหน้า และปากกระบอกปืนออกไปยังศัตรูอันเป็นสัตว์ใหญ่นับจำนวนไม่ถ้วน ที่กำลังประดังหนุนเนื่องกันเข้ามา

แล้วปืนทุกกระบอกนานาชนิด ต่าง ๆ ขนาด ก็ระดมแผดออกไป ทำให้ความเงียบของราวไพรกลายเป็นยุทธภูมินรกในทันที หูดับตับไหม้

ระลอกแรกประมาณ 10 กว่าตัว ที่ดาหน้าเข้ามา บ้างล้ม

ฟุบอยู่บนกลิ้งตะแคง คราวนี้เอง ที่ได้ยินเสียงแผดร้องอยู่โอ๊กอ๊าก แว่แว่นของพวกมัน เลือดสาดกระจายไปทั่วทุกพุ่มพง

เชิดวุธด้วยความมั่นใจในกระสุนที่บรรจุในไรเฟิลของเขา ไก่หลักอยู่กับที่ แต่ละตูมของเขา ราวกับมือพรานที่ชำนาญไพร หรือพรานช้างโดยเฉพาะ เพราะตอกกลางกะโหลก หรือบริเวณส่วนศีรษะตัดสมองล้มครืนลงทุกครั้ง พอกระสุนหมด ก็เผ่นถอยตาลีตาเหลือกบรรจุชุดใหม่ เกิดแล่นเข้ามาประกบหลังไว้

"ถอยก่อน นายทหาร!"

เจ้าพรานเด็กหนุ่มตะโกนบอก พร้อมกับซัด.375 ประจำมือออกไป เสียงหัวกระสุน กระทบกับร่างอันใหญ่โต ดังได้ยินถนัด แม้ว่ากัมปนาทของเสียงปืนจะกึกก้องอยู่แล้วก็ตาม เศษกระดกเศษหนังบางส่วนของไอ้ตัวที่ตกเป็นเป้า กระจายว่อน เกิดทำหน้าที่คุ้มกันเชิดวุธไว้ และยิงปะทะปะทัง เพื่อให้นายทหารหนุ่มได้มีโอกาสได้บรรจุกระสุนชุดใหม่

เสย่พุ่งเข้าหานายคี๊ธ คอยยืนเคียงคู่ไว้ และจันถือปืนคุมเชิงอยู่อย่างฉลาด เพราะรู้ว่าคี๊ธจะต้องยิงจนหมดกระสุนที่บรรจุอยู่ในแม็กกาซีนของตน แล้วต่อจากนั้นแหละ โอกาสที่จะแหลก-ลาญก็จะมาถึง ซึ่งเสย่จะทำหน้าที่ยับยั้งไอ้ตัวที่พุ่งเข้ามาใกล้นายคี๊ธที่สด

เบลกับคริส โดดแยกกันออกไปคนละมุม สวนเข้าหาพวกลูกหาบที่กำลังตาหูเหลือก เพราะพวกนั้นมีปืนลูกซองเดี่ยวแฝดบ้าง กระสุนวงจำกัด เมื่อยิงแล้วก็ต้องหักลำบรรจุใหม่ สองสาวอเมริกัน พิสูจน์ชัดออกมาอีกครั้งว่า ในภาวะวิกฤติเช่นนี้ ทั้งคู่จัดอยู่ในประเภทสติมั่นคงและห้าวหาญ ยิ่งเสียง

เอ็ม 16 ระเบิดถี่ยิบ ปัง! ปัง! ปัง! ไม่เป็นจังหวะ มันไม่สู้จะได้ผลนัก เพราะหัวกระสุนหน้าตัดเล็กและแรงปะทะน้อยเกินไปสำหรับสัตว์มหึมา ที่พุ่งเข้าใส่ในขณะนี้ กว่าจะล้มแต่ละตัว ก็พุ่งเข้ามาเกือบจะถึงกาย จันแล่นเข้าไปคอยคุ้มกันหมอเบลไว้ในขณะที่ตาเฒ่าบุญคำก็ประชิดอยู่เบื้องหลังของคริสติน่า ตัวไหนที่หล่อนยิงไม่ล้มและทวีความดุร้ายเกรี้ยวกราดม้วนงวงแล่นแผ่นดินสะเทือนเข้ามาอย่างหวุดหวิดจวนตัว แกก็บรรจงตอกโครมเข้าไปด้วย .375 ถล่มฮวบลงฟาดแผ่นดินสะเทือน พร้อมกับร้องตะโกนบอกว่า

"แหม่ม เลือกยิงที่หัวมัน อย่ายิงที่อื่น!"

คริสไม่ฟังเสียงเสียแล้ว หล่อนแทนที่จะยิงทีละนัด ซึ่งไม่ทันใจ บัดนี้ผลักสวิตช์ไปที่ฟลออโต ประทับเอ็ม 16 ขึ้น กะในระดับต่ำแนบเอวแล้วก็กดพรืด พรืดออกไปเป็นชุดๆ อย่างชำนาญ ชุดละ 3-4 นัด แต่ถี่เร็วโดยส่ายปากกระบอกปืนในแนวราบ

คราวนี้ได้ผล หลายต่อหลายตัวที่เบียดเสียดยัดเยียดกันเข้ามาหมุนคว้าง โดนบริเวณขาบ้าง ลำตัวบ้าง หลุดเข้ากะโหลกไปบ้าง ถ้าไม่ล้มก็ปัดเป๋ซวนเซเสียโอกาสเชื่องช้าไป เสียงร้องของพวกมันคราวนี้แซ่ขรมกึกก้องป่า เป็นเสียงแห่งความเจ็บ-ปวดระคนโกรธแค้น หรือมิฉะนั้น ก็สัญญาณที่จะเรียกพวกพ้องให้ช่วยกันประดังเข้ามาอีก

สแตนลีย์ดูเหมือนจะฉลาด และไหวพริบดีที่สุด เพราะสามารถกะคำนวณสถานการณ์ได้ว่า ไม่สามารถจะปะทะหยุดยั้งกองทัพไอ้คชสารผีสิงนับจำนวนไม่ถ้วนเหล่านี้ได้แน่ เขายิง

ยอกไปเพียง 3 นัดเท่านั้น เท่าที่บรรจุอยู่ในไรเฟิลขนาดหนัก ซึ่งทุกนัดเจ้าช้างมหากาฬที่ตกเป็นเป้าล้มทั้งยืน แล้วตัวเองก็แล่นกลับมาที่เต็นท์นอน ซึ่งบัดนี้สายกั้นขึงหลังคาขาด ตลบลงมาคลุมไว้หมด รื้อค้นโดยเร็ว คว้าได้ระเบิดสังหาร 6-7 ลูก เอามาเหน็บเอาไว้ก่อน พร้อมกับบรรจุกระสุนชุดใหม่

"อย่ายิงพร้อมกันหมดทุกคน ผลัดกันยิงเป็นชุดๆ!"

อเมริกันหัวหน้าคณะตะโกนเท่าที่เสียงจะมีอยู่ทั้งหมด สั่งการแต่หาประโยชน์อะไรไม่ได้ยามนี้ เสียงปืน เสียงช้าง เสียงไม้หักพินาศและเสียงเอะอะของคนในแค้มป์กลบหมด

เบลนั้น พอได้ยินเสียงคริสยิงเป็นชุด หล่อนก็ผลักสวิตช์บังคับการยิง แล้วกัดฟันกราดออกไปเป็นชุดยาว โดยกดเลียดกับพื้นละเฉียงขึ้นสูงตามแนวสะบัดไต่ของเอ็ม16

การยิงรัวฟลูออโตแบบนี้ จะไม่ได้ผลเลย ถ้าหากประจันหน้ากับมันชนิดตัวต่อตัว หรือตามยิงแบบล่ากันธรรมดา แต่ในยามที่ไอ้ช้างผีเปรต เหมือนจะถูกบงการจากเวทมนตร์นรกโหมกันเข้ามาเป็นกองทัพแบบนี้ เอ็ม 16 ยิงแบบกล ให้ผลชะงัดไม่ใช่น้อยเหมือนกัน ไม่มีนัดไหนพลาดเป้าหมายเลย เพียงแต่จะถูกส่วนใดของตัวใดเท่านั้น เพราะมันหนุนเนื่องกันเข้ามามากเหลือเกิน ต่างผลักต่างดันกันเข้ามา

และบัดนี้ นับจากกระสุนนัดแรกระเบิดขึ้น กินเวลา เพียงไม่เกิน 2-3 นาทีเท่านั้น ซากช้างที่ประดังประเดกันเข้ามาก็ล้มระเนระนาดเป็นภูเขาเลากา กลายเป็นแนวกีดขวางพวก

มันกันเองไม่ให้พุ่งเข้ามาได้รวดเร็ว เพราะจะต้องไต่ซากของพวกกันเองที่ล้มกลิ้งไปก่อนแล้ว เลือดนองแทบจะท่วมเนินดินเชิงผานั้น **ไม่มีใครกะถูกว่าพวกมันล้มไปแล้วกี่ตัว แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ ไม่มีการถอยเพราะหนุนเนื่องกันเข้ามาราวกับกองพันของทหารกล้าตาย ชนิดที่จะบุกขยี้ทำสงครามแตกหัก ถ้าเป็นการสู้รบระหว่างคนต่อคนด้วยกัน ระยะนี้ก็เรียกว่า 'ติดดาบปลายปืน' แล้ว**

ฝ่ายมนุษย์เอง ก็วิ่งกันพล่านเหมือนมดแตกรัง คนนั้นวิ่งไปสกัดยิงด้านนี้ และคนนี้ก็วิ่งไปดักอยู่ทางด้านโน้น ไอ้บ้างก็วิ่งหนีเพราะบรรจุกระสุนไม่ทัน โกลาหลอลหม่านเสียยิ่งกว่าคราวที่ปะทะกันตรงป่าไผ่เสียอีก

กองไฟใหญ่น้อยรอบด้านที่ก่อไว้ ยามนี้หาประโยชน์อันใดไม่ได้เลย เพราะพวกมันบุกตะลุยผ่านแนวเข้ามาแล้ว

คี๊ธยิงพลางตะโกนด่าพ่อล่อแม่ไปพลาง สแตนลีย์นั้นตะโกนอยู่แต่ว่า ให้ถอยขึ้นหน้าผา แต่ไม่มีใครสนใจฟังเสียงเขา ขยับระเบิดมืออยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่กล้าขว้าง เพราะรัศมีของระเบิดสังหารมันเลียดดิน เกรงสะเก็ดจะปลิวไปถูกพรรคพวกกันเองเข้า

คริส ยิงหมดแม็กกาซีน 30 นัดแรกไปแล้วหล่อนปลดแม็กฯเก่าออกทิ้ง กระชากแม็กฯสำรองที่บรรจุกระสุนเต็มขึ้นมายัดสวบเข้าไปแล้วก็กระหน่ำยิงต่อไปอย่างบ้าเลือด ปากหล่อนตะโกนเรียกหารพินทร์ ไพรวัลย์ แต่ไม่ได้เรียกดิบดีอะไร ทว่า

เป็นการตะโกนสาปแช่งและด่าโดยที่ตัวเองก็ไม่รู้สึก หล่อนโกรธแค้นเที่ยงมนี้มองไม่เห็นมัคคุเทศก์นำทาง อันเป็นที่หวังที่พึ่งของทุกคนเลย ไม่รู้เขา 'หายตัว' ไปไหนเสียแล้ว

บุญคำพยายามกระชากหล่อนให้ถอยหลังผละหนีไปทางหน้าผา แต่แม่ผมทองสะบัด มิหนำซ้ำยังหันมายกเท้าถีบตาเฒ่าเซแซดๆ ไป แล้วแยกเขี้ยวหันไปกระหน่ำลูกปืนใส่กองทัพช้างที่กำลังเคลื่อนขบวนเข้ามาเหล่านั้นต่อไป

"ฆ่ามัน! ฆ่ามันให้หมด!"

หล่อนแผดเสียง

"ฆ่ามันไม่หมดหรอกแหม่ม แต่มันจะขยี้เราแหลกหมด"

บุญคำร้องเสียงหลง

เจ้าตัวหนึ่งเจอลูกโดดของนายตาบเข้าที่โคนงวงกำลังบ้าดีเดือด แล่นทะลวงผ่านเข้ามาถึงใจกลางแค้มป์ คี๊ธ เชิดวุธ และพรานประจำตัวยิงไม่ทัน เผ่นหนีหลบกันไปคนละทาง แล้วล้มระเนระนาด ไอ้ตัวนั้นแล่นเข้าใส่คริสทางด้านหลัง ระยะห่างเพียงแค่ 5-6 วา เท่านั้น ที่งวงของมันจะยื่นถึง

บุญคำหันขวับมาพอดี ร้องจ๊าก แหย่กระบอกลำกล้องพรวดอย่างชนิดจ้ำจี้จ้ำไชทิ่มเข้าใส่หน้ามันแล้วน้าวไก

แชะ!

กระสุนของแกชุดนั้นหมดพอดี สมุนขวาของรพินทร์ร้องสุดเสียง เผ่นเข้าคว้าเอวแม่ผมทอง กระชากล้มกลิ้งคลุกคลีไปด้วยกัน พันรัศมีงวงของไอ้ยักษ์ตัวนั้นไปได้เพียงแค่ฝ่ามือ

มันหมุนตัวกลับเข้าใส่ ซึ่งนั่นหมายถึงว่าทั้งบุญคำและคริสติน่า จะต้องแหลกไปด้วยกันทั้งคู่

พรพระ:อม

สแตนลีย์ กำลังป้อนกระสุนเข้าแม็กฯ ไรเฟิล เขาเห็นเหตุการณ์อย่างถนัดตา บรรจุกระสุนยังไม่ทันครบจำนวน ได้แค่นัดเดียวก็ยัดกร้วมเข้ารังเพลิง กดบึมม์ออกไปในระยะที่ห่างกันประมาณ 15 เมตร โดยไอ้ช้างตัวนั้นหันก้นให้พอดี

หัวกระสุนขนาด 500 เกรนตัดหางมันขาดตกลงพื้นแล้วทะลุทะลวงเข้าไปทางช่องทวารหนัก ผ่านกลางลำตัวอย่างฟลุ้คที่สุด ทั้งๆที่คนยิงก็ยิงออกไปอย่างส่งเดช

คชสารตัวนั้นขาหลังคู้ลงก่อน ร้องโอ๊กยาวลั่น แต่ขาหน้ายังยันพื้นสั่นริกๆ สะบัดฟัดฟาดงวงอยู่ไปมา ปลายงวงของมันห่างจากร่างของคริส ซึ่งบุญคำกอดกลมไว้แค่ผ่ามือเดียว ตาพรานเฒ่าหมุนตัว กระชากเอาแหม่มร่างใหญ่ให้ถอยห่างออกไปอีก ทั้งๆ ที่ตัวแกเล็กนิดเดียว

มันพยายามจะยันขาหลังขึ้นให้ได้ ด้วยอาการยักแย่-ยักยัน นายตาบ หรือมิฉะนั้นก็ลูกหาบคนใดคนหนึ่ง เห็นไม่ถนัด วิ่งปราดเข้าไปจนชิดทางด้านกกหูซ้าย ตอกกระสุนลูกโดดเบรนน็คเก้โครมเข้าไปอย่างอาจหาญและใจถึง ระยะยิงห่างแค่คืบเดียว

นัดนั้นเอง ที่ทำให้ขาหน้าที่ยังยันพื้นไว้ของมันค้ลง แล้วเปลี่ยนเป็นตะแคงราวกับกำแพงล้ม ฝุ่นตลบ

"กระสุนลูกโดดหมดแล้ว!"

เสียงพวกลูกหาบตะโกนบอกกันต่อๆไป

บุญคำฉุดแหม่มคริสขึ้นมายืนได้ ในขณะที่เชิดวุธ คี๊ธ

และอิสซาเบล ก็วิ่งกันเข้ามารวมกลุ่ม โดยที่มีเกิดและเส่ย วิ่งสลับกันอยู่ไปมา ผลัดกันยิงอย่างดุเดือด เป็นการยิงในระยะที่ใกล้ที่สุดและเป้าหมายแล่นเข้ามาหาเอง จึงยากนักที่จะผิดหวัง **ในกระสุนแต่ละนัดของพรานมือดีทั้งสองทุกตูม หมายถึงการล้มอย่างหมดฤทธิ์เดช จะตายคาที่หรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ไม่มีโอกาสจะลุกอีกแล้ว**

สองระลอกที่หนุนเนื่องกันเข้ามาแต่แรก กลายเป็นภูเขากั้นแนวบุกของพวกมันไปเสียแล้ว แต่ระลอกที่สามนี้เอง ฝ่ายมนุษย์ก็ขวัญกระเจิงไปอีกครั้ง

ช้างจำนวนที่ถาโถมบุกตะลุยเข้ามานี้ เป็นรปขบวนช้างศึกจริงๆ เพราะในระลอกที่สาม ซึ่งกำลังย่างก้าวข้ามซากของเพื่อนๆมันเข้ามา หลายต่อหลายตัวมีร่างคล้ายมนุษย์นั่งประจำอยู่บนคอด้วยเหมือนควาญ...ทำหน้าที่บังคับช้าง

“เฮ้ย! ดูนั่น ไอ้ตัวอะไร มันนั่งอยู่บนคอช้าง!”

พวกพรานพื้นเมือง และลูกหาบ ตะโกนบอกกันโวยวาย

พวกนายจ้างผงะหลัง...

ไฟฉายสองสามดวงสาดออกไป กระทบกับภาพเหล่านั้นได้รางๆ แต่ตาไม่หลอกแน่ มีอะไรที่รูปร่างเหมือนคน นั่งอยู่บนคอช้างจริงๆ ชุดหนึ่ง ประมาณ 7-8 ตัว จะมีร่างชนิดนั้นนั่งนำหน้าขบวนอยู่ร่างหนึ่ง กางแขนทั้งสองออกโบกต้อนโขลงช้างให้ประดาหน้าเข้ามา

คนยิงก่อนเป็นคนแรกในชุดระลอกที่สามนี้คืออิสซาเบล

หล่อนไม่ได้ยิงช้าง แต่หมายยิงไปยังร่างที่นั่งอยู่บนคอในลักษณะควาญ เสียงเปรี้ยง กระสุนแหวกอากาศจะว่าผิดก็ใช่ที่ สำหรับฝีมือขนาดนี้ แต่ไม่ปรากฏว่าร่างที่อยู่บนคอช้างจะสะดุ้งสะเทือนหรือผละหลุดไป

เมื่อนั้นเอง จันจึงสลัดเอ็ม 16 สำรองอีกกระบอกหนึ่ง ที่สะพายไหล่อยู่ และไม่เคยใช้เลยออกมา

“แหม่ม! ยิงมันด้วยไอ้บอกนี้...”

แกร้องบอก

เบลคว้าปืนที่จันโยนมาให้ได้ กระชากฐานออกแล้วประ-ทับยิงอีกครั้ง คราวนี้ปังเดียว ไอ้ร่างที่เห็นอยู่บนคอช้าง ซึ่งวิ่งดุ่ม ๆ หัวกระดุบ ๆ เข้ามา กระเด็นผลัวยร่วงหายไปในทันทีอย่างน่าอัศจรรย์

แล้วทุกคนก็ช่วยกันระดมยิงอีก และจะหมายไปยังร่างที่นั่งบังคับอยู่ทั้งสิ้น

บุญคำ เกิด เส่ย จัน และเบล ถ้าจับปังเข้าที่ร่างไหนบนคอช้าง ได้ผลทุกนัด ร่วงไม่เป็นท่า หายแว่บไปในความชุลมุนของตีนมหึมาที่ตะลุยย่ำเข้ามา แต่ถ้าเป็นปืนของคี๊ธ สแตนลีย์ ตม! เปล่า! ไม่มีความหมาย นอกจากจะหมายยิงหัวช้างเท่านั้นจึงจะเห็นว่ากระสุนทำงานพอได้ผลบ้าง

พวกลูกหาบใช้กระสุนโดดที่รพินทร์แจกไว้จนหมด คราวนี้ก็ล่อกันตามมีตามเกิด เล่นลูกปรายดับเบิ้ลโอบั๊คที่มีอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งก็ยังดีกว่าจะถือปืนไว้เฉย ๆ เสียงลูกซองกระสุนลูกปรายระเบิดโพล่ง ๆ ขึ้นมาอีก ระงมไปหมด

“โว้ย! ต้านไม่อยู่แล้วโว้ย! ใครไม่เผ่น กูเผ่นละ”

ตาเฒ่าบุญคำแหกปากออกมา เพราะตัวแกเองกระสุนเท่าที่บรรจุอยู่ในกระเป๋ากางเกง 20 กว่านัดหมดสิ้นไปแล้ว เผ่นใส่ตีนหมาไปทางหน้าผาโดยเร็ว ไม่ห่วงใครอีกทั้งสิ้น แม้แต่แม่ผมทอง ซึ่งแกมีหน้าที่คุ้มครองดูแลอยู่ เพราะเหลือกำลังลากจะห้ามปรามตักเตือนกันยังไง ยามนี้หล่อนก็ไม่ยอมฟังเสียงพอดีผ่านหน้าสแตนลีย์หัวหน้าคณะคว้าคอแกไว้ได้

“บุญคำ เอายังไง?”

“ถอย! นายห้าง...ถอยขึ้นหน้าผาได้แล้ว ไอ้คำจะบอกยังไงก็ไม่มีใครฟังเสียง เรากำลังจะเละกันทั้งหมด พวกมันแห่กันมาเป็นร้อย ๆตัว ยิงจนกระสุนแทบหมดแล้ว”

เมื่อนั้นเอง สแตนลีย์ จึงตัดสินใจเด็ดขาด กระชากสลักนิรภัยจากกระเบิดมือออก แล้วขว้างโด่งขึ้นไปไกลลิบเพื่อให้ห่างที่สุดและกะให้ตกลงกลางโขลงของไอ้งาดำ ซึ่งบัดนี้ ความชุลมุนทำให้สังเกตไม่ได้ว่าตัวมันอยู่ที่ไหน

อึดใจต่อมานั้นเอง ระเบิดก็กัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นปานว่าขุนเขารอบด้านจะถล่มราบลง

เสียงระเบิดนั้นเองทำให้พรรคพวกทุกคนได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ท่ามกลางการแตกหนีชุลมุน แล้วร้องอย่างเจ็บปวดตกใจของคชสารร้ายด้านที่ระเบิดตก ประกายไฟสว่างแว่บลูกแดงจ้า

“ทุกคน ถอยขึ้นหน้าผาเร็วที่สุด ทิ้งที่มั่น!!”

เขาตะโกนสั่งเต็มเสียง

คริส อิสซาเบล เชิดวุธ และคี๊ธจึงพากันวิ่งพรูมาที่เต็นท์คว้าได้เป้หลังคนละใบ ไม่คำนึงว่าจะเป็นของใครสุดแต่จะฉวยได้ แล้วก็ออกวิ่งตามบุญคำไปในทันที โดยมีสแตนลีย์ยืนกำระเบิด คอยต้อนระวังหลังอยู่

จันก็ตะโกนบอกไปทางพวกลูกหาบทั้งหลายที่กำลังจ้าละหวั่นกันอยู่ สั่งให้ถอยเช่นกัน พวกนั้นก็อยากจะถอยอยู่เต็มทีแล้ว จนใจที่ฝ่ายนายจ้างยังดื้อดึงปักหลักยิงสู้อยู่เท่านั้น พอได้รับสัญญาณให้ถอย ต่างก็วิ่งกันอย่างไม่คิดชีวิต เกิด เส่ย และจัน พร้อมทั้งสแตนลีย์ เป็นชุดสุดท้ายที่คอยยิงปะทะหน่วงเหนี่ยวไว้

"พี่คำ ประเดี๋ยวพวกฉันถอย ช่วยยิงคุ้มกันลงมาด้วย"

จันตะโกนเอ็ดอึงขึ้นไป ในขณะที่ประทับไรเฟิลยิงอยู่โครมๆเป็นจังหวะ สุดแต่จะเห็นตัวไหนใกล้เข้ามา กองทัพช้างตายเป็นเบือก็จริง แต่ที่มั่นของมนุษย์ทำท่าจะแหลกแน่นอนแล้ว

"เออ! กูจะยิงช่วยจากบนนี้ พวกมึงถอยได้แล้ว ลากเอานายห้างบ๊อบขึ้นมาด้วย"

ตาคำ ผู้ขึ้นไปหยุดหอบแฮ่กๆ อยู่บนตะพักที่สูงตอนหนึ่งร้องตอบลงมา แล้วก็นับจำนวนคน ที่กำลังทยอยไต่ตามแกขึ้นไปทีละคน โดยร้องบอกให้ขึ้นสง...ขึ้นไปส่ถ้ำที่พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองจุดไต้โบกมืออยู่ไปมา เป็นเครื่องหมายส่องทางอยู่แล้ว ทุกคนเหนื่อยแทบขาดใจ เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ถลอกปอกเปิงไปตามๆ กัน

คริสติน่า กระสุนหมดสิ้นลงแล้วทั้งสองแม็กกาซีน อิสซาเบลเหลืออยู่อีกแม็กฯ หนึ่ง กระสุนอย่างมากก็ไม่เกิน 15 นัด

คี๊ธนั้นเหลือเฉพาะที่ติดตัวอยู่แค่ 3 นัด ส่วนเชิดวุธเกลี้ยงฉาด มีแต่ลูกระเบิดมือ แบบทำลายที่มั่นอยู่ 3 ลูก ติดอยู่ในย่ามหลัง

คลังกระสุนส่วนใหญ่นั้น คณะพรรคได้ลำเลียงขึ้นไปเก็บไว้บนถ้ำก่อนแล้ว เหลือไว้เฉพาะเท่าที่คิดว่าจำเป็นจะต้องใช้เท่านั้น แต่คาดไม่ถึงว่า จะต้องยิงกันชนิดลำกล้องร้อนจนจับไม่ได้ดังเช่นขณะนี้

พอส่วนใหญ่ไต่ขึ้นหน้าผาตามทิศทางที่รพินทร์กำหนดไว้ให้และบุญคำเป็นผู้นำในขณะนี้ ครบหมดสิ้นแล้ว กองทัพของไอ้งาดำที่มีไอ้ผีดิบป่าช้าแตก นั่งคร่อมมาบนคอ ก็เหยียบเข้าถึงอาณาบริเวณปางพัก

จันวิ่งมาผลักหลังให้สแตนลีย์ผละออกแล่นได้แล้ว ตัวเองกับเส่ย และเกิด คอยยิงปะทะไว้คนละนัด ต่อจากนั้นก็แล่นอย่างไม่คิดชีวิต โดยมีโขลงช้างที่ใกล้ที่สุด 5-6 ตัว วิ่งกวดไล่เข้ามาทิ้งระยะไม่ห่างนัก โดยไม่นับอีกเป็นจำนวนหลายสิบ ที่กำลังดุ่มๆโผล่ออกมาเต็มป่า ก้าวเหยียบพรรคพวกของมันเองที่ล้มระเนระนาดไปแล้วนับสิบๆตัว ปรี่เข้ามาอย่างไม่ลดละหวั่นระย่อต่อลูกปืน

คี๊ธ เชิดวุธ อิสซาเบล ยืนรออยู่ตรงตะพักแรก ที่ บุญคำคุมเชิงอยู่ ส่วนคริสนั้นลงนั่งหอบ ทำอะไรไม่ถูกแล้ว พวกนั้นช่วยกันฉายไฟลงไปข้างล่าง เพื่อส่องทางให้พรรคพวกและตรวจการณ์เตรียมช่วยเหลือ อิสซาเบล และนายคี๊ธ ประทับ

ปืนยิงสกัดลงไปอย่างระมัดระวัง เปิดทางให้พวกที่เหลือตะกายกันขึ้นมา คนรั้งท้ายสุดก็คือจัน

ชั่วอึดใจใหญ่ๆ ต่อมา พวกที่เหลือข้างล่าง ก็ตะกายขึ้นมาสู่ที่สูงได้หมด ในขณะที่แค้มป์ถูกเหยียบแหลกพินาศ ท่ามกลางเสียงแผดร้องแซ่สนั่นของโขลงไอ้ช้างปีศาจ ที่พากันมาจับกลุ่มชุมนุมกันอยู่ตรงบริเวณที่ตั้งแค้มป์เดิมเต็มไปหมด **เสียงร้องประสานของมัน ประหนึ่งเสียงโห่ประกาศถึงความมีชัย หรือมิฉะนั้นก็ท้าทายให้มนุษย์ลงไปประจันหน้ากับมันอีก**

พอเห็นว่าจำนวนสุดท้าย ไต่ขึ้นมาถึงบริเวณที่ปลอดภัยพอสมควรแล้ว เชิดวุธกับคี๊ธ ก็ดึงสลักระเบิดมือออก

“ล่อแม่มันด้วยไอ้นี่เลย ม๊ะ! คี๊ธ หนึ่ง สอง สาม!”

แล้วทั้งสองก็ขว้างระเบิดลงไปข้างล่าง กลางแค้มป์อันเป็นที่ชุมนุมของโขลงช้างทันที เสียงระเบิดดังสนั่นจนแผ่นดินสะเทือนพร้อมกับประกายไฟแลบจ้า พวกมันแตกกระจายแล่นกระเจิงไปเฉพาะพวกที่โดนสะเก็ด และตกใจเสียงระเบิดที่หล่นใกล้ๆ แต่อีกพวกที่ยังอยู่ห่างออกไป ก็หนุนเนื่องเข้ามาแทน **พวกมันบ้าเลือดเสียยิ่งกว่าฝ่ายมนุษย์อีก และกะทำลายแหลกไม่ให้มีเหลือแม้แต่ชีวิตเดียว ถ้าหนีไม่ทัน โดยไม่คำนึงถึงว่าพวกมันจะต้องสญเสียล้มตายไปเท่าใด**

ไอ้ผีดิบหลายตน ที่นั่งคร่อมอยู่บนคอช้าง ในระยะที่บุกเข้ามานั้น ถูกกระสุนอาคม ของบุญคำ กระเด็นหายไปในความมืดไม่ต่ำกว่า 7-8 ซาก แต่บัดนี้ ยามที่ฝ่ายข้างบนฉายไฟส่องลงไปกลางโขลง ก็ยังเห็นอีกนับสิบ ที่ยังนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนคอ และช้างที่มันนั่งบังคับอยู่เหล่านั้น ก็เดินปรี่เข้ามายังริมเนิน

ทางสาดชัน มีอาการประหนึ่งเหมือนขุนศึกบนคอช้าง ที่ไสช้างเข้ามาแหงนเงยดูศัตรูผู้แตกพ่ายขึ้นไปอยู่บนหน้าผา

พวกมันพากันชี้มือประดุจตีนแร้ง ขึ้นมายังกลุ่มมนุษย์อย่างประสงค์ร้าย และไม่มีท่าทีว่าจะสงบศึก นอกจากจะตามพิฆาตกันให้ถึงที่ และที่น่าสยองขนที่สุดก็คือ ไอ้ที่กำลังเดินอยู่กับพื้น และปีนป่ายช้าๆ ตามขึ้นมาก็มี ช้างปีนขึ้นมาไม่ได้ แต่พวกมันปีนขึ้นมาได้...

“กูจะต้อนพวกนายห้างขึ้นไปข้างบน ไอ้จัน ไอ้เกิด ไอ้เส่ย สกัดไอ้ผีนรกที่กำลังไต่ตามขึ้นมานั่นไว้ ตามขึ้นมาเท่าไหร่ตอกลงไปให้หมด!”

บุญคำสั่งการกับลูกน้องชุดหลัง ที่เพิ่งจะตะเกียกตะกายขึ้นมาถึง แล้วตัวแกเองก็หันมาโบกมือไล่พวกนายจ้าง ร้องบอกตามประสาของแกว่า

“โกๆๆๆๆๆ! อัปๆๆๆๆๆ! ขึ้นไปเร็วๆ เจ้านาย ขืนช้าฉิบหายแน่”

พลางแกก็ไต่เข้าไปที่แหม่มเบล ที่เกาะแง่หิน เอาหน้าเช็ดเหงื่อกับแขนเสื้ออยู่เคียงข้างคริส ต่อให้อากาศในขณะนี้จะหนาวเยือกสักขนาดใดก็ตาม ความรู้สึกของทุกคนเหมือนอยู่ในเตานรก พอผ่านเชิดวธ นายทหารหน่มก็คว้าแขนไว้

“ลุงคำ ลูกปืนฉันหมด ขอมั่ง”

“ของไอ้คำก็หมดเหมือนกัน แต่เดี๋ยว จะเอาปืนกระบอกที่แหม่มเบลถือนั่นให้ คงจะมีกระสุนติดแม็กฯ อยู่มั่งหรอก นายทหารเอาปืนกระบอกนั้นตอกกับไอ้ผีที่มันกำลังคลานไล่เราขึ้นมา อย่าใช้ปืนกระบอกอื่น มันไม่ได้ผลหรอก”

ตาพรานเฒ่าจำได้เป็นอย่างดีว่า จันเป็นคนเอาเอ็ม 16 กระบอกที่สองซึ่งกระสุนได้ผ่านเข้าพิธีกรรมของแกไว้แล้วมอบให้แม่ผมแดงใช้ยิงปะทะ และเชื่อว่าเบลคงจะยิงยังไม่หมด ตรงข้ามกับของคริส ซึ่งยิงมากกว่าทุกคน เกลี้ยงฉาดไปแล้วทั้งสองแม็กฯ 60 นัด พอถึงตัว แกก็ฉวยแย่งจากมือของหมอเบล

“แหม่ม! เอาปืนบอกนี้ให้นายทหาร ตัวแหม่มเองมีสะ-พายอยู่บอกนึงแล้ว อย่าช้า ปืนขึ้นไปให้สูงอีก โน่น...แสงไต้พวกไอ้โบเมียะจุดส่องโบกเป็นสัญญาณอยู่โน่น ไปรวมกันบนนั้นก่อน”

แม่ผมแดงส่งปืนให้บุญคำโดยดี ซึ่งแกก็หันมายัดเยียดให้เชิดวุธ แล้วก็ต้อนกลุ่มนายจ้างทั้งหมด รวมทั้งพวกลูกหาบซึ่งพวกนั้นแทบไม่ต้องเตือนอะไรกันมาก พอสั่งให้ถอยเท่านั้นก็พรูล่วงหน้าปีนป่ายเป็นลิงขึ้นไปก่อนแล้ว

สแตนลีย์ ในฐานะหัวหน้าคณะ ดูเหมือนจะเข้าใจสถานการณ์ได้ดีที่สุด เขาสั่งให้พรรคพวกทุกคนไต่สูงต่อขึ้นไปตามคำสั่งของบุญคำทันที โดยมีตัวตาพรานเฒ่าคุมอยู่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนใคร ตะโกนบอกทิศทางอยู่โว๊กๆ พร้อมทั้งแกว่งไต้เป็นสัญญาณ เพื่อชี้นำให้รู้ว่า ควรจะไต่มาทางด้านไหนจึงสะ-ดวก

“วุธอยู่ไหน ทำไมไม่ขึ้นมาด้วย”

คริสตินาม่องไปยังบรรดาพรรคพวกที่ไต่กันขึ้นไปเป็นทิวแถวและนับจำนวนอย่างรอบคอบ ร้องขึ้น

เสียงนายทหารหนุ่ม ร้องบอกมาจากตะพักด้านล่างว่า

“ผมยังอยู่นี่ คริส ไม่ต้องห่วง ประเดี๋ยวจะตามขึ้นไปเอง ขอฟาดกับมันอีกพัก ผมได้ปืนจากเบลแล้ว”

คริส เบล และคี๊ธ เริ่มจะรีรอ ลังเลด้วยความเป็นห่วง แต่สแตนลีย์ไหวดีกว่าทุกคนในคณะ และเชื่อแน่ว่าถ้าหากเชิดวุธอยู่ท่ามกลางพรานพื้นเมืองของรพินทร์ ก็คงไม่มีอะไรจะต้องห่วง จึงสั่งมาเฉียบขาด

“ทำตามที่เขาบอก ไม่ต้องรอ พวกเราขึ้นไปก่อน หยุดการใช้ระเบิดมือได้แล้ว”

บัดนี้ บนหน้าผาชั้นแรก ซึ่งสูงกว่าระดับพื้นเบื้องล่างสุดขึ้นมาประมาณ 20 เมตร จึงมีเพียงฉัน เสย เกิด และเชิดวุธสามคนเท่านั้นที่ยืนระวังคุมเชิงปักหลักอยู่ ทุกคนมีไฟฉายครบมือ และฉายกราดส่องตรวจลงไปเบื้องล่าง

บริเวณแค้มป์ ไม่ต้องพูดถึง มืดมิดแน่นขนัดไปหมดแล้วด้วยคชสารนับร้อยเต็มพื้นที่ไปหมด แต่ละตัวส่งเสียงประสานกันกึกก้อง ปานว่าขุนเขารอบด้านจะถล่มทลาย ชูงวงสลอนดังจะท้าทายว่า ถ้าแน่จริง พวกเอ็งมนุษย์ทั้งหลายเผ่นหนีขึ้นเขาไปทำไม ลงมาประจันหน้ากันให้เห็นดำเห็นแดงหน่อยปะไร เพราะพวกมันไม่อาจจะไต่ตามขึ้นมาได้

บริเวณแค้มป์สิ่งปลูกสร้าง สรรพสิ่งที่หลงพลัดเหลืออยู่โดยใครฉวยติดมือขึ้นมาไม่ได้ บัดนี้ถูกเหยียบกระทืบพินาศ

แหลกเหลว แม้แต่กองไฟ พวกมันก็ยังรื้อฟื้นออกหมด อันผิดวิสัยสัตว์ป่าทั่วไป

กองทัพช้าง...ไม่สำคัญเสียแล้ว เพราะถึงอย่างไรมันก็ตามขึ้นมาไม่ได้ แม้ว่าจะยึดพื้นที่ไว้ได้ทั้งหมดอย่างผู้มีชัย แต่ไอ้ที่นั่งประจำอยู่บนคอช้างบางตัว เหมือนแม่ทัพนายกอง และไอ้ที่ลงจากหลังช้างและกำลังปีนป่ายกระดีบตามขึ้นมาอย่างไม่ลดละนั่นซิ เป็นสิ่งน่าคิดมาก แต่ละตัวของพวกมัน ไม่ทราบว่าโผล่ออกมาจากนรกขุมไหน รูปร่างหน้าตาใกล้เคียงกันทั้งนั้น เชิดวุธอาจไม่เข้าใจอะไรนักนอกจากความตื่นเต้นระคนอกสั่นขวัญแขวน แต่เกิด เส่ย และจัน ที่ยืนคุมเชิงคอยระวังเป็นทัพหลังอยู่ในขณะนี้ เข้าใจได้ดีที่สุด เพราะเคยประจันหน้าชนิดถึงตัวกันมาแล้วสมัยที่บุกผ่านนิทรานคร ของนางพญาพันธุมวดี

"ไม่ต้องไปยิงช้างให้เสียเวลาอีกแล้วนายทหาร คอยตอกไอ้ผีห่า ที่มันไต่ตามเราขึ้นมานั่นดีกว่า"

จันบอก พร้อมทั้งฉายไฟไปยังใบหน้าอันน่าเกลียดที่กำลังเกาะแง่หิน กระดีบ ๆขึ้นมาใกล้ ๆที่สุด เป็นตนแรกนอกเหนือจากอีก 7-8 ตัว ที่กำลังทยอยตามหลังขึ้นมาเป็นลำดับ ด้านโน้นบ้างด้านนี้บ้าง

เชิดวุธก็คนจริง และทันต่อเหตุการณ์ดีเหมือนกัน พวกพรานของรพินทร์ทุกคนย่อมเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงของเขา สั่งยะไรเขาก็ทำทันที ในภาวะวิกฤติเช่นนี้ นายพันตรีหนุ่มประทับเถ็ม 16 กระบอกที่จันเคยมอบส่งให้เบลและไปเอาคืนมาได้หยก ๆ

ขึ้นทันที ตั้งสวิตช์ยิงกึ่งอัตโนมัติ แล้วเล็งไปยังศีรษะที่กำลังคืบคลานตามขึ้นมาอย่างช้า ๆนั้น โดยเกิดเป็นคนส่องไฟให้

ปัง!

ไม่ผิดอะไรกับมนุษย์ธรรมดาสามัญ ที่โดนปืนอย่างจังในระยะที่ไม่ห่างเกินไปนัก ไอ้ร่างนั้นหงายผึ่ง มือหลุดจากแง่หิน และโคนไม้เล็ก ๆที่มันกำลังไต่ขึ้น ไถลรูดลงไปทันที อย่างศักดิ์สิทธิ์ยิ่งด้วยอำนาจกระสุนล้างอาถรรพณ์คลุกยันต์ ‘อีเป่อ’ ของตาเฒ่าบุญคำซึ่งทำไว้ก่อนแล้ว และยังพอเหลือติดอยู่ในแม็กกาซีนปืน

เกิด เส่ย และจัน ร้องเชียร์ลั่นอย่างยินดี พวกนี้มีแต่กระสุน.375ขนาดหนักทั้งสิ้น และไม่คิดที่จะหมดเปลืองกระสุนที่ควรสงวนไว้ยามจำเป็นอีกต่อไป คงทำหน้าที่ฉายไฟส่องให้เชิดวุธทีละตัว พร้อมทั้งช่วยกันชี้บอกให้ยิง

กำลังใจของเชิดวุธก็กลับคืนมาในบัดนั้น เขายิ้มแยกเขี้ยวบอกเสียงคำราม

“ส่องไฟให้ถนัด ฉันจะเฉ่งกบาลมันเอง ตัวละนัดทีเดียว!”

“ตัวซ้ายนั่น นายทหาร”

เกิดบอกโดยเร็ว แกว่งไฟให้เห็นวูบ ๆ เป็นสัญญาณเตือนให้ยิงเป็นตัวถัดไป

“ไอ้พวกนรกแตก พวกมึงแห่กันมาจากไหนวะ?...”

เชิดวุธพูดบ่นกับตัวเอง แล้วเล็ง กระดิกไกออกไปยังเป้าหมายที่ไม่ต่ำลงไปนักอย่างบรรจง

ทุกปัง หมายถึงถ้าไม่ผงะหลุดผึ่งลงไปทั้งตัว ก็จะฟุบแล้วครูดลงไปตามแนวเนินผาอันสูงชันเกือบจะเป็น90องศานั้น

เขาเลือกยิงไปทีละตัว อย่างดุเดือดเคียดแค้น แต่ก็เล็งอย่างประณีต ไม่ด่วนผลีผลามทำให้กระสุนผิดพลาดไปโดยใช่ที่

ในขณะที่พรรคพวกส่วนใหญ่ ไต่สูงขึ้นไปสู่โพรงถ้ำใหญ่อันเป็นตำแหน่งปลอดภัยที่บุญคำเลือกชัยภูมิไว้ล่วงหน้าแล้วโดยคำสั่งของรพินทร์เมื่อตอนหัวค่ำ

อีกไม่กี่ปังเท่านั้น ที่เชิดวุธเลือกยิงเอาอย่างสบายบนที่อันสูงชันกว่า ซากของไอ้พวกผีดิบกรุแตก ที่พยายามจะสำแดงฤทธิ์ ไต่ตามขึ้นมาก็หลุดกระเด็นหายตกลงไปหมด ไม่เหลือให้เห็นเป็นที่เสนียดลูกนัยน์ตาและคอยพะว้าพะวงว่ามันจะไต่ตามขึ้นมาอีก **และวิญญาณร้ายใดก็ตาม ที่ลงอาศัยสิงสู่บงการซากมัมมี่อันปราศจากวิญญาณมาแล้วนับกาลเวลาไม่ถูก ก็คงได้ตระหนักดีแล้วว่า ยังมีสิ่งที่จะยับยั้งสกัดกั้นกฤติยา-มนตร์กาลีของมันได้อยู่เหมือนกัน**

เชิดวุธไม่หน่ำใจดึงระเบิดมือแบบทำลายบังเกอร์ออกมาอีก ขยับจะถอดสลักเพื่อขว้างลงไปยังกลางโขลงช้างด้านล่างที่เห็นเต็มไปหมด แต่เกิดฉวยข้อมือไว้ทัน

“ไม่มีประโยชน์แล้ว นายทหาร ถนอมเครื่องมือเครื่องใช้เราไว้ยามจำเป็นดีกว่า ตอนนี้พวกเราทุกคนก็ปลอดภัยแล้ว มันจะมาล้อมอยู่ข้างล่างนั่น ก็ให้มันล้อมไป ไม่ทันตะวันขึ้นก็คงไปกันเองแหละ รีบขึ้นไปรวมกับพวกเราบนโน้นเถอะ”

นายทหารหนุ่มสบถพึม แล้วยอมปฏิบัติตาม จันก็ป้องปากกู่ตะโกนบอกขึ้นไปว่า

"วู้! พี่คำ พวกชั้นจะตามขึ้นไปละนะ ทางนี้เรียบร้อยแล้ว ฉายไฟส่องทางลงมาให้ด้วย แล้วอย่าให้ใครยิงลงมา"

"เออ! ขึ้นมาได้ ไอ้จัน"

เสียงตาเฒ่าบุญคำลูกพี่ ร้องตอบมา

"ไป! นายทหาร ปืนต่อไปได้ ส่งปืนกระบอกนั้นมาให้จันถือให้ก็ได้ ของนายทหารเองก็หนักอยู่แล้ว"

เชิดวุธเข้าห้ามไก แล้วส่งปืนกระบอกนั้นคืนไปให้จัน พร้อมทั้งไต่ทางขึ้นไปทันที โดยมีจัน เกิด และเส่ยคอยเป็นพี่เลี้ยงตามอยู่ด้านล่างระวังไม่ให้เชิดวุธหลุดพลาดกลิ้งร่วงไปข้างล่าง ซึ่งถ้าไม่ตายเพราะตกหน้าผาก็ลงไปสู่บาทาคชสารนับร้อยที่ประชุมพลกันอยู่ พวกข้างบน ก็ช่วยกันส่องไฟฉายไม่ต่ำกว่า 2-3 ดวงเป็นลำเขียวจ้าลงมา เป็นเครื่องชี้ทางให้

ในเวิ้งโพรงถ้ำ ขนาดกว้างพอสมควร ตำแหน่งที่รพินทร์ให้พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายช่วยกันขนลำเลียงข้าวของเครื่องใช้จำเป็น ล่วงหน้าขึ้นมาเก็บรักษาไว้ก่อนเมื่อตอนหัวค่ำ คือสถานที่หลบภัยของทุกคน ในขณะนี้สแตนลีย์นั้น เมื่อขึ้นมาถึงครั้งแรกก็คอยตรวจนับจำนวนคน เห็น อูถะ พะโต้ และพรานพื้นเมืองทั้ง 8 คน ของฝ่ายตนอยู่กันครบหน้า ไม่มีใครขาดหายไปเลย อาวุธพวกนั้นก็ยังติดมือครบ ไม่มีใครทำหลุดหายไป ก็เต็มไปด้วยความพอใจยินดียิ่ง คริส เบล และคี๊ธ นั่งฉายไฟคอยส่องทางให้พรรคพวกที่ตามมาในระลอกหลัง พอเห็นเชิดวุธ จัน เกิด และเส่ย ขึ้นมาครบจำนวนอีก 4 คน ทั้งหมดก็ถอนใจออกมาได้อย่างโล่งใจ

ครบจำนวน 19 คน ที่อยู่ภายในแค้มป์เบื้องล่างขณะที่

โขลงช้างบุกเข้าราวีพอดี **ถ้าจะขาดหายไปก็เพียงคนเดียว เท่านั้น คือจอมพราน รพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งสูญหายไม่ได้ ร่องรอยไปก่อนที่กองทัพช้างจะบุกเข้ามาแล้ว**

กะเหรี่ยงโบเมียะ นายบ้านตะเคียนทอง และชาย ฉกรรจ์อีก 2-3 คน ไต่จากโพรงถ้ำถัดไป โผล่เข้ามาเยี่ยมสมทบ และส่งเสียงถามแซดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พวกนั้นช่วยจุดไต้เป็นสัญญาณให้เห็นอยู่ก่อนแล้ว บนบริเวณหน้าผา ทันทีที่ได้ยินเสียงปืนนัดแรกระเบิดขึ้น

“โชคดีเหลือเกิน โชคดีจริงๆ ที่รพินทร์ไหวทัน สั่งให้เราขนสัมภาระสำคัญ ขึ้นมาหลบซ่อนไว้บนนี้เสียก่อน ถ้าไม่งั้นป่นปี้หมดไม่มีอะไรเหลือเลย”

หัวหน้าคณะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงกระหืดกระหอบที่ยังไม่หายตื่นเต้น

“เขารู้ตัวก่อนล่วงหน้าแล้วว่า มันจะต้องเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น แต่ตัวเขาเองตอนนี้ไปอยู่เสียที่ไหน?”

คริสตินาผู้นั่งกุมขมับอยู่บนแง่โขดหิน ริมปากเวิ้งถ้ำ ร้องออกมาเบาๆ

ทุกคนที่กำลังพูดกันจอแจจ้อกแจ้กอยู่ในขณะนี้ก็เงียบลงทันที

กลุ่มลูกหาบ 8 คน รวมทั้งอูถะ พะโต้ และกะเหรี่ยงโบเมียะกับพวกที่มาสมทบ นั่งประชุมกันอยู่ในซอกมุมหนึ่ง พรานสี่คนของรพินทร์ก็ลงนั่งกอดเข่ากันอยู่หน้าปากถ้ำ ส่วน

ฝ่ายนายจ้างเดินกันพล่าน ภายในเวิ้งถ้ำกว้างขวางพอประมาณนั้น สว่างพลอมแพลมด้วยแสงไต้ที่พวกกะเหรี่ยงดอยเจ้าของสถานที่ปักไว้ตามซอกหิน

สแตนลีย์ สีหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอย ทุกคนอยู่ในสภาพอันม่อลอกม่อแลกทุลักทุเลแทบจะเอาชีวิตไม่รอด และนิ่งงันกันอยู่ในภาวะต่างๆกัน คี๊ธตรงเข้าหาลังเครื่องดื่มงัดขวดพลาสติกขนาดใหญ่ที่บรรจุบรั่นดีออกมา ซัดเสียเต็มเหยียด แล้วสะบัดหน้าอยู่เร่าๆ เหมือนจะให้แน่ใจว่า เหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นนี้ ไม่ใช่หลับฝันไป

อิสซาเบลกางเกงและเสื้อขาดรุ่งริ่ง จนเห็นผิวเนื้อทะลุปรุโปร่งเข้าไปถึงไหนต่อไหน แต่ขณะนี้ เจ้าตัวเองและผู้ร่วมสถานการณ์ไม่มีใครสนใจ คริสนั้นอาการเหมือนจะจับไข้ ทั้งๆที่เหงื่อชุ่มกาย ก็ยังสั่นเทา

เชิดวุธเคี้ยวหมากฝรั่งบดเยิบๆ อยู่ในปาก พร้อมทั้งลากหีบกระสุนอันเป็นคลังกลางออกมาจากกองสัมภาระอย่างเตรียมพร้อมที่จะทำศึกต่อ (ถ้าจำเป็น)

อึดใจต่อมานั้นเอง อเมริกันอาวโส ผู้เป็นหัวหน้าคณะของคนทั้งหมดก็ชูมือดีดแรงๆ ทุกคนหันขวับมามอง เขาก็พยักหน้าเรียกพรรคพวก และพรานพื้นเมืองมือดีของรพินทร์ทั้งสี่คนที่แยกย้ายเกะกะอยู่ตามมุมต่างๆ ให้เข้ามานั่งประชุมรวมหัว

ขณะนั้นจากนาฬิกาข้อมือของฝ่ายนายจ้างชี้บอก 03.45 น.

“ตอนนี้ฝ่ายเราทั้ง 19 ชีวิต รอดปลอดภัยกันหมดทุกคนแล้ว เป็นการแตกพ่ายยับเยิน ถอยขึ้นมาหลบอยู่บนหน้าผานี่ ข้าวของที่แหลกย่อยยับไปข้างล่างไม่ต้องคำนึงถึง เพราะมันไม่ใช่ของสำคัญอะไร ไอ้ศัตรูลึกลับ ที่เป็นกองทัพช้าง ก็ยังล้อมยึดพื้นที่ข้างล่างอยู่ ปล่อยมันก่อน มาหารือกันถึงเรื่องมัคคุเทศก์นำทางคนสำคัญของเราเถอะ ตอนนี้ใครมีความคิดอย่างไรบ้าง เขาเป็นตายร้ายดีอยู่ตรงไหน”

“อาจแหลกละเอียดไปก่อนเป็นคนแรกแล้วก็ได้ ก่อนที่ไอ้ผีนรก และกองทัพช้างจะบุกเข้าถึงตัวเรา เพราะถ้าเขายังอยู่เหตุการณ์เช่นนี้ มันก็จะไม่เกิดขึ้น หรือถ้าเกิดขึ้น เขาก็จะต้องเป็นฝ่ายรู้ตัวก่อน และมาเตือนเราทัน แต่นี่ไม่มีวี่แววร่องรอยอะไรของเขาเลย”

คี๊ธพูดแผ่วต่ำ เป็นความรู้สึกส่วนตัวอย่างแท้จริง มากกว่าที่จะคิดสาปแช่งใดๆทั้งสิ้น

“สำหรับฉันคิดแต่เพียงว่ามันจะต้องเกิดสิ่งผิดปกติอะไรขึ้นแน่ๆ สำหรับเขาคนนั้น แต่ไม่คิดไกลไปถึงว่าคนอย่างเขาจะถึงแก่ชีวิตไปแล้ว”

อิสซาเบลกล่าวอย่างหนักแน่นมั่นใจ

“นายห้าง! ถ้าจะปรึกษากันให้พวกของบุญคำรู้เรื่องมั่ง ก็พูดไทย อย่าพูดฟารั้ง”

ตาเฒ่าบุญคำโพล่งขึ้นดังๆ เพราะพวกของแกก็เข้ามานั่งกอดเข่าประชุมอยู่ด้วย

“อ้อ! ขอโทษที บุญคำ เวลาฉันตกใจ ฉันพูดไทยไม่ค่อยจะออก ต่อไปนี้เราจะพูดกันในภาษาที่ฝ่ายบุญคำเข้าใจ...บุญคำ

หรือพวกของบุญคำสันนิษฐานได้ไหม ว่าตอนนี้นายของบุญคำอยู่ไหน เขายังมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว?"

สแตนลีย์หันไปตบไหล่อันบอบบาง แต่แข็งแรงของแกหนักๆ พร้อมทั้งถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง...

บุญคำกลอกหน้า ยังไม่อาจจะพูดอะไรออกมาได้ในขณะนั้น

จัน เกิด และเส่ย ก็พากันนิ่งงันกันไปหมด

"ผมมีความเชื่ออะไรอยู่อย่างหนึ่งนะ ด็อกเตอร์สแตน-ลีย์..."

ผู้พูด แทนที่จะเป็นบุญคำ กลับกลายเป็นเชิดวุธไป

"คนอย่างรพินทร์ ยากมากที่จะเกิดอันตรายใดๆ ขึ้นจากภัยของป่า ยกเว้นอย่างเดียว ภัยจากโรคภัยไข้เจ็บประจำตัวของเขา ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

"แล้วถ้างั้นเดี๋ยวนี้เขาอยู่ไหน ในขณะที่เราทำศึกกับไอ้โขลงช้างผีนั่น ยิ่งกว่าสมัยทำศึกกับพวกเวียดกงเสียอีก อย่าว่าแต่เสียงปืนเลย ขนาดระเบิดมือก็หลายลูก ที่เหวี่ยงลงไป เสียงดังได้ยินไปไกลหลายลูกเขาทีเดียว"

อิสซาเบลถามมา

"มันจะต้องมีอะไรสักอย่าง ที่มาเป็นอุปสรรคสกัดกั้นเขาไว้ ซึ่งเรายังไม่ทราบขณะนี้ว่า มันเกิดขึ้นเพราะอะไร ทำให้รพินทร์สูญหายไปจากแค้มป์ในระหว่างเราปะทะกับโขลงช้างแล้วเตลิดเปิดเปิงหนีขึ้นมาบนนี้ แทบจะเอาชีวิตไม่รอด ถ้ารพินทร์อยู่กับเราเสียอย่างเดียว ผมแน่ใจว่าเราจะไม่แตกยับเยินถึงเพียงนี้ หรือมิฉะนั้นพวกมันก็อาจไม่กล้าบุกเข้ามาเลยก็ได้"

“นายทหารพูดถูกแล้ว”

ตาพรานเฒ่ากล่าวเบาต่ำ สีหน้าครุ่นคิดหนัก แกเป็นห่วงเจ้านายอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน แต่ก็ไม่ถึงขนาดพวกนายจ้างทุกคน ที่ตกอยู่ในภาวะกระสับกระส่ายเต็มที่

“ถ้านายอยู่ใกล้เคียงบริเวณปางพักเสียอย่างเดียว ก็จะไม่มีอะไรย่างกรายเข้ามาได้หรอก บุญคำกลัวว่าแกจะแอบไปดูลาดเลาอะไร แล้วก็ออกห่างปางพักเราไปมากๆ แล้วไอ้พวกจัญไรนั่นก็ฉวยโอกาสเข้าเล่นงานเรา โดยแกยังย้อนกลับมาร่วมกับพวกเราไม่ทัน แต่เรื่องที่ว่า แกจะเป็นอันตรายถึงชีวิต ไม่ว่าจากช้าง หรือจากผีดิบพวกนั้นโดยตรง บุญคำไม่เชื่อ”

สแตนลีย์เริ่มการสอบสวนทันที โดยตั้งคำถามรวมๆ ขึ้นกับทุกคนว่า

“มีใครเห็นรพินทร์ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ และเขาอยู่ตรงไหน?”

บุญคำให้คำตอบว่า รพินทร์ไพรวัลย์ออกไปนอนพักอยู่นอกอาณาเขตแค้มป์พักบนทางด่าน ตำแหน่งที่จะนำลงไปยังลำธารด้านล่าง คนเดียวมืดๆ ไม่ได้ก่อไฟ อัฐบริขารของเขาก็มีเพียงแค่เป้หลัง ไรเฟิลประจำมือและกระสอบปูนอนเท่านั้น แกเล่าไปตามจริงว่า แกได้ออกไปยืนพูดกับพรานใหญ่อยู่ตรงแท่นหินตำแหน่งนั้นและขอจะนอนเป็นเพื่อนด้วย

“แต่นายสั่งให้บุญคำกลับเข้ามาในเขตกองไฟ และฝากให้ดูแลบริเวณภายในทั้งหมดไว้ บุญคำก็ต้องทำตามคำสั่ง นายแหม่มคริส ก่อนจะเข้านอนก็มาเดินถามหาตัวพรานใหญ่ บุญคำ

ยังชี้ตำแหน่งที่พรานใหญ่ไปนอนอยู่ และห้ามไม่ให้แหม่มออกไป”

ประโยคหลังแกบอก คริสพยักหน้ารับ

“เป็นความจริงตามที่บุญคำบอกค่ะ อาจารย์ ฉันเพิ่งทราบข่าวตอนก่อนจะเข้านอน ขณะที่ออกเดินสำรวจบริเวณแค้มป์ ว่ารพินทร์ออกไปนอนดักอยู่นอกเขตที่พักอันก่อกองไฟของเรา”

“บนเส้นทางด่านลาดที่จะไปสู่ลำธารน้ำข้างล่างนั่นนะหรือ?”

“ค่ะ”

“ระยะห่างจากกองไฟรอบนอกสุด ที่ก่อไว้ทางด้านนั้นประมาณสักเท่าไหร่?”

“ก็เห็นจะไม่เกิน 30 เมตรกระมัง พอจะตะโกนกันได้ยิน แต่ฉันไม่ได้ตะโกนพูดอะไรกับเขา ขณะนั้น รู้สึกว่าเขาคงจะนอนพักและลับเหลี่ยมหินอยู่ มองไม่เห็นกัน ฉันยังท้วงบุญคำว่าทำไมถึงปล่อยให้เขาออกไปนอนคนเดียวตรงนั้น บุญคำก็ว่ามันเป็นธรรมชาติและวิธีการที่เขาปฏิบัติอยู่เป็นประจำ หากว่าจะมีสัญญาณอันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับคณะพรรคในรับผิดชอบของเขา เวลาพักแรมกลางป่าทุกครั้ง ซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเขาจึงจะต้องปฏิบัติเช่นนั้นแต่ก็ไม่อาจทักท้วงใดๆได้ เพราะพรานลูกน้องของเขา จะต้องรู้นิสัย รู้ฝีมือของเจ้านายดีอยู่ก่อนแล้ว แต่ขณะนั้น ฉันรู้สึกว่าฉันไม่สบายใจนัก”

เส่ยเป็นหัวหน้าเวรยามในช่วงแรก รายงานว่า ทุกสิ่งทุกอย่างปกติเรียบร้อย และไม่เห็นวี่แววอะไรของเจ้านาย แต่ก็เข้าใจว่าคงจะต้องนอนหลับอยู่ตรงตำแหน่งนั้น นานๆ ครั้ง ก็

ฉายไฟส่องไปยังด้านนั้นเสียที มองไม่เห็นอะไรผิดปกติ ไม่เห็นรพินทร์ลุกขึ้นมาปรากฏให้เห็น เข้าใจว่าคงหลับ

เกิดเป็นยามภาคดึก หลังเที่ยงคืนไปแล้ว เมื่อกำหนดเวลาของตน ก็ปลุกจันให้ขึ้นมารับเวรต่อ จันก็เล่าว่าได้เริ่มให้ความสนใจไปยังตำแหน่งพักนอนของเจ้านาย และสอบถามการเคลื่อนไหวใดๆ ของรพินทร์ โดยถามเกิดเช่นกัน แต่เกิดก็บอกว่าปกติราบคาบ ไม่ได้วี่แววอะไร จันแปลกใจ ฉายไฟและทดลองเป่าใบไม้แห้งเป็นสัญญาณเรียก ซึ่งตามปกติแล้วควรจะได้รับสัญญาณตอบรับจากเจ้านายบ้าง แต่ก็เงียบเป็นที่ผิดสังเกต จึงตัดสินใจจะก้าวออกนอกบริเวณตรงเข้าไปดู แต่ก็ต้องชะงักเสียก่อน เพราะพรานลูกพี่คือบุญคำตื่นขึ้นมาอย่างกะทันหัน ร้องห้ามไว้โดยถือคำสั่งของพรานใหญ่ไม่ให้ใครล้ำออกนอกเขต ต่างคนต่างปรึกษากัน และก็ฉงนอยู่เหมือนกันที่ไม่พบวี่แววกระโตกกระตากใดๆ จากรพินทร์ที่ออกไปนอนอยู่ข้างนอกบริเวณเลย

“จันกับพี่คำเลยชวนกันออกเดินตรวจรอบๆ บริเวณปางพัก เห็นทุกอย่างก็เรียบร้อยดี ผ่านกระโจมพักนายห้างทั้งหลายก็เห็นหลับสนิททุกคน หลังจากนั้นก็มานั่งคุยกันอยู่ที่กองไฟด้านที่จะลงไปทางลำธารนั่นแหละ จนกระทั่งได้ยินเสียงปืนและเสียงร้องของแหม่มดังมาจากกระโจมพัก”

ข้อความรายละเอียดมันก็สิ้นสุดบรรจบกันพอดีกับเหตุ-การณ์ตอนที่คริสติน่าตื่นขึ้นมาอย่างบังเอิญ และไอ้ผีดิบที่ขาดครึ่งท่อน โผล่กระโจมทางด้านปลายเท้า คลานเข้ามากัดงับปลายเท้าที่สวมบู๊ตของหล่อน

เหตุการณ์หลังจากนั้น แน่ละ ทุกคนตื่นขึ้นมาเผชิญกับตาตัวเองด้วยกันทั้งนั้น

“จะเป็นไปได้ไหมในกรณีที่ว่าภายหลังจากที่รพินทร์ออกไปนอนอยู่นอกแค้มป์ของเราตามลำพังคนเดียวแล้ว เขาก็เกิดอาการจับไข้หมดสติ ไม่รู้สึกตัวขึ้นอีก จนกระทั่งเวลาที่ช้างกับไอ้มอนสเตอร์พวกนั้นบุก”

“อะไร... ๆ มอนซาเต๋อ?”

บุญคำถามทะลุกลางปล้องขึ้น

“เขาหมายถึง ไอ้ผีดิบตัวขาดครึ่งท่อน และไอ้พวกที่นั่งมาบนคอช้างที่เราเห็น”

คริสอธิบายให้ตาพรานเฒ่าเข้าใจ แกพยักหน้าร้อง

“อ๋อ”

แล้วก็ไม่ว่าอะไรอีก นอกจากทำริมฝีปากหมุบหมิบทวนคำเพื่อจะจดจำไว้

“ถ้ารพินทร์นอนจับไข้หมดสติอยู่ตรงนั้น”

หมอเบลพูดแผ่ว แหบเหือด ยกมือขึ้นเสยผม

“แล้วโขลงช้างบกเข้ามาล้อมเราไว้ทกทิศก็แปลว่าเขาจะต้องถูกเหยียบแหลกไปแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าคิดเหมือนกัน”

“สิ่งแรกที่เราจะต้องทำก็คือ ต้องลงไปตรวจดูยังตำแหน่งที่รพินทร์นอนพักอยู่”

แม่ผมทองกล่าวอย่างเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น กัดริม-ฝีปากเบา ๆ

“แต่เราก็ยังไม่สามารถทำได้ในตอนนี้ เพราะไอ้โขลงช้างผีนั่นล้อมเราเต็มไปหมด แล้วข้างล่างโน่น ยังไม่รู้เลยว่ามันจะถอยไปเมื่อไหร่ ฟังนั่น...เสียงมันส่งเสียงร้องประสานกัน ยังกะว่าภูเขาหรือหน้าผานี่จะถล่มทลายลงงั้นแหละ”

“ให้มันล้อมอยู่อย่างนั้นแหละแหม่ม ใกล้ๆรุ่งพวกมันก็จะถอยไปเอง คงไม่อยู่ถึงเช้าหรอก เพราะช้างพวกนี้เป็นช้างผีสิง ตอนนี้ผียังแรงอยู่ เอาไว้ให้พวกมันถอยไปเสียก่อน แล้วเราจะไปดูกันตรงที่พรานใหญ่นอน”

จันแสดงความเห็นอย่างมั่นใจ

“เอาระเบิดโยนลงไปอีกสัก 4-5 ลูกเป็นยังไง บางทีจะทำให้มันแตกหนีผละไปเร็วยิ่งขึ้น”

คธาถามความเห็นของเพื่อนร่วมคณะทุกคน สแตนลีย์สันศีรษะไม่เห็นด้วย

“สงวนลูกปืนและยุทธสัมภาระของเราไว้ก่อนดีกว่า มันจะล้อมเราอยู่ข้างล่างได้นานเท่าไหร่ ก็ให้มันล้อมไป แล้วตอนรุ่งสางก็คงถอยไปเองแหละ อย่างจันว่า ขณะนี้ต้องถือว่าโชคดีที่สุดแล้ว ที่พวกเราในแค้มป์ทั้ง 19 คน ไม่มีใครเป็นอันตรายเลย หนีรอดพ้นขึ้นมาได้ทุกคน ขาดหายไปเพียงคนเดียว อย่างสึกลับที่สด...เอาละ สรุปในขั้นนี้ก่อนว่า ถ้าพวกมันถอยไปเมื่อไหร่ เราจึงจะมีโอกาสลงไปตามรพินทร์ได้ สำหรับตอนนี้ไม่มีทางจะทำอะไรได้เลย นอกจากช่วยกันสวดภาวนา ขอให้รพินทร์รอดปลอดภัย”

คริสผู้ละเอียดอ่อน สังเกตไปยังสีหน้าพรานพื้นเมืองทั้ง 4 อย่างพินิจ เหมือนจะตรวจหาความรู้สึก แล้วถามว่า

“นี่ ถามจริงๆ เถอะ พวกเราทั้งสี่คนนั่นน่ะ บุญคำ เกิด จัน เส่ย ฉันดูว่าแต่ละคนเฉยๆ ไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไรนัก กับเหตุการณ์ที่พรานใหญ่หายสาบสูญไปเสียเฉยๆในคราวนี้ ไม่มีใครเป็นทุกข์เป็นห่วงเขาบ้างเลยหรือ?”

“พวกเราเป็นห่วงนายด้วยกันทุกคนแหละ แหม่ม”

เกิด ซึ่งเรียนหนังสือมากกว่าทุกคนในคณะ เป็นคนตอบแทนพรรคพวกมา

“แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง จะบุกฝ่าโขลงช้างนับร้อยที่ยึดเต็มพื้นที่ข้างล่างอยู่ในขณะนี้ไปตามหานาย พวกเราก็จะแหลกกันไปเสียก่อน แล้วอีกอย่างหนึ่ง พวกเราอยู่กับนายรพินทร์มานาน ผ่านเหตุการณ์ทำนองนี้มานับไม่ถ้วน ที่ร้ายหนักกว่านี้ก็มี แต่ก็ไม่เห็นนายรพินทร์เป็นอะไรสักครั้ง รับรองว่า ถึงเวลาก็ตามพบ หรือไม่แกก็โผล่กลับมาเองแหละ พวกแหม่มกับนายห้างอย่าวิตกไปเกินกว่าเหตุเลย นายรพินทร์เป็นคนมีดีอยู่กับตัวมาก ไม่ใช่พรานธรรมดาอย่างพวกของเกิดอย่างเดียว ไสยเวทอาคมมนต์มืดแกพร้อมทุกอย่าง ลุงคำที่ว่าเก่งทางหมอผีแล้ว ก็ยังแค่ลูกศิษย์แกเท่านั้น มีทางให้ห่วงอยู่ประตูเดียวเท่านั้น...เรื่องสุขภาพของแก”

“ย้อนกลับมาพูดกันถึงเรื่องที่จันกับบุญคำตื่นขึ้นมาแล้วเป่าใบไม้เรียก แต่ไม่ได้ยินเสียงตอบ มีใครเข้าใจว่ายังไง รพินทร์นอนจับไข้ไม่ได้สติ หรือว่าขณะนั้นเขาเคลื่อนย้ายตัวเองไปที่ไหนก่อนแล้ว?”

หมอเบลถามไปยังพรานพื้นเมืองทุกคน

“เมื่อคืนก่อนนี้ นายจับไข้หนักไปทีหนึ่งแล้ว อยู่ด้วยกัน

มา ไม่เคยเห็นว่าแกจะจับไข้ซ้อนกันสองคืนติดๆ กัน เพราะ-ฉะนั้น บุญคำไม่คิดว่าแกจะจับไข้อีกในคืนนี้ แกอาจออกจากบริเวณที่แกนอนอยู่ไปไหนก็ได้ อย่างที่บอกแล้ว”

“เขาจะไปไหนในเวลากลางดึกมืดมิดน่าสะพรึงกลัวแบบนี้”

คริสร้องอุทาน

“จะกลางวัน หรือกลางคืน จะหัวค่ำหรือดึก ถ้านายแกนึกจะไปไหน แกก็ไปของแกได้” บุญคำตอบ

“แล้วพวกบุญคำพอจะบอกได้ไหม ว่าไอ้พวกผีดิบมันมากับโขลงช้างได้ยังไง มันเจตนาที่เอาโขลงไอ้งาดำมาเล่นงานพวกเราโดยตรงทีเดียว โดยเฉพาะ ไอ้ตัวที่รพินทร์กับเชิดวุธวางระเบิดตัวขาดครึ่งท่อน กะที่รพินทร์ยิงหัวเข่าแหลกไปเมื่อตอนบ่ายวันนี้”

หัวหน้าคณะพยายามสอบทั้งๆที่ก็ตระหนักดีอยู่ว่าพวกพรานพื้นเมืองคงให้คำตอบอะไรไม่ได้กระจ่างชัดนัก ยกเว้นรพินทร์ ไพรวัลย์ เพียงคนเดียวเท่านั้น

ตาพรานเฒ่าห่อไหล่ลง แสยะปาก

“บุญคำก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าพวกมันมาจากไหน แล้วคุมโขลงช้างเป็นควานขี่คอนำกันมาได้ยังไง ส่วนไอ้ตัวชำรดสองตัวเมื่อตอนบ่าย บุญคำเชื่อว่าช้างคงจะหิ้วมันมาแล้วขว้างมันออกมาจากแนวป่าให้มาคลานหลอกหลอนสำแดงฤทธิ์กับเรา ลูกปืนของพวกนายห้างทำอะไรมันไม่ได้หรอก กว่าจะยิงให้ตัวมันแหลกย่อยยับไปมันก็คงตรงที่อเข้ามาทำร้ายเอาได้ แต่ที่ถูกพวกของบุญคำ กับนายทหารเชิดวุธยิงทีเดียวจอด ก็เพราะเราใช้

ลูกปืนลงอาคมไว้ เจอเข้านัดเดียวกระสุนเจาะผ่านตรงไหนไม่สำคัญ แต่อิทธิฤทธิ์มายามนต์ของมันไม่สามารถจะเข้ามาสิงร่างได้อีก บุญคำก็อธิบายให้พวกนายห้างเข้าใจไม่ถูกเหมือนกัน รับรองได้ ว่าพรุ่งนี้ พอตะวันขึ้น ไอ้พวกช้างถอยขบวนไปแล้ว ถ้ามันไม่หิ้วเอาซากผีไปกับโขลงมันด้วย เราจะเห็นไอ้ผีดิบพวกนั้นนอนกันเกลื่อน เพราะถูกกระสุนอาคมยิงกลิ้งไปหลายตัว ตอนที่พวกนายห้างกับแหม่มปีนไต่หนีขึ้นมาบนหน้าผา พวกมันยังไต่ตามขึ้นมาอีก จะเล่นเราให้ได้ โชคดีนายทหารใช้ปืนเอ็ม 16 ที่บุญคำเอากระสุนเข้าพิธีปลุกเสกไว้ ตอกหล่นลงไปหมด ไม่งั้นมันตามเราขึ้นมาถึงบนนี้แล้ว พวกมันไม่ได้มาหลอกหลอนให้เราขวัญเสียเฉย ๆ มันยังมีเรี่ยวแรงร่างกายที่จะฆ่าพวกเราได้อีกด้วย เอาไว้ให้พบนายรพินทร์เสียก่อน แล้วนายห้างลองสอบถามดูเถอะเกี่ยวกับไอ้ผีหมื่นปีพวกนี้ นายรพินทร์เคยฟาดกับพวกมันมาก่อนแล้ว เพียงแต่แกไม่ยอมเล่าให้ฟังเท่านั้น คงกลัวพวกนายห้างจะไม่เชื่อ นี่ก็เห็นชัด ๆ กับตากันแล้ว ไม่งั้นบุญคำก็ไม่อยากพูดให้ฟังเหมือนกัน”

“เขาเคยบอกเหมือนกันว่าจะอธิบายอะไรให้เราฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ก็ยังไม่ยอมบอกอะไร จนกระทั่งเขาสูญหายไปในคืนนี้...อย่าหาว่าแช่ง หรือคิดอะไรในแง่ร้ายเลยนะ ถ้าหากรพินทร์ไม่โผล่กลับมาอีก หรือเราพบว่าเขาตายเสียแล้ว เราจะทำยังไงกันต่อไป”

คริสตินาพูดเหมือนรำพึง

“หมดรพินทร์เสียคนเดียว แผนการทั้งหมดก็เกมกันอยู่แค่นี้เท่านั้นเอง ใครจะมีปัญญานำพวกเราเดินต่อไปได้”

สแตนลีย์พูดกับพรรคพวกเป็นภาษาของตน แล้วยกนาฬิกาข้อมือขึ้นตรวจดูอีกอย่างร้อนรุ่มใจ บ่นต่อมาว่า

“อีกตั้งกว่าชั่วโมงกว่าท้องฟ้าจะสาง ไม่ต้องทำอะไรกันแล้วนอกจากจะหดหัวกันอยู่บนนี้...เอ้า! กระสุนใครหมด ก็เตรียมบรรจุและสำรองไว้ได้แล้ว เอากระสุนลูกซองแบบลูกโดดแจกให้พวกลูกหาบอีก เท่าที่รพินทร์แจกไปแล้ว มันน้อยเกินไป ซัดกันไม่กี่ตูมเท่านั้น หมดเท่าที่แจกไปแล้ว”

“เขาคงจะคิดไม่ถึง ว่ากองทัพช้างจะยกมาเป็นร้อยแบบนี้ และตามปกติช้างป่านั้นถูกซัลโวคว่ำไปสัก 10-20 ตัว ก็ต้องถอยแล้ว ไอ้นี่มันบุกเข้ามายังกะทหารกล้าตาย ที่ล้มก็ล้มไป ไอ้ที่อยู่ข้างหลังก็ประดัง ดันตัวหน้าๆเข้ามา โอ๊ย! เกิดมาไม่ใช่เฉพาะไม่เคยพบเห็นเท่านั้น แม้แต่เรื่องเล่า ก็ยังไม่เคยได้ยินใครเล่าให้ฟัง ถึงพฤติการณ์แบบนี้”

เชิดวุธพูดเสียงหนักๆ แล้วสองคนกับคี๊ธก็ตรงไปที่ลังกระสุนงัดกระสุนขนาดต่างๆออกมาแจกจ่ายให้พรรคพวกเพื่อเตรียมพร้อมเต็มอัตราศึกอีกครั้ง

บณคำกับพวกพรานพื้นเมืองออกไปหาไม้ที่เตรียมไว้ก่อกองไฟตรงหน้าถ้ำเพื่อต้มกาแฟ ไม่มีใครคิดที่จะหลับนอนอีกต่อไป ต่างนั่งสุมกันอยู่เป็นกลุ่มๆเพื่อรอแสงตะวันขึ้น หรือมิฉะนั้นก็รอให้ไอ้กองทัพช้างมหานรก เคลื่อนย้ายไปเสียก่อน

เบลผู้เสื้อผ้าขาดย่อยยับรุ่งริ่งไม่มีชิ้นดี ค้นหาชุดใหม่แล้วเดินหลบเข้าไปในหลืบผลัดเปลี่ยน

ทุกคนเพิ่งจะมีเวลาได้สำรวจตัวเอง พบว่าแต่ละคนถลอกปอกเปิงได้แผลเลือดซิบ และฟกช้ำดำเขียวกันไปตามๆ กันโดยเฉพาะฝ่ายนายจ้าง

โชคดีนิด ที่ไม่มีใครอาการหนัก หรือมีส่วนใดชำรุดไปถาศัยเพียงแค่แต้มทิงเจอร์ และปิดปลาสเตอร์กันทั่วทุกคน

“ถ้าเจอเข้าแบบนี้อีกครั้งเดียว พวกเราก็พินาศหมดกระสุนมีเท่าไหร่ก็ไม่พอปะทะ นี่มันยกกันมาเป็นร้อยๆ กระมัง”

คี๊ธบ่นขึ้น ขณะที่งัดซิการ์ออกมาจุด หน้านิ่วคิ้วขมวด

“มันจะต้องมีวิธีแก้อะไรกันสักอย่างหนึ่ง ถ้าถูกโจมตีจากกองทัพช้างแบบนี้บ่อยๆ เราเดินทางต่อไปไม่ได้หรอก และผมจะแก้ไขได้ ก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้น แต่ตอนนี้ไม่รู้เป็นตายร้ายดีอยู่เสียที่ไหน”

“ถ้ารู้ล่วงหน้าแบบนี้ พ่อแบก อาร์พีจี. หรือเอ็ม72 มาด้วยเลย รู้แล้วรู้รอด”

เชิดวุธพูดลอดไรฟันออกมา

“ศึกใหญ่กะไอ้ช้างพวกนั้น ก็ดีไปอย่างสำหรับกะเหรี่ยงของโบเมียะ ที่กำลังอดอยากหนีมาอยู่บนถ้ำหน้าผานี่ พวกนี้ไม่มีอาหารเลย คงได้ฟาดเนื้อช้างเป็นอาหารสบายไปหลายวันเกินพอเสียอีก ผมกะว่าคืนนี้พวกเราถล่มมันคว่ำไม่ต่ำกว่า 30 ตัว แต่ปัญหามันก็มีอยู่ว่า พวกนี้จะแล่เนื้อกันไม่ไหว ที่เหลือก็จะเน่า ส่งกลิ่นเหม็นหึ่งไปหมดทั้งหน้าผา กะเหรี่ยงบนนี้จะทนกลิ่นต่อไปไม่ไหว ดีไม่ดีต้องย้ายถิ่นหนีอีก”

เกิด ผู้หิ้วเอากาแฟที่ต้มทั้งกากเข้ามาให้บรรดาเจ้านายเอ่ยขึ้น

คริสตินั่งนอนสงบนิ่งศีรษะหนุนเป้หลัง สูบบุหรี่อัดควันลึก ตาเหม่อมองจับเพดานถ้ำหินย้อยอยู่มุมหนึ่ง ตางามสีฟ้าของหล่อนเปิดโพลงปราศจากแววง่วงเหงาใดๆ อีกทั้งสิ้นและไม่สุงสิงพูดกับใครอีกเลย นานๆ ก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาสักครั้ง

ต่อมา เบลก็เข้ามานั่งเอาหลังพิงผนังถ้ำอย่างอิดโรยอยู่ใกล้ๆ

“เบล”

“หื่อม์?”

สองสาวกระซิบพูดกันแผ่วเบาตามลำพัง

“เธอคิดยังไง?”

“เกี่ยวกับฮันเตอร์คนนั้นนะรึ?”

“ฮื่อ”

“คิดไม่ถูก รู้อยู่อย่างเดียวว่า ฉันเป็นห่วงเขามาก แต่... อาจน้อยกว่าเธอก็ได้”

“เขาตระเตรียมวางแผนให้พวกเราปลอดภัยกันทุกคนในคืนนี้ แต่ตัวเขาเอง...”

เสียงของแม่ผมทองแหบหายไป

“เชื่อคนของเขาไว้ก่อนดีกว่า ว่าเขาจะไม่เป็นอะไร”

“แต่ฉันว่าเขา ‘เป็น’ แน่ มากหรือน้อยเท่านั้น คืนนี้เป็นคืนมหาวิบัติ นับแต่เราเริ่มออกเดินทางมา บางทีมันอาจเป็นความผิดของฉันก็ได้ ในข้อที่ว่า ครั้งสุดท้ายฉันรู้เห็นอยู่แล้วว่าเขาออกไปนอนอยู่นอกแค้มป์ แล้วก็ดันเชื่อคนของเขา โดยไม่ออกไปตามให้กลับเข้ามา ทั้งๆ ที่ถ้าฉันจะทำจริงๆ ก็คงทำได้

และเขาก็คงไม่กล้าขัดใจฉัน ถ้าฉันจะขอร้องให้เขากลับเข้ามาอยู่ในเขตของแค้มป์เสีย”

เบลเอามือวางบนไหล่ของเพื่อนสาว แล้วก้มลงกระซิบว่ามหู

“เธอห่วงกังวลเกี่ยวกับเขา มากเกินกว่าสภาพของนายจ้างและลูกจ้าง ทั้งๆที่ดูผาดๆว่าเธอไม่ได้อาลัยไยดีกับเขาเลย”

คริสตินาเงียบกริบ...ในใจของหล่อนสวดภาวนา

ในเวลาเดียวกันนี่แหละ ใครอีกคนหนึ่ง ก็นอนสูบบุหรี่ตามองจับอยู่บนเพดานห้องนอนเช่นกัน...ภาวนาเช่นกัน...เร่งเวลาให้รุ่งเช้าเสียโดยเร็ววดุจกัน!

หม่อมราชวงศ์หญิง ดาริน วราฤทธิ์!...

บนซอกถ้ำที่หลบภัยขนาดกว้างใหญ่ ที่พอจะบรรจุคนได้ถึง 19 ชีวิต อย่างหลวมๆ รวมทั้งกองสัมภาระจำเป็นที่มีการเคลื่อนย้ายกันขึ้นมาเก็บรักษาไว้ตั้งแต่หัวค่ำแล้วนั้น ทั้งหมดแยกกันอยู่เป็นกลุ่มๆ เพื่อรอเวลา รวมทั้งปรึกษาหารือกัน

มิช้ามินาน ก็กลายเป็นความเงียบอีก หลายคนนั่งหลับนกโดยเฉพาะพวกลูกหาบ ซึ่งไม่มีหน้าที่อะไรมากไปกว่าปฏิบัติตามคำสั่งในด้านแรงงานอย่างเดียว บางคนก็นั่งกอดเข่าสูบบุหรี่ดื่มกาแฟ

เบลหลับอย่างง่ายๆ อีกครั้ง ตามประสาของหล่อน นอกจากคริสเท่านั้น ที่นอนเหมือนหลับ แต่ดวงจิตของหล่อนตื่นอยู่ตลอดเวลา

ระยะเวลาระหว่างนี้ คี๊ธทดลองเครื่องรับส่งวิทยุอีกครั้ง มันคงใช้ไม่ได้ผลอยู่เหมือนเดิม นอกจากเสียงซู่ซ่าโครกครากของคลื่นอากาศที่รบกวนหนัก แล้วก็สบถด่าพ่อล่อแม่อะไรไปตามประสา สแตนลีย์โบกมือสั่งให้ระงับความพยายามนั้นไว้เสีย เพราะมันไม่ให้ผลอะไรมากกว่าความหนวกหูน่ารำคาญ

อีกประมาณ 4 นาทีจะเป็นเวลา 05.00 น. บุญคำผู้นั่งผิงกองไฟอยู่หน้าปากโพรงถ้ำ รวมกับพรรคพวกของตนอีกสามคน ก็เดินปรี่เข้ามาที่กลุ่มนายจ้าง ซึ่งนั่งบ้าง นอนบ้างทันที พร้อมกับร้องบอกว่า

“นายห้าง ไอ้ช้างนรก มันยกขบวนพากันไปหมดแล้ว ยังกะดำดินไปงั้นแหละ”

“ฮ้า! ไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของพวกมันเลยนี่”

อเมริกันอาวุโสอุทานพร้อมกับลุกขึ้นยืนทันที

คริสดึงกายขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว เพราะตลอดเวลาหล่อนไม่ได้หลับแม้แต่งีบเดียว มือหนึ่งคว้าเอ็ม 16 บรรจุลูกเต็มอัตรา อีกมือหนึ่ง เอื้อมไปเขย่าปลุกแม่เพื่อนสาวที่นอนขดตัวซุกอยู่ใกล้ๆ ส่วนเชิดวุธ ก็เอาศอกกระทุ้งนายคี๊ธ ผู้นั่งหลังพิงผนังหินเคลิ้มๆอยู่

ทั้ง 5 คน ของฝ่ายนายจ้าง พากันลุกจากโพรงถ้ำที่อาศัยอยู่ออกมายังชานของหน้าผาทันที ซึ่งเกิด เส่ย และจัน กำลังยืนอยู่ที่นั่น ส่องไฟฉายกราดลงไปยังบริเวณอันเป็นที่ตั้งของแค้มป์ ทั้งหมดมองตามแสงไฟที่ส่องตรวจไปมา แล้วอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“อะไรกันนี่ พวกมันไปกันหมดแล้วจริงๆ เกลี้ยงเลย เหลือแต่ซากที่ถูกยิงล้มเท่านั้น ทำไมถึงเงียบอย่างนี้!”

คี๊ธยกนาฬิกาพรายน้ำขึ้นดูทันที

“เกือบตีห้าแล้ว มันใช้เวลาบุกเข้าโจมตีเรา และยึดพื้นที่ไว้อีกประมาณ 2 ชั่วโมงเต็ม แล้วนี่อยู่ไม่อยู่ ก็หายไปเงียบๆ งั้นแหละ ช่วยกันฉายไฟส่องดูให้แน่ๆ อีกทีซิ”

คราวนี้ ไฟฉายมากกว่า 7-8 ดวง ที่ต่างคนต่างถือประจำมืออยู่ ก็พวยพุ่งไปยังลานเบื้องล่างทันที

จริงตามที่บุญคำบอกทุกอย่าง บริเวณแค้มป์ที่ตั้งอยู่ใต้หน้าผาอันเคยเต็มไปด้วยโขลงคชสารที่เข้ามาชุมนุมกันอยู่เนืองแน่นแทบมองไม่เห็นพื้นดิน บัดนี้ ว่างเปล่าเหมือนไม่เคยปรากฏการยางกรายเข้ามาของพวกมันเลย พยานหลักฐานที่พอจะยืนยันได้ก็คือ อาการราพณาสูรของกระโจมที่พัก ร้านย่างเนื้อ กองไฟที่ถูกรื้อและดับมอดสนิท กับซากของช้างที่ถูกยิงตายแล้วแทบจะนับจำนวนไม่ถ้วน นอนเป็นภูเขา เกะกะทั่วบริเวณเป็นหย่อมๆ

“มันเคลื่อนย้ายถอยทัพไปตอนไหนนี่?”

เชิดวุธร้องถามขึ้น

พรานค่ใจรพินทร์ทั้ง 4 คน สั่นหัวอย่างอัดอั้นตันใจ

“พวกของจันก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

จันเป็นคนตอบ

“ก็นั่งสูบบุหรี่กินข้าวแฟ่กันอยู่ตรงริมหน้าผานี่ตลอดเวลาแหละนายทหาร ไม่ได้ยินเสียงอะไรของพวกมันอีกเลย นานๆ ก็ส่องไฟลงไปดูสักที ครั้งแรกๆ ก็ยังเห็นพวกมันอยู่กันเต็ม พอ

พี่คำส่องดูเป็นครั้งสุดท้าย ก็พบว่ามันไปกันหมดแล้ว ป่าข้างผ่างไม่ได้ลั่นให้ได้ยินสักกริบเดียว ตอนที่มันเคลื่อนขบวนล่าถอยไป เหมือนๆกับตอนที่มันย่องล้อมเงียบเข้ามานั่นแหละ มาก็มาเงียบพรวดเดียวถึงตัวเลย เวลาจะไปก็ไปเงียบ...เหมือนเหาะหรือหายตัวไป"

"แน่ใจไหมว่า พวกมันถอยไปกันหมดแล้ว ไม่ใช่ทำอุบายหลบเข้าไปในป่าหลอกเราให้ลงไป แล้วก็พรูกันเข้ามาอีก"

สแตนลีย์ถามขึ้น อย่างคลางแคลงใจ

"นี่ก็ใกล้สว่างเต็มทีแล้วนายห้าง..."

บุญคำเป็นคนตอบ แหงนมองดาวรุ่ง ทางด้านตรงข้ามกับหน้าผา อันกำลังแตะติดอยู่กับยอดไม้ใหญ่เบื้องล่างลงไป

"พวกมันไปกันหมดแน่ๆ คงไม่ซุ่มอยู่อีกหรอก ม๊ะ! บุญคำจะลองเอง"

ขาดคำ แกก็ประทับไรเฟิลประจำมือขึ้น ร้องบอกพวกผู้กหาบที่หลับๆ ตื่นๆ อยู่ในเวิ้งถ้ำให้รู้ว่าจะทดลองยิงปืน เพื่อป้องกันพวกนั้นตกใจ แล้วก็ซัดกระสุนขึ้นฟ้า เสียงครืนสนั่นหวั่นไหวก้องไปทั้งภูเขา สะท้อนไปมา ท่ามกลางความเงียบ

คงมีแต่กังวานกัมปนาทกระสนขนาดหนักเท่านั้น ที่แผ่ซ่านไปทั่วทุกอณูของบรรยากาศยามใกล้รุ่ง ไม่มีเสียงช้างร้องหรือเสียงของการเคลื่อนไหวใดๆ เลย

"เห็นไหม นายห้าง เงียบเป็นเป่าสากเลย ถ้าพวกมันยังซุ่มอยู่ใกล้ๆ ก็คงแตกตื่นเคลื่อนไหวให้เราได้ยิน หรือส่งเสียงร้องขึ้นบ้างแล้ว แต่นี่ไม่มีอะไรเลย รับรอง พวกมันถอยไปไกล

แล้ว คืนนี้มันเอาเราแค่นี้แหละ กะเหยียบแหลก ถ้าไม่ใช่เพราะเราเตรียมทางหนีกันไว้ก่อนแล้ว”

“เสียงปืน ดังไปไกลมาก”

อิสซาเบลเอ่ยขึ้นอ่อย ๆ

“ถ้ารพินทร์อยู่ที่ใดที่หนึ่ง ในระแวก 2-3 ไมล์นี่ เขาก็ควรจะได้ยิน และควรจะให้สัญญาณยิงตอบรับเรามา เอาละฉันจะนับหนึ่งถึงสิบช้า ๆ รอดูซิว่า เผื่อจะได้ยินเสียงปืนตอบจากเขามั่ง”

แล้วหล่อนก็นับทอดจังหวะ จากหนึ่งจนครบสิบ

ไม่มีเสียงปืน หรือเสียงสัญญาณใด ๆ ตอบรับมาจากคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่คณะพรรคทุกคนเป็นห่วงถึงอยู่ในขณะนี้เลย

กลุ่มนายจ้างมองหน้ากันเองไปมา สแตนลีย์หันไปทางบุญคำ ถามแผ่วต่ำว่า

“บุญคำ เอายังไงดี ตอนนี้ไอ้ช้างผีพวกนั้นก็ไปกันหมดแล้ว”

“บุญคำว่า รอให้ฟ้าสว่างสักนิด แล้วเราค่อยลงไปจะดีกว่า”

“ฉันใจเย็นอยู่ไม่ไหวแล้ว”

ผู้ที่โพล่งขึ้นมา คือแม่ผมทอง คริสตินา่

“ใครคิดจะรอให้สว่างเสียก่อนก็ตามใจ แต่ฉันจะลงละอย่างน้อยที่สุด ก็จะลงไปดูตรงตำแหน่งที่รพินทร์เคยนอนอยู่เพื่อให้รู้ชัดออกไปเลย”

ไม่เพียงแต่พูดเท่านั้น คริสไม่สนใจกับใครอีกทั้งสิ้น ขยับจะไต่หน้าผาลงไปทันที สแตนลีย์ ผู้ยืนอยู่ใกล้ที่สุดคว้าแขนไว้ได้

“เดี๋ยว คริส...ถ้าเราจะลงไป ก็ลงไปพร้อมกันทั้งหมดนี่แหละ เว้นแต่พวกลูกหาบ ให้เขารออยู่บนนี้ก่อน เธอจะลงไปคนเดียวไม่ได้”

แล้วก็หันไปทางพรรคพวก ถามว่า

“ว่ายังไง ขอเสียงส่วนมาก ใครคิดว่าควรจะลงไปเสียเดี๋ยวนี้เลยบ้าง”

“ผมว่าคริสตัดสินใจถูกแล้ว”

เชิดวุธบอกมาโดยเร็ว

“เอา ถ้างั้นลงก็ลง”

อิสซาเบลกับคี๊ธสนับสนุนมาเป็นเสียงเดียว

“พวกเราจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ พวกบุญคำจะว่ายังไง?”

สแตนลีย์ถามทันที

“ทางด้านพวกของบุญคำน่ะ ไม่มีปัญหาอะไรหรอก นายห้างลง พวกเราก็ลงได้ ตกลงเอากันเดี๋ยวนี้เลยหรือ ขอให้สั่งมาเท่านั้น”

“เดี๋ยวนี้! เราต้องการให้บุญคำนำเราไปดูตรงตำแหน่งที่เคยเห็นพรานใหญ่นอนอยู่”

คริสติน่าบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวจริงจัง

“พวกนายห้างพร้อมหรือยังล่ะ ถ้าพร้อมก็ลงได้เลย”

ทุกคนตรวจปืน ไฟฉาย และอุปกรณ์จำเป็นประจำตัว

แล้วบอกมาเป็นเสียงเดียวกันว่าพร้อมแล้ว บุญคำก็หันไปตะโกนบอกนายตาบ หัวหน้าลูกหาบทันที

"เฮ้ย! ตาบ เอ็งกะพวกนี้ อยู่บนนี้ก่อน ไม่ต้องตามลงไปด้วยหรอก พวกข้าจะพาเจ้านายลงไปสำรวจข้างล่างโน่น แต่เจ้าได้ยินเสียงปืน ก็ระวังตัวคุมเชิงไว้เฉยๆ อย่าเสือกยิงลงไปประเดี๋ยวกระสุนถูกกันเองเข้า คอยส่องไฟไว้ก็แล้วกัน"

หัวหน้าลูกหาบรับคำ...

เมื่อนั้นเอง บุญคำก็เริ่มนำลงจากหน้าผาที่ไต่หนีกัน ขึ้นมาเป็นคนแรก ถัดมาก็เป็น จัน เกิด และเส่ย ตามลำดับ โดยกลุ่มพรานล่วงหน้าลงไปก่อน ต่อมาจึงเป็นเชิดวุธ และฝ่ายของนายจ้างซึ่งไต่เรียงกันลงไปติดๆ

"ถ้ามันแปร่นเข้ามาอีก ก็อย่าหลงทิศ วิ่งกลับขึ้นมาทางเดิมก็แล้วกันนะ นายห้างทั้งหลาย"

เสียงบุญคำร้องบอก ซักซ้อมขึ้นมา

"ไม่ต้องห่วงหรอก ลุงคำ พวกเราจำทิศทางได้แม่นยำดีแล้ว" เชิดวุธตอบ

พวกลูกหาบพรูกันออกมายืนอยู่ตรงหน้าผา รีมทางลงแล้วช่วยกันส่องไฟฉายให้

ชั่วไม่นานบุญคำก็นำทุกคนมาถึงบริเวณที่ตั้งแค้มป์อีกครั้งต่างหันหลังชนกัน ปืนระวังเตรียมพร้อม กราดไฟฉายไปรอบๆทิศ

“เอ ไอ้ผีดิบพวกนั้นหายไปไหนหมด จำได้ว่ายิงร่วงลงจากหน้าผาไปหลายตัวทีเดียว และลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นข้างล่างไม่กระดิกกะเดี้ย”

เชิดวุธร้องขึ้นด้วยความแปลกใจ

“ตอนกองทัพช้างมันถอย มันก็คงจะหิ้วเอาไอ้ซากนรกพวกนั้นไปกับมันด้วยนั่นแหละ นายทหาร ไม่ต้องสงสัยอะไรเลย แค่เอางวงรัดหิ้วไปเท่านั้น มันไม่ทิ้งไว้เป็นพยานหลักฐานให้เราเห็นหรอก ถึงแม้ซากที่ถูกยิงพวกนั้นจะใช้การอีกไม่ได้แล้วก็ตาม พวกมันคงจะเอาไปซ่อนเสีย ดูซิ...แม้กระทั่งไอ้ตัวขาดครึ่งท่อน กับไอ้ตัวที่คลานลากขา ที่มันโยนเข้ามากลางปางพักเราครั้งแรก ก็ไม่เหลือ พวกมันหิ้วเอาไปหมด”

ตาพรานเฒ่าบอก พร้อมทั้งกราดไฟฉายไปยังตำแหน่งที่ซากผีดิบหมื่นปีสองตัวแรกที่ถูกเหวี่ยงเข้ามา และเชิดวุธกับจันยิงกะโหลกแหว่งวิ่น หักขาดกระเด็นนอนกลิ้งอยู่ก่อนที่กองทัพช้างจะบุกเข้ามาเพียงไม่กี่อึดใจ

ปรากฏว่า ทั้งสองซากนั่นก็พลอยหายไปด้วย

กระโจมพัก ที่กลุ่มนายจ้างเคยอาศัยนอนอยู่ ถล่มลงมากองอยู่กับพื้น ผ้าใบและผ้าพลาสติกถูกฉีกขาดย่อยยับไม่มีชิ้นดี อุปกรณ์เล็กๆน้อยๆ ที่หลงเหลืออยู่ โดยที่คว้าหนีขึ้นมาไม่ทัน เป็นต้นว่ากาน้ำ ขวดพลาสติก และตะเกียงแบตเตอรี่ที่จุดไว้ 1 ดวงแบนแต๋ดแต๋ จำรูปทรงเดิมไม่ได้ ส่วนกองไฟที่ดับมอดสนิทไปนั้น ภายหลังจากตรวจดูก็รู้ว่ามันใช้วิธีกระชากฟืนออกจากการวางสุมกันไว้ แล้วใช้งวงปัดฝุ่นกับหินลูกรังข้างเคียงโกยมากลบ

สิ่งที่พวกมันไม่อาจเคลื่อนย้ายออกไปได้ ก็คือซากของพวกมันเอง ซึ่งแต่ละตัว มหึมาทั้งสิ้น นอนกลิ้งและฟุบกันอยู่ในลักษณะต่างๆ รอบด้านไปหมด แทบนับกันไม่ถ้วน ทั้งกลางบริเวณแค้มป์และริมชายป่า นับตั้งแต่กระสุนนัดแรกได้ระเบิดขึ้นเลือดนองไปหมดกลางบริเวณที่พัก อันเป็นพื้นโล่ง มีรอยหลุมระเบิดเป็นหย่อมๆ เกิดจากอำนาจของระเบิดมือ ทั้งแบบทำลายและแบบสังหาร ที่เชิดวุธกับคี๊ธเหวี่ยงลงมา

ฝ่ายนายจ้างทุกคนหรี่ตาลงอย่างสยองใจ ถ้าเคลื่อนย้ายตัวเองหนีไม่ทัน ทุกคนบอกได้ทันทีว่า ร่างกายจะกลายเป็นเศษเนื้อในภาพเช่นไร แม้แต่กระดูกก็คงจะไม่เหลือให้จำได้ว่าครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์ เพราะบาทานับไม่ถ้วนที่เหยียบย่ำเข้ามาเหล่านั้น

"ถ้าไม่ได้ชัยภูมิที่พักตรงนี้และเตรียมทางหนีทีไล่ไว้ล่วงหน้า คืนนี้พวกเราไม่มีใครรอด แม้แต่คนเดียว"

สแตนลีย์คร่างออกมา

ระหว่างที่ทุกคนยังมองสำรวจไปยังบริเวณโดยรอบ คริสฉายไฟ เดินดิ่งตรงไปยังปากทางด่าน ที่จะนำไปยังลำธารเบื้องล่าง ตำแหน่งที่หล่อนเคยจำได้ว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ นอนอยู่ตรงนั้นทันที บุญคำวิ่งตามหลังมาติดๆ พรรคพวกทุกคน ก็เลยออกตามมาเป็นพรวน

"เดี๋ยว แหม่มให้บุญคำนำดีกว่า"

สมุนขวาของพรานใหญ่ร้องบอก แล้วแล่นแซงหน้าแม่

ผมทองขึ้นไปทันที โดยนำตรงไปยังโขดหินใหญ่บริเวณที่เจ้านายของแกมายึดเป็นที่นอนอยู่ พร้อมทั้งกราดไฟฉายนำเข้าไปก่อน

"นั่นไง กระสอบรองนอน กับเป้หลังของนาย ยังวางอยู่ตรงนั้น!"

บุญคำอุทานลั่นออกมา

คริสเข้าถึงเป็นคนแรก และมายืนชะงักอยู่ตรงนั้นกวาดตาไปรอบๆ อึดใจเดียวพรานพื้นเมืองอีกสามคน และพรรคพวก ก็เข้ามาถึงบริเวณพร้อมกันหมด

ความเงียบปกคลุมชั่วขณะ...

หลักฐานเท่าที่จะเห็นได้ ก็มีเพียง 1. กระสอบป่านหนึ่งใบสำหรับปูนอน 2. แจ็กเกตฟิลด์หนึ่งตัว ลักษณะสำหรับห่มและ 3. ย่ามหลังของรพินทร์

สิ่งที่หายไปพร้อมๆ กับตัวเขา ก็มีเพียงไรเฟิลประจำมือและไฟฉายเท่านั้น และตำแหน่งนั้น ก็ดูน่าอัศจรรย์อยู่ เพราะไม่มีร่องรอยของโขลงช้างที่ยกกันมานับไม่ถ้วนเข้ามายุ่มย่ามเลย เพราะฉะนั้น ย่ามหลังที่บรรจุของรพินทร์ จึงวางอยู่ในสภาพปกติไม่ได้ถูกเหยียบย่ำทำลาย และลักษณะการวาง ก็วางอยู่ในสภาพอันปกติควรเป็นไป คืออยู่บนกระสอบป่านใช้ปูนอน ลักษณะแทนหมอนหนน

"บุญคำ ค้นที่ย่ามหลังของพรานใหญ่ซิ ของใช้ประจำตัวที่บรรจุอยู่ข้างในของเขา ยังอยู่ปกติหรือเปล่า หรือมีอะไรหายไปบ้าง"

สแตนลีย์สั่งการโดยเร็ว บุญคำ กับจัน ก็โดดเข้าไปเปิดย่ามหลังของเจ้านายช่วยกันค้น

ของจุกจิกเล็กน้อย ที่มักจะบรรจุอยู่ในย่ามของรพินทร์ครบถ้วนทุกอย่าง ลูกปืนไรเฟิลอะไหล่ 1 กล่อง ปืนสั้นลูกโม่ขนาด .44 แม็กนั่ม 1 กระบอก กล่องยาชุดจำเป็นสำเร็จรูป เสื้อผ้า 1 ชุด ชุดเรชั่นพอจะกินได้ประมาณ 3 มื้อ แผนที่ ซึ่งได้รับแจกจากฝ่ายนายจ้าง และเครื่องวิทยุรับส่งมือถือขนาดเล็กของฝ่ายนายจ้างที่มอบให้ไว้ใช้ประจำตัวและเชือกไนล่อนยาวประมาณ 10 เมตร

"ทุกอย่างน่าจะอยู่ครบแหละ นายห้าง ไม่มีอะไรขาดหายไปเลย"

เสียงจันร้องบอกมา

"ไม่มีรอยช้าง บุกเข้ามาที่นี่เลยสักตัว"

เกิดผู้ส่องไฟสำรวจบริเวณรอบ ๆ บอกมาอีกคนหนึ่ง

"มีอะไรติดตัวเจ้านายของพวกเธอไปบ้าง?"

อิสซาเบลถาม

"ไรเฟิลบอกนึง มีดที่ติดเอวแกอีกเล่ม ไฟฉายอีกท่อนกับผ้าขาวม้าอีกผืน แล้วก็ชุดที่แกใส่อยู่นั่นแหละ"

เส่ยบอกด้วยความชำนาญ และคุ้นเคย

"ถ้างั้นก็แปลว่า เขาได้ลุกขึ้นจากที่เคยนอนอยู่นี่โดยเจตนา และรู้สึกตัว...ก่อนที่จะเดินหายไปไหนสักแห่งหนึ่ง ด้วยสาเหตุอะไรก็ตาม เป็นการลุกขึ้นอย่างกะทันหัน และรีบด่วน เถ้ามิฉะนั้นก็จะต้องเอาย่ามหลังและเครื่องนอนของเขาไปด้วย"

คี๊ธให้ความเห็นขึ้นอย่างนักสอบสวนสืบสวน

"ตรวจดูให้รอบ ๆ เราน่าจะได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติม"

หัวหน้าคณะสั่งการมาอีกอย่างเร่งรีบ

ทั้งหมดขยายวงล้อมที่รวมกลุ่มกันอยู่ออกไปในรัศมีห่างทันทีแล้วฉายไฟไปตามพื้น และพุ่มพงที่แวดล้อมอยู่อึดใจเดียว บุญคำ ผู้รู้อุปนิสัย และแนวทางของเจ้านายของตัวเองดีอยู่แล้ว ก็ร้องเอะอะขึ้นว่า

"นี่ยังไง ได้เค้าแล้ว..."

ทุกคนหันขวับ และพรูกันเข้ามา

สิ่งที่บุญคำชี้ให้ดู ก็คือรอยของยอดพุ่มไม้เล็กๆ ที่ถูกหักเอาไว้ และชี้ทิศไปทางด้านใต้

"หมายความว่ายังไงนี่?"

คริสถามเร็วปรื๋อ

"นายเป็นคนหักกิ่งไม้นี่ไว้เอง ชี้ปลายหัก บอกทิศทางไว้ให้แก่พวกของบุญคำว่า แกบ่ายหน้าไปทางไหน ถ้าเราตามรอยไปประเดี๋ยวก็จะพบ รอยที่นายหักกิ่งไม้เล็กๆ ทิ้งไว้ให้ดูเป็นระยะๆ ทีเดียว แบบนี้ก็ตามกันได้แล้ว สบายมาก แต่ตามไปแล้ว จะพบนาย 'สบาย' หรือ 'ไม่สบาย' บุญคำก็บอกไม่ถูกเหมือนกันนะ เราก็รู้กันแน่ๆ แล้วว่า นายรพินทร์ออกเดินจากที่แกนอนไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ก่อนที่โขลงช้างจะบุกพวกเราทางแค้มป์"

สแตนลีย์ผู้รอบคอบ หรี่ตาลงอ่านรหัสจากหลักฐานนั้น

"ถ้างั้นก็แปลว่า เขาคงจะไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง โดยคิดว่าตัวเองจะไปไม่ไกลนัก เพราะไม่งั้นก็น่าจะต้องเอาเป้หลังไปด้วย...นี่เขาคว้าเฉพาะปืนประจำตัวกับไฟฉายไปอย่างเดียวเท่านั้น จะต้องมีจุดบันดาลใจอะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน ที่ทำให้เขาลุกขึ้นจากที่นอนและผละไป ส่วนการหักกิ่งไม้ทำสัญญาณ

ไว้ นั่นก็คงเป็นสัญชาตญาณเคยชินของเขานั่นเอง ที่จะทิ้งไว้เป็นหลักฐานให้ลูกน้องรู้ทิศทาง...บุญคำกะระยะเวลาได้ไหมว่าเขาหักกิ่งไม้เล็ก ๆ นั่นไว้ นานสักเท่าไหร่แล้ว”

ตาพรานเฒ่าเข้าไปเอาไฟฉายส่องดูอีกครั้ง ตรงรอยที่ยอดพุ่มไม้เล็ก ๆ ถูกหักพับไว้ พิจารณาดูความเก่าใหม่ แล้วก้มลงตรวจรอยเท้า ซึ่งพรรคพวกคนอื่น ๆ ช่วยฉายไฟส่องให้สว่างจ้าไปหมด

“ประมาณไม่น่าจะเกิน 3 ชั่วโมงมานี่เอง ดูจากรอยยางไม้นี่ก็คงจะก่อนหน้าช้างบุกเข้ามาแค่ชั่วโมงเดียวเท่านั้น...”

กล่าวยังไม่ทันจบประโยคดี แกก็ออกสาวรอยไปในระยะสั้น ๆ ยังพกรกที่จะเข้าป่าเถาวัลย์ แล้วก็ร้องออกมาอีกว่า

“พบอีกแล้ว นายห้าง!...พรานใหญ่หักไว้เป็นกิ่งที่สองรับรองว่าแกจะต้องหักละไว้เป็นเครื่องชี้ทางไปทุกระยะนั่นแหละประเดี๋ยวก็เจอแน่ ตามหลังบุญคำมาเถอะ!”

“หวังว่าเราคงจะเจอเขาในสภาพที่ยังมีลมหายใจอยู่นะ” คริสพูดเสียงสั่นเครือ...

ทกคนเงียบกริบไปอีกครั้ง เดินส่องไฟเรียงสองเดินตามหลังบุญคำ กับจันที่ออกนำลิ่วไปทันที ราวกับหมาไล่เนื้อ

ตามแนวทางที่รพินทร์ผู้สาบสูญไปอย่างลึกลับ เริ่มจะรกชัฏด้วยพงไม้ และเถาวัลย์เพิ่มมากขึ้นทุกขณะ พื้นดินแห้งแข็ง ยากที่จะหารอยเท้าได้ นอกจากกิ่งไม้แห้ง หล่นอยู่กับพื้นที่ที่มีรอยถูกเหยียบหักเอาไว้บ้าง บางแห่งนอกจากกิ่งไม้แห้ง

หล่นอยู่กับพื้นที่มีรอยถูกเหยียบหักไว้บ้าง ซึ่งถ้าไม่ใช่สายตาพรานจริงๆ ก็จะสังเกตไม่ได้ บุญคำทำหน้าที่ตรวจเฉพาะพื้น ส่วนจันทำหน้าที่ค้นหารอยหักของกิ่งไม้สดตามพุ่มพงที่ผ่านไป ซึ่งก็เป็นจริงดังว่า ต่างพบไปทุกระยะ

ทุกคนหัวใจเต้นแรงและไม่พูดอะไรกันโดยไม่จำเป็นเลย...

ภูมิประเทศยิ่งรกและยิ่งเป็นหนทางที่ไต่สูงขึ้นตามลำดับลักษณะขึ้นเขาทางด้านใต้ อันเป็นแนวขนานเลียบไปกับสายลำธารที่ไหลผ่านที่พักตอนล่างนั่นเอง พื้นกรวดดินบางแห่งมีรอยถูกเหยียบพลิกไว้ ลักษณะของก้อนหินพลิก บุญคำผู้ตรวจนำไปเบื้องหน้ายืนยันได้ว่า มันไม่นานมานี้นัก

แม้จะเป็นเวลาใกล้รุ่ง บรรยากาศในป่ารกทึบก็ยังมืดสนิทและปกคลุมไปด้วยละอองหมอกค่อนข้างหนาทึบ **หนาวเย็นสะท้านเข้าไปจนถึงกระดูก แต่ยามนี้ กลุ่มนายจ้างและพรานทั้งสี่คน ไม่มีใครรู้สึกหรือคำนึงถึง ทุกคนแยกความคิดกันไปต่างๆ นานา แต่ที่ตรงกันอยู่ภายในก็คือ ภาวนาขอให้ตามพบรพินทร์ ไพรวัลย์ ในสภาพที่ยังคงชีพอยู่เท่านั้น**

เป็นการสาวรอยกันอย่างเงียบกริบแผ่วเบาที่สุด โดยไม่พยายามให้เกิดเสียงกระโตกกระตากขึ้นเลย คริสติน่าและเชิดวุธจี้ติดหลังบุญคำ เพื่อจะเห็นร่องรอยต่างๆ เท่าที่จะพบได้ก่อนบุคคลอื่น ส่วนสแตนลีย์ คี๊ธ และเบล ตามคล้อยไปทางเบื้องหลัง ปืนในมือพร้อมสำหรับจะรับหน้าที่กับอะไรก็ตามที่มันอาจผลุนผลันจู่โจมเข้ามาอย่างไม่ใช่มิตร ส่วนจัน ทำหน้าที่คุมหลังอยู่ท้ายขบวนติดตาม

รอยหักยอดไม้เล็กๆ ซึ่งเป็นสัญญาณชี้ทาง เริ่มจะเว้นห่างเหมือนบันไดไต่สูงขึ้นไปสู่ที่สูงชันบริเวณหนึ่ง รอยกิ่งไม้หักหรือร่องรอยอื่นๆก็สังเกตได้ยากเสียแล้ว ณ ที่นี้ บุญคำเริ่มยืนงง พยายามฉายไฟตรวจดูไปรอบๆ พื้นบริเวณนั้นเป็นหินดานแข็งกระด้างปราศจากพุ่มไม้เล็ก มีแต่ต้นไม้ใหญ่ยืนต้นที่ขึ้นหนาแน่นเบียดเสียด

"รอยของพรานใหญ่ หายไปเสียแล้วใช่ไหม บุญคำ?"

คริสกระซิบถาม จ้องหน้าแกในเงามืด ตาเฒ่าเอามือเกาหัวอันมีเส้นผมขอดติดหนังหัวของแก แล้วบ่นกับตัวเองเบาๆ

"เอ...หรือจะตามผิดทางหว่า ก็ไอ้รอยหินพลิกครั้งสุดท้าย มันน่าจะบอกได้ว่านายบ่ายหน้ามาทางนี้"

"ภูเขามันกั้นหน้าเราอยู่ขณะนี้นะลุงคำ มันก็มีอยู่สี่ทางเท่านั้น คือหนึ่ง เราแกะรอยผิด สอง แกะรอยมาถูกแล้วแต่วิญญาณทร์แยกไปทางขวาอ้อมเลาะไปตามตีนเขา สาม อ้อมเลาะไปทางซ้ายมือ และสี่ ไต่เขาขึ้นไป พิจารณาดูให้ดี มันอยู่ในข้อใดข้อหนึ่งนี่แหละ"

เชิดวุธพูดแผ่วต่ำ

ระหว่างที่พรานเฒ่าพยายามก้มลงตรวจดูตามพื้นอีกครั้ง เสี่ยก็ฉายไฟขึ้นไปตามแนวอันสูงชันของเขา แล้วไต่ขึ้นไปทันที ตรงไปยังต้นกระบากใหญ่ต้นหนึ่ง ที่งอกรากโผล่พ้นหินเป็นดินขึ้นมา จากนั้น ก็หันขวับลงมากระดกลำแสงไฟฉายเรียกบุญคำ คริส และเชิดวุธก็ไต่ตามขึ้นไปทันที

ที่รากใหญ่ของกะบากต้นนั้นมีรอยของมีดฟันถากไว้ให้เห็นชัด

“เอ! นายไต่ขึ้นเขาทางด้านนี้แฮะ แกตามอะไรของแกกันนี่ หรือว่าจะไปไหนกันแน่ เส้นทางของแกซอกซอนพิลึกยังไงชอบกล”

“เอาละ ได้การแล้ว ตามต่อไปลุงคำ”

เชิดวุธบอก แล้วใช้อาณัติสัญญาณไฟ เรียกพรรคพวกด้านล่างที่มายืนแหงนมองอยู่ให้ไต่ตามกันขึ้นมา...

59

สำนึกแรกที่กลับคืนมาสู่สมองอันมืนพร่า

มืนงงไปหมดในขณะนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่อาจบอกได้ถูกว่าเขาอยู่ในภาวะใด ยังมีชีวิตร่างกายอยู่ หรือเหลือแต่วิญญาณแล้ว

เราเป็นใคร...กำลังทำอะไร...และอยู่ที่ไหน?

นี่คือคำถามที่ตั้งขึ้นอย่างบวกวน

แล้วก็ตอบตัวเองว่า ชื่อรพินทร์ สกุลไพรวัลย์ อาชีพพรานป่าอยู่หนองน้ำแห้ง...มีแม่ผู้ชราแล้ว อยู่ในเขตอำเภอ...จำได้อยู่เท่านี้ อย่างเท่านั้นเองในภาวะนี้

ต่อมานามหนึ่งก็ผุดขึ้นอีก **ดาริน วราฤทธิ์!...ใคร?**

แล้วใบหน้าหนึ่ง ก็ผุดรางๆ ขึ้นในจินตนาการค่อยๆ เด่นชัดขึ้นทุกที กำลังมองนิ่งมาที่เขา ด้วยดวงตาอันคลอหยาดน้ำ

“คุณหญิง!!”

เขาเปล่งเสียงออกไปพร้อมกับขยับไหวกาย แล้วก็ผงะหลังลงไปอยู่ในลักษณะเดิม คราวนี้ ความรู้สึกทางอินทรีย์เริ่มเด่นชัดขึ้นเป็นลำดับ ปวดหนึบที่บริเวณศีรษะและต้นคอเป็นจุดหมายแรก ต่อไปก็กระจายความเคล็ดขัดยอกไปตลอดทั่วสรรพางค์ จนตัวเองกัดฟันและออกเสียงครางเบาๆ โดยไม่ตั้งใจ

มองไม่เห็นอะไร นอกจากความมืดเหมือนฉากอันดำสนิท ดวงตาปิดหรือเปิดไม่ทราบได้ แต่ถ้ามันรู้สึกถึงความเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่วทั้งองคาพยพเช่นนี้ มันก็น่าจะแปลว่า เขายังมีชีพชนม์อยู่ แต่กำลังทรมานยิ่ง

พยายามนอนนิ่งที่สุดไม่ขยับเขยื้อนไหวติงเลย สภาพที่แรกเริ่มรู้สึกว่าตนเองอยู่ในภาวะใด ก็ปล่อยให้อยู่ในภาวะนั้นก่อน

ภาพใบหน้าของสตรีอันเป็นสุดที่รักผุดรางๆ ขึ้นอีก ดูเหมือนหล่อนขยับริมฝีปากจะพูดอะไรกับเขา แต่เขาไม่เข้าใจความหมาย ต่อมาใบหน้านั้นก็เลือนห่างไกลออกไป คราวนี้ปรากฏอีกใบหน้าหนึ่งซ้อนเข้ามาแทนที่ ยิ้มเห็นฟันขาวเป็นภาพที่ชัดเจนมาก

“แงซาย!”

รู้สึกตัวตนเอง ว่าตะโกนก้องออกไปอีก

“ควบคุมสติไว้ให้ดี ผู้กอง”

เสียงทุ้มลึกนั้น แว่วสู่โสตหรือสู่ทางจิต ไม่อาจตระหนักได้ แต่มันชัดที่สุด

“ผู้กองก็ศิษย์มีอาจารย์...ศิษย์มีอาจารย์!”

ประโยคนั้นย้ำเตือนด้วยความหมาย

แล้วภาพใบหน้าของมิตรร่วมตายในอดีตก็สลายวับไปกับตา กลายเป็นความมืดสนิทตามเดิม นอกจากเสียงที่เหมือนจะกระซิบซ้ำๆ อยู่ริมหูว่า **'ศิษย์มีอาจารย์...ศิษย์มีอาจารย์...'**

รพินทร์ ไพรวัลย์เริ่มสำนึกในลมปราณของตนที่ระ-บายเข้าออกทางช่องจมูกและปากในอันดับต่อไป...ใช่แล้ว เขายังหายใจอยู่ แผ่วโผยเหลือเกิน

ขยับปลายนิ้วของแขนขวาก่อน กระดิกเรียกความรู้สึกไปทีละนิ้ว ครบหมด ตั้งแต่หัวแม่มือจนถึงนิ้วก้อย แล้วดึงขึ้นมาครั้งแรก มันไปพันติดอยู่กับสายอะไรชนิดหนึ่ง ที่รุงรังเกะกะเหมือนเชือกอันยุ่งเหยิง ทดลองจับดู สัมผัสก็บอกได้ว่าเป็นเส้นของเถาวัลย์ จึงค่อยๆ ดึงมือและแขนข้างนั้นออกมา ในที่สุดก็นำมาวางบนอกได้...อกซึ่งเจ็บ และยอกเหลือประมาณ

ต่อมาก็ส่งความรู้สึกเรียกไปยังแขนซ้าย รู้สึกว่ามันห้อยอยู่กลางอากาศ ไม่ได้ติดขัดอะไรเลย จึงยกขึ้นมาวางไว้บนอกอีก ครบหมดทั้งสองแขน อ้อ! แขนยังอยู่ ยังไม่ได้ชำรุดไปทั้งสองข้าง แม้จะระบมชา

คราวนี้ก็พนมขึ้นเหนือทรวงอก สกัดกั้นลมหายใจระลึกถึงพระเจ้าห้าพระองค์เป็นอันดับแรก แล้วก็บริกรรมพระเวทมหามนต์ที่ร่ำเรียนมาเพื่อเรียกพลัง และสกัดกั้นความเจ็บปวดทรมานอยู่ในขณะนี้

ครบสิ้น เจ็บคาบ ก็ลูบฝ่ามือทั้งสองไปที่ใบหน้า ศีรษะ ต้นคอ และบริเวณทรวงอก แล้วสลัดออกไป

นอนนิ่งๆ สงบจิต คิดถึงคุณบิดามารดา ครูบาอาจารย์ อีกพักใหญ่ ประสาทสัมผัสทุกส่วนที่อยู่ในภาวะมึนงง เลือนๆ ลางๆ ก็ค่อยๆ กลับคืนมาโดยครบถ้วน ความจุกเสียดเจ็บยอกแทบว่าจะกระอักออกมาเป็นเลือดก็ค่อยๆ ทุเลาลง และบัดนี้เขามีความเป็นตัวของตัวเองแล้ว เพียงแต่ยังไม่แน่ชัดเท่านั้น ว่าอยู่ที่ไหน

ลืมตาขึ้น...มันก็มืดมิดเท่ากับหลับตานั่นเอง

แขนทั้งสองค่อยๆเอื้อมแตะคลำไปเท่าที่รัศมีจะเอื้อมถึง ทางด้านซ้ายพบแง่หินอันตะปุ่มตะป่ำขรุขระสาก ส่วนทางด้านขวา เป็นสายอันยืดหยุ่นของเถาวัลย์ ราวกับใครมาถักไว้เป็นสายเปลหรือกระเช้า บางแห่งก็หนาแน่น บางแห่งก็โปร่งบาง **และพบช่องที่โปร่งว่างมีอากาศโล่งๆ อยู่ภายใต้ ถ้าขยับตัวพรวดพราดในขณะนี้ อาจจะหลุดจากตำแหน่งที่มานอนหงายค้างคาอยู่ ร่วงลงไปยังด้านล่าง ซึ่งคะเนยังไม่ถูกว่าลึกสักเท่าใดและมีอะไรรองรับอยู่บ้าง**

เหวแน่ๆ!

เขาหล่นลงมาในเหว ระดับที่ร่วงหล่นลงมา สูงเท่าใดไม่ทราบ แต่แน่ละ ก่อนที่จะสิ้นสุดค้างร่างอยู่ตรงนี้ ร่างกายจะต้องกระเด็นกระดอนกระแทกแง่หินมาเป็นลำดับ ขาซ้ายพาดอยู่บนพื้นแข็งระดับไม่เสมอ นั่นก็แปลว่าติดโขดหิน ขาขวาพาดอยู่บนเส้นประสานพันกันของเถาวัลย์ ส่วนที่ต่ำกว่าเข่าลงไปนั้นห้อยอยู่กลางอากาศ

มันมืดเหลือเกิน...มืดชนิดมองอะไรไม่เห็น ซึ่งถ้าขยับตัว

ไม่ถูกหลักผิดมุม ผิดทิศทางแม้แต่นิดเดียว ร่างกายจะหลุดร่วงต่อไปจากตำแหน่งที่คาค้างห้อยติดอยู่

สิ่งที่จะทำได้ในขณะนี้ ก็คือใช้มือค่อยๆ ลูบคลำสำรวจไปตามร่างกาย ไม่มีรอยเลือด ไม่มีรอยแตก แต่บางแห่งบวมช้ำ

กระดูกส่วนใดก็ไม่มีการหัก เว้นไว้แต่ว่าปวดหนึบ และขัดเคล็ดไปหมด ซึ่งอำนาจจิตอันแข็งกล้าของตนเองกำลังข่มพิษทรมานนั้นลง

"ไปยังไงมายังไงกันนี่หว่า อาตมา?"

เขาพึมพำออกมาจากลำคอ ซึ่งนั่นดูเหมือนจะเป็นเสียงประโยคแรก ที่เปล่งแหบแห้งออกมาได้

"เป็นยังไง สบายดีหรือยังผู้กอง?"

มีเสียงทักทายมาอีก คราวนี้กลั้วไปกับอาการหัวเราะดังมาจากไหนก็ไม่ทราบได้ แต่ดูจะใกล้ๆตัวเขานี่เอง

"สบายกะลิงอะไรล่ะ แทบจะกระอักเลือดออกมาอยู่นี่แล้ว"

เขาตอบออกไป

"คนอย่างผู้กองไม่กระอักเลือดง่ายๆ หรอกน่า เนื้อหนังดีออกจะตายไป ขนาดเลือดก็ยังไม่ออกสักหยด เป็นคนอื่นมรณังสังโฆดับจิตไปแล้ว นี่รอยแตกสักนิดก็ยังไม่มี แค่โนน่วมไปบ้างเท่านั้น เฮ้อ! พลาดจนได้เหมือนกันนะ ลูกพี่เรา"

"นี่ แงซาย ฉันได้ยินแต่เสียงของแกนะ แต่ไม่เห็นตัว อยู่ที่ไหนกันนี่!"

เสียงหัวเราะกังวานทุ่มแว่วมาอีก

“ผมจะอยู่ที่ไหน ก็อยู่ที่ผมควรจะอยู่นะซิ ไอ้ที่ผู้กองได้ยินน่ะ มันเป็นซับคอนเชียส จิตใต้สำนึกของผู้กองเองตะหาก แงซายอยู่ถึงมรกตนครโน่น จะมาพูดกับผู้กองในขณะที่นอนเปลกระเช้าอยู่กลางเหวลึกนี่ได้ยังไง จริงไหม แล้วถ้าสมมุติว่าผมอยู่ใกล้ๆ ผู้กองตรงนี้ ผมควรจะอยู่ที่ไหนล่ะ เหาะอยู่กลางอากาศในเหวนี่นะเหรอ หรือว่าเกาะเป็นตุ๊กแกอยู่ผนังถ้ำ”

“แงซาย!”

“ครับผม!”

“ไอ้บ้า!!...”

“อ้าว! แล้วกัน ด่าซะแล้ว เอ...ผู้กองนี่ปากจัดไม่หายแม้กระทั่งพะแงบ ๆ จะตายอยู่ที่นี่ ก็ยังไม่ทิ้งนิสัยเก่า”

“ก็ฉันได้ยินเสียงของแกออกชัดๆ ทั้งสองหูนี่หว่า”

“ก็พูดเอง แล้วก็ตอบเองน่ะ พอตัวเองจะเป็นรพินทร์ก็พูดอย่างรพินทร์ พอคิดว่าแงซายควรจะตอบยังไง ก็คิดและได้ยินเอาเอง”

“ฮือม์ ถ้างั้นก็แปลว่านี่ฉันใกล้จะตายแล้วใช่ไหม?”

“ผู้กองน่ะ ตายมาตั้ง 500 ครั้งแล้ว ตายไปแล้วทีไร ก็กลับฟื้นขึ้นมาอีกทกที กรรมเก่ายังไม่หมด ต้องชดใช้กรรมทรมานไปอีกนานนัก”

“ให้ตายห่าเถอะ นี่ฉันไม่ได้พูดหรือเข้าใจเอาเองเลย ฉันได้ยินเสียงแกออกชัดๆ เพียงแต่นึกไม่ออกเท่านั้น ว่าในภาวะเช่นนี้เสียงของแกลอยมาได้ยังไง จะว่าแกดับจิตไปแล้ว และดวงวิญญาณของแกมาพูดกับฉันอีกก็ใช่ที่”

“ลืมเสียแล้วหรือ ว่าเจ้าแงซายน่ะมันคนลึกลับ มันก็คงลึกลับอยู่ยังงั้นแหละ ไม่งั้นเสียบุคลิกของแงซายหมดซิ”

“สำแดงตัวให้ฉันเห็นหน่อยซิ”

“ก็วาดภาพของผมขึ้นมาซิ แล้วผู้กองจะเห็นเองแหละเห็นในมโนภาพยังไงล่ะ”

รพินทร์นิ่ง พยายามขจัดทุกสิ่งทุกอย่างออกไป และไม่สนใจที่จะนึกคิดถึงเจ้าคู่ปรับคู่มิตรเก่าแก่อีก ลำดับภาพทบทวนถึงสาเหตุว่า อะไรมันเกิดขึ้นในสภาพไหน เขาถึงมาตกอยู่ในลักษณะเช่นนี้

ใช่แล้ว...เขากำลังตามรอยไอ้ผีดิบมันตรัยในซากใหม่มาอย่างหมายมั่น ไรเฟิลและไฟฉายพร้อมอยู่ในมือ กะว่าถ้าเห็นตัวถนัดเมื่อไหร่ จะฉีกร่างมันให้ย่อยยับเป็นซีกๆ ด้วยกระสุนยิงช้างแต่เขาไม่ได้โอกาสนั้นเลย มันคอยหลีกหลบวิถีทางปืน ไม่ให้จับเป้าหมายได้ถนัดและล่อให้ตามมาทุกระยะ ขณะนั้นเขาลืมคิดถึงอะไรทั้งสิ้น มุ่งแต่จะติดตามทำลายร่างของมันให้ได้อย่างเดียว เสียงหัวเราะเย้ยหยัน...เสียงพูดยั่วด้วยประโยคว่า

“ตามตูมา...ถ้าสูแก่กล้าฤทธิ์จริง จงตามตูมา...ฯลฯ” เป็นระยะๆ

มันนำล่อเขาไปเรื่อยๆจนกระทั่งขึ้นเขาเตี้ยๆลูกหนึ่งและเขาก็สาวรอยอย่างไม่ลดละ บริเวณสุดท้ายที่จำได้เป็นยอดเนินลักษณะประหลาด เต็มไปด้วยโขดหินและไม้ใหญ่ ร่างของ

มันตรัยหลบวูบบังเงาอยู่หลังต้นคะเคียนใหญ่ เขาคุมเชิงอยู่นาน เพราะบริเวณนั้นค่อนข้างโล่ง ถ้ามันโผล่ออกเดินผละจากที่นั่น เมื่อไหร่ ก็จะเข้าทางลำไฟฉาย และศูนย์ปืนเมื่อนั้น

แต่มันก็ไม่โผล่ออกมา วิธีเดียวเท่านั้นที่เขาจะได้เป้าหมาย ก็คือเดินอ้อมไปทางอีกด้านหนึ่งเพื่อให้เห็นร่างของมันที่หลบบังอยู่

ระหว่างที่ย่องกริบ อ้อมเพื่อหามุมยิงนั่นเอง เขาก็เหยียบลงไปบนกิ่งไม้ผุๆ ที่ปกคลุมไว้ด้วยใบไม้แห้ง เสียหลักเหยียบอากาศเย็นวาบลงไป **ร่างกายลอยละลิ่วลงไปสู่ความเวิ้งว้างที่ซ่อนอยู่ใต้ระดับพื้น แล้วความรู้สึกทั้งมวลก็ดับวูบ เมื่อสัมผัสครั้งสุดท้ายว่าท้ายทอยกระแทกเข้ากับของแข็งที่รองรับอยู่ด้านล่าง...**

เขาจะหมดความรู้สึกไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ แต่ขณะที่ได้สติรู้สึกตัวขึ้นมานี้ รู้แต่เพียงว่ามันมืดสนิท นอนแหงนหน้ามองขึ้นไปข้างบน ก็ไม่เห็นอะไรเลย นอกจากสีดำ

“ลำดับภาพได้แล้วใช่ไหม ว่าเรื่องมันไปยังไงมายังไง?”

ดเอาเถอะ ไม่ได้คิด ไม่ได้พูดอะไรอีกเลย เสียงที่จำได้ว่าเป็นเสียงของแงซายก็ถามมาอีก ยังกับตัวตนของเจ้าอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงผู้นั้นมาอยู่ใกล้ๆ

“แกหลอกหลอนฉันเหมือนผีป่านะ แงซาย นี่ฉันยังไม่ได้นึกถึงแก ยังไม่ได้พูดอะไรกับแกสักคำ แกก็พูดกับฉันมาเอง”

“กลัวผู้กองเหงา ที่ต้องมานอนแหง๋แก๋อยู่ในเหวนี่คนเดียว ก็เลยชวนคุย ถ้ามีแหม่มสาวสวยนั่น คนใดคนหนึ่งมาอยู่กะผู้กองตอนนี้ด้วย ก็จะไม่เสือกกะโหลกมาคุยด้วยหรอก”

“นี่! อย่ามายั่วโทสะฉันดีกว่า แกนึกว่าฉันมีอะไรกับแหม่มสองคนนั่นรึ?”

“เอาละ! ถามงี้ก็ดีแล้ว ผู้กองมีอะไรกับแหม่มที่ร่วมทางมาด้วยหรือเปล่า โดยเฉพาะแม่ผมสีแดงนั่น ตอนหัวค่ำนี้ บนหน้าผาโน่นตอนที่ขึ้นไปเยี่ยมเจ้าสะเอิงด้วยกัน”

รพินทร์สะอึก ปวดจี๊ดขึ้นมากลางหัวอกอีก เอามือทั้งสองกุมไว้ แงซายผู้มีแต่เสียงหัวเราะแผ่วเบา

“ผมไม่ได้โทษผู้กองหรอก ถึงนายหญิงจะรู้ เธอก็คงไม่ประณามผู้กองเหมือนกัน เพราะมันเป็นอปัทวเหตสดวิสัย น่าเห็นใจ...ระวังอย่าให้เกิดซ้ำขึ้นอีกก็แล้วกัน ผลแห่งการพลาดสัจจะ ทำผิดเจตนารมณ์ของตัวเองที่ตั้งไว้นี่แหละ คืนนี้ผู้กองถึงได้เคราะห์ร้ายจนเกือบถึงชีวิต”

“แงซาย ฉันจะไม่กลับไปให้นายหญิงของแกเห็นหน้าอีกแล้ว และชีวิตของฉันก็คงไม่ตลอดรอดฝั่งหรอก ในการเดินทางครั้งนี้อาจดับสิ้นลงตรงนี้ ที่นี่ก็ได้!”

เขารำพึงเศร้าๆ

“นายหญิงยังรักผู้กองอยู่ รักยิ่งกว่าชีวิตของเธอเอง และเธอพร้อมที่จะอภัยให้ผู้กองในทุกกรณี ผู้กองใจร้ายมาก ถ้าหากไม่คิดที่จะให้เธอได้พบเห็นหน้าอีก เรื่องแค่นี้ผู้กองอย่ามาคิดเศร้าหรือถือเป็นบาปผิดอะไรจนถึงกับจะต้องหนีหน้านายหญิงตลอดไปหรอก ผมพูดเล่นน่ะ...แถมแม่ผมทองคนสวยจัดนั่นให้

อีกคนด้วยเอ้า! ตามสบาย ไม่มีใครเขาว่าอะไรหรอก ประเดี๋ยวใกล้ๆ สาง แม่โฉมงามทั้งสองคนนั่นกับพรรคพวกก็คงตามมาพบผู้กองเองแหละ ตอนนี้ทนนอนเปลธรรมชาติในเหวนี่ไปก่อนอย่าพยายามพลิกตัวไปทางขวามือนะ จะร่วงลงไปอีก คราวนี้ต่อให้ศิษย์มีครูมีอาจารย์ดีสักแค่ไหน ก็กระดูกออกนอกเนื้อแน่แล้วจะว่าแงซายไม่เตือนไม่ได้”

“พวกเขาจะตามมางั้นหรือ?”

“ถามพิลึก ใครเขาจะปล่อยให้ผู้กองสาบสูญไปเฉยๆ ในเมื่อผู้กองเป็นกำลังสำคัญในการเดินทางของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่ผมสีทองตาสีฟ้าน่ะ ห่วงผู้กองมากกว่าแม่ผมแดงเสียอีก เกิดเป็นชาติชายทั้งที ก็อย่าให้เสียเหลี่ยมเชิงชายนะ...”

“อ้าว! ไอ้เปรต คราวนี้ทำไมถึงยุยังงี้ ถ้ามองเห็นตัวกันละพ่อเตะจริงๆ ด้วย”

“โถ กำลังจะขยับเขยื้อนตัวเองตอนนี้ ก็แทบจะไม่มีอยู่แล้วยังจะคิดเตะแงซายอีก เอาละ นอนฝันอะไรไปก่อนคนเดียวเถอะผมไปละ...”

“เฮ้ย! เดี๋ยว อย่าเพิ่งไป”

“อะไรอีกล่ะ ผู้กอง”

“ไรเฟิลกับไฟฉายฉันอยู่ที่ไหน?”

“เอาตัวเองให้รอดเสียก่อนเถอะ ฮีโธ่ คิดถึงปืนกะไฟฉาย ...โน่น ปืนหล่นลงไปคาอยู่กับซอกหินข้างล่างโน่น ยังไม่ถึงกับชำรุดเสียหายหรอก แต่ไฟฉายลงก้นเหวเละไปหมดแล้ว...ออกฉลาดปราดเปรื่องได้สารพัด บทจะเขลาขึ้นมาก็เขลาชะมัดเลยผู้กองนี่ มีอย่างรึ ปล่อยให้ไอ้มันตรัยในซากใหม่ ล่อมาลงเหว

เสียนี่ รู้ไหม พอผู้กองมานอนสลบอยู่ในเหวนี่ ทางด้านแค้มป์เกิดอะไรขึ้นบ้าง พวกมันฉวยโอกาสบุกเข้าไปตอนผู้กองไม่อยู่ แหลกพินาศไปหมดทั้งแค้มป์แล้ว โชคดีที่ไม่มีใครตาย หนีขึ้นเหน้าผากันทัน”

รพินทร์ใจหายวาบ

“จริงรึ แงซาย?”

“เอาไว้พบหน้ากัน ก็ลองสอบถามกันเองเหอะ พวกนั้นครั้งแรก ก็ด่าพ่อล่อแม่ผู้กองระงมกันไปหมด เพราะอยู่ๆ ก็หายหัวไป แต่เดี๋ยวนี้ กำลังตาลีตาเหลือกตามผู้กองอยู่ ทุกคนเกรงว่าผู้กองตายไปแล้ว แม้แต่ลูกน้องสี่คนของผู้กองเอง”

“ทำไมแกไม่ช่วยทักท้วงหรือสกัดกั้นฉันไว้ก่อนจะพลาดท่าเสียทีมัน”

“ช่วยทำไม ปล่อยให้เจ็บตัวเสียมั่งซิ อยากผิดสัตย์กับนายหญิงของผมนี่”

พรานใหญ่ถอนใจลึก หลับตาลง และทันทีที่เขาหลับตานั่นเองภาพของอดีตแงซายก็ปรากฏเด่นทันที เจ้ากะเหรี่ยงตงโฉมงาม นั่งอยู่บนชะง่อนหินเหนือระดับที่เขานอนติดข่ายเถาวัลย์ขึ้นไป อมยิ้มเอาศอกเท้ากับเข่า และวางคางลงกับฝ่ามือ กำลังมองมาที่เขาด้วยประกายตาคมปลาบ งามซึ้งเหมือนนัยน์ตาของผู้หญิงอันเป็นบุคลิกเดิมๆ ที่เขาเคยเห็น ความจริงมันเป็นความมืดมิด แต่เขาเห็นภาพนั้นได้อย่างไรก็ไม่อาจบอกถูก

“ฉันเห็นแกแล้ว แงซาย”

“ก็ควรจะเห็น ถ้าผู้กองยังระลึกถึงผมอยู่”

“ช่วยหน่อยซิ ไอ้น้องชาย”

“จะให้ช่วยอะไร?”

“หาทางให้ฉันขึ้นไปจากเหวนี่ให้ได้”

“เอ...เห็นจะไม่ใช่หน้าที่ของผมหรอก อยู่ตรงนี้ไปก่อนเถอะ จนกว่านายจ้างของผู้กองจะตามมาพบ หรือถ้ายังตามไม่พบ พอสว่าง ให้มีแสงสักหน่อย ผู้กองก็หาทางไต่ขึ้นไปเองได้ แต่ไม่ใช่ตอนนี้”

“แงซาย ฉันคิดถึงนายหญิงของแกเหลือเกิน คิดถึงจนบอกไม่ถูก อยากรู้เหลือเกินว่าขณะนี้เธอกำลังทำอะไรอยู่ คงกำลังมีความสุขอยู่ท่ามกลางญาติพี่น้องมิตรสหายทั้งหลาย คืนนี้เป็นคืนวันเกิดของเธอเสียด้วย”

“อ้อ! ยังจำวันเกิดของนายหญิงได้อยู่อีกหรือ?”

“แกรู้ดี ว่าฉันรักสุภาพสตรีผู้นั้นแค่ไหน เพียงไร”

“แต่ผู้กองก็หนีเธอมาเสีย ทั้งๆ ที่นัดกับเธอไว้แล้ว”

รพินทร์นิ่งน้ำตาซึมทั้งๆ ที่นอนหลับตาอยู่เช่นนั้น กัดกรามแน่น เสียงแงซายบอกต่อมาว่า

“ถามรึ ว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่...ฮึ! จับไข้ทุกข์ทรมานหัวใจแทบขาด นอนพนมมือสวดมนต์วิงวอน ตามองดูเพดานไม่ได้หลับนอน เธอรู้หมดแล้วล่ะ ว่าผู้กองหนีเธอ จริงๆ นะผู้กองที่ ‘ไม่น่ารัก’ ถ้าผมเป็นนายหญิงละก็ ลืมผู้กองไปแล้ว จะไปเป็นตายร้ายดียังไงอยู่กลางป่าก็เชิญตามสบาย หาแฟนใหม่ดีกว่า”

“แกจะด่าว่าฉันยังไงก็เชิญเถอะ แงซาย แต่ฉันก็รักเธอ
ที่เจนสุดหัวใจ รักอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องไม่มีอะไรเคลือบแฝง แต่
ฐานะของฉันอย่างหนึ่ง เธอนั้นอีกอย่างหนึ่ง เราห่างไกลกัน
เหลือเกิน”

“ก็มัวแต่คิดอยู่อย่างนี้นี่นา เส้นทางมันถึงไม่บรรจบกัน
เสียที”

“ฉันอาจตายก่อนตะวันขึ้นแงซาย...ร้องเพลงให้ฉันฟังสัก
เพลงเถอะ แกมันคนชอบร้องเพลงอยู่แล้ว”

เสียงของเขาแหบเครือ สลดและรันทด

“เอาละ ผมจะร้องเพลงกล่อมให้ผู้กองนอน...นอนเพื่อ
ว่าจะตื่นหรือไม่ตื่น ก็สุดแล้วแต่กรรมเวรที่สร้างมา เสียงของผม
จะก้องขึ้นฟ้าแล้วจะแว่วไปถึงหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์
ในขณะนี้ด้วย มันจะเป็นความรู้สึกนึกคิดที่ถ่ายทอดออกมาจาก
หัวใจของนายหญิงในขณะนี้แหละ ฟังนะ...”

“ฉันกำลังฟัง!”

รพินทร์ขยับริมฝีปากหมุบหมิบมือทั้งสองประสานกันบน
ทรวงอก

แล้วเพลงบทหนึ่ง ก็วิเวกกังวานขึ้น เป็นเสียงอันไพเราะ
ของแงซายที่เขาคุ้นหูมาก่อน แต่เนื้อความประหลาดสะเทือนใจ
นัก ความว่า

โอ้! ใครไหนครวญจนค่ำ พลอดคำหรือเธอครวญใคร่
เธออยู่แห่งใด เธออยู่แห่งใด เธออยู่แห่งไหน?
ห่างไกล...เหลือไกลเกินห่าง อ้างว้าง ฝันเคยเคียงใกล้

เธออยู่ห่างไกล เธออยู่แห่งใด จิตใจไหวหวั่น
สวดมนต์ส่งพรวอนฟ้า ขอนิทราแนบเธอนิรันดร์
ถอดหัวใจ ถ่ายสัมพันธ์...ฝากกัน
สั่นฤทัย หวั่นใจคะนึง ติดตรึงมั่นในหัวใจคร่ำครวญ
เธออยู่ไหน เธออยู่แห่งใด...ถึงไม่คืนมา
ฝากลม พลิ้วพรมโชยผ่าน ฝากธาร พฤกษ์ไพรไม้ป่า
ช่วยกล่อมวิญญา ช่วยปลอบทิวา ถวิลหาเธอ...

ดาริน วราฤทธิ์ ผู้กำลังนอนมองเพดานห้องอยู่คนเดียวในขณะนี้ แว่วลำนำเพลงนั้นอย่างถนัดโสต! มันลอยมาจากที่ใดอย่างไรไม่ปรากฏ แต่จำกระแสเสียงได้ว่า มันเป็นเสียงของเจ้าคีรีบูนแงซาย หล่อนพลิกตัวคว่ำหน้าลงกับหมอน ร้องไห้กระซิก มือทั้งสองกำขยุ้มหมอนแน่น

"แงซาย! เอาเพลงที่ไหนมาร้อง...นี่มันเป็นความรู้สึกจากขั้วหัวใจของฉันขณะนี้ !! รพินทร์ขา เธออยู่ไหน?..."

รพินทร์ ไพรวัลย์ปวดร้าวไปหมดทั้งหัวใจ ปวดเจ็บยิ่งกว่าภาวะทางร่างกายของเขาในขณะนี้หลายเท่านัก ตาคงหลับมือประสานวางบนอกเช่นนั้น กระแสเสียงเพลงลึกลับ ดังแผ่วได้ยินทั้งประสาทหู และในเจตสิก สดับเนื้อความได้หมดทุกคำ

สวดมนต์ส่งพรวอนฟ้า...
ขอนิทราแนบเธอนิรันดร์...

พรพระอุมา

ถอดหัวใจ...ถ่ายสัมพันธ์...ฝากกัน
สั่นฤทัย หวั่นใจคะนึง ติดตรึงมั่นในหัวใจคร่ำครวญ...
เธออยู่ไหน?
เธออยู่แห่งใด...ถึงไม่คืนมา?

ชายหนุ่ม ผู้ตลอดทั้งชีวิตเกิดมาด้วยความอาภัพอัปภาค เข่าบากยากแค้นแสนสาหัส บัดนี้ มีรอยยิ้มเศร้า ๆ จับที่ริมฝีปากที่แห้งผาก แตกเป็นเกล็ด หนาวสะท้านสั่นไปทั้งกาย กระซิบพึมพำออกมา

"ผมอยู่นี่ครับ คุณหญิง...อยู่กลางเหวลึก...และกำลังจะตาย คงกลับคืนไปไม่ได้อีกแล้ว"

ฝากลม พลิ้วพรมโชยผ่าน...
ฝากธาร พฤกษ์ไพรไม้ป่า...
ช่วยกล่อมวิญญา...
ช่วยปลอบทิวา ถวิลหาเธอ!...

ท่อนหลังของเนื้อเพลงในครั้งนี้ ดูเหมือนจะไม่ใช่กระแสเสียงของแงซายเสียแล้ว แต่ฟังเป็นเสียงของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่พร่ำวิงวอนฝากสายลมมา
แล้วเขาก็หมดสิ้นความรู้สึกทั้งมวลลงอีกครั้ง

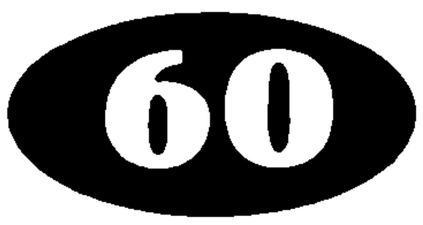

บนสันเขาเตี้ย ๆ ที่คณะติดตามขุกขั่นกันขึ้นมา บัดนี้ฟ้าเริ่มสาง พอจะสังเกตเห็นลายมือได้แล้ว เนื่ออะไรต่ออะไรสว่างชัดพอจะมองเห็นสิ่งรอบตัวได้ พรานทั้งสี่ของรพินทร์ก็กระจายกันออกตรวจหารอบรอยทันที โดยไม่จำเป็นจะต้องคอยประกบตัวคุมหลังให้ความปลอดภัยแก่นายจ้างทั้ง 5 คนอีกแล้ว

บุญคำ จัน เกิด และเส่ย รุดสาวรอยโดยแยกกันออกไปคนละทาง เมื่อถึงบริเวณสูงสุดของเนินเขาลูกนั้น แต่รัศมียังพอเห็นได้ คริสและเชิดวุธเลือกตามหลังไปทางด้านบุญคำ คี๊ธคู่ไปกับจัน สแตนลีย์คู่กับเส่ย และอิสซาเบลติดหลังเกิด ขณะนั้นมันเป็นเวลา 07.00 น. พอดี

ทางด้านกลุ่มของบุญคำตาพรานเฒ่ากำลังก้มลงพิจารณาบริเวณกิ่งใบไม้แห้งผุบริเวณหนึ่ง ลักษณะดูประหลาดออกไปจากพื้นหินปนดินลูกรังธรรมดา เชิดวุธก็กระเร่อกะร่าเดินล้ำหน้าแกออกไปก้าวหนึ่ง และทันใดก็เหยียบผลัวะ ทำท่าจะคะมำหลุดเผงไปร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ บุญคำไวตามสัญชาตญาณดั้งเดิมของแก คว้าเข็มขัดด้านหลังไว้ได้ ก่อนที่นายทหารหนุ่มจะร่วงลงไปในโพรงข้างล่างทั้งตัว แต่ร่างกายของแกผอมบางน้ำหนักน้อยกว่าเชิดวุธ จึงทำท่าจะดึงหลุดลงไปด้วยกัน ชักกะเย่อกันอยู่

คริสติน่าแม่นักเคมีฟิสิกส์ (แต่ความจริงก็คือ คอมมานโดที่ผ่านงานมานักต่อนักแล้ว) โจนพรวดเดียว ถึงตัวบุคคลทั้งสองที่กำลังส่งเสียงเอะอะโวยวายอยู่ กระชากไหล่เชิดวุธ ผงะหลุดพ้นหลุมออกมาได้ บุญคำก็เลยพลอยพ้นออกมาด้วย ทั้งสองเข้มกลิ้งลงด้วยกัน

"เฮ้ย! อะไรกัน?"

เสียงคี็ธและสแตนลีย์ ซึ่งเดินตรวจไปคนละด้าน ร้องตะโกนถามมาอย่างตกใจ เมื่อได้ยินเสียงโวยวายของคนกลุ่มนี้ คริสนั้นไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่โบกมือเป็นสัญญาณเรียกทุกคนทันที ส่วนเชิดวุธอุทานออกมาลั่นว่า

"เฮ้ย! โพรงอะไร ต่อหลุมหรือเปล่า?"

บุญคำไม่พูดอะไรเช่นกัน แกคลานเข้าไปที่นั่นอย่างรวดเร็วทำหน้าพิศวง แล้วจัดการรื้อกิ่งไม้แห้งๆ ที่สุมอยู่เหมือนใครเอามาโปะไว้ออก เชิดวุธกับคริสก็ช่วยกันอีกสองแรง ซึ่งเป็น

เวลาที่ทุกคนซึ่งแยกย้ายกันออกไป พรูกันเข้ามามุงรวมกลุ่มส่งเสียงถามแซด

พอดึงกิ่งไม้แห้งที่ปกคลุมพื้นบริเวณนั้นออกหมด ทุกคนก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวว่า

“เหว!!”

แล้วก็ตะลึงกันไปกึ่งอึดใจ

บริเวณปากเหวนั้น กว้างประมาณแค่ 3 ตารางเมตรเท่านั้น ลักษณะจะเป็นโพรงหรือรูลงไปใต้ดินเสียมากกว่ารูปเบี้ยวๆ บูดๆ เหมือนตัวอะมีบา เป็นช่องทางลึกดิ่งแนวตรง ชนิดที่พอมองเห็นก็ใจหาย มีแง่ชะง่อนโขดหินโผล่ระอยู่ตามแนวทางที่ดิ่งลงไปนั้น แสงสว่างในยามเช้า ที่ยังไม่กระจ่างนัก ส่องลอดลงไปได้เพียงไม่เกิน 7-8 เมตร เท่านั้น

“อะไรกันนี่ มีเหวอยู่ตรงนี้หรือ?”

สแตนลีย์คร่างออกมา

“มีกิ่งไม้แห้งสุมปากทางปิดบังไว้ด้วย ฉันสังเกตแล้วว่าบุญคำกำลังก้มลงตรวจตราพิจารณาอยู่ พอดีเชิดวุธเดินล้ำหน้าออกไป ก็เลยเกือบพลัดตก ดีว่าช่วยกันฉุดไว้ได้ทัน”

คริสบอกโดยเร็ว

“มายก๊อดเนสส์!”

เบลอุทานแผ่ว ตาสีน้ำตาลเบิกกว้าง

เกิด เส่ย และจัน บางคนทิ้งตัวลงพังพาบ บางคนคุกเข่าชะโงกตัวลงไปดูในโพรงนั้นทันที

“โอ้โฮ ลึกมองไม่เห็นก้นลง มืดตื๋อ”

เส่ยร้องออกมา

"ฉายไฟลงไปซิ ช่วยกันฉายหลาย ๆดวง!"

หัวหน้าคณะออกคำสั่งละล่ำละลัก โยนก้นซิการ์ในปากทิ้งทันที ทรุดตัวลงคุกเข่าชะโงกลงไปดูด้วย

แล้วลำไฟฉายเดินป่าขนาดแปดท่อนไม่ต่ำกว่า 4-5 ดวง ก็พุ่งจ้าลงไป ทันทีที่ลำแสงส่องลงในโพรงหรือเหวนั้น ทั้งหมดก็แทบช็อคในสิ่งที่เห็น

"รพินทร์!!"

"นาย! เฮ้ย! นายนอนอยู่นั่น!"

ต่ำกว่าระดับแง่หิน ที่โผล่เห็นเหลี่ยมน้อยใหญ่ และรากไม้กับเถาวัลย์ที่ขึ้นอยู่บริเวณขอบผนังอันชุ่มชื่นเขียวคล้ำไปด้วยตะไคร่ ลึกจากปากโพรงที่ทุกคนคุกเข่าชะโงกส่องไฟดูอยู่ในขณะนี้ลงไปประมาณ 12-13 เมตร ร่างของจอมพราน นอนหงายคาติดอยู่กับแง่หิน อันดูเป็นลักษณะเหมือนชานที่งอกล้ำออกมา และสายของเถาวัลย์ปนกับรากไม้

ร่างของมัคคุเทศก์นำทางสงบนิ่ง ไม่ไหวติง มือทั้งสองประสานวางกันอยู่บนอก

บัดนี้ ทุกเสียงก็ระดมกันตะโกนเรียกลงไปสนั่นหวั่นไหว โดยเรียกนามของเขา

ร่างนั้นไม่ยินยล คงนอนสงบนิ่งเป็นดษณี!

เสียงที่พยายามตะโกนเรียกสงบลงแล้ว ทุกคนที่ติดตามมาบนปากเหวพูดกันเองจอแจจ้อกแจ้ก คริสเม้มริมฝีปากแน่นเหลือบดูหน้าแม่เพื่อนสาวเบล ก็พอดีกับที่แม่ผมแดงจ้องอยู่ก่อนแล้ว เบลกระซิบ

"ขอให้พระเจ้าคุ้มครองเขา ขอให้เขายังมีลมหายใจอยู่..."

คริสวางเอ็ม 16 ประจำมือลงทันที ปลดเป้หลังออก อย่างว่องไว ดึงสายเชือกไนล่อนประจำตัวออกมาหมุนไปรอบ ๆ แล้วปราดเข้าไปผูกชายด้านหนึ่งด้วยเงื่อนอันแข็งแรงกับโคนต้นไม้ขนาดย่อม ๆ ผ่อนสายเชือกมัดโยงไว้แล้วตรงมาที่ปากหลุมทันที ทุกคนมองเห็นก็เข้าใจว่าหล่อนจะทำอะไร เชิดวุธกับคี๊ธรั้งไหล่ไว้

"คริส เธอจะลงไปหรือ?"

"ยิ่งช้าเท่าไหร่ โอกาสที่เราจะช่วยเขาก็น้อยลงเท่านั้น ถ้าหากว่าเขายังมีชีวิต"

"เธอควรจะให้เชิดวุธ หรือฉันลงพร้อมกับพรานคนใดคนหนึ่ง"

คี๊ธว่า แต่แม่ผมทองสั่นศีรษะอย่างเฉียบขาด

"เธอกับเชิดวุธตัวโต และน้ำหนักมากเกินไป ไม่สะดวกหรอก ส่วนเบลก็ไม่คล่องพอ พลาดพลั้งอย่างไรจะหลุดลงไปเสียอีกคนหนึ่ง ลักษณะที่เขานอนติดแง่หินอยู่หมิ่นเหม่ที่สุด ถ้าไม่ระวังให้ดีอาจพลัดหลุดร่วงลงไปอีกก็ได้ ทั้งหมดคอยช่วยกันอยู่ข้างบนดีกว่า เอาเชือกประจำตัวออกมา แล้วโรยหย่อนตามลงไปหลาย ๆเส้น ถ้าไม่แน่ใจว่าจะมีแรงฉุดรั้งไว้ได้ก็ผูกสายเชือกไว้กับต้นไม้ก่อน..."

แล้วคริสก็หันไปรอบ ๆ ร้องหนัก ๆ

"บุญคำ!"

"บุญคำอยู่นี่แหม่ม"

"ฉันต้องการให้บุญคำ ตามฉันลงไปด้วย เราจะได้ช่วยกัน ลักษณะของเจ้านายบุญคำที่เรามองเห็นอยู่นี่ ถ้าไม่สลบ

ก็ตายแล้ว แต่ไม่ว่าเขาจะอยู่ในสภาพไหน เราจะเอาเขาขึ้นมาเดี๋ยวนี้ บุญคำลงไปช่วยกันกับฉันสองคน ส่วนคนอื่นๆ คอยให้การช่วยเหลืออยู่บนนี้”

ในภาวะคับขันเช่นนี้คริสติน่าตัดสินใจได้รวดเร็วและฉับไวเสมอ ดร.สแตนลีย์ผู้เป็นหัวหน้าคิดสะระตะแล้ว ก็พยักหน้าอนุญาตเพราะไม่เห็นว่าจะมีใครเหมาะสมไปกว่าอีกแล้ว

“ตกลง คริส เธอกับบุญคำลงไป พวกเราจะคอยช่วยอยู่บนนี้”

“เดี๋ยว! ถ้างั้นให้บุญคำหย่อนตัวล่วงหน้าลงไปก่อนแหม่มค่อยตามหลัง”

ตาเฒ่าบอกเร็วปรื๋อ หน้าตาแกซีดเผือดเหมือนๆ กับทุกคนในขณะนี้ แล่นไปเอาสายเชือกอีกเส้นหนึ่งของแกเองผูกกับแง่หินอีกด้านหนึ่ง ตรงข้ามกับต้นไม้ที่คริสผูกไว้ก่อน แล้วจากนั้นก็ปราดเข้ามาทันที วางไรเฟิลประจำมือฝากไว้กับพวกนั้น

“เอายังไง แหม่ม นัดกันให้เข้าใจเสียก่อน”

“บุญคำหย่อนตัวลงไป และล้ำลงไปในระดับที่ต่ำกว่าบริเวณที่รพินทร์นอนติดค้างอยู่ตรงนั้น คอยหาทางประคองไว้ถ้าหากว่าเขาจะร่วงหลุดจากแง่ตรงนั้นลงไปอีกในระหว่างที่ฉันผูกเชือกรัดตัวเขาไว้ เพื่อให้พวกข้างบนชักรอกหิ้วขึ้นมา ตอนแรงพยายามอย่าให้กระทบกับบริเวณที่รพินทร์นอนอยู่เลย โดยหลีกไปทางช่องว่างอีกด้านหนึ่ง ฉันไม่แน่ใจว่า ถ้าเพิ่มน้ำหนักอีกนิดเดียวเถาวัลย์ที่รองรับเขาอยู่ครึ่งตัวนั่นจะทานน้ำหนักไหวไหม”

“ตกลง!”

ตาเฒ่าบอกสั้นๆ แล้วโรยตัวลงไปทันที อย่างระมัดระวังตัวแกเล็กอยู่แล้ว จึงคล่องที่สุด ประกอบกับทางลงก็ไม่ยากลำบากนัก เพราะผนังทุกด้านของปล่องเหวประหลาดมีรากไม้และแง่หิน โผล่ออกมาให้อาศัยเหยียบพักตัวได้เป็นระยะๆ

คริสตินาก็มีปืนพกเพียงกระบอกเดียว โรยตัวตามลงไปเป็นคนที่สอง ในขณะที่สแตนลีย์สั่งให้คนอื่นๆ ช่วยส่องไฟลงไป ตัวเขาเอง คี๊ธ และเชิดวุธ ก็เอาเชือกประจำตัวหย่อนตามเป็นพี่เลี้ยงลงไปให้อีกถึงสามเส้น

“ระวังตัว คริส และตรวจสอบด้วยว่าเขามีชีวิตอยู่หรือเปล่า บอกขึ้นมาให้เรารู้ก่อนด้วย ก่อนที่จะผูกเชือกติดตัวเขาให้เราฉุดขึ้นมา”

เสียงเบลตะโกนบอกลงไปด้วยภาษาอังกฤษ เพื่อไม่ให้พรานพื้นเมืองเข้าใจ และตัวเองก็ชะโงกมองตามเพื่อนสาวกับบุญคำลงไปด้วยหัวใจที่เต้นแรง สแตนลีย์เอามือขยี้ปลายคางตาจับเขม็งลงไปเบื้องล่าง ซึ่งเห็นอะไรไม่ชัดนัก แม้จะมีไฟฉายส่องนำอยู่เพราะเหลี่ยมหินและรากไม้บัง

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ พ่อเจ้าประคุณถึงได้เดินมาลงเหวเสียง่ายๆ แบบนี้ ก่อนจะหล่นลงไปนอนแผ่อยู่ตรงนั้น จะต้องกระทบแง่หินระลงไปตามลำดับทีเดียว ถ้าไม่ตายก็คางเหลือง”

“รพินทร์จะต้องติดตามอะไรมาอย่างแน่นอน...”

เชิดวุธบอกเสียงแหบๆ ใจร้อนราวกับไฟ

“มีเหตุดลใจ หรือชักจูงให้เขาจะต้องตามมาทางด้านนี้และมีกลอุบายดักเขาไว้แล้วปากเหวนี่ ตามปกติไม่ได้ปิดอยู่ แต่มีอะไรสักอย่างหนึ่งเจตนาเอากิ่งไม้แห้งมาปกคลุมปิดไว้ รพินทร์

เต่าเมาอย่างไม่ทันระวังตัว ก็เลยพลัดตกลงไป ผมเองก็เกือบตกเขงไปแล้วเหมือนกันเมื่อตะกี้ ดีว่าบุญคำกับคริสช่วยกันฉุดไว้ทัน ลักษณะเดิมมันเป็นปล่องเหวธรรมชาติ แต่ได้กลายเป็นหมุมพรางล่อรพินทร์ไว้ให้เดินมาตก ถ้าจะให้ผมทาย ก็จะต้องเป็นแหตุการณ์ก่อนหน้าที่กองทัพช้างกับไอ้ผีดิบพวกนั้นเข้าโจมตีเวเทางด้านโน้น พอมันล่อเขามาตกลงเหวได้สำเร็จ พวกมันก็บุกเข้าโจมตีเราทันที”

“ไอ้ผีนรกสาป!”

คี๊ธสบถในภาษาของตน แปลออกมาได้ความในทำนองนี้

“เขาเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้ ดีไม่ดีตายไปแล้ว”

“ประเดี๋ยวให้คริสลงไปถึง ก็คงรู้”

พรานของรพินทร์อีกสามคน คือจัน เส่ย และเกิด ไม่มีใครปริปากพูดคำใดเลย อากาศรุ่งเช้าเย็นฉ่ำชื่น แต่ทุกคนยามนี้แหงื่อแตกพลั่ก

บุญคำกับคริสที่ค่อยๆ โรยตัวตามกันลงไป ทิ้งระยะห่างกัน 1 ช่วงตัว เสียงตาคำเตือนแหม่มให้ระวังตัวทกอาการเคลื่อนไหว เพราะแง่หินจับตะไคร่น้ำลื่นมาก ขณะนี้ตาพรานเฒ่าคิดอยู่สองอย่างเท่านั้น คือนายจะตายหรือเปล่า กับรักและนับถือน้ำใจของแหม่มผมทองขึ้นอีกโข ที่แม้จะดูผาดๆ ว่าดีแต่หยิ่งจองหอง แต่เมื่อถึงเวลาเป็นเวลาตายจริงๆ แล้ว หล่อนเป็นผู้กล้าหาญและเสียสละสุดยอดคนหนึ่ง ซ้ำยังสติดีคล่อง-

แคล่วฉับไวไปหมด โดยเฉพาะยอมเสี่ยงไต่เหวลงมาช่วยเจ้านายของแก ซึ่งผิดวิสัยของผู้หญิงทั่วไป ดูๆ แล้ว ก็เกือบเหมือนนายหญิงดาริน และแหม่มมาเรียมาก

แล้วบุญคำก็ลงถึงร่างของรพินทร์ แกหยุดชะงัก จ้องดูภาพของเจ้านายที่นอนหงายสงบอยู่อย่างเป็นห่วง เสียงคริสร้องเตือนมาว่า

“อย่าหยุดอยู่ตรงนั้นโรยตัวต่ำลงไป หาแง่หินเหยียบยันไว้ แล้วค่อยประคองด้านหลังของเขา อย่าให้พลัดหลุดลงไปอีก”

สมุนขวาของรพินทร์ ปฏิบัติตามคำสั่งทันที คร่างออกมาอุบอิบว่า

“โธ่! นายกู”

ส่วนคริสกัดริมฝีปากแน่น ค่อยๆ ผ่อนสายเชือกทีละช่วงโหนตัวลง จนกระทั่งมาแตะเท้าพยุงตัวอยู่บนแง่หินได้ พอเหยียบได้ ก็ใช้มือเกาะแง่หินด้านสูงไว้ อีกเท้าหนึ่งเหยียบบนชานพักสามารถยืนได้อย่างถนัดขึ้น แล้วล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบเอาไฟนีออนแบบแบตเตอรี่จิ๋วขนาดแบนสี่เหลี่ยม โตกว่ากล่องบุหรี่เล็กน้อยออกมาเปิดสวิตช์ ไฟสว่างนวลขึ้น เพราะลำแสงไฟฉายจากพรรคพวกที่ช่วยส่องลงมาจากด้านบน ไม่กระจ่างเท่าที่ควร หล่อนวางกลักนีออนนั้นลงกับชะง่อนหินระดับที่ใกล้เคียงร่างของรพินทร์ที่สุด แล้วทรุดกายเอื้อมมือไปแตะร่างกายของพรานใหญ่ ครั้งแรกใจหายวาบ เพราะสัมผัสกับความเย็นเฉียบและชื้นไปด้วยละอองน้ำ

“รพินทร์...”

หล่อนกระซิบ แทบไม่มีเสียงผ่านลำคอออกมา

เบื้องบน ทุกคนเงียบกริบ...ตาจ้องเขม็งลงไปเบื้องล่าง

คริสตินาผูกเชือกที่ใช้โรยตัวลงกับเอวตัวเองแน่นกระชับเพื่อป้องกันไว้ก่อน แล้วไต่ชานหินเข้าไปจนชิดร่างที่นอนนิ่งอยู่นั้น ร้องถามหาบุญคำเบาๆ ก็ได้รับคำตอบว่าไปคอยยันระวังอยู่ด้านล่างแล้ว โดยเหยียบยืนอยู่กับแง่หินตอนหนึ่ง

"ไม่ต้องกลัวตัวของนายรพินทร์หล่น นายแหม่ม บุญคำเขาเมื่อยันรับส่วนหลังของแกไว้แล้ว"

แม่ผมทองค่อยๆ เอื้อมมือไปคว้าข้อมือของพรานใหญ่ผู้เคราะห์ร้ายอย่างแผ่วเบา ตามองอยู่ที่ใบหน้าเขียวคล้ำ และตาหลับสนิทนั้น แสงไฟจากนีออนกล่องเล็กที่หล่อนเปิดตั้งไว้สว่างพอที่จะเห็นอะไรตรงนั้นได้ถนัดชัดเจนพอสมควรทีเดียว

แล้วหล่อนก็จับชีพจรที่ข้อมือข้างนั้น

ถอนใจเฮือก หลับตาลง เอามือข้างนั้นมาแนบกับแก้มของตนเอง จูบเบาๆ โดยอีกฝ่ายไม่รู้สึก

"ขอบคุณสวรรค์!"

กระซิบอยู่กับตัวเองเบาที่สุด ภาพนั้นไม่มีใครเห็น แม้แต่บุญคำเอง เพราะตัวแกลงไปอยู่ด้านล่างของบริเวณที่พรานใหญ่นอนอยู่

"เฮ้! ทำไมเงียบกันไปหมดอย่างนั้น เรากำลังรอฟังข่าวอยู่ แม้จะเป็นข่าวร้ายที่สุดก็ตาม"

เสียงสแตนลีย์ ตะโกนกรอกแจ้งลงมาว่า

"อัตราชีพจร คริส?"

"ค่อนข้างอ่อน 60 ต่อนาที!"

“สวรรค์ทรงโปรด ขอให้เต้นอยู่เท่านั้น ฉันรับรองว่าเอาไว้อยู่...เอาละ คริส เอาเชือกที่โรยลงไปให้นี่ มัดตัวเขาให้มั่นคงแข็งแรงที่สุด คล้องที่สีข้าง ใต้ระดับแขนทั้งสองข้าง เสร็จแล้วตะโกนบอกพวกเราขึ้นมา เวลาเราดึงขึ้น เธอกับบุญคำไต่ประ-คองคอยจับร่างกายเขาไว้ด้วย อย่าให้กระแทกกับแง่หิน”

“รอเดี๋ยว!”

คริสบอกขึ้นไป แล้วคว้าเชือกที่พรรคพวกหย่อนตามลงมาเส้นหนึ่งอันแกว่งอยู่ใกล้ที่สุด ออกกำลังกระตุกเป็นสัญญาณเตือนให้ทราบว่า หล่อนจะใช้เชือกเส้นนี้ ผูกมัดร่างกายของรพินทร์ พวกข้างบนเข้าใจดี จากนั้น หล่อนก็หย่อนเชือกผ่านสีข้างของรพินทร์ลงไปด้านล่าง

“บุญคำ เห็นสายเชือก ที่ฉันหย่อนลงไปนี่ไหม?”

“เห็น นายแหม่ม”

“จับไว้ พันอ้อมมาทางด้านที่ฉันนั่งอยู่นี่ แล้วส่งปลายขึ้นมา”

อึดใจเดียว บุญคำก็แหย่ปลายเชือกที่พันรอบกายรพินทร์จากด้านล่างขึ้นมาให้คริส จัดการผูกมัดหลวมๆ กับบริเวณทรวงอกต่ำกว่าบริเวณรักแร้ทั้งสอง ด้วยเงื่อนที่จะไม่มีวันหลดคลายออกได้ ขณะนั้นเอง บุญคำผู้อยู่ต่ำลงไปก็ถามเบาๆว่า

“นายของบุญคำไม่ตายแน่นะ แหม่ม!”

“ความจริงถ้าตายเสียได้ พวกของบุญคำก็สบายนะ จะได้ไม่ต้องนำทางลำบากกันต่อไป”

“อ้าว! ไหงพูดงั้นละแหม่ม”

"ไม่มีใครใช้ ไม่มีใครวานสักหน่อย อุตส่าห์เดินมาตกเหวเอง เหมือนเจตนาจะฆ่าตัวตายงั้นแหละ คนอะไรก็ไม่รู้"

"โธ่ แหม่ม! นี่ถ้าแหม่มไม่ได้เสี่ยงไต่เหวลงมาพร้อมกับไอ้คำละก็ พูดแบบนี้ ไอ้คำผลักแหม่มตกเหวไปแล้ว พวกข้างในก็ไม่รู้ด้วย ว่าบุญคำฆ่าแหม่ม นึกว่าอุบัติเหตุ"

"ก็บุญคำจะฆ่าฉันเสียเดี๋ยวนี้ก็ได้นี่นะ ไม่ว่าอะไรหรอก"

หล่อนตอบเรียบ ๆ ขณะที่บรรจงผูกเงื่อน

"ฆ่าไม่ลงหรอก สวยออกแบบนี้ เก่งกล้าก็ออกแบบนี้ เก็บไว้ให้นายของบุญคำดีกว่า"

แกตอบอู้อี้มา

"จริงหรือเปล่า บุญคำ?"

อีกฝ่ายกลับถามมาโดยที่แกไม่คาดคิด และปัญญาอย่างแกก็ไม่สามารถจะโต้ตอบสวนคำได้ให้ทันกับอีกฝ่ายที่เหนือกว่าด้วยประการทั้งปวง เลยเสบอกว่า

"ไรเฟิลของพรานใหญ่ตกลงไปอยู่ในซอกหินข้างล่างนั่นห่างอีกนิดเดียวเท่านั้น แหม่มมัดนายเสร็จ ก็ช่วยประคองตัวไว้ให้พวกนั้นชักรอกขึ้นไป บุญคำจะลงไปเก็บไรเฟิลของนาย"

"ไม่แน่จริงนี่ ตาคำ"

เสียงคริสบอกมาปนหัวเราะเบา ๆ

"ฉันถามอะไรไม่เห็นตอบให้ตรงคำถาม ลูกน้องแต่ละคนรู้สึกจะหวงลูกพี่เหลือเกิน อย่ากังวลไปเลย ฉันไม่ทำให้เจ้านายของพวกเธอต้องทรยศต่อผู้หญิงคนที่เขารักหรอก และฉันเองก็ไม่ได้สนใจอะไรเขามากไปกว่าผู้ร่วมงานสำคัญคนหนึ่งเท่านั้น"

“ก็ดี! งั้นไอ้คำก็โล่งอกไปที อย่างแหม่มคริสน่ะ ถ้าจะเอานายรพินทร์เมื่อไหร่ ก็เอาได้เมื่อนั้นแหละ นายของบุญคำพระอิฐพระปูนที่ไหน นายนะ ดูผาดๆ แกก็ไม่เห็นน่าพิศวาสสำหรับผู้หญิงคนไหนเลยสักนิด รูปก็ไม่หล่อ พ่อก็ไม่รวย กะรุ่งกะริ่งมอมแมมไปทั้งตัวทั้งตาปีตาชาติ แต่น้ำใจของแกประเสริฐนักในเรื่องความเป็นลูกผู้ชาย สุภาพบุรุษ ผู้หญิงคนไหนมาเดินป่าผจญภัยกับแก ก็อดรักแกไม่ได้เพราะเรื่องนี้แหละ แต่พอแยกทางกันไปแล้ว ทุกคนก็ลืมแกหมด”

“แต่ใครอีกคนหนึ่ง ก็ยังคงไม่ลืมเขาไม่ใช่หรือ?”

“ไม่รู้ซิ! ถ้าไม่ลืมก็ควรมาตามแต่ไม่รู้จะตามมาหรือเปล่า นายของบุญคำเป็นคนไม่มีวาสนากับใครเขาหรอก แม้กระทั่งเรื่องผู้หญิง อกหักมาตลอด แกถึงไม่สนใจไยดีกะผู้หญิง ไม่ว่าจะสวยหยาดฟ้ามาดินสักแค่ไหน...เฮ้อ! นี่เราก็พูดถึงแกอยู่นี่ไอ้คำยังไม่แน่ใจเลยว่าแกตายหรือเปล่า แหม่มอย่าหลอกนา”

“ไม่หลอกหรอก แต่เขาท่าทางจะอาการหนักมากทีเดียว น่าแปลกอยู่อย่างหนึ่งเท่านั้นที่เขาร่วงฟาดระมากับพื้นหิน แต่ไม่มีบาดแผล หรือเลือดออกเลย”

“แผลหรือเลือดน่ะ เกิดขึ้นกับนายรพินทร์ยาก แกมีของดีอย่ยงคงกระพัน มีดโกนเฉือนยังไม่เข้า แต่เรื่องช้ำในนี่ ต่อให้ดีสักแค่ไหนก็กันไม่ได้ ถ้านายรพินทร์จะตาย ก็คงไม่ใช่ตายเพราะบาดแผลหรือเลือดออก แต่อาจตายได้เพราะเลือดตกในหรือช้ำในเสียมากกว่า...กับตายด้วยโรคเก่าของแก”

คริสผูกรพินทร์ผู้ไร้สติเสร็จ ทดลองจนแน่ใจก็ตะโกนบอกขึ้นไปว่า

"เรียบร้อย ฉุดขึ้นได้ ช้าๆนะ ฉันจะไต่ประคองเขาขึ้นไปพร้อมกันด้วย"

"โอเค!"

เสียงร้องตอบลงมาขณะเดียวกัน ร่างของรพินทร์ที่กำลังแขวนหงายอยู่ก็เริ่มค่อยๆขยับขึ้นอย่างช้าๆแล้วลอยจากบริเวณนั้นในลักษณะแขวนโตงเตงร่องแร่ง คริสส่งไฟนีออนแบบกล่องเล็กไปให้บุญคำ เพื่อให้แกไต่ลงไปเอาไรเฟิลที่หล่นต่ำไปค้างอยู่ในเชอกหิน ตัวหล่อนเอง โหนสายเชือก ประคองร่างหมดสติของพรานใหญ่ เป็นพี่เลี้ยงเคียงคู่ขึ้นมา โดยคอยพยุงร่างเขาให้หลีกจากแง่หินอันโผล่ขวางอยู่ พร้อมกับร้องเตือนพรรคพวกข้นไปเป็นระยะๆ ให้ใช้ความระมัดระวังขีดสุด

ประมาณ 5-6 นาทีเท่านั้น ร่างของจอมมัคคุเทศก์ก็ขึ้นมานอนแผ่สลบอยู่ปากเหว ทุกคนพรูเข้ามามุงล้อมทันที หมอเบลปราดเข้าถึงตัวก่อน ก้มลงฟังหัวใจและตรวจชีพจรด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เชิดวุธ คี๊ธ และสแตนลีย์ ตรวจดูตามร่างกายไม่พบอะไร นอกจากรอยปูดโน และฟกช้ำดำเขียว

"ตัดไม้มาทำแคร่เดี๋ยวนี้ เราต้องเอาเขากลับแค้มป์เร็วที่สุด เครื่องไม้เครื่องมือปฐมพยาบาลไม่ได้มีติดกันมาด้วยเลย"

เบลพูดเร็วปรื๋อ

เชิดวุธก็หันไปร้องบอกเกิด เส่ย และจันในทันทีนั้น ทั้งสามออกเผ่นผลุงไปจัดการทำแคร่หามในทันที คริสยังนั่งเอามือทันเพื้นอยู่กับที่เพราะความเหนื่อยอ่อน

“ตาคำล่ะ ยังไม่ขึ้นมาอีกหรือ?”

คี๊ธหันไปถามแม่ผมทอง

“ประเดี๋ยวก็คงตามขึ้นมา ไม่ต้องห่วงแกหรอก แกลงไปเก็บปีนของรพินทร์ หล่นลงไปติดซอกหิน ระดับต่ำลงไปอีกนิดหน่อย”

“ไม่เป็นอะไรแน่นอนนะ เบล”

สแตนลีย์หันไปถามลูกน้อง ผู้มีฐานะเป็นแพทย์ประจำคณะที่กำลังตรวจง่วนอยู่

“น่าจะคอหักตายไปแล้ว ไม่ทราบรอดอยู่ได้ยังไง บาดแผลก็ไม่มีเลย แต่หนักแน่ค่ะอาจารย์ สภาพที่เขาตกลงไปอย่างที่เราเห็นอยู่นี่ บุคคลทั่วไปในรายเฉลี่ยก็ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว นอกจากสวดส่งวิญญาณ แล้วก็ขดหลมฝังได้ แต่นี่เขายังหายใจอยู่ แม้จะไม่ปกตินัก”

“เนื้อหนังดีชะมัดเลย เสือนี่ ลูกศิษย์อาจารย์ไหนหว่า พระเพรอะก็ไม่เห็นแขวน”

เชิดวุธ ซึ่งบัดนี้สีหน้าดีขึ้นแล้ว พูดออกมาเบาๆ อย่างศรัทธาเลื่อมใสเต็มที่

“หมายความว่ายังไง ที่ว่าเนื้อหนังดี?”

เบลผู้ไม่เข้าใจภาษาไทยแตกฉานนัก หันมาถาม ขณะที่ประคองศีรษะรพินทร์ ทดลองบิดเบาๆ ไปมาเพื่อสำรวจกระดูกคอต่อ และตรวจดูกระดูกส่วนต่างๆ ว่าจะหักหรือเดาะไปบ้างหรือเปล่า

“คุณ พวกที่มาจากดินแดนวิทยาศาสตร์จะไม่มีวันเข้าใจหรอก คนทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะคนไทยที่เขา

ม่แข็งแรงทางไสยศาสตร์แก่กล้า เขามีอะไรอยู่ในตัวชนิดที่วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ เนื้อหนัง อยู่ยงคงกระพัน อาวุธหรือของมีคมทุกชนิด ยากที่จะทำอันตรายเขาได้ แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนไป เป็นเพียงบางคนที่เก่งจริง ๆ เท่านั้น คุณเห็นด้วยความประหลาดใจ ม่า รพินทร์หล่นเหวกระทบแง่หินระไปตามลำดับ แต่ไม่มีรอยแตก รอยบาดแผลหรือเลือดออกเลย ก็แปลว่าเนื้อหนังของเขาคงทนเป็นพิเศษ ถ้าไม่เกิดจากของขลังประจำตัว เวทมนตร์คาถา ก็สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขายึดมั่นนับถือ คุ้มครองป้องกันเขาไว้ รพินทร์ ถ้าไม่มีดีในด้านนี้อยู่กับตัว เขาก็คงเป็นพรานใหญ่มาไม่ได้อย่างทุกวันนี้หรอก ไม่สังเกตบ้างหรือว่าขนาดดงหนามขนาดทึบ พวกเราฝ่ากันไปไม่ไหว หรือพยายามเดินติดตามเขาก็แผ่อดออกซิบเพราะหนามเกี่ยวตำ แต่นายนี่เดินบุกเข้าไปยังกะเดินผ่านดงขนนก ไม่มีรอยขีดข่วนเลย นั่นแหละหมายถึงว่าเนื้อหนังของเขาคงทนกว่าเรา”

ฝ่ายอเมริกันทุกคน ยกเว้นคริส ซึ่งได้รับทราบมาจากบุญคำก่อนแล้ว งงไป ไม่เข้าใจอะไรนัก คี๊ธแย้งว่า

“อ้าว! ก็ถ้างั้น ตอนที่ต่อยกับฉันวันนั้น ทำไมถึงหน้าแตกแหกเลือดออกโทรมไปเหมือนกัน ถ้าเหนียวจริงมันก็ต้องไม่แตกซิหว่า”

“ของอย่างนี้มันไม่แน่หรอก คี๊ธ มันอยู่ที่ตัวเขาเองว่าจะเบี่ยงพลังจิตบริกรรมเวทมนตร์คาถาป้องกันตัวไว้หรือเปล่า ถ้าเขาปล่อยให้มันว่าง มันก็เกิดบาดแผลเลือดออกได้เหมือนกัน ม่ายงั้นเวลาที่เขายอมให้ฉีดยา เข็มฉีดยาจะทะลุเข้าไปได้ยังไง ถ้านายไม่เชื่อ เวลาเขาได้สติหายดีแล้ว ลองผลัดกันเอามีด

เฉือนเนื้อกับเขาคนละทีดูก็ได้ ฉันว่านายเชือดเขาไม่เข้าหรอก แต่ถ้าเขาเชือดนาย ก็เลือดกระฉูดแน่"

"เฮ้ย! ไม่เอาด้วยหรอก กลัวใจไอ้เสือนี่ ขนาดตกเหวลงไปแบบนี้ยังหายใจอยู่ได้อีก ก็เห็นฤทธิ์แล้ว ส่องไฟลงไปพบครั้งแรก 100 เปอร์เซ็นต์ ฉันว่านายนี่เป็นศพ พอคริสตะโกนบอกขึ้นมาว่าชีพจรยังเต้น ฉันแทบไม่เชื่อหู แต่นี่ก็ยังไม่รู้เลยว่าถ้าฟื้นขึ้นมาประสาทสมองจะยังใช้การได้เหมือนเดิมหรือเปล่า เพราะรู้สึกว่ากระทบกระแทกแรงมาก ขนาดท้ายทอยด้านหลังบวมปูดเลย กะโหลกด้านหลังนั่นก็โนบวม ยังกะลูกแอปเปิ้ล ถ้าเลือดคั่งในสมองก็เสร็จ ถึงไม่ตาย ก็เลี้ยงไม่โต"

ประโยคหลังของคี๊ธเป็นความหนักใจของหมอเบลเช่นกัน หล่อนพยายามก้มลงกระซิบเรียกนามเขาข้างหูถี่ๆ แต่ก็ไม่ได้มีอาการตอบรับ หรือแสดงว่ารู้สึกตัวอย่างใดทั้งสิ้น

แคร่สำหรับหามคนเจ็บที่ทำอย่างลวกๆ เสร็จสิ้นลง ด้วยความชำนาญของพวกพรานพื้นเมือง มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำไต่เชือกขึ้นมาจากเหว ปีนพ้นขอบขึ้นมาได้พร้อมกับไรเฟิลประจำมือของรพินทร์ เชิดวธตรงเข้าไปฉดรับขึ้นมาทันที คว้าไรเฟิลขึ้นมาตรวจสอบ ปรากฏว่าผิวภายนอกตรงพานท้ายบิ่น ถลอกไปบ้างเล็กน้อย และครอบศูนย์หน้าหลุดหายไป แต่ตัวยอดศูนย์ยังอยู่ครบบริบูรณ์ ตัวปืนบรรจุกระสุนเต็ม ขึ้นลำไว้พร้อมหนึ่งนัด แต่เข้าห้ามไกไว้ มันแสดงให้เห็นว่า เขาหล่นลงเหวไป ในขณะที่เดินติดตามอะไรสักอย่างหนึ่ง

ไพฑมีปืนระวังพร้อมอยู่ในมือ ส่วนไฟฉาย บุญคำบอกว่าหล่น
งงไปกระบอกแตกละเอียดอยู่กับพื้นชานหินใกล้เคียงกับไรเฟิล
ใช้การไม่ได้อีก และไม่ได้เก็บซากขึ้นมา

เปลสนามเสร็จสรรพ โดยสแตนลีย์ ผู้ร้อนรุ่ม เร่งเตือน
ผู้ตลอดเวลา พอเปลจำเป็นหิ้วกันมาถึง เชิดวุธกับคี๊ธ ก็ช่วย
กันยกร่างของพรานใหญ่ที่ไร้สติอยู่ขึ้นไปนอนสงบนิ่งอยู่บนนั้น

ไม่มีการรอช้าอีกต่อไป...

“กลับที่พัก เร็วที่สุด!”

หัวหน้าคณะสั่ง พรานทั้งสี่เข้าประจำแคร่นั้น ยกขึ้น
พ้นไหล่ทีละคนละด้านปลิวทันที แล้วออกเดินนำลิ่วลงเขาไปก่อน ฝ่าย
ไพร่ทั้งทุกคนก็เดินติดตามมาอย่างกระชั้นชิด **บัดนี้ ทุกคนใจ
มาครึ่งหนึ่งแล้ว ที่ค้นพบได้ตัวจอมมัคคุเทศก์ เหลือแต่
ความวิตกเท่านั้นว่าอาการของเขาจะเป็นเช่นไร**

ตำแหน่งที่ค้นพบรพินทร์ตกลงไปสิ้นสติอยู่ในเหวบน
เนินเขาเตี้ย ๆ กับบริเวณหน้าผาใหญ่อันเป็นที่ตั้งแค้มป์ ความ
ห่วงก็ไม่ไกลสักเท่าไรนักเลย ถ้ารู้ที่หมายแน่นอนเสียอย่างเดียว
การจะเดินกลับแค้มป์กันอย่างเร่งด่วน ในเวลากลางวันที่ตะวัน
ขึ้นแล้วเช่นนี้ ก็ใช้เวลาเพียงไม่เกิน 25 หรือ 30 นาทีเท่านั้น แต่
เมื่อตอนใกล้สว่าง ที่ยังมืดมิดนั้น ทุกคนในภาวะคลำทาง และ
พยายามแกะหาร่องรอยตามติดไปอย่างระมัดระวัง จึงทำให้ล่า
ช้าเสียเวลาไปกว่าขากลับหลายเท่า ในเที่ยวขากลับนี้ ทั้งหมด

ทำเวลากันอย่างเต็มที่ สภาพป่า และภูมิประเทศแวดล้อมมองเห็นได้จะแจ้ง

แดดยังไม่ทันแรง และหมอกก็ยังไม่ทันจะระเหยหมดไป คณะติดตามก็ล่วงถึงบริเวณที่พักเดิม อันแหลกลาญไปแล้วด้วยกองทัพคชสาร ซึ่งมองเห็นซากของพวกมันกองระเนระนาดเป็นภูเขาเลากาอยู่ทั่วไป เป็นเครื่องยืนยันพิสูจน์ชัดว่า เมื่อคืนนี้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่มีใครฝันเพ้อไปเลย แต่ความจริงทุกอย่าง

ระหว่างที่ทุกคนเดินรายล้อมเปลของรพินทร์ ตรงไปยังบริเวณที่เคยตั้งแค้มป์ ซึ่งบัดนี้พวกลูกหาบและกะเหรี่ยงหมู่บ้านตะเคียนทองทั้งหลายได้ลงมารอคอยฟังข่าวอยู่แล้วเต็มไปหมด ด้วยความร้อนใจ สแตนลีย์ผู้รอบคอบในฐานะหัวหน้าคณะ ก็แวะแยกทางไปยังตำแหน่งที่จอมพรานเคยใช้เป็นที่นอนอยู่อันไม่ห่างออกไปนัก คว้าได้เป้หลัง และเครื่องอัฐบริขารในการนอนของเขา หิ้วติดมือตามหลังเข้าไปด้วย โดยไม่ปล่อยทิ้งไว้

ทันทีที่พวกนั้นมองเห็นฝ่ายนายจ้าง และพรานทั้งสี่หามเปลเข้ามา ทุกคนก็ส่งเสียงฮือ วิ่งเข้ามามุงดูโดยเร็ว เชิดวุธก็ประกาศก้องขึ้นเพื่อเป็นการปลอบใจพวกนั้นว่า

“อย่าตกใจ พรานใหญ่จะไม่เป็นไร เขาสลบไปเท่านั้น เราตามเขากลับมาได้แล้ว ประเดี๋ยวแก้ไขสักครู่ก็คงฟื้น”

แล้วเขาก็หันไปบอกกับนายตาบหัวหน้าลูกหาบว่า

“บอกกะเหรี่ยงพวกนี้ทั้งหมดให้รู้ ตามที่ฉันบอกนี่ด้วย ส่งภาษากันที”

นายตาบผู้กำลังวิ่งเข้ามาชะโงกหน้าดูเจ้านายด้วยสีหน้าตื่นเต้นตกใจ ก็ร้องบอกขึ้นเป็นภาษากะเหรี่ยงตามคำสั่ง แต่พวกนั้นเก็ยังคงรุมรายล้อมรอบตัวรพินทร์อยู่เช่นนั้น พร้อมกับพูดกันแซดไปหมด

"ขึงเต็นท์ขึ้นตรงตำแหน่งที่เราเคยวางเต็นท์เดิมนั่นแหละ เอาเขาลงตรงนั้น เอาออกจากแคร่ให้นอนพื้นราบ แล้วใครสักคนสองคน ที่รู้เรื่องสัมภาระดี ขึ้นไปเอาหีบเวชภัณฑ์ฉุกเฉินลงมาให้ฉันเดี๋ยวนี้"

หมอเบลสั่งการเร็วปรื๋อ

ทุกสิ่งทุกอย่างมีการเคลื่อนไหวกันอย่างฉับพลันทันด่วน ไทยไม่ต้องเตือนซ้ำพวกลูกหาบปักเสากระโจมทำเต็นท์ชั่วคราวตามมีตามเกิดทันที ร่างของรพินทร์ถูกวางอยู่บนกองผ้าใบที่เหลือเป็นเศษอยู่ เกิดกับเสย พร้อมกับนายตาบ ไต่ขึ้นหน้าผาในเทันทีเพื่อไปเอาหีบเวชภัณฑ์ ขณะนั้นแสงแดดยามเช้าเริ่มจะส่องผ่านม่านหมอกลงมาให้ความอบอุ่นขึ้นบ้าง และส่องจับร่างที่แซดเซียวขะมุกขะมอมของจอมพรานเหมือนเทพเจ้าจะช่วยแจกรังสีแห่งชีวิตให้

ทุกคนฝ่ายนายจ้างกำลังวุ่นสาละวนอยู่กับการตรวจดูอาการของพรานใหญ่ บุญคำก็หันรีหันขวาง แล้วพยักพเยิดกับหู่หูซึ่งอาวุโสรองลงไป คือจัน ซุบซิบอะไร พลางจะเดินผ่านซากข้าวเงหายเข้าดงริมทางไป เชิดวุธเหลือบเห็นเข้าเสียก่อน ก็เผ่นขึ้นแล่นตามออกมาสกัดหน้าทั้งสองไว้

“เดี๋ยว! สองคนนี่จะไปไหน ลุงคำกับจัน?”

จันนิ่งอึกอัก แต่บุญคำมีสีหน้าแสดงความลำบากใจแล้วบอกเคร่งขรึมผิดไปจากสภาพเดิมของแกว่า

“บุญคำกับไอ้จันไม่ไปไหนไกลหรอก นายทหาร จะรีบไปหาอะไรหน่อย เดี๋ยวกลับมา”

“จะไปหาอะไร บอกกันมาให้ชัดหน่อยซิ”

นายทหารหนุ่มถามโดยเร็ว

“นายรพินทร์ช้ำในมาก ตกลงไปกระแทกหิน...”

จันเป็นคนบอก

“ก่อนที่จะให้ยาฟารั้งช่วยนาย เราต้องหาทางแก้เรื่องช้ำในก่อน ไม่งั้นยาฟารั้งแก้ไม่ได้หรอก หรือแก้ได้ นายรพินทร์ก็จะต้องนอนซมอยู่อีกหลายวัน จันกับพี่คำจะไปหาสมุนไพรตัวยาที่จะแก้ช้ำในได้อย่างศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นายทหารช่วยไปบอกหมอแหม่มกับนายห้างสองคนนั่นก่อนได้ไหมว่า อย่าเพิ่งให้ยารักษาอะไรนายก่อนทั้งนั้น ยกเว้นแต่จะช่วยเฉพาะให้แกมีลมหายใจไปพลางๆ ก่อนเท่านั้นพอ ให้จันกับพี่คำเอายาจากสมุนไพรตำคั้นน้ำผสมกับเหล้า กรอกปากแกเสียก่อน พอแกอาเจียนออกมาหมดแล้ว ค่อยให้หมอแหม่มรักษา คราวนี้จะรักษากันยังไงก็ได้ แต่ก่อนอื่นต้องเอาเลือดร้ายออกก่อน”

เชิดวุธหันกลับไปทางด้านกระโจมพักชั่วคราวที่ขึงขึ้นเป็นสถานีเยียวยาฉุกเฉิน ซึ่งบัดนี้เห็นเบล คริส กับอเมริกาอีกสองคนกำลังคุกเข่ามุงอยู่รอบด้าน

“ลุงคำกล้ารับรองกับฉันได้หรือว่า มันจะได้ผล”

“เอาหัวเป็นประกันเลย นายทหาร เชื่อพวกบุญคำเถอะ

ถ้าเราไม่มียาดีในเรื่องนี้ พวกเราก็ตายกันไปหลายครั้งแล้ว ถึงนายรพินทร์เอง ถ้าแกได้สติขึ้นมาในตอนนี้ แกก็จะต้องใช้วิธีนี้รักษาก่อนอื่น"

"บอกฉันหน่อยได้ไหม สมุนไพรตัวยาอะไร ยาพื้นบ้านที่พวกชาวป่ารักษากันเองนะเรอะ"

"ไม่ใช่สมุนไพรยาพื้นบ้านของชาวป่าธรรมดาหรอก แต่เป็นสมุนไพรศักดิ์สิทธิ์ ชาวป่าทั่วไปที่ไม่เก่งจริงก็จะไม่รู้ นอกจากศิษย์มีอาจารย์อย่างนายรพินทร์เท่านั้น พวกบุญคำเองแต่ก่อนก็ไม่เคยรู้ แต่นายเองนั่นแหละเคยสอนพวกบุญคำไว้ เวลานายใช้แก้ไขคนช้ำในมาก ๆ แกก็ไม่ได้รู้เอง แต่อาจารย์พระธุดงค์ของแกประสิทธิ์ประศาสน์วิชาไว้ให้ เขาเรียกใบ **'หนุมานประสานกาย'** หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **สังกรณี!**"

"หนุมานประสานกาย!...สังกรณี!..."

เชิดวุธอุทาน

"อย่าให้บุญคำกับจันเสียเวลาเลย นายทหาร ยิ่งช้าเท่าไหร่ นายก็แย่ลงเท่านั้น นายทหารรีบแล่นไปห้ามแหม่มเบลก่อนเถอะ น้ำกรงน้ำเกลืออะไร ยังไม่ต้องให้ก่อนทั้งนั้น ยิ่งยาฉีดยากินอย่าให้เลยเป็นอันขาด ตอนนี้ไม่มีประโยชน์หรอก บุญคำกับจันจะไปเดี๋ยวนี้แหละ เดี๋ยวเดียวเท่านั้นจะมา แถวนี้พอหาได้"

บอกยังไม่ทันจะจบคำดี ทั้งสองสมุนซ้ายขวาของรพินทร์ก็ผละหายเข้าพงรกริมทางไปทันที เชิดวุธยืนเหลียวหน้าเหลียวหลังแล้วห้อแนบตรงเข้ามายังร่างของรพินทร์ ซึ่งพวกนั้นยังมุงกันอยู่

ขณะที่เขาวิ่งเข้ามาก็เห็นอิสซาเบลกำลังถือเข็มฉีดยา ที่เพิ่งจะดูดออกจากหลอดเล็กๆ ทดลองยาจากปลายเข็มให้พุ่งออกมาเป็นฝอยกระเซ็น

"เบล หยุดก่อน! อย่าเพิ่ง..."

เชิดวุธตะโกนห้ามออกไปสุดเสียง

มันดูเหมือนจะช้าไปเสียแล้ว พร้อมๆ กับเสียงโวยวายของเขาที่ห้าม หรือยับยั้งเข้ามานั่นเอง หมอเบลก็เสือกปลายเข็มฉับลงไปบนผิวหนังบนท้องแขนของรพินทร์ ไพรวัลย์ ในลักษณะฉีดเข้ากล้าม...

มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เชิดวุธวิ่งอกตั้งเข้ามาถึง เต็มไปด้วยอาการกระหืดกระหอบ

ทุกคนในที่นั้นหันขวับไปทางเขาเป็นตาเดียว

"อะไรกันวุธ?"

ต่างร้องออกมา

ส่วนหมอเบลนั้น อุทานอะไรออกมาในลำคอเบาๆ ก้มลงมองเข็มฉีดยา เชิดวุธวิ่งมาเหนื่อยหอบ ยังอ้าปากพูดอะไรไม่ได้ในขณะนี้ และต่างฝ่ายต่างก็ยังไม่สามารถเข้าใจอะไรกันได้ เบลยังไม่สนใจอะไรมากไปกว่าหน้าที่แพทย์ของหล่อน พยายามเสือกเข็มที่กระเด้งออกมานั้นเข้าไปอีกครั้ง

เสียงเข็มฉีดยาเล่มเล็ก คมกริบและบางเฉียบ หักเผียะ

"ว๊อท!!..."

คราวนี้เบลร้องลั่น ทำหน้าเลิกลั่ก

"ครั้งแรกเข็มเด้งออกมา ครั้งที่สอง เข็มหักเลย เกิด

กะไรขึ้น เข็มฉีดยาของฉันถึงปักไม่เข้าไปในผิวของเขา ยังกะแทงเข้าไปในหนังควายแห้งยังงั้นแหละ!”

หล่อนเงยหน้าโวยวายกับทุกคน แล้วจัดการเปลี่ยนเข็มใหม่ ทั้งหมดหันไปจ้องคนเจ็บที่หมดสติอีกครั้ง เชิดวุธก็ทรุดตัวลงคว้าข้อมือแม่ผมแดงไว้ทันที ก่อนที่หล่อนจะพยายามต่อไป

“อย่าเพิ่งฉีดยา หรือให้ยากินใดๆ แก่รพินทร์ทั้งสิ้น โชคดีเหลือเกินที่เข็มหักเสียก่อนที่ตัวยาจะเดินเข้าใต้ผิวของเขา...”

อิสซาเบล และฝ่ายอเมริกันทุกคนงงไปหมด ไม่เข้าใจ

“ทำไมหรือ วุธ เราต้องช่วยเขาก่อนเดี๋ยวนี้ ร่างกายของเขาเย็นชืดไปหมด อุณหภูมิแทบไม่เหลืออยู่เลย ฉันจะให้ยากระตุ้นหัวใจก่อน แล้วต่อไป ก็จะให้แคลเซียมช่วยในด้านความร้อน”

“อย่าเพิ่งปฏิบัติการใดๆ ในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ก่อนทั้งสิ้น...”

นายพันตรีหนุ่มบอกกระหึดกระหอบละล่ำละลัก

“ผมขอร้อง ทุกคนโปรดเชื่อผมสักครั้ง ผมรับผิดชอบในชีวิตรพินทร์ในครั้งนี้เอง ถ้าหากว่าพวกคุณปฏิบัติตามผม แล้วเป็นผลให้เขาเสียชีวิตลง ผมจะอธิบายให้ฟัง ขณะนี้รพินทร์ช้ำในมาก เขาจะต้องได้รับการกรอกยาจากสมุนไพรเพื่อให้เกาเจียนหรือสำรอกออกมาเสียก่อน ตอนนี้บุญคำกับจันไปหาสมุนไพรนั่นมาแล้ว ถ้าหากคุณฉีดยาใดๆเข้าไป เมื่อบุญคำเอายาสมุนไพรกรอกปาก มันก็จะเกิดปฏิกิริยาทางเคมี เป็นพิษขึ้นมาทันที และรพินทร์จะตาย แทนที่จะรอด เนื่องจากสมุนไพรของบุญคำกับยาทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ผสมกันไม่

ได้ รอให้ยาของบุญคำมา และให้เขาอาเจียนเสียก่อน ต่อจากนั้นจึงเป็นหน้าที่ของหมอเบล”

“จะบ้าแล้วเหรอ วุธ คุณเอาอะไรที่ไหนมาพูด จับตัวเขาดูซิ ตัวเขาเย็นลงไปทุกทีแล้ว ชีพจรช้าเหลือ 45-50 เท่านั้นโคม่าทีเดียว”

เบลร้องเสียงแหลม แล้วพยายามจะฉีดยาให้ได้ แต่เชิด-วุธจับแขนไว้มั่น กระชากเข็มฉีดยาไปจากมือ ตะโกน

“ผมบอกแล้วว่าขอให้ทุกคนเชื่อผมสักครั้ง ไม่ได้ยินหรือยังไง!!”

จากเสียงที่แผดเอ็ดอึงของเชิดวุธนั่นเอง ทำให้ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดชะงัก จ้องเขาเขม็งเป็นตาเดียว เชิดวุธอึกๆ อักๆ ไม่ทราบจะอธิบายอย่างไรได้ถูก

“ไหน วุธ ลองอธิบายให้ชัดหน่อยซิ หมายความว่ายังไง?”

ครั้นแล้วดร.สแตนลีย์ก็เอ่ยขึ้นต่ำๆ ท่ามกลางความเงียบด้วยการตะลึงของคนที่แวดล้อมอยู่

“ผมอธิบายไม่ถูกหรอก ด็อกเตอร์สแตนลีย์ เอาไว้ให้บุญคำกับจันมาถึงเสียก่อนเท่านั้น ขอเวลาเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ตอนนี้ผมคิดว่า วิธีที่ดีที่สุดก็คือ ปฐมพยาบาลเขาในทางสรีระภายนอกไปก่อนดีกว่า **อย่าเพิ่งให้ยาไม่ว่าอะไรทั้งสิ้น** ขยายเข็มขัดแก้ส่วนที่รัดคับผ่อนคลายออกจัดที่ให้เขานอนอย่างสบาย ต้มน้ำเอาผ้าประคบที่ต้นคอและรอยฟกช้ำของเขาไปพลางๆ ก่อนที่ยาของบุญคำจะมาถึง”

“คุณไปเอาความคิดนี้มาจากไหน และคุณเชื่อได้ยังไงอ้อ! นี่แปลว่า เขาจะไม่ต้องพึ่งวิทยาศาสตร์การแพทย์งั้นหรือ?”

คริสถามเสียงกระด้าง ขณะที่มือยังจับอัตราเต้นของชีพจรตาแก่ไว้อยู่ตลอดเวลา ส่วนเบลเอามือค่อย ๆ บรรจงแหวกม่านตาที่ปิดอยู่ขึ้นแล้วเอาไฟฉายแพทย์เล็ก ๆส่อง

"ทุกคนโปรดฟังผม..."

เชิดวุธพูดอย่างพยายาม หันไปยังอเมริกันทุกคนที่มองมาที่เขาเป็นตาเดียว

"ผมไม่ใช่คนงมงายด้อยการศึกษาแบบชาวป่าชาวเขาทั้งหลาย ทุกสิ่งทุกอย่างก็ร่ำเรียนมาในระดับเดียวกับพวกคุณนั่นแหละ แต่บางที เราก็ต้องยอมเชื่อในบางอย่างเหมือนกัน โดยเฉพาะในเรื่องที่เราไม่ชำนาญ บุญคำกับจันให้ผมมาขอร้องพวกคุณไว้เป็นการด่วนว่า ไม่ให้ฉีดยาหรือยากินใด ๆ แก่เจ้านายของเขาก่อน มิฉะนั้นยาของฝ่ายเขาจะไม่สามารถให้แก่รพินทร์ได้ ขืนให้ซ้ำเข้าไปก็อย่างที่บอกแล้ว มันจะกลายเป็นยาพิษทันที และถ้ายังไม่มีโอกาสรักษาด้วยสมุนไพร เพื่อให้สำรอกออกมาเสียก่อน จริงอยู่ ยาฉีด ยากินอาจช่วยรพินทร์ได้เหมือนกัน ผมเชื่อความสามารถของพวกคุณว่าเอาเขาไว้อยู่ แต่มันอาจช้าเสียเวลาไปเปล่า ๆ รพินทร์อาจต้องนอนซมสะบักสะบอมให้พวกคุณรักษาอยู่อีกหลายวันกว่าจะหาย แต่บุญคำรับรองเอาหัวเป็นประกันว่า ถ้าให้ยาสมนไพรจะช่วยให้เร็วขึ้นได้ พวกแกบอกว่า อย่างช้าที่สุด ไม่ควรเกินพรุ่งนี้ เจ้านายของเขาจะต้องเป็นปกติ ทำไมเราไม่ลองเชื่อพวกเขาดูสักครั้ง เขาอยู่ในป่ามานานแล้ว ผ่านเหตุการณ์อย่างนี้มาแล้ว"

เบลเบิกตาขึ้นนิดหนึ่งพร้อมกับยักไหล่

"ฉันไม่เข้าใจ ก็แปลว่าตอนนี้ ตาเฒ่าบุญคำนั่นเป็นหมอ

ไปแล้วใช่ไหมส่วนปริญญาเอ็มดีเอ็มเอสซีของฉันไม่มีความหมาย ...ตามใจนะ จะเอายังไงกันก็...”

แล้วหล่อนก็สะกิดแขนคริสติน่าบอกว่า

“เราถอยออกมาก่อนเถอะ ปล่อยพวก ‘หมอผี’ เขาไปพลางก่อนๆ”

ว่าแล้วเบลเองก็เคลื่อนตัวห่างออกมานั่งที่โขดหินใกล้ๆ หล่อนขัดใจเป็นอย่างมากที่ถูกยับยั้งไว้ไม่ให้ทำการรักษาคนเจ็บตามหลักวิทยาศาสตร์การแพทย์ของหล่อน **คริสนั้นมีความอดทนและสัญชาตญาณที่ละเอียดอ่อนมากกว่า ยังคงจับข้อมือรพินทร์อยู่เช่นนั้นไม่ได้ถอยออกมาด้วย แต่ก็มีนงงพูดอะไรไม่ถูก**

ระยะเวลาระหว่างนี้ เชิดวุธพยายามพูดอธิบายกับสแตนลีย์ และคี๊ธจนสุดฤทธิ์ อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการถ่วงเวลาไปพลางก่อนๆ

ผู้ชายดูเหมือนจะพูดได้ง่ายกว่าผู้หญิง โดยเฉพาะหมอเบลซึ่งกระฟัดกระเฟียดไปแล้ว เพราะความฉุน ภายหลังสอบซักอย่างคร่ สแตนลีย์ก็พยักหน้าบอกว่า

“ตกลง! เราจะระงับการให้ยารพินทร์ไว้ก่อน ตามที่ฝ่ายพรานพื้นเมืองลูกน้องของเขาขอร้องเอาไว้ ถ้างั้นก็บอกให้พวกนี้ต้มน้ำขึ้นเดี๋ยวนี้เลย จะได้เอาน้ำร้อนๆ ชุบผ้าเช็ดตัว และประคบรอยถูกกระแทกเขาเสียก่อน”

เชิดวุธซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนของฝ่ายพรานพื้นเมืองทั้ง

เดเวียก็หันไปร้องสั่งการทันที ทั้งหมดเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว แข่งกับเวลา พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองทั้งลูกเล็กเด็กแดง และผู้หญิงที่ขึ้นไปอาศัยอยู่บนหน้าผาในถ้ำสูง บัดนี้ทยอยกันลงมาเต็มไปหมด และเข้ามาให้การร่วมมือทุกอย่างเท่าที่จะทำได้

ทุกคนแสดงให้เห็นชัดโดยอาการอย่างจริงใจ ว่าเป็นห่วงเพื่อนเทร์กันทั้งสิ้น

เบลนั้น เมื่อคี๊ธเข้าไปพูดอะไรอยู่ด้วยสักครู่หนึ่ง ก็ละความขุ่นเคือง เข้ามาใกล้คนเจ็บอีกครั้ง ตลอดเวลาคริสทำหน้าที่ปฐมพยาบาลอย่างคล่องแคล่วที่สุด การก่อฟืนต้มน้ำทำให้น้ำเดือดไม่ทันใจ หล่อนก็สั่งให้พวกนั้นไปเอาเตาแก๊สลงมาแทน เพื่อประหยัดเวลา เสื้อผ้าของจอมพรานที่สวมใส่อยู่ในขณะนี้ก็ถูกขยายออกให้หลวม พอน้ำเดือด เบลเป็นคนเช็ดตัวให้ โดยมีเชิดวุธคอยช่วยเหลือ ส่วนเส่ยกับเกิด สอนให้คริสม้วนผ้าเป็นลูกประคบ อบไอร้อน ขยี้คลึงเบาๆ ไปตามต้นคอของพรานใหญ่ ซึ่งบัดนี้ร่างกายของเขาอ่อนปวกเปียก สุดแต่ว่าใครจะจับพลิกหันซ้ายหันขวาเช่นไร

สแตนลีย์ก้มลงมาหยิบเข็มฉีดยาอันที่หักทิ้งอยู่กับพื้นขึ้นมาพิจารณา แล้วพยักหน้าเรียกคี๊ธเข้าไปซุบซิบหารืออะไรอยู่หนู ก็ถามเบลว่า

“เข็มฉีดยาอันนี้ใหม่เอี่ยม มันหักได้ยังไงนี่ เบล?”

“ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ อาจารย์ ก็ฉีดอย่างธรรมดาที่แหละ เสือกปลายเข็มเท่าไหร่ก็ไม่ยอมทะลุผิวหนัง ครั้งสุดท้ายฉันตัดสินใจปักเข้าไปค่อนข้างแรง มันก็เลยหัก ผิวหนังของเขา

ตอนนี้มันดูพิกลอยู่ มีอาการลื่นและเหนียวแน่นอย่างไรบอกไม่ถูก เวลาเอาเข็มจิ้มเข้าไป มันก็บุบตามรอยเข็ม แต่แทงไม่เข้า พอกดหนักเข็มก็หัก”

“โชคดีเท่าไหร่บ้างแล้ว ที่เข็มหักเสียก่อน โดยคุณฉีดยาไม่เข้า ถ้าเข้าและเดินยาเมื่อไหร่ ยาสมุนไพรของบุญคำก็ไม่ต้องให้อีกแล้ว รพินทร์ก็จะต้องนอนให้พวกคุณรักษาอีกนาน ถ้าเขาลงนอนเสียคนเดียว เราก็ไม่ต้องทำอะไรกันแล้ว จุด-ประสงค์ของเราก็คือ ต้องการให้เขาหายและแข็งแรงโดยเร็วที่สุดอย่างนั้นไม่ใช่หรือ”

ผู้พูดคือเชิดวุธ

ไม่มีใครถามอะไรอีก ในบรรดาฝ่ายอเมริกัน นอกจากกะพริบตาปริบ ๆ

ระหว่างที่ขยับขยายเสื้อผ้าของพรานใหญ่ให้หลวมออก คริสลูบคลำ และค้นไปตามกระเป๋าเสื้อและกางเกงของเขา ปลิ้นเอาสิ่งที่บรรจุอยู่ ซึ่งจะทำให้เกะกะนอนไม่สะดวกออกมาทีละอย่างกองรวมกันไว้ มีกระสุนอะไหล่ ที่เสียบอยู่ตามช่องที่ถักไว้ใกล้ ๆ แผงอก และมัดรวมด้วยเส้นยางเส้นเล็ก ๆ ประมาณ 20 นัด อีกสองนัดอยู่ต่างหากในกระเป๋าเสื้อข้างหนึ่ง หล่อนสังเกตเห็นมีรอยเข็มแทงชนวนเจาะลงไปแล้ว แต่กระสุนด้าน จึงสะกิดสแตนลีย์แล้วส่งกระสุนทั้งสองนัดไปให้ดู

“อะไรกันนี่ พบที่ไหน?”

“ในกระเป๋าเสื้อด้านซ้ายของเขาค่ะ แยกต่างหากจาก

กระสุนที่ยังไม่มีรอยยิง ซึ่งจะมัดรวมกันด้วยยางทางด้านกระ-เป๋าขวา”

“เขายิงอะไรไปสองนัด แต่กระสุนมันด้าน...ไม่น่าจะด้านเลย กระสุนออกใหม่เอี่ยมแบบนี้ และรอยเข็มก็เจาะออกลึกเต็มที่ ความจริงเขาน่าจะทิ้งมันไปแล้ว มีเหตุผลอะไรที่เขาเก็บมันขึ้นมาอีก”

เสียงหัวหน้าคณะบ่น แล้วส่งไปให้คี๊ธดู ส่วนคริสก็ทำหน้าที่ล้วงควักต่อไป ได้กลักเก่า ๆ ของตลับยาอม ภายในบรรจุยาแก้ปวด แก้ไข้จับสั่นธรรมดา และของจุกจิกที่หล่อนไม่เข้าใจไม่บรรจุสิ่งที่หล่อนไม่เข้าใจอีกหนึ่ง ดำปู้ปี้กลัดติดอยู่กับอกเสื้อด้านใน ในกระเป๋ากางเกง ก็มีผ้าเช็ดหน้าแบบผ้าขนหนู มีดพับเล็ก ๆ ซึ่งมีทั้งเครื่องเปิดกระป๋องเรชั่น เปิดจุกขวด สกรูรวมเข้าชุดกันอยู่ กระเป๋าหนังเก่า ๆ ลักษณะบรรจุธนบัตร แต่ไม่มีธนบัตร มีแต่เอกสารพับใส่อยู่สองสามชิ้น

รูปถ่ายภาพสีของผู้หญิงคนหนึ่งในลักษณะถ่ายเล่น ๆ หล่นออกมาจากกระเป๋านั้น ตกลงบนตักของหล่อน โดยไม่มีใครทันสังเกตเห็น คริสลอบเก็บใส่กระเป๋าเสื้อของหล่อนไว้ทันที นอกนั้นสมบัติทุกชิ้นที่ปลิ้นออกมาจากตัวรพินทร์ หล่อนเองรวมไว้และฝากให้อยู่ในความดูแลของเกิดกับเสย ซองมีดโบวี่ที่ติดเข็มขัดอยู่ ก็ถูกถอดออกไปด้วย รวมทั้งรองเท้า แล้วหล่อนก็สั่งให้พวกลูกหาบที่มานั่งรุมคอยช่วยเหลืออยู่ ใช้ผ้าอบไอน้ำร้อน โปะไว้ที่ปลายเท้าเปลือยอันเย็นเฉียบราวกับศพของเขา

“ขอวัดบีพีหน่อย จะขัดข้องไหม?”

หมอเบลหันมาถามเชิดวุธ ผู้มีอาการเหมือน ‘เจ้าของไข้’ อย่างประชด

“อะไรก็ได้ ขอไว้สองอย่างเท่านั้น หนึ่งให้ยา สองข่มขืนเขา!”

เชิดวุธตอบห้วนๆ

“ซัน อ๊อฟ อะ บิ๊ชท์!”

แม่ผมแดงสบถด่าเบาๆ ปรายหางตาตวัดผ่านหน้าเชิดวุธ แล้วจัดการตรวจวัดความดันทันที อึดใจเดียว ก็คลายสายรัดออกถอนใจเฮือก

“เป็นยังไงบ้าง?”

คี๊ธถาม

“ทแบ็ด!”

หล่อนตอบสั้นๆ

ร่างของจอมพรานผู้เคราะห์ร้ายซีดเซียวปราศจากสีเลือดเย็นชืด ลมหายใจแผ่วจนเกือบจะสังเกตเห็นไม่ได้ หน้าท้องที่แบนอยู่แล้ว ลึกโบ๋ลงไปเกือบจะติดกระดูกสันหลัง เมื่อแบะอกเสื้อออกไป รอยฟกช้ำดำเขียวก็ปรากฏเต็มไปหมดทั้งแผ่นอก เส่ยทำหน้าที่เป็นผู้อธิบายให้พวกลูกหาบและโบเมียะกับกะเหรี่ยงตะเคียนทองทั้งหลายได้ทราบว่า ไปพบพรานใหญ่ที่ใด ในลักษณะใด

ตลอดเวลาของการช่วยกันปฐมพยาบาลในขั้นต้น ไม่มีทีท่าว่าเขาจะรู้สึกกายขึ้นมาเลย ทุกคนรอคอยการกลับคืนมา

พงษ์บุญคำ และจันอย่างกระสับกระส่าย และดูเหมือนจะลืมเรื่องอื่นใดทั้งมวลลงชั่วขณะ

เบลยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ขณะที่กระซิบถามอัตราชีพจรของคริส แล้วบอกกับทุกคนว่า

“ให้เวลาอีก 5 นาทีเท่านั้นนะ ถ้ายาของบุญคำยังไม่มา ก็ต้องให้ยาของฉันแล้ว ถึงแม้จะต้องรักษากันนานหน่อย เราก็ต้องยอมดีกว่าจะเฝ้าดูเขาอยู่เฉยๆ จนกระทั่งลมหายใจเฮือกสุดท้ายของเขา ชีพจรของเขาอ่อนลงทุกขณะ”

ทุกคนเงียบกริบ ต่อมาสแตนลีย์ก็ทำลายความเงียบขึ้น

“ว่ายังไงวุธ นี่เป็นความเห็นของแพทย์”

“ตกลง ด็อกเตอร์ ถ้า 5 นาทีจากนี้ บุญคำยังไม่มา พวกคุณจะดำเนินการยังไงกับเขา ก็สุดแต่จะเห็นสมควรเถอะ”

เชิดวุธตอบแผ่วเบา มือกำขยำนวดอยู่ที่หน้าแข้งและฝ่าเท้าของรพินทร์ เพราะไม่รู้จะช่วยอะไรได้มากไปกว่านี้

เพียงแต่สิ้นเสียงตอบของเชิดวุธ อึดใจเดียวเท่านั้น ก็มีเสียงป่าข้างทางดังสวบสาบรุกร้น และเสียงกู่ให้สัญญาณเข้ามาเป็นๆ ทุกคนเหลียวขวับไปมองทันที

“ลงคำกับน้าจันมาแล้ว!”

เกิดร้องลั่นขึ้นอย่างยินดี

สองพรานอาวุโสโผล่พ้นซากช้าง ที่นอนกองพะเนินอยู่ตรงเข้ามาทันทีอย่างรีบร้อน ในมือหอบเอาใบไม้ลักษณะเขียวเข้มเป็นเงาเข้ามาด้วยหอบใหญ่ ก่อนจะถึง เสียงบุญคำก็ตะโกนเข้ามาก่อนว่า

“ให้ยานายรพินทร์เข้าไปแล้วหรือยัง นายทหาร” เชิดวุธกระโดดขึ้นยืนทันที ร้องตอบอย่างดีใจว่า “ยัง ลุงคำ ยังไม่ได้ให้อะไรเลย พวกเรารออยู่”

“เอาละ ได้การ บุญคำมาแล้ว!”

แกหัวร่อร่า แล่นเข้ามาทันที เกิด และเสย ซึ่งดูเหมือนจะรู้กันดีอยู่แล้วว่าจะต้องทำอะไร ก็ลุกขึ้นโดยไม่ต้องบอก กระบอกไม้ไผ่ขนาดใหญ่แทนครก ตระเตรียมไว้ก่อนแล้ว กลุ่มพรานพื้นเมืองเข้าไปมุงทันที ฝ่ายนายจ้าง ยกเว้นเบลกับคริสที่นั่งเฝ้ารพินทร์อยู่ก็พรูเข้าไปดู

บุญคำกับจันช่วยกันรูดใบไม้อันมีลักษณะเป็นแฉกสีเขียวเข้มมันปลาบนั้น ยัดลงไปในกระบอกไม้ไผ่กำมือใหญ่ๆ ด้ามดาบเดินป่าที่ล้างไว้สะอาดเรียบร้อย โขลกลงไปแทนสาก ซอยยิกๆ โดยฝีมือบุญคำ ไม่กี่อึดใจ มันก็แหลกเป็นเมือกสีเขียว จากนั้นเหล้าป่าดีกรีสูง ก็เทลงไปประมาณ 30-40 ซี.ซี. เป็นส่วนผสม บดคนให้เข้ากัน เทลงจอกพลาสติก มีปริมาณน้ำเขียวข้นเข้มราวๆครึ่งแก้ว แล้วบุญคำ ก็นำมาที่รพินทร์

“เร็ว แหม่ม! ช่วยกันง้างปากของนายให้อ้าออก บุญคำจะเอายานี่กรอกเข้าไป”

“ไม่ใช่กรอกเสร็จ ก็ชักตาตั้งไปเลยนะ”

อิสซาเบลว่า ตาเฒ่าร้องลั่นว่า

“ฮี้! หมอฟารั้งมันไม่เก่งเสมอไปหรอก แหม่มเบล”

ขากรรไกรของพรานใหญ่ยังไม่แข็งค้าง ดังนั้น โดยการง้างด้วยเครื่องมือแพทย์ ที่สอดนำเข้าไปก่อน ปากของเขาก็อ้าออก บุญคำจับตัวยาขึ้นเหนือศีรษะ บริกรรมอะไรอยู่หมุบหมิบ

แผ่วกลั้นใจค่อยๆ กรอกใบสังกรณี ตำผสมเหล้าต้มเอง ผ่านมาเฝ้าปากรพินทร์เข้าไปทันที

ครั้งแรกสะอึก แขนขากระดกขึ้น เสียงบุญคำโวยวายสั่งการให้ช่วยกันจับตัวไว้ให้มั่น และให้เบลกับคริสง้างปากไว้ จากนั้นแกก็เทเข้าไปอย่างช้าๆ มันผ่านลำคอของคนเจ็บผู้ไม่ได้สติเข้าไปจนหมด

"เอาละ...ประเดี๋ยวหนุมานก็ลุกขึ้นแผลงฤทธิ์ได้ยาพิเภกมาแล้ว นายกูก็ลูกพระพายเหมือนกัน จะมาม้วยเสียในครั้งนี้ก็ให้มันรู้ไป"

แกพูดพลางหัวเราะพลาง ผิดกับพวกนายจ้าง และลูกพาบทั้งหลาย ที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมาตลอด นับตั้งแต่เห็นอาการรพินทร์

สแตนลีย์ อิสซาเบล เริ่มจับเวลาทันทีภายหลังจากประคองศีรษะรพินทร์ ให้เอนลงนอนกับเป้หลังแทนหมอน ทุกคนจับมองดูเขาเป็นตาเดียวเงียบๆ บุญคำนั้น ภายหลังจากกรอกตาเจ้านายเสร็จ ก็ผละถอยห่างออกมาอย่างโล่งอก ดูท่าแกปลอดโปร่งสบายใจขึ้นมาก

"เหมือนการให้ยาของเผ่ามัสไซ ในแอฟริกา..."

หมอเบลกระซิบกับคริสแผ่วเบา

"ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่า เขาจะมีโอกาสลุกขึ้นมาอีกได้ความจริง ภายหลังจากกรอกยาอันน่ากลัวนี้ลงไปแล้ว ตาเฒ่าบุญคำก็ควรจะโห่ร้องทำเสียงประหลาดๆ แล้วเต้นรอบๆ ตัวของคนเจ็บไปด้วย แบบพวกหมอผีเผ่ามัสไซ"

“มีหลายสิ่งที่เราไม่อยากเชื่อและไม่เคยเชื่อมาก่อนในการเดินทางครั้งนี้ แต่มันก็ปรากฏผลเป็นจริงขึ้นแล้ว เพราะฉะนั้นรอดูปฏิกิริยาคนเจ็บอีกสักพักก่อน”

คริสติน่าผู้สุขุม และรอบคอบกว่ากระซิบตอบ แล้วบอกให้เบลคอยเฝ้าตัวคนเจ็บไว้ หล่อนเองลุกขึ้น จุดบุหรี่สูบเป็นตัวแรกเดินตรงเข้าไปหาบุญคำ ซึ่งกำลังกรอกเหล้าลูกป่าเข้าปากอยู่

“บุญคำ เราจะรอนานอีกสักเท่าไหร่ ถึงจะเห็นผล?”

หล่อนถามเบาต่ำ บุญคำถอนขวดพลาสติกที่บรรจุเหล้าเถื่อนออกจากปาก ป้ายแขนเช็ดริมฝีปาก

“ไม่นานหรอก แหม่ม ฟังเสียงไก่ให้ดี ถ้าไก่มันขันเมื่อไหร่ นายก็ฟื้นเมื่อนั้น”

“ตั้งแต่ใกล้สว่างมาจนกระทั่งตะวันขึ้นนี่ ฉันยังไม่ได้ยินเสียงไก่มันขันแม้แต่ครั้งเดียว”

“บุญคำก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน สงสัยแถวนี้ไก่ป่ามันไม่มี”

แกตอบหน้าตาเฉย

“แล้วถ้าไก่มันไม่ขันล่ะ?”

“ก็ขุดหลุมฝังซิ แหม่ม!...ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว”

“ถ้ารพินทร์ไม่ฟื้น ฉันจะฆ่าบุญคำเป็นคนแรก และเชิดวุธเป็นคนที่สอง ในฐานะที่มาห้ามพวกเราไว้ ไม่ให้ฉีดยาเขาแต่แรก”

คริสพูดเนิบ ๆ แต่น้ำเสียงเครียดจริงจัง

ตาพรานเฒ่าเจ้าเล่ห์หัวเราะเอิ๊กเสียงดัง

“พวกนายแหม่มจะฉีดยาให้นายรพินทร์...ฮีโธ่! จะฉีดเข้า

ไปได้ยังไง ถ้าแกยังไม่ยอมให้ฉีด เข็มปักเข้าไปสักร้อยอันก็หัก ทั้งร้อยอันนั่นแหละ แหม่มอย่ามามัวคิดฆ่าบุญคำกับนายทหาร เชิดวุธให้เสียเวลาเลย ไก่ขันแล้ว!..."

ว่าแล้วแกก็ป้องปากแหกเสียงเป็นไก่ขานขันเอ้กอี้ เอ้ก...ขึ้นยาวเหยียด พร้อมกับชี้มือไปทางด้านหลังของคริส แม่ผมทองยังยืนเม้มริมฝีปากจ้องหน้าแกอยู่เช่นนั้น แต่แล้วก็ต้องหันขวับไปโดยเร็ว เมื่อได้ยินเสียงร้องออกมาอย่างตื่นเต้นของอิสซาเบลพร้อมทั้งการเคลื่อนไหวกันอย่างพึบพั่บชุลมุนของบรรดาพรรคพวกทั้งหลาย...

61

**ครั้งแรก คริสติน่ายังมองไม่เห็นอะไรมากไป
กว่ากลุ่มของพวกพ้องที่เข้าไปรุมล้อมอยู่ที่ร่าง
อันมอมเหยียดยาวของคนเจ็บและบังมิดหมด
พร้อมทั้งอาการส่งเสียงเรียกมามเซาแซ่**

หล่อนเผ่นเข้าไปทันที ก็เห็นสแตนลีย์กำลังประคองต้นคอพรานใหญ่ขึ้น ดวงตาของคนเจ็บยังหลับ แต่แขนขาเริ่มกระตุกเคลื่อนไหวไปมา โดยเฉพาะที่หน้าท้องอันแบนราบนั้นมีอาการขย้อนเป็นละลอกคลื่น ผสมไปกับอาการสะอึก และมีเสียงครืดคราดในลำคอ

"ก๊อด! เขากำลังชัก!!..."

เสียงเบลแหลมก้อง

"วูล์ด ยู ชัท อัป! บิ๊ซท์!!"

เชิดวุธตวาดลั่น แทบจะตบแม่ผมแดงคว่ำไปกับมือในอาการร้องที่ดูเหมือนแช่งนั้น ทุกคนชุลมุนจ้องดูคนเจ็บอย่างตะลึง ในขณะที่คริสก็แทรกกายพรวดเข้ามาอีกคนหนึ่ง

รพินทร์ ไพรวัลย์ มีอาการขยักขย้อน ซึ่งดูผาดๆ เหมือนชักกระตุกอยู่อึดใจใหญ่ ต่อมา ทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่เช่นนั้น เขาก็พยายามโงนเงนลุกขึ้นมานั่ง สแตนลีย์รีบประคองให้ทรงกายนั่งทันที

พรานใหญ่มือส่ายกวาดเปะปะไปมา คล้ายๆ จะผลักบุคคลที่รุมจับตัวเขาอยู่โดยรอบขณะนี้ออกไป แต่ก็ไม่มีใครยอมปล่อยตัวเขา ต่างช่วยกันประคองจับไว้รอบด้าน ลมหายใจอันเหยแผ่วเบาของเขาชนิดเอาสำลีรนอยู่ตรงช่องจมูกเพื่อทดลองดูก็แทบไม่กระดิก บัดนี้กลายเป็นหายใจหอบแรงฮืดฮาด

บุญคำ พร้อมทั้งสมุนอีกสามคนก็ห้อเข้ามาถึง

“เร็ว! นายห้าง นายรพินทร์กำลังจะอาเจียนออกมาแล้ว ช่วยกันประคองไปที่ก้อนหินนั่น”

แกร้องบอกลั่น

แม้จะไม่เข้าใจอะไรนัก แต่ทุกคนก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของตาพรานเฒ่าทันที เชิดวุธถลันเข้าประคองปีกด้านหนึ่ง ในขณะที่สแตนลีย์ก็เข้าประกบอีกด้านหนึ่ง ลากเอาร่างที่กำลังมีอาการผะอืดผะอมขยักขย้อนของรพินทร์ตรงไปที่ก้อนหินเตี้ยๆ ทางด้านปลายเท้า ซึ่งไม่ห่างออกไปนัก บุญคำวิ่งตามมาด้วย ชี้บอกให้เอาตัวพรานใหญ่คว่ำหน้า เอาส่วนลิ้นปี่คร่อมทับกับแง่หิน ร่างกายท่อนบนของเขาชะโงกล้ำไปยังด้านหลังของหินก้อนนั้น

พอพาดร่างคว่ำหน้าลงกับก้อนหินเท่านั้น จอมพรานก็อาเจียนพรวด...ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทุกคนแทบผงะ ของเหลวสีแดงคล้ำ จางบ้าง ข้นบ้าง พุ่งพรวดๆ ออกมาจากปากเขา ครั้งแล้วครั้งเล่า และนั่นคือโลหิตชัดๆ

เกิดกระโดดเข้าไปลูบหลังเจ้านายยิกๆ เส่ยก็ขย้ำนวดให้ที่ต้นคอและสะบัก ส่วนบุญคำยืนคุมอยู่ด้านหลัง หลับตาพนมมือบริกรรมนิ่ง ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนยืนตะลึงงัน

รพินทร์ส่งเสียงโอกอาก อาเจียนอยู่เป็นระยะ และคราง อย่างเหนื่อยหอบ ศีรษะของเขาผงกขึ้น หายใจฟืดฟาด และหน้าอันซีดเซียวเขียวคล้ำ บัดนี้แดงก่ำเพราะอาการสำรอก เส้นเลือดที่ขมับขึ้นโปน จันโดดกลับเข้าไปที่นอนเดิมของเขา คว้าได้ผ้าขนหนูที่คริสเคยชุบน้ำร้อนเช็ดตัว นำมาเช็ดริมฝีปากที่อ้าหอบของเจ้านาย ซึ่งเลอะเทอะไปด้วยน้ำลายปนเลือด

การปฐมพยาบาลกันในระยะนี้ เป็นเรื่องของพวกทีมพรานพื้นเมืองลูกน้องของคนเจ็บเองล้วนๆ ฝ่ายนายจ้างทุกคนได้แต่ยืนมองอ้าปากค้าง ยังไม่สามารถจะเข้ามาช่วยเหลือใดๆ ได้ทั้งสิ้น

มะรมมะต้มด้วยการบีบนวด ลบหลัง และคนเจ็บก็โก่งคออาเจียนจนไม่มีอะไรเหลืออยู่อีก เสียงเขาครางอย่างเหนื่อยอ่อนหมดเรี่ยวหมดแรง พื้นบริเวณหลังก้อนหินที่มานอนคว่ำหน้าอาเจียนอยู่นั้น แดงเถือกไปหมด ส่งกลิ่นคาวคลุ้ง ปริมาณของมันที่พุ่งออกมาทั้งหมดด้วยลักษณะที่ควรจะเรียกว่า'สำรอก'นั้น ถ้าใส่กระโถนปากแตรก็คงจะเกือบสองกระโถน

เกือบ 5นาทีเต็ม ๆ ที่รพินทร์อาเจียนเป็นระยะ ๆ ห่าง ออกไปเป็นลำดับ มือทั้งสองของเขาจับที่ขอบก้อนหินอันมานอนทับพังพาบอยู่นั้นเกร็งแน่นอีก 4-5 หน ที่เขาโก่งคออาเจียนจนไม่มีอะไรจะออกมาอีก นอกจากเสียงลมแล้วก็รูดตัวลงไปทำท่าจะกองอยู่กับพื้นในลักษณะจ้ำเบ้า เกิดกับเส่ยที่ลูบหลังอยู่ยิก ๆ ก็เข้าหิ้วทางด้านศีรษะ มีอาการเหมือนจะช่วยกันอุ้มกลับให้ไปนอนที่เดิม คี๊ธกระโดดเข้าช่วยรวบทางด้านปลายเท้าหิ้วกันร่องแร่ง นำร่างพรานใหญ่มานอนตรงที่เดิม ทั้งหมดก็พรูตามกันเข้ามาตรงตำแหน่งนั้นอีกครั้ง รวมทั้งพวกลูกหาบและกะเหรี่ยงตะเคียนทองนับสิบ ๆที่เฝ้ารอคอยดูอาการอยู่ด้วยความเป็นห่วง เสียงจันตะเพิดไล่พวกนั้น ให้ขยายวงออกไปห่าง ๆ

เบลกับคริส มีอาการตื่นเลิกลั่กไปหมด พูดกันเองอยู่ฟ่อดแฟ่ด แล้วแม่ผมแดง ก็ขมีขมันวัดความดันอีกครั้ง คริสก็จับชีพจร ขณะนั้น บุญคำก็เดินเข้ามาพร้อมกับจอกพลาสติกอีกใบหนึ่งซึ่งละลายอะไรชนิดหนึ่งสีดำคล้ำ ผสมกับน้ำอุ่น พอเข้าถึงแกก็เข้าทางด้านศีรษะของลูกพี่ใหญ่ร้องเรียกดัง ๆ ขณะที่ประคองศีรษะช้อนขึ้น

“นาย! นายรพินทร์...”

แกเรียกซ้ำ ๆ อยู่เช่นนั้นราว 3-4 ครั้ง ทุกคนก็เห็นรพินทร์ไพรวัลย์ ยกแขนอันอ่อนเปลี้ยขึ้นเช็ดริมฝีปากคราองออกมาทั้ง ๆ ที่ยังหลับตาว่า

“ฮือ...”

“กินยาหอมหน่อย ยาหอมของพระธุดงค์ที่ให้นายไว้น่ะ”

ท่ามกลางความอัศจรรย์ใจของฝ่ายนายจ้างทุกคน ต่าง

เห็นจอมพรานพยักหน้าลงหงึกหนึ่ง แสดงว่าได้สติ และรู้เรื่องพอสมควรทีเดียว จากเสียงเรียกเสียงบอกของบุญคำ ตาพรานเฒ่าสมุนขวาประคองศีรษะของเจ้านายให้สูงขึ้นอีก จรดขอบถ้วยลงกับริมฝีปากอันแตกเป็นเกล็ดนั้น ต่างก็เห็นริมฝีปากนั้นเผยอออกรับยาทันที และดื่มลงไปด้วยเจตนาเต็มใจ พอดื่มหมด บุญคำถอนถ้วยออก ก็ถอนใจเฮือก พึมพำอะไรออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ บุญคำค่อยๆ ผ่อนศีรษะให้นอนลงตามเดิม โดยเอาผ้าขาวม้าปั้นเป็นก้อนกลมหนุนส่วนศีรษะให้สูงขึ้นอีก

แล้วแกก็ถอยออกมา พร้อมกับบอกว่า

“เอาละ นายห้างทั้งหลาย ต่อไปนี้ก็เป็นเรื่องของหมอฟารั้งแล้ว จะรักษากันยังไงก็เชิญตามซำบาย นายของบุญคำไม่เป็นอะไรแล้ว ตอนนี้แกแค่เพลียหมดแรงเท่านั้น”

“บี.พี.เท่าไหร่?”

หัวหน้าคณะร้องถามหมอเบลมาทันที ขณะที่หล่อนถอดหูฟังออกมาคล้องคอไว้

“110-80 ค่ะ อาจารย์ เกือบจะปกติทีเดียว แม้จะต่ำไปบ้าง แต่เมื่อกี้นี้มันเกือบศูนย์!!”

“อัตราชีพจร คริส?”

อเมริกันอาวโสหันไปถามเร็วปรื๋อกับลูกน้องอีกคนหนึ่ง

“ระหว่าง 90-95 ค่ะ เหมือนคนวิ่งมาเหนื่อยๆ หัวใจของเขาเต้นเร็วแรงขึ้นแล้ว”

“วาว! อิท’ส มิราเคิ้ล!! ยะฮ่า ฮันเตอร์ของเรารอดตายแล้วโว้ย”

พ.อ.ลาร์รี่ คี๊ธ แหกปากตะโกนเอ็ดอึง แทบกระโดดตัว

แกม ทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ส่งเสียงฮือด้วยความปีติ
ทแต่เหลือที่จะกล่าว คริสนั้น ด้วยความลืมตัวผวาเข้ากอดจอม
พ:ทนไว้เต็มอ้อมแขน เชิดวุธก็ส่งเสียงไชโยลั่น

สแตนลีย์ยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรกถอดหมวกที่ครอบหัว
ไทแขึ้นสูงแล้วรับไว้

“โอ! แท็งส์ ก๊อด” เขาพึมพำ

ส่วนหมอเบลนั่งกะพริบตาปริบ ๆ คอแข็ง สิ่งที่ประจักษ์
ต่ทหน้าในขณะนี้ แทบทำให้หล่อนไม่เชื่อสายตา

ร่างกายของรพินทร์ บัดนี้มีอุณหภูมิขึ้นแล้ว มือทั้งสอง
แงะซอกคออุ่น ลมหายใจยาวลึก เป็นจังหวะช้า ๆ เหมือนตน
ทงเจตนาจะสูดออกซิเจนเข้าไปให้มากที่สุด เชิดวุธนั้นทรุดตัว
ผงทางด้านปลายเท้า จับที่ฝ่าเท้าเปลือยของพรานใหญ่ แล้ว
ทดกว่า

“แต่เท้าเขายังเย็นชืดอยู่นะ”

“ไม่เป็นไร มือเขาอุ่นแล้ว เบล แคลเซี่ยมก่อนเถอะ!”

คริสติน่าร้องบอกเพื่อนสาวมาโดยเร็วในประโยคหลัง

เมื่อนั้นเอง หมอเบลจึงตื่นจากอาการตะลึงงัน หันเข้าหา
ทีทแวชภัณฑ์ เล่ยก็ลงนั่งยอง ๆ ข้างเชิดวุธ ซึ่งยังจับฝ่าเท้าของ
รพินทร์อย่ พดหน้าตาเฉยว่า

“ตอนนี้นายของเล่ย เปลี่ยนชื่อจากรพินทร์ไปแล้ว”

“เปลี่ยนชื่อ?”

“ใช่ นายทหาร เปลี่ยนจากรพินทร์ ไพรวัลย์ ชื่อ ‘เท้า
ห่นตีนเย็น’ ยังไงล่ะ”

เชิดวุธหัวเราะก๊ากออกมาได้แล้วผลักหัวเจ้าเล่ยทิ่มคะมำ

ไป **การทะลึ่งพูดเล่นได้ของพรานพื้นเมือง มันบอกให้ทราบชัดได้ทันทีว่า พวกนั้นเชื่อแน่ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า เจ้านายปลอดภัยแล้ว**

เบลบรรจุยาเข้าเข็มเสร็จ ก็ร้องถามมาทางเชิดวุธเหมือนจะให้แน่ใจอีกครั้งว่า

“แน่ใจหรือว่าฉันจะให้ยาเขาได้แล้วไม่ใช่กลายเป็นพิษขึ้นมาเหมือนอย่างที่พวกนี้เคยบอกไว้เมื่อตะกี้นี้ ฉันไม่รับรองนะแคลเซี่ยมต้องฉีดเข้าเส้นด้วย”

เชิดวุธเองก็ชักลังเลเหมือนกัน หันไปตะโกนถามบุญคำที่กำลังนั่งมวนยาอยู่อย่างใจเย็น

“ว่ายังไงลุงคำ ตอนนี้ให้ยาหมอฟารั้งได้แล้วนะ”

“เอาเหอะ นายทหาร ตอนนี้จะช่วยกันยังไงก็ได้แล้ว นายอาเจียนออกมาหมดแล้ว พิษช้ำในออกไปกองอยู่โน่น ตอนนี้ก็ช่วยเฉพาะให้แกมีแรงและอย่าให้จับไข้เท่านั้น เรื่องช้ำในเอาออกถอนรากถอนโคนไปแล้ว”

“เข้าเส้นหรือ เบล?”

นายทหารหนุ่มถามแม่ผมแดง

“ใช่ ช่วยหาเส้นเลือดหน่อยซิ”

ระหว่างที่เชิดวุธช่วยหมอเบลจับมือหาเส้นเลือดบนแขนของรพินทร์ คริสก็โบกมือให้รอก่อน ตัวหล่อนเองก้มลงไปกระซิบ เรียกข้างหูรพินทร์

“ไพรวัลย์...”

"ฮือ..."

เสียงครางตอบ

"บอกซิ ถ้าคุณยังพูด หรือจำเสียงของฉันได้ ฉันเป็นใคร?"

คราวนี้หล่อนพูดอังกฤษ

"คริสติน่า..."

เสียงแหบพร่า ผ่านริมฝีปากเขาออกมา แม่ผมทองยิ้มออกมาได้ กระซิบช้า ๆ ริมหูเขาต่อไป

"ใช่! คริสติน่า...คุณเจ็บมากนะ แต่ก็ปลอดภัยอยู่ในหมู่พวกเราแล้ว ขณะนี้ เราต้องการฉีดยาคุณ คุณฟังได้รู้เรื่องเข้าใจโดยชัดเจนไหม?"

คนเจ็บยังนิ่ง หายใจเข้าออกหนักลึกอย่เช่นนั้น คริสพูดซ้ำในประโยคเดิมอีกครัง คราวนี้เขาจึงพยักหน้าลง แต่ไม่พูด หล่อนจึงทดสอบประสาทการรับรู้ต่อไป โดยบอกอ่อนหวานว่า

"ไหนแขนขวาของคุณ ลองยกขึ้นซิ"

คนเจ็บค่อย ๆ ยกแขนซ้ายขึ้น ทุกคนรวมทั้งคริสหัวเราะออกมาเบา ๆ

"นั่นแขนซ้ายต่างหาก แขนขวาน่ะ อยู่ไหน?"

รพินทร์ ไพรวัลย์ เปลี่ยนมายกขึ้นอีกแขนหนึ่ง

"กำฝ่ามือเข้ามาซิ"

หล่อนกระซิบสั่งต่อไป

ฝ่ามือข้างนั้น ค่อย ๆ กำเข้ามา เป็นกำปั้น คริสเงยหน้าขึ้นมายิ้มกับพรรคพวกทุกคน แววตาสีฟ้าเป็นประกายไปด้วยความหวัง

"เขารู้สึกตัวแน่นอนแล้ว แต่ยังสะลึมสะลืออ่อนเพลียอยู่มาก...เดี๋ยวนะเบลให้ฉันทำความเข้าใจกับเขาเสียก่อน...รพินทร์!!"

"เยส"

คราวนี้เป็นเสียงที่ดังชัดขึ้น ที่ลอดริมฝีปากตอบมา

"เรา-กำ-ลัง-จะ-ฉีด-ยา-คุณ!..."

หล่อนย้ำ พูดทีละคำ

"-ยอม-ให้-ฉีด-ไหม?"

"โอเค!"

ทุกคนที่ล้อมวงอยู่ แทบกระโดดตัวลอยอีกครั้ง ที่ได้ยินเสียงตอบนั้น

"เข็มฉีดยาแทงไม่ทะลุผิวของคุณ ทำยังไงถึงจะให้เข็มผ่านผิวเข้าไปได้"

คริสใช้วิธีกระซิบกรอกช่องหูอยู่เช่นนั้น

ทั้งหมดเห็นคนเจ็บขยับตัวอีกครั้ง ศีรษะของเขาซึ่งบัดนี้วางอยู่บนตักของคริสที่ประคองอยู่ ทำท่าจะตะแคงหล่นไปกับพื้น หล่อนจึงใช้ฝ่ามือรีบรับไว้ รพินทร์เริ่มนิ่วหน้า และแยกเขี้ยวออกมา อันเป็นปฏิกิริยาทางร่างกายที่แสดงถึงความเจ็บปวดยอกระบมเป็นครั้งแรก ต่อมาก็ค่อย ๆ พนมมือขึ้นจรดอกนิ่งเงียบไปครู่ จึงชูแขนขึ้นพยักหน้าบอกมาว่า

"ฉีดได้เลย"

"โฮ๊ะ ๆ โฮ้ เพื่อนเรา แบบนี้ก็สบายแล้ว"

คี๊ธร้องลั่นออกมาปนหัวเราะร่า

"รพินทร์! เราจะเดินยาเข้าเส้นนะ อย่ากระดุกกระดิกขณะที่เดินตัวยา"

เบลชะโงกมาบอกอีกคนหนึ่ง

"ตกลง กรุณาเดินยาช้า ๆ ด้วย"

เสียงพูดตอบจากคนเจ็บที่ยังหลับตาอยู่ ครั้งนี้ชัดเจนสมบูรณ์ที่สุด แสดงถึงสติสัมปชัญญะที่กลับคืนมาแล้ว

ฝ่ายนายจ้างทุกคนมองหน้ากันเองล้วนแซ่มชื่นยินดีปรีดาปีนทั่วหน้า

เบลค่อย ๆ บรรจงเสือกปลายเข็ม เมื่อเชิดวุธรีดผิวขึ้นมาจนเห็นเส้นเลือดโปนก็ปรากฏเป็นที่อัศจรรย์ใจอีกครั้ง เพราะเข็มฉีดยาที่เคยทิ่มไม่เข้า ในระหว่างที่เขายังหมดสติอยู่นั้น ครั้งนี้ มันทะลุผ่านผิวเข้าไปอย่างง่ายดายที่สุด แม่ผมแดงถอนใจยาว ชำเลืองมองหน้าคนเจ็บแล้วสั่นหน้าช้า ๆ พึมพำว่า

"คนคนนี้ มีอะไรประหลาด ๆ อยู่ในตัวมากเหลือเกิน"

แล้วหล่อนก็เดินยาอย่างแผ่วนิ่มนวล พอหมดที่บรรจุในหลอดก็ดึงเข็มออก เอาสำลีชุบแอลกอฮอล์ขยี้ แล้วบอกกับทุกคนว่า

"อย่าเพิ่งรบกวนชวนเขาพดอะไรทั้งสิ้น ปล่อยให้นอนพักก่อนสักครู่"

ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่ง คริสบรรจงวางศีรษะนั้นลงกับที่หนุนตามเดิม เชิดวุธไปเอาผ้าผวยมาคลุมที่ปลายเท้าให้ และปล่อยให้แสงแดดอบอุ่นยามเช้า สาดเข้ามากระทบ เพียงแต่บังไม้ไม่ให้ส่องหน้าเท่านั้น

ชั่วโมงวิกฤติ...นาทีแห่งความเป็นความตายของพราน

ใหญ่ ก็เป็นที่แน่ใจของผู้ร่วมคณะทุกคนว่า ได้ผ่านพ้นไปแล้ว แสตนลีย์ ในฐานะหัวหน้าคณะ สั่งให้พวกพรานพื้นเมือง ลูก-หาบและกะเหรี่ยงที่ยกโขยงกันลงมาจากหน้าผาทั้งหมด เคลียร์พื้นที่ของบริเวณนั้น เท่าที่จะทำได้ในทันที

แค้มป์ชั่วคราว ถูกตั้งขึ้นอีกครั้ง อย่างน้อยก็เพื่อการพักตลอดกลางวันของวันนี้ ส่วนเมื่อถึงเวลากลางคืน ก็ค่อยเป็นปัญหาเฉพาะหน้า ขบคิดเปลี่ยนแปลงกันอีกทีหนึ่ง ทุกคนร่วมมือกันอย่างแข็งขัน ฝ่ายนายจ้างทุกคนเริ่มจะหายใจได้ทั่วท้องเป็นครั้งแรก ต่างสูบบุหรี่ และดื่มกาแฟกันอยู่ใกล้ๆ บริเวณที่คนเจ็บนอนพักนิ่งอยู่ ยังไม่มีใครแตะต้องอาหารเช้าอย่างอื่นทั้งสิ้น นอกจากพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองเท่านั้น

กิ่งไผ่อันแทนเสาสำหรับให้น้ำเกลือช่วย ได้ถูกนำมาปักเตรียมไว้แล้ว บุญคำกับสมุนช่วยกันกอบเอากรวดหินลูกรังมากลบรอยอาเจียนปนเลือดของเจ้านาย

ข่าวการเจ็บป่วยอย่างกะทันหันของพรานใหญ่ แว่วไปถึงสะเอิงผู้นอนรักษาตัวอยู่บนถ้ำของหน้าผาซึ่งค่อยยังชั่วมากแล้ว เจ้ากะเหรี่ยงผู้นั้นดิ้นรน บอกลูกเมียญาติโยม จะตะกายลงมาดูอาการของพรานใหญ่ให้ได้ อิสซาเบลต้องให้คนขึ้นไปบอกข่าวแก่สะเอิงว่ารพินทร์ปลอดภัยแล้ว และคืนนี้จะให้คนหามพรานใหญ่ขึ้นไปนอนอยู่ในโพรงถ้ำเดียวกับมัน สะเอิงจึงยอมสงบและไล่เมียให้ลงมาคอยรับใช้ดูแลอยู่ด้วย

คนที่คอยปรนนิบัติดูแลนั้นแทบจะไม่ต้องห่วง สาวๆ ชาวตะเคียนทองนับจำนวนเป็นสิบๆคน พร้อมที่จะใช้งานได้ทุกชนิด

สำหรับสุภาพบุรุษไพรของพวกเขาทั้งหลาย แต่ฝ่ายนายจ้างทุกคนเห็นว่าไม่จำเป็น เพราะพวกนั้นถ้าจะช่วยได้ ก็เฉพาะแรงงานอย่างเดียวเท่านั้น ทว่าทุกคนก็รู้สึกถึงความอบอุ่นสามัคคีตลอดจนน้ำใจสนองตอบ และความรักสนิทที่ชาวดอยทั้งหลายมีให้แก่พรานใหญ่กับพวกตน

ประมาณ 15 นาที ภายหลังจากให้แคลเซี่ยม และคนเจ็บนอนนิ่งๆ อยู่โดยตลอด กลุ่มนายจ้างที่นั่งสนทนาหารือกันอยู่ใกล้ๆ ก็ตื่นเต้นขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ค่อยๆ ผะโงสะเงลุกขึ้นมานั่ง พร้อมทั้งเปิดเปลือกตาขึ้น มองดูสภาพตัวเอง มองสิ่งแวดล้อมรอบกาย และบริเวณที่ห่างออกไปโดยรอบด้วยแววตาอันแห้งผากของเขา

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเคลื่อนเข้ามาล้อมเขาอีกครั้ง จ้องจับมาที่เขาเป็นตาเดียว จอมมัคคุเทศก์ซึ่งกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ มองหน้าผู้แวดล้อมรอบกายเขาไปทีละคน เหมือนจะสำรวจว่าอยู่ครบกันหรือไม่ และมาสิ้นสุดเอาที่หัวหน้าคณะ

“รพินทร์...รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ตอนนี้?”

ดร.สแตนลีย์ เอ่ยถามขึ้นด้วยเสียงอ่อนโยนกรุณา

จอมพรานพยายามยิ้มให้ทุกคน แต่มันดูเซียวเหยเกอย่างไรพิกล เอามือยันพื้น ขยับจะทรงกายขึ้นยืน แต่คี๊ธกับเชิดวุธเข้ามาจับไว้

“อย่าเพิ่งยืน เพื่อนยาก! ดูคุณยังไม่ค่อยเข้าท่าอยู่นะ เอาแต่นั่งก่อนเถอะ”

เขานั่งแผละลงตามเดิมอย่างอ่อนระโหยโรยแรง

“ขอน้ำ”

รพินทร์หลุดปากออกมาสั้นๆ นั่นเป็นคำแรก ที่เขาพูดหลังจากลืมตาขึ้นมานั่ง เชิดวุธเผ่นไปที่กาน้ำอุ่น รินลงจอก แต่เบลรั้งแขนไว้ ส่งขวดเครื่องดื่มประเภทช่วยในด้านความชุ่มชื่นและกระตุ้นประสาทโดยเฉพาะไปให้เขา โดยเปิดจุกฝาเกลียวออก พรานใหญ่กระเดือกน้ำลายลงคออันแห้งผาก แล้วยกขึ้นจิบช้าๆ โดยยังไม่พูดอะไรทั้งสิ้น จนกระทั่งหมดขวด แล้วก็ถอนใจเฮือก วางขวดลง ตาเริ่มมีแววประกายขึ้นบ้าง เอามือทั้งสองลูบหน้า ขยี้ตา แล้วก็เปิดขึ้นอีกครั้ง มองข้ามศีรษะของทุกคนที่แวดล้อมอยู่ไปยังกองทะมึนเป็นภูเขาเลากาของซากช้างที่ล้มระเกะระกะแวดล้อมอยู่ทั่วไป ดวงตาทั้งคู่เบิกโพลง ยกมือขึ้นชี้กราดไปยังซากมหึมาเหล่านั้น

“นั่น!...นั่น...”

เสียงเขาตะกุกตะกัก

สแตนลีย์ ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง เอื้อมมือมาจับเข่าเขาไว้เนิบๆ

“ใช่! ตาคุณไม่ฝาดไปหรอก ศึกใหญ่เลย เมื่อคืนที่ผ่านมานี้ตอนที่คุณไม่ได้อยู่ที่นี่กับพวกเราด้วย แค้มป์เราแหลกไม่มีชิ้นดี มันยกมาเป็นกองทัพ ฟาดกันตั้งแต่ไรเฟิล ปืนลูกซอง ปืนกล ขึ้นไปจนกระทั่งระเบิด แต่พวกมันก็เกลื่อนไปเหมือนกัน สำรวจแล้ว นับได้เกือบ 40 ตัว กองอยู่ทั่วอาณาบริเวณไปหมด!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นกุมขมับ ครางออกมา

"พระอรหันต์!...เป็นความผิดของผมเอง ที่หลงกลมัน... พวกเรามีใครตายบ้าง?"

"ทุกคนปลอดภัยเรียบร้อย ไม่มีใครเป็นอะไรเลย เพราะเราถอยหนีขึ้นหน้าผาตามแผนที่ซึ่งคุณกำหนดไว้ให้ล่วงหน้าได้ทัน แทบจะเรียกว่าไม่มีอะไรเสียหายเลย นอกจากเต็นท์ที่เราทิ้งนอนและเครื่องใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น"

จอมพรานสะบัดศีรษะไปมา เหมือนจะขับไล่ความมึนงงเจ็บปวดสน และพยายามลำดับภาพเหตุการณ์ อันยังจับต้นชนปลายไม่ค่อยจะถูกนัก...

ระยะเวลาระหว่างนี้ พรรคพวกทุกคนดูเหมือนจะเข้าใจความรู้สึกของเขาได้ดี ได้แต่เข้ามาจ้องสำรวจกิริยาท่าทีแล้วเฉย ๆ ไม่มีใครชวนพูด หรือรุกด้วยคำถามใด ๆ ทั้งสิ้น

พักใหญ่ทีเดียว ที่จอมพรานนั่งเอามือทั้งสองกุมกะโหลกแล้วเป่าลมพรูออกจากปาก ค่อย ๆ เงยหน้ามองดูกลุ่มนาย-ข้างที่แวดล้อมอีกครั้ง

"รพินทร์ ถ้ายังรู้สึกว่าไม่สบาย ก็นอนพักต่อไปก่อนเถิดดีกว่าไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น"

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นเบา ๆ น้ำเสียงอ่อนโยน ตบที่ไหล่เขาเบา ๆ

"ผมคิดว่า ผมไม่เป็นอะไรมากนัก..."

เขาตอบเสียงแห้ง คงยิ้มเจื่อนจืดอยู่เช่นนั้น เงยหน้ามองท้องฟ้า

“ขณะนี้เวลาเท่าไหร่ ของวันอะไร และนี่ผมหลับไปนานสักเท่าไหร่?”

“09.10 น. นี่มันเป็นเวลาเช้าของเมื่อคืนที่ผ่านมานี่เอง เรากะกันว่า คุณหลับไปประมาณไม่เกิน 5-6 ชั่วโมง เท่านั้น แต่เป็นการหลับที่เกือบจะไม่ได้ตื่นอีกแล้ว”

เบลเป็นคนตอบ รพินทร์งงไปอีกอึดใจ พยายามยกมือลูบคลำตามร่างกายตัวเอง

“นี่ไปยังไงมายังไง ผมรู้สึกตัวครั้งสุดท้าย ว่านอนติดเถาวัลย์อยู่ในเหว ตอนนั้นมันปวดยอกกระบมไปหมด กระดิกกระเดี้ยไม่ไหว แล้วต่อมาก็คล้าย ๆ ผล็อยหลับไปอีก พอรู้สึกตัวอีกครั้ง ได้ยินเสียงของบุญคำบอกให้ผมกินยา”

“ใช่ คุณเริ่มจะรู้สึกตัวก็ตอนที่บุญคำเขย่าเรียกให้กินยานั่นแหละ แต่ตลอดเวลาก่อนหน้านั้น คุณไม่ได้สติเลย”

เชิดวุธบอก

“แล้วใครเอาผมมาถึงที่นี่ได้?”

“ภายหลังจากไอ้ช้างผีนั่นถอยกลับไปแล้ว เราก็ลงจากหน้าผาที่ขึ้นไปหลบอยู่ ตรงไปสำรวจตำแหน่งที่พรานพื้นเมืองบอกว่าคุณนอนอยู่ เห็นหายไป แต่มีรอยเหมือนแกะรอยติดตามอะไรสักอย่างหนึ่ง และหักกิ่งไม้เป็นสัญญาณนำทางไว้พวกเรา 5 คน และพรานคู่ใจทั้งหมดของคุณจึงออกสาวรอยไป...”

สแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธ ช่วยกันเล่าตามความจริงทั้งหมดให้พรานใหญ่ผู้เพิ่งคืนสติทราบโดยตลอด ถึงการติดตามไปจนพบและเอาตัวกลับมาได้อย่างไร ตลอดเวลารพินทร์นั่งนิ่งขึง ทบทวนความจำของตนเองไปด้วย แล้วครางออกมา

“บัดซบมาก! ผมขอบคุณทุกท่าน ที่ไปเอาผมกลับมาได้ ไม่งั้นป่านนี้ก็คงนอนตายอยู่กลางเหวนั่นเอง ผมพลาดท่า เสียทีมัน...มันหลอกเอาผมไปหล่นเหว แล้วก็ยกกองทัพไอ้งาดำเข้ามาเล่นงานพวกคุณทางนี้ทีหลัง เพราะมันรู้ว่า ถ้าผมยังอยู่ มันก็เข้ามาไม่ได้ ทั้งหลายทั้งปวงเป็นความผิดของผมเอง นี่โชคดีเหลือเกิน ที่พวกเราไม่มีใครได้รับอันตรายเลย ถอยหนีขึ้นหน้าผาทัน ทรัพย์สินก็ไม่มีอะไรเสียหายมาก”

“ก็คุณรับเคราะห์หนักไปแทนยังไงล่ะ ถึงไม่ตายก็เกือบไปแล้ว ตอนที่เราชะโงกไปเห็นคุณนอนติดอยู่กลางเหว ครั้งแรกก็นึกว่าเป็นศพไปแล้วเหมือนกัน”

คริสพูดเบา ๆ แล้วถามต่อมาทันทีว่า

“เอาละ คราวนี้คุณบอกได้หรือยัง ‘มัน’ ที่คุณสะกดติดตามไปจนกระทั่งถูกล่อไปหล่นเหวน่ะ คือ ‘อะไร’ คุณยังไม่ได้ให้ความกระจ่างกับพวกเราเลย และก็เป็นปัญหาขบคิดลึกลับของฝ่ายเรามาตลอดจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ว่า มีอะไรเป็นจุดบันดาลใจให้คุณต้องลุกขึ้นจากที่นอน และเดินบุกป่าฝ่าดงไปลงเหวบนยอดเขาเตี้ย ๆ ลูกนั้นในเวลากลางดึก”

รพินทร์หันไปทางขันพลาสติกที่เชิดวุธรินมาตั้งไว้ให้ ยกขึ้นดื่มเต็มกระหายอีกครั้ง อาการของเขายังอิดโรยอ่อนเพลียอยู่มาก สิ่งผิดปกติบางอย่างซึ่งเกิดจากความรู้สึกเคยชินทำให้เขาเอามือคลำดูตามกระเป๋าเสื้อกางเกงที่สวมอยู่ ก็พบว่าบรรดาของใช้จำเป็นส่วนตัวกระจุกกระจิกที่ติดอยู่ ถูกถอดออกไปหมดแล้ว คริสมองอาการนั้นก็เข้าใจรีบบอกว่า

“อย่ามัวกังวลห่วงสมบัติที่ติดอยู่ตามกระเป๋าเสื้อกระเป๋า

กางเกงของคุณอยู่เลย ฉันถอดออกหมดแล้ว และฝากไว้กับบุญคำหมดแล้วในระหว่างที่คุณสลบอยู่ เพื่อจะได้ให้นอนสบายไม่ติดโน่นค้ำนี่อยู่ รับรองไม่สูญหายไปไหนหรอก ทุกชิ้นทุกอย่างอยู่ครบ เรียกคืนเอาจากบุญคำได้ ถ้าคุณสบายดีแล้ว ท่าทางดูคุณจะห่วงเสียจริง เงินในกระเป๋าก็ไม่เห็นมีสักบาทเดียว”

ประโยคสุดท้าย หล่อนกล่าวพร้อมหัวเราะเบาๆ

“ฉันคิดว่าขณะนี้อย่าเพิ่งตั้งปัญหาสอบถามอะไรเขาให้ต้องใช้ความคิดเลย ท่าทางเขายังมึนๆ งงๆ สับสนอยู่มาก อาการทางร่างกายก็บอบช้ำเหลือเกิน...”

เบลเอ่ยแทรกขึ้น ขยับตัวเข้ามาใกล้ จับแขนพรานใหญ่ไว้

“ไพรวัลย์ คุณรอดตายมาได้ครั้งนี้ เพราะความสามารถในทางสมุนไพรของพวกลูกน้องคุณเอง ซึ่งช่วยให้คุณอาเจียนออกมาเป็นโลหิตจากการช้ำในจนหมด ฉันเองเป็นหมอ แต่ก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกันว่าประสิทธิภาพของสมุนไพรชนิดนั้นสามารถเข้าไปช่วยคุณไว้ได้อย่างไร ตอนนี้พวกนั้นเขารับรองกับฉันว่าคุณปลอดภัยแน่นอนแล้ว และยอมให้ฉันตรวจรักษาคุณเพื่อช่วยให้กลับฟื้นคืนกำลังมาโดยเร็ว ถ้าคุณไม่ปากแข็งหลอกตัวเอง คุณต้องยอมรับว่าขณะนี้คุณสะบักสะบอมมาก หมดกำลัง และอ่อนเพลีย ใช่ไหม?”

รพินทร์สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด แล้วพยายามจะทรงกายขึ้นยืนอีกครั้ง แต่ก็หมดเรี่ยวแรง ล้มแผละจ้ำเบ้า เชิดวุธกับคี๊ธช่วยกันประคองให้เขานอนราบลงตามเดิม

"ใจเย็นๆ เพื่อนยาก ผมรู้ว่าคุณเก่งว่ะ แต่คนเก่งจะต้องมีสังขารร่างกายที่สมบูรณ์ด้วย ไม่ใช่แม้แต่จะยืนก็ยังยืนไม่ไหวอย่างนี้ เชื่อหมอเบลดีกว่า"

คี๊ธพูดปนหัวเราะ กระแสเสียงของอเมริกันคู่อริเก่า บัดนี้กลายเป็นมิตรอย่างสนิทใจยิ่ง จอมพรานกะพริบตาปริบๆ พึมพำว่า

"รองเท้าผมล่ะ ไปอยู่ไหน...แล้วก็ไรเฟิล?"

"บอกว่าให้หยุดห่วงสมบัติเสียที!!"

เสียงคริสดังแข็งกร้าวขึ้น

"จะตายอยู่รอมร่อ พอฟื้นขึ้นมาได้ ก็จะหาโน่นหานี่ บอกแล้วว่าของของคุณน่ะอยู่ครบ ไม่ไปไหนหรอก มีไฟฉายกระบอกเดียวเท่านั้นที่เอาคืนมาไม่ได้ เพราะหล่นลงไปแหลกอยู่ก้นเหว เลิกกังวลเรื่องอื่นๆ เสียทีได้ไหม"

แล้วแม่ผมทองก็หันมาพยักหน้าเป็นความหมายกับเพื่อนสาว อิสซาเบลแขวนถุงน้ำเกลือไว้กับเสาที่ปักไว้ก่อนทันที โยนสายพลาสติกที่ติดกับถุงสำเร็จรูปนั้นไปให้คริส ซึ่งจัดการต่อกับหัวเข็มฉีดเห็นลักษณะนั้น พรานใหญ่ก็หน้าเซียวลงไปอีก

"ฮ้า! นี่เอากันถึงขนาดนี้ทีเดียวหรือ?"

เขาครางอ่อยๆ

"วิธีเดียวเท่านั้นที่จะช่วยให้คุณเป็นปกติโดยเร็วที่สุดและนอกก่อนล่วงหน้าตลอดทั้งวันและคืนนี้คุณไม่ต้องทำอะไรหรือเคลื่อนไหวไปไหนทั้งสิ้น นอกจากรับน้ำเกลือและนอนพัก พวกเราย่อมรับว่าคุณเป็นมนุษย์พันธุ์ที่ทรหดที่สุดในโลกพันธุ์หนึ่งแต่ถึงอย่างไร ก็ยังเป็นมนุษย์มีเลือดเนื้อและชีวิตอยู่ ไม่ได้สร้าง

ขึ้นด้วยเหล็ก ถ้าคุณยอมปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์ พรุ่งนี้คุณอาจเป็นปกติ แต่ถ้ายังดื้อดึง ถือว่าตัวเองแน่ อีกสามวันคุณก็ยังลุกไม่ขึ้น”

อิสซาเบลร้องออกมา

สแตนลีย์และเชิดวุธมาช่วยกันอ้อนวอนขอร้องเขา อีกครู่ใหญ่ รพินทร์จึงถอนใจเฮือก ยื่นแขนให้โดยดี

“เอา เอายังไงก็เอากัน ผมก็อยากจะหายเป็นปกติ มีกำลังวังชาเหมือนเดิมโดยเร็วที่สุดเหมือนกัน จะได้รับใช้พวกคุณต่อไป แต่ไอ้การนอนกะพริบตาปริบๆ ดูน้ำเกลือปลงทีละหยดโดยขยับเขยื้อนไปไหนไม่ได้เลยแบบนี้ เป็นเรื่องน่ารำคาญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์สิ่งแวดล้อมแบบนี้”

คริสหาเส้นเลือดเขาอีกครั้ง พร้อมกับบอกว่า

“บอกก่อนนะ ถ้าเข็มที่จะแทงเข้าไปนี่ เกิดงอหรือหักละก็เราไม่มีวิธีอื่นอีกแล้ว นอกจากเอาสายน้ำเกลือยัดเข้าไปทางช่องจมูกของคุณ”

ทุกคนหัวเราะขึ้นอย่างขันๆในคำพูดหน้าตายของหล่อน รพินทร์กลืนน้ำลายลงคอ เอาฝ่ามือข้างหนึ่งค่อยๆ ลูบไปทางแขนด้านที่คริสกำลังจะจิ้มเข็มแล้วพยักหน้า

“เอา แทง! รับรอง เข็มไม่หัก หรืองอหรอก”

แม่ผมทองเสือกปลายเข็มเข้าไปแล้วเอาปลาสเตอร์ปิดไว้ เบลปรับระดับอัตราการหยด ปากก็บอกมาว่า

“คราวนี้สะเอิงก็ได้เพื่อนแล้วซินะ แต่สำหรับคุณ เห็นจะไม่ต้องเอาไม้มาดามแขนกันดิ้นเข็มหลุดหรอกนะ เพราะพูด

เขียนและอ่านภาษาของคนที่เจริญแล้วได้ไม่ต่ำกว่า 3 ภาษา... เท่าละทำตัวให้สบายได้ ถ้าง่วงก็หลับต่อ ถ้าไม่ง่วงจะคุยอะไรให้เราฟังได้ก็คุยไป จะเคลื่อนไหวยังไงก็ตามสะดวก ระวังเพียงแต่ให้เข็มมันหลุดจากเส้นเท่านั้น รอบด้านเราขณะนี้ ช้างมันผ้มเกือบ 40 ตัว แต่ภายในแค้มป์ทุเรศของเราตอนนี้ จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ก็ล้มเหมือนกัน เพียงแต่ว่า เป็นการล้มชั่วคราวเท่านั้น ใส่น้ำเกลือเข้าไปสักพัน ซี.ซี.คงพอจะลุกขึ้นมาเดินได้"

"จะบังคับให้นอนใส่น้ำเกลือก็ยอมละ แต่ขออะไรสักสองอย่างได้ไหม?" เขาบอกกับทุกคน เสียงแจ่มใสเป็นปกติขึ้นกว่าตอนแรก ๆ

"อะไร?"

สแตนลย์ถามยิ้ม ๆ

"ช่วยสวมรองเท้าให้ผมเหมือนเดิม อย่าให้ผมต้องนอนในเสภาพเท้าเปล่าไม่พร้อมอย่างนี้ แล้วก็ไรเฟิลของผมบรรจุกระสุนให้พร้อม วางไว้ข้าง ๆ ตัวผมด้วย"

"คุณจะเตรียมพร้อมเพื่ออะไรไม่ทราบ ในภาวะที่ไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองได้เช่นในขณะนี้ นี่เป็นเวลากลางวันสว่างโล่งแจ้ง พวกเราอยู่กันพร้อมหน้า พรานมือดีของคุณทั้งสี่นั่นก็ครบ ถ้าเกิดอะไรขึ้น คุณคิดว่าพวกเราป้องกันคุณไว้ไม่ได้งั้นรึ?"

คริสขมวดคิ้วถาม ข้างเบลร้องเสียงแหลมมาว่า

"โฮ๊ะโฮ้! ฮี ว๊อท ทู ดาย วิธ ฮีส บู๊ต ออน!"

"ใช่!"

คนเจ็บบอกเรียบ ๆ

"ในป่า ถ้าผมจะตายลงเมื่อไหร่ละก็ ผมจะต้องตายในลักษณะที่ไรเฟิลอยู่ในมือและเท้าสวมบู๊ตของผม ไม่งั้นตายชนิดนอนตาไม่หลับหรอก มันเป็นธรรมชาตินิสัยแห่งความเคยชินของผม"

หัวหน้าคณะโบกมือไปทางลูกน้องสาวสวยทั้งคู่ ที่รุมกันกระเซ้าเย้าแหย่รพินทร์ในขณะนี้ แล้วบอกว่า

"อย่าขัดใจเขา ช่วยจัดการให้ตามที่เขาต้องการด้วย ฉันคิดว่าฉันเข้าใจความรู้สึกของเขาได้ดีที่สุด ในป่า เขาไม่เคยไว้ใจอะไรสักอย่าง และตัวเองต้องพร้อมอยู่เสมอ ถ้าหากยังมีลมหายใจอยู่"

เบลยักไหล่ และยิ้มขันๆ เดินไปหยิบเอารองเท้าเดินป่าของรพินทร์ที่เชิดวุธเป็นผู้ถอดออกนำมาคุกเข่าลงทางด้านปลายเท้าเขา จับขาขึ้นวางลงพาดตักและสวมรองเท้านั้นให้ทีละข้าง พลางบอกว่า

"เอ้า! ใส่ให้แล้ว เกิดมาก็ไม่เคยใส่รองเท้าให้ผู้ชายคนไหนเลยนะ"

ข้างนายคี๊ธ เดินดุ่มๆ ไปที่ไรเฟิลของรพินทร์ ซึ่งวางพิงไว้กับเครื่องหลังของเขาไม่ห่างออกไปนัก นำมายื่นส่งให้คริส แม่ผมทองชูให้เจ้าของปืนดู

"นี่ ไรเฟิลคู่ชีพของคุณ โชคดีมาก ที่ไม่ได้ชำรุดอะไรเลย นอกจากไม้พานท้ายกระทบหินแหว่งถลอกไปนิดหน่อยเท่านั้น ...เอ้า! ดูให้ดีนะ นี่ลูกกระสุน ชนิดฟูลแพทช์ ยัดเข้าไปใน

แม็กกาซีนนี่ 3 นัดอีก 1 นัด เอาขึ้นลำไว้ แล้วลดนก ปิดลูกเลื่อนลงยังงี้...วางไว้ให้แนบตัวทางแขนด้านซ้ายนี่นะ ลูบคลำมันดูเสียด้วย ว่ามันอยู่ตรงนี้ใกล้ๆ คุณไม่ไปไหนหรอก จะได้นอนตายตาหลับได้”

ขณะที่พูดยิ้มๆ ช้าๆ หล่อนปฏิบัติตามที่พูดให้เขาดูทีละขั้นแล้ววางลงข้างตัวพรานใหญ่ หยิบมือข้างที่ว่างของเขาให้มาวางไว้บนตัวไรเฟิล ถามต่อมาว่า

“เป็นยังไง ครบสูตรในการนอนของคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์หรือยัง?”

“ขอบคุณ ผมจะสบายใจหมดกังวลลงได้ ก็ต้องอย่างนี้แหละ บอกแล้วว่ามันเป็นความเคยชิน ด็อกเตอร์สแตนลีย์ครบ...”

อเมริกันอาวุโส วางมือลงบนเข่าของเขา

“ว่าไง เพื่อนยาก”

“ผมคิดว่า ผมลำดับเรื่องราวติดต่อได้โดยตลอดแล้วว่าอะไรมันเป็นอะไร ประเดี๋ยวผมจะเล่าให้พวกท่านฟัง...แต่ก่อนอื่น ผมมีงานที่จะต้องสั่งคนของผมทั้งสี่คนนั่นก่อน”

“อะไรกัน พอลืมตาขึ้นมาได้ ก็คิดถึงเรื่องงานทีเดียวหรือ?”

เบลท้วงมาเสียงต่ำๆ

“โปรดเถอะครับ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องทำแข่งกับเวลาที่สุด ตอนนี้ผมยอมรับสารภาพว่า ผมจะต้องนอนให้น้ำเกลือและลุกไปไหนไม่ได้ แต่อย่าให้ถึงกับงานจำเป็นอื่นๆ ต้องชะงักเลย ขณะนี้ผมมีสติครบถ้วนแล้ว เพียงแต่อ่อนเพลีย ไม่มีแรงเท่านั้น แต่

ผมก็พูดคุยหรือสั่งงานได้ โปรดเรียกคนทั้งสี่ของผมเข้ามาพบหน่อยเดี๋ยวนี้!”

หัวหน้าคณะพยักหน้ากับเชิดวุธ นายทหารหนุ่มก็ลุกขึ้นยืน ป้องปากตะโกนเรียกบุญคำ จัน เกิด และเส่ยทันที โบกมือเป็นสัญญาณ ชั่วครู่เดียว ลูกศิษย์ทั้งสี่ก็เข้ามารายล้อมเจ้านาย รวมทั้งกะเหรี่ยงโบเมียะ อูถะและพะโต้ บุญคำเห็นเจ้านายนอนลืมตาใส ให้น้ำเกลืออยู่ลักษณะพ้นอันตรายแล้วก็ยิ้มแป้น

“ฮ่า! นายกูต่อสายเติมน้ำมัน กลายเป็นไอ้เอิงไปอีกคนแล้ว แต่ไม่เป็นไร อย่างช้าพรุ่งนี้ก็เดินตัวปลิว เล่นแมงมุมขย้มหลังคาตามซอกถ้ำบนหน้าผาได้อีก”

รพินทร์ขยับเท้า ตาเฒ่าก็ขยับหลบอย่างรู้ทัน แต่แล้วก่อนที่เขาจะพูดอะไรกับสมุนขวาจอมแก่น คริสก็ดักคอขึ้นเสียก่อนว่า

“จะสั่งงานอะไรกัน ก็สั่งเป็นภาษาที่พวกเราฟังรู้เรื่องนะ อย่าพูดภาษากบภาษาเขียดเป็นอันขาด”

“ผมไม่มีความลับอะไรจะต้องปิดบังพวกคุณหรอก...”

พรานใหญ่บอกเรียบ ๆ แล้วสั่งกับคนของเขาว่า

“บุญคำกับจันช่วยคุ้มกันโบเมียะกับลูกบ้านทั้งหลายย้อนกลับไปที่หมู่บ้านตะเคียนทองเดี๋ยวนี้เลย พวกนั้นต้องการจะเก็บข้าวของจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกลือและข้าวสารที่ยังทิ้งอยู่ในหมู่บ้านร้าง ขนมาที่นี่ให้หมด แล้วให้พวกนี้เก็บซาก

ศพพรรคพวกของเขา ที่ทิ้งเป็นซากทุเรศเกะกะอยู่ สุมไฟเผาให้หมด เกิดกับเสี่ยไม่ต้องไป คอยดูแลอยู่ที่นี่ บอกโบเมียะด้วยว่า ถ้าเสบียงไม่พอ วันนี้ให้ช่วยกันจัดการแล่เนื้อช้างพวกนี้แหละใส่เกลือตากแห้งไว้ จัดการให้เสร็จภายในวันนี้เลย แบ่งกำลังกันออกไป พวกไหนจะอยู่แล่เนื้อช้าง พวกไหนจะไปขนข้าวของจัดการกับหมู่บ้านร้าง คนของโบเมียะมีพอที่จะเกณฑ์ได้”

“ได้ นาย บุญคำจะจัดการเดี๋ยวนี้เลย”

ตาพรานเฒ่ารับคำแข็งแรง แล้วหันไปส่งภาษากับนายบ้านตะเคียนทอง รพินทร์ฟังอยู่ และพูดอะไรกับกะเหรี่ยงพวกนั้นสองสามคำ จึงหันไปทางฝ่ายนายจ้าง

“พรุ่งนี้ผมจะได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติหน้าที่ตามเดิมไหมครับ?”

หัวหน้าหันไปพูดปรึกษากับหมอเบลและพรรคพวกแล้วมองมายังเขา

“ทำไมหรือ รพินทร์?”

“ผมต้องการออกเดินทางเคลื่อนย้ายจากที่นี่ไปให้เร็วที่สุดอย่างช้าพรุ่งนี้ มุ่งหน้าห้วยเสือร้อง ตามแผนเดิมของเรา และกะเหรี่ยงพวกนี้ทั้งหมด ประมาณ 60-70 คน ก็จะต้องเคลื่อนย้ายร่วมเดินทางไปกับเราด้วย พวกเขาจะต้องย้ายถิ่นไปอาศัยร่วมอยู่กับหมู่บ้านกะเหรี่ยงห้วยเสือร้อง ซึ่งจะต้องไปพร้อมเรา เพราะจะมาซ่อนตัวอาศัยอยู่ในถ้ำบนหน้าผาแบบนี้ไม่สะดวกแน่ ที่อย่างหนึ่งมีซากช้างถูกยิงล้มไว้บริเวณนี้มากมาย อย่างช้าวันมะรืนก็จะเริ่มส่งกลิ่นแล้ว ต่อให้อาศัยอยู่บนหน้าผาพวกนี้ก็จะทนกลิ่นช้างเน่าไปทั้งป่าไม่ไหวแน่ ไม่ใช่ตัวสองตัว แต่ตั้งเกือบ

40 ตัว อย่าว่าแต่หน้าผาใกล้ๆ แค่นี้เลย ห่างสัก 2-3 ไมล์ กลิ่นก็ยังไปถึง ถ้าลมโชย”

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดมองหน้ากันไปมาและเห็นจริงด้วยทันที

“เออ จริงซินะ ทีแรกเราไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เลย พวกนี้คงจะอยู่กันที่นี่ต่อไปไม่ไหวหรอก ถ้าเขาจะย้ายถิ่น ไปยังจุดหมายเดียวกันกับเรา ก็ให้ไปพร้อมเราเสียเลย จะได้ปลอดภัยขึ้น ดีเหมือนกันยกขบวนเป็นกองคาราวานไปเลย แล้วยังไง คุณเป็นห่วงหรือว่าพรุ่งนี้คุณจะยังไม่หายเป็นปกติ”

ผู้กล่าวขึ้นอย่างสุขุมแช่มช้าคือหัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์

“ผมน่ะไม่ห่วงหรอกครับเพราะเชื่อแน่ว่าผมปฏิบัติหน้าที่ตามเดิมได้ แต่ผมเป็นห่วงคุณหมอเบลเสียมากกว่า เพราะไม่ทราบว่าจะให้ผมใส่น้ำเกลือ และนอนพักสักกี่วัน”

“ว่ายังไงเบล ในทรรศนะแพทย์ของเธอ?”

สแตนลีย์ถามแม่ผมแดง อิสซาเบลมองดูคนเจ็บ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการนำทาง ด้วยสายตาขี้เล่นตามนิสัยของหล่อน แต่ตอบด้วยเสียงปกติว่า

“โดยทฤษฎีแล้ว พรุ่งนี้ก็ควรจะปฏิบัติหน้าที่ได้ตามปกติถ้าหากไม่มีโรคแทรกซ้อน สำคัญที่สุดก็คือ คุณจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของฉันทุกอย่าง ไม่อวดดีขัดขืน”

“ตกลงหมอ! ผมจะพยายามปฏิบัติตามคำสั่งหมอทุกอย่าง จะให้น้ำเกลือสักกี่ถุงตลอดทั้งวันนี้ และคืนนี้ยันรุ่งเช้าเลยก็ได้ ขอเพียงให้ผมมีกำลังขึ้นเท่านั้น เราจะอพยพกะเหรี่ยง

พวกนี้ไปไว้ที่ห้วยเสือร้อง ซึ่งก็ไม่เสียเวลาอะไร เพราะเป็นแง่นเทางที่เราจะบ่ายหน้าไปอยู่ก่อนแล้ว พวกชาวดงทั้งหลายพวกมจริงก็ล้วนเครือญาติพี่น้องกันทั้งนั้น เขาไปรวมอยู่ด้วยกันไต้ หลังจากส่งเขาไว้ที่หมู่บ้านห้วยเสือร้องแล้ว เราก็เดินทางพวกเราต่อไป"

"ถ้างั้นคุณหายแน่ ไม่ต้องห่วงหรอก เพราะทางฝ่ายเราก็ไม่ต้องการให้เสียเวลาโดยใช่ที่ โดยเฉพาะ ไม่ต้องการสำลักเผ่นช้างเน่า ซึ่งคงจะตายกันเสียก่อน ความจริงเราก็ไม่ต้องการจะฆ่ามันมากมายถึงขนาดนี้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะมันมีเจตนาที่จะบุกรุกเข้ามาขยี้เราให้ได้โดยไม่ยอมถอย คุณไม่รู้อะไร เพราะคุณไม่ได้อยู่ที่นี่ด้วยในขณะที่มันบุกเข้าเล่นงานเรา ขนาดพวกเราล่าถอยขึ้นไปอยู่บนหน้าผาหมดแล้ว พวกมันยังยึดพื้นที่บริเวณนี้เต็มไปหมด ส่งเสียงขู่คำรามใส่เราราวกับแผ่นดินจะถล่มและยึดอยู่เกือบสว่างจึงล่าถอยไป ตอนนั้นเราไม่เข้าใจและเดาไม่ถูกเลย ว่าคุณหายไปไหน นี่ดีที่ว่าลูกน้องของคุณสี่คนมือแข็ง ๆ ทั้งนั้น ไม่งั้นก็คงมีการตายกันบ้างเป็นแน่ ปืนทุกกระบอกยิงจนร้อนแทบจับไม่ได้"

เบลพูดมาเรื่อยเปื่อยตามประสาของหล่อน

ภายหลังจากสั่งการเสร็จ บุญคำและจัน ก็นำกะเหรี่ยงพวกนั้นผละออกจากที่ตั้งแค้มป์ไปในทันที โดยแบ่งกำลังส่วนหนึ่งไว้สำหรับทำหน้าที่แล่เนื้อช้างเตรียมสะสมเป็นเสบียง

เมื่อเหลือกันตามลำพังระหว่างรพินทร์ผู้นอนรับน้ำ-แกเลืออยู่ และกลุ่มนายจ้างทั้ง 5 คน ที่เข้ามาล้อมวงกินอาหาร

เรชั่นอยู่ใกล้ๆ ซึ่งจัดว่าเป็นอาหารมื้อแรกนับตั้งแต่ตะวันขึ้น พรานใหญ่ก็ขอให้เชิดวุธจุดบุหรี่ให้เขาตัวหนึ่ง แล้วพูดขึ้นว่า

"ตอนนี้ ถ้าผมจะคุยอะไรกับพวกคุณ ก็พูดคุยได้ใช่ไหมครับ"

"ถ้าคุณยังไม่ง่วง หรือไม่รู้สึกเหนื่อยที่จะพูด"

หมอเบลผู้กำลังใช้ส้อมพลาสติกจิ้มปลากระป๋องใส่ปากอยู่บอกมาแล้วซ่อนยิ้ม เมื่อเห็นจอมมัคคุเทศก์อ้าปากหาว ตาเริ่มหรี่ปรือลงทีละน้อย สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธสังเกตดูอาการอยู่ทุกขณะลอบมองมาทางเบลเป็นตาเดียวเหมือนจะถาม เพราะเห็นพรานใหญ่นิ่งเงียบไปเฉยๆ หล่อนลอบขยิบตา กระซิบบอกว่า

"ไม่ต้องห่วง เขาไม่เป็นไรหรอก ฉันแอบใส่ยานอนหลับและดิปควินนินลงไปในถุงน้ำเกลือนั่นด้วย ต้องการให้เขานอนพักให้มากที่สุด ถ้าเขาจะหลับก็ให้เขาหลับเถอะ ตื่นขึ้นอีกครั้งอาการจะดีขึ้นมากทีเดียว"

ทุกคนจึงเพิ่งเข้าใจเชิดวุธเดินไปหยิบผ้าผวยมาค่อยๆ คลี่คลุมให้ตั้งแต่อกจรดเท้า รพินทร์ ไพรวัลย์ สงบนิ่งไม่รู้สึกใดๆ อีกเลย ลมหายใจช้าแต่เป็นจังหวะสม่ำเสมอ บุหรี่ยังคาอยู่ในนิ้ว เชิดวุธบรรจงถอดออก ขยี้ดับ แล้วถอยกลับมานั่งรวมกลุ่ม

"ใครจะคิดกับคนคนนี้ยังไง ผมไม่รู้นะ แต่ผมบอกตรงๆ ผมสงสารเขา...เป็นชีวิตที่น่าสงสารที่สุด คนแบบนี้แม้วินาทีสุดท้ายที่กำลังจะขาดใจตาย เขาก็จะไม่บอกให้ใครรู้เป็นอันขาด"

อเมริกันทั้งสี่เงียบกริบ สแตนลีย์ยกซิการ์ขึ้นอัดควัน หรี่ตาลงขณะที่นั่งกอดเข่า มองไปทางคนเจ็บ คี๊ธเจ้าตัวเกะกะ

จอมกวนที่สุดในคณะซึ่งวาระแรกที่เผชิญหน้ากับสุภาพบุรุษไพรผู้นั้น ก็ประกาศถึงความลำพองโอหัง และหมิ่นหยามอยู่อย่างชัดแจ้ง บัดนี้เปลี่ยนสภาพกลับจากหลังเท้าเป็นหน้ามือ โคลงศีรษะแช่มช้าอย่างน่ากลัวใจ และบังเกิดความรักน้ำใจขึ้นอย่างไม่อาจบอกถูก ส่วนสองแหม่มสาว อิ่มจากอาหารกระป๋องที่กำลังรับประทานอยู่ทันที เบลค่อย ๆ เหลือบหางตาไปทางคริสก็เห็นแม่ผมทองเพื่อนร่วมตายผู้ลึกซึ้งเยือกเย็นกว่า ปรายตาจับมองท่าทีของตนเองอยู่ก่อน แล้วต่างฝ่ายต่างหยั่งเชิงท่าทีกันอยู่

แล้วเบลก็ขยับหมุนกายเข้ามานั่งใกล้ชิดคริสมากที่สุด แผ่วเสียงกระซิบ

“ตลอดทั้งวันนี้และคืนนี้ ขอให้เป็นหน้าที่ของเธอนะ คริส ดูแลเขาให้ดีที่สุด ถ้าพรุ่งนี้เขายังไม่ปกติดีเหมือนเดิม หรืออย่างน้อยก็ค่อยยังชั่วมาก พวกเราทั้งหมดจะลำบาก”

“แต่เธอก็จะละทิ้งหน้าที่ของหมอ ไปเล่นรักอยู่กับคี๊ธหรือเชิดวุธไม่ได้เป็นอันขาด”

“ฉัน ‘รักษา’ แต่เธอต้อง ‘พยาบาล’ ดูแลเขา”

“ตกลง!”

หมอกกระจายไปหมดแล้ว แดดเริ่มแรงขึ้น ทุกคนอยู่ในระหว่างพักผ่อนอิริยาบถ และจัดการกับตัวเอง ตลอดจนดูแลบริเวณที่พักด้วยความปลอดโปร่งโล่งอกโล่งใจขึ้นพอสมควร แม้จะแฝงแววกังวลต่ออนาคตเบื้องหน้าไว้เต็มเปี่ยม

พอราตรีมหากาฬผ่านพ้น ตะวันขึ้นสว่างจ้าไปทั้งป่า สภาพของไพรพฤกษ์สิ่งแวดล้อมก็กลับคืนมาเหมือนเดิม ดูไม่มีอะไรน่ากลัวเลย ผิดกับความวิปริตของเมื่อคืนที่ผ่านมาเป็นอันมาก

อเมริกันอาวุโสเริ่มหายใจสะดวกขึ้นเป็นครั้งแรก เขาชวนเชิดวุธและคี๊ธออกตรวจสำรวจซากช้างรอบ ๆ ปริมณฑล ตรวจสถานที่อีกครั้ง พร้อมทั้งสอบซักถามสนทนาคุยกับพวกลูกหาบที่กำลังกระจายกันทำงานเป็นกลุ่ม ๆ

เชิดวุธ อิสซาเบลและคริส ขอแรงให้เส่ยลงไปเป็นเพื่อนเพื่ออาบน้ำชำระกายในธารเบื้องล่าง แล้วก็พบด้วยความสยองใจว่า มีช้างพลายขนาดใหญ่อีกสองตัว ถูกปืนจากการปะทะซมซานมาล้มคาอยู่ริมธารห้วยอีกตัวหนึ่ง ซึ่งนั่นแปลว่า กระแสธารสายนี้ในด้านที่ต่ำลงไปโดยน้ำจะไหลผ่าน จะต้องเป็นน้ำเสียไปอย่างน้อยก็อีกเป็นแรมปี เมื่อซากช้างนั้นเริ่มเน่าเฟะขึ้น หมู่-บ้านชาวป่าใดก็ตาม ที่บังเอิญไปตั้งอยู่ใต้ทางน้ำไหลของสายลำธารนี้จะรับเคราะห์อาศัยดื่มกินไม่ได้เลย

คี๊ธกับสแตนลีย์ตามลงมาอาบน้ำด้วยภายหลัง ระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างทั้งห้าผละห่างออกไป ได้ฝากคนเจ็บไว้ในความดูแลของเกิด และสาว ๆ ชาวกะเหรี่ยงตะเคียนทองทั้งหลาย

วิทยุติดต่อแบบมือถือ ได้ถูกนำมาทดลองกันอีกครั้ง ผลมันก็ปรากฏอยู่เหมือนเดิม คือไม่สามารถจะเรียกกันได้เลย ทันทีที่สวิตช์เปิด ก็มีแต่เสียงคลื่นอากาศดังซู่ โครกครากไปหมด เพราะฉะนั้นความหวังของคณะอเมริกัน ที่จะใช้วิทยุเครื่องใหญ่ติดต่อกับศูนย์บัญชาการ ก็เป็นอันหมดสิ้นไปอีก

ทั้งคณะ ขาดการติดต่อกับสถานีลอยที่ควบคุมอยู่ ไปตั้งแต่เมื่อเย็นวานนี้แล้ว ทันทีที่เดินทางมาถึงบริเวณอันพิจารณาว่า 'อับคลื่นวิทยุ' แหล่งนี้ คือได้แต่สบถสาปแช่งอย่างหัวเสีย ทุกคนมีความหวังแต่เพียงว่า ถ้าเดินทางเคลื่อนย้ายห่างจากบริเวณนี้ออกไปแล้ว วิทยุรับส่งคงจะทำหน้าที่ได้เหมือนเดิม เพราะตรวจสอบแล้วก็ไม่ปรากฏว่ามีชิ้นส่วนประกอบตัวใดชำรุด เพียงแต่มันไม่ทำงานตามหน้าที่ของมันเท่านั้น

เชิดวุธสั่งพวกลูกหาบที่เหลืออยู่ พร้อมทั้งกะเหรี่ยงจำนวนหนึ่ง ที่กำลังจะลงมือแล่เนื้อช้างอยู่ ให้เลิกสนใจกับตัวสัตว์ๆ ที่ล้มเกลื่อนดงอยู่บนลานหน้าผา โดยให้ย้ายมาจัดการกับสองตัวที่นอนอยู่ใกล้ธารน้ำมากที่สุด เพื่อทำลายซาก แยกชิ้นส่วนออกไปป้องกันแหล่งน้ำเสียให้น้อยลงที่สุด โดยความรอบรู้และนิสัยที่เคยเป็นนักเดินป่าสมัครเล่นมาก่อน ในการที่จะช่วยรักษาความสะอาดของแหล่งน้ำไว้ แต่ก็คงจะไม่ได้ผลเท่าไหร่นัก แต่ละตัวน้ำหนักหลายตัน ต่อให้เกณฑ์กำลังกะเหรี่ยงทะเคียนทองทั้งหมดมาช่วยกันแล่ออก ก็ไม่สามารถจะกำจัดซากแม้แต่เพียงตัวเดียวของมันให้หมดสิ้นไปได้

อีกอย่างหนึ่งปริมาณของเกลือที่จะไปเอามาจากหมู่บ้านร้างของพวกนี้ ก็มีอยู่ไม่มากนัก เกลือทะเลเป็นสิ่งที่หายากที่สุดและมีค่ายิ่งกว่าทองสำหรับชีวิตป่าบนภูเขาสูง ห่างไกลจากทะเลและชุมนุมชนนับเป็นร้อยๆ ไมล์เช่นนี้

"พวกนี้ กินเนื้อช้างด้วยหรือ?"

คี๊ธถามอย่างไม่ประสีประสา

"ถ้าจำเป็นจริงๆ มันก็ยังดีกว่าพวกเขียด อึ่ง หรือกิ้งก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกชาวดงเขาไม่เลือกหรอก ไม่กินเนื้อคนด้วยกันเองก็ดีเท่าไหร่บ้างแล้ว"

เชิดวุธตอบ

สแตนลีย์ยังข้องใจเกี่ยวกับไอ้พวกผีดิบ ที่เห็นกับตาว่าเข้ามาอาละวาดอยู่ในบริเวณแค้มป์ พร้อมกับกองทัพช้างนับจำนวนไม่ถ้วนเหล่านั้น เหตุการณ์ในขณะนั้น ทำให้เขาสามารถเห็นกับตาและแยกไม่ออกว่า เหตุใด บางร่างถูกกระสุนปืนอย่างจัง ลูกปืนจากปืนบางกระบอกก็ทะลุผ่านกายมันไปเฉยๆ ไม่สามารถจะหยุดการเคลื่อนไหวของมันได้ และกระสุนบางนัดจากปืนบางกระบอก โดยเฉพาะของพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์สี่คนจับโครมเข้าไปที่ร่างไหนเห็นผงะผล็อย ลงไปนอนนิ่งอยู่กลางดิน สิ้นฤทธิ์เดชลงทันทีแต่ถึงอย่างไรก็ตาม พอรุ่งเช้าขึ้น บรรดาซากอันน่าสะพรึงกลัวสี้ลับเหล่านั้น ก็ถูกไอ้พวกช้างมหาประลัยนำเคลื่อนย้ายไปหมด ไม่เหลือทิ้งไว้ให้เห็นแม้แต่ซากเดียว คงทิ้งไว้แต่เฉพาะซากช้างพวกเดียวกับมัน ซึ่งมีขนาดใหญ่โตเกินกว่าที่จะช่วยกันลากนำไปได้เท่านั้น

"เรื่องนี้ เอาไว้ให้รพินทร์ตื่นขึ้นมาอีกครั้งเสียก่อน แล้วพวกคุณมีข้อสงสัยอย่างไร ก็ให้เขาอธิบายให้ฟัง ผมเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน"

ตัวแทนจากกองทัพบกไทย ตัดบทกับพวกนั้น

"เราเดินทางมาในครั้งนี้ เพื่อวัตถุประสงค์สำคัญอย่างหนึ่ง เข้าใจว่าการยากลำบากก็จะเป็นเพียงเรื่องการบุกป่าฝ่า

ตงปีนเขาลงห้วยเท่านั้น ไม่เชื่อมาก่อนเลยว่ามันจะมีอุปสรรคจากสัตว์ร้าย และความลี้ลับอาถรรพณ์มาเป็นศัตรูกับการเดินทางอย่างนี้”

คี๊ธบ่น ขยี้จมูกแรง ๆ

“เรื่องนี้รพินทร์ได้ย้ำเตือนกับพวกนายล่วงหน้าก่อนแล้ว แต่พวกนายทั้งหมดฟังเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ก็ดีเหมือนกันจะได้เห็นกันกับตาเสียที ฉันว่านี่มันเป็นเพียงแค่ชิมลางขั้นต้นเท่านั้น ต่อไปยังไม่รู้จะหนักหนาสักขนาดไหน ดีไม่ดีพวกเราอาจกลายเป็นคณะสาบสูญ ไม่มีโอกาสได้กลับไปอีกแล้วก็ได้ เพราะไอ้ระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันของพวกนายลูกนั้นลูกเดียวนั่นแหละ”

เชิดวุธพูดอย่างหงุดหงิด

คริสยิ้มเย็น โอบไหล่เขาไว้เบา ๆ อย่างเอาใจ เต้าด้านหนึ่งของหล่อนจึงสีกับแขนเชิดวุธ

“อย่าบ่นไปหน่อยเลยน่าวุธ พวกฉันสี่คนนี่ไม่ได้ทำระเบิดลูกนั้นตก และก็ไม่ได้คิดอยากจะมาหรอก ถ้าไม่ใช่คำสั่งจากเบื้องสูงที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไหน ๆ ก็ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกันแล้ว อย่าทำใจเสาะไปหน่อยเลย”

“ไอ้ผมน่ะ ไม่เป็นไรหรอก ตายเมื่อไหร่ ที่ไหนก็ได้ ถ้าเกี่ยวกับความปลอดภัยของประเทศชาติ และเพื่อสันติของโลก แต่พวกคุณทำบาปทำกรรมไว้กับคนน่าสงสารคนนั้นมากนะ ผมหมายถึงรพินทร์”

“ทำไม ก็เขาเป็นมัคคุเทศก์เดินป่า มีอาชีพโดยตรงอย่างนั้นอยู่แล้ว”

เบลแย้ง เชิดวุธหน้าเครียด

“ผมมาสืบรู้ภายหลัง ชายคนนี้ตัดสินใจเลิกอาชีพเดินป่าอย่างไม่มีอนาคตแล้ว นับตั้งแต่การเดินทางครั้งสุดท้ายของเขาและกำลังจะมีความสุขกับผู้หญิงคนที่เขารัก ซึ่งเธอก็รักเขามากด้วย พวกคุณเป็นต้นเหตุทำให้คู่รักทั้งสองต้องพลัดพรากจากกัน ชนิดที่อาจไม่มีโอกาสได้พบกันอีกแล้ว”

อิสซาเบลเบะปาก

“เสียใจ และช่วยไม่ได้จริงๆ ทำไมเขาไม่เอาคู่รักเขามาด้วยล่ะ”

ว่าแล้ว หล่อนก็เดินผละจากมาเสีย เชิดวุธทำปากหมุบ-หมิบด่า หันไปมองดูคริส เห็นหล่อนสงบปากคำใบหน้าเคร่งขรึมไม่ได้เอ่ยอะไรทั้งสิ้น

“คริส เพื่อนคุณปากไม่ดี”

“อย่าถือสาเขาเลย เขายังเด็กอยู่ และอย่างน้อยที่สุดเขาก็ยังพอจะให้ความสุขแก่คุณได้บ้าง งั้นไม่ใช่รึ?”

หล่อนพูดแผ่วต่ำ คราวนี้เชิดวุธหุบปากนิ่ง

คณะนายจ้างทกคนรวมทั้งเชิดวธถือโอกาสนอนพักผ่อนชดเชยกับความเหน็ดเหนื่อยแทบเอาชีวิตไม่รอดกันมาเมื่อคืนติดต่อมาจนกระทั่งสาย

ประมาณเที่ยงเศษ บุญคำกับคณะที่ได้รับมอบหมายให้ไปปฏิบัติการยังหมู่บ้านร้างก็กลับมาถึง รายงานให้ทราบว่าทุกอย่างที่รพินทร์สั่งการไปนั้น ได้จัดการเรียบร้อยแล้ว นำเกลือ

เก็บข้าวสารเท่าที่จะค้นหาได้ในหมู่บ้านร้าง กลับมายังสถานีใหญ่ ศพของพวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองจากคชภัยที่เป็นซากทุเรศเกลื่อนกลาดอยู่ ก็จัดการฌาปนกิจเผารวมกันมอดไหม้ไปหมดแล้ว

มีรายงานข่าวให้ทราบว่า ตลอดระยะทางที่จะผ่านป่าไปถึงหมู่บ้านร้างนั้น พบซากช้าง ที่ผละหนี เพราะถูกลูกปืน ล้มให้เห็นอยู่เป็นระยะ เพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว นอกเหนือจากซากจำนวนมากที่กองให้เห็นอยู่รอบ ๆ บริเวณแค้มป์ จัดว่าเป็นการล้มตายสูญเสียอย่างขนาดหนักของพวกมันทีเดียว

ณ ละแวกนี้ทั้งหมดมันได้แปรสภาพเป็นป่าช้าช้างไปเสียแล้ว **จริงอยู่ ทุกคนในคณะหนีรอดชีวิตได้อย่างหวุดหวิด และสามารถถล่มพวกมันได้มากที่สดเป็นประวัติการณ์ แต่พรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ อันเป็นผู้นำของคณะทุกคนก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอดเหมือนกัน**

และได้รับความบอบช้ำสะบักสะบอมที่สุด ถึงขั้นอาเจียนออกมาเป็นโลหิต นอนหมดสติ ให้น้ำเกลืออยู่กับที่

บ่ายสองโมงเศษ บรรยากาศราบคาบปกติ ทุกคน ยกเว้นแต่พวกที่มีหน้าที่ทำงานแข่งกับเวลาอยู่ พากันนอนหลับไปหมด โดยเฉพาะกลุ่มนายจ้าง วางเต็นท์ชนิดเปิดโล่งใช้เฉพาะหลังคาบังแดด นอนเกะกะกันอยู่ใกล้ ๆ บริเวณที่รพินทร์นอนหลับสนิทอยู่

เบลให้น้ำเกลือถุงที่สองอีก 500 ซี.ซี. เมื่อหลังเที่ยงเล็กน้อย ก่อนที่หล่อนจะนอนหลับไปข้าง ๆ คริส โดยให้ความหวังแก่พรรคพวกได้ว่าไม่ควรเกินบ่าย 5 โมงเย็น จอมมัคคุเทศก์ควรจะรู้สึกตัว และมีอาการดีขึ้นมาก

ฝากลม พลิ้วพรมโชยผ่าน...
ฝากธาร พฤกษ์ไพรไม้ป่า...

ช่วยกล่อมวิญญา...

ช่วยปลอบทิวา-ถวิลหาเธอ!

เสียงทุ้มกังวานกึ่งหวานกึ่งเศร้าของลำนำเพลงนั้นสัมผัสเข้ามาในดวงจิตอันนิทราอย่างสนิทของเขา ประสาทไร้สำนึกของรพินทร์ ไพรวัลย์เริ่มกลับคืนมาอีกครั้ง ตาลืมหรือเปล่าไม่ทราบได้แต่รู้สึกว่าตัวเองนอนอยู่ ลมหายใจคล่องสะดวก เพียงแต่ว่างัวเงียอยากจะหลับอยู่เช่นนั้น

ทุกประโยคของถ้อยคำชัดเจนเหลือเกิน

เจ้าของเสียงเพลงยิ้มฟันขาว นั่งอยู่บนโขดหินใกล้ๆ กำลังมองมาที่ตัวเขาด้วยสายตากึ่งขันกึ่งทุเรศ ล้อเลียน ไม่มีใครอื่นอีกเลย นอกจากเจ้าคู่ปรับคู่มิตรเพียงคนเดียวเท่านั้น ในแสงสว่างหลัวๆ ของยามสายัณห์กาล

นัยว่าเขามองไปที่มันอย่างพินิจ พยายามจะขับไล่ภาพนั้นไปเสียให้พ้น แต่กลับยิ่งชัดขึ้น ไอ้คนดงพเนจรโฉมงามคนนั้น!

"มาร้องเพลงบีบคั้นหัวใจอะไรกันอีกแล้ว ไอ้เวร! ไปให้พ้นๆ ตาเสียที ได้ไหม?"

"บ๊ะ! ด่าอีกแล้ว ตาผู้กองนี่! เมื่อไหร่จะหยุดปากจัดเสียทีนะ ก็เมื่อคืนใช้ให้ผมร้องเพลงให้ฟังน่ะ ตอนนี้ไม่ฟังแล้วเร้อ?"

"ไม่อยากฟังแล้ว เพลงอะไรก็ไม่รู้ มันปวดหัวใจเหลือเกิน"

"มีคนที่ปวดหัวใจมากกว่าผู้กองนะ จะบอกให้..."

พร้อมกับพูดปนหัวเราะเบาๆ แงซาย (จะโดยจินตนาการ

ของเขาเอง หรือมันโผล่มาได้จากไหนก็ตามที) ลุกขึ้น เดินมาดูที่ถุงน้ำเกลือ แล้วเหลือบตางามคมปลาบลงจับที่ใบหน้าเขา

"ตอนนี้ก็เห็นจะสบายแล้วนะ โดนน้ำเกลือเข้าไปสองถุง พัน ซี.ซี. ประเดี๋ยวก็ลุกขึ้นมาคุยจ้อกับใครต่อใครได้"

"นี่พวกนายจ้างกับคนของฉันหายไปไหนหมดนี่ ฉันเห็นแต่แกอยู่คนเดียวเท่านั้น ขณะนี้"

"เขาจะไปไหน? พวกเขาก็นอนเฝ้าผู้กองกันอยู่ใกล้ๆ นี่แหละ นอนหลับตาฝันหวานอยู่ยังงี้ จะมองเห็นใครได้ นอกจากเห็นผมคนเดียวเท่านั้น!"

"ใครบอกแกว่าฉันฝันหวาน ฝันของฉันมันขมขื่นเหลือประมาณ"

"ไม่เป็นไรน่า โบราณว่า หวานเป็นลม ขมเป็นยา ตอนนี้ผู้กองปลอดภัยแล้ว ภายหลังจากเป็น 'จิวยี่รากเลือด' เสียพักใหญ่"

"เมื่อไหร่แกจะเลิกยั่วฉันเสียทีนะ"

"ก็เมื่อไหร่ผู้กองจะเลิกฉุนเฉียว วางก้ามกับผมเสียทีล่ะ เลิกคิดเสียทีเถอะน่า ไอ้ที่ว่าฟ้าให้รพินทร์มาเกิดแล้ว ไฉนถึงให้แงซายมาเกิดอีก...ตอนนี้รพินทร์ก็เผชิญกับสารพัดปัญหา โดยไม่มีแงซาย ก็แย่หน่อยนะ คนเราจะมาคิดถึงกัน มันก็อีตอนนี้แหละ"

"นี่แกโผล่มาทำไมวะ?"

"อ้าว! ก็ผู้กองส่งจิตเรียกผมน่ะ...ว้า! จะให้ไปเดี๋ยวนี้ยังได้นะ"

ว่าแล้วแงซายก็หันหลังกลับ

“เฮ้ย! เดี๋ยว ๆ ๆ!”

ร่างนั้นหันมาอมยิ้ม หรี่ตาให้

“เห็นมะ เรียกแล้ว อย่ามาถามอะไรผมเกี่ยวกับคุณหญิงตารินนะ ไม่บอกให้หรอก ผมเองก็เกลียดขี้หน้าผู้กองเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่เป็นอักโข”

“เออ! ฉันไม่ถามอะไร เกี่ยวกับ ‘นายหญิง’ ของแกหรอก แต่อยากจะขอคำปรึกษาอะไรหน่อย”

“มันตรัย?!”

“ใช่ มันเล่นงานฉันหนักเหลือเกินคราวนี้ มาในซากใหม่แล้วก็ขนพรรคพวกบริวารของมันออกมาทั้งกรุป่าช้านิทรานคร แก้ไขรับมือกับมันยังไงดี ทำลายซากนี้แหลกไป อีกซากหนึ่งมาแทนไม่มีการสิ้นสุด ฉันยอมรับว่า ฉันขาดแกเสียคนเดียว ก็เหมือนแขนขวาถูกตัดออก”

“คิดให้ดี ๆ น่า เส้นผมบังภูเขาอยู่แค่นี้เอง”

“คิดยังไง ก็ยังคิดไม่ออก แก้ไม่ตก มันมึนงงไปหมด”

“ใจเย็น ๆ เอาไว้ให้หายเจ็บป่วย สุขภาพกำลังกายกำลังปัญญาพร้อมเมื่อไหร่ผู้กองก็แก้ตกเองแหละ ตอนนี้พักผ่อนนอนรักษาตัวไปก่อน”

“นี่แกจะไม่ช่วยฉันเลยหรือนี่ ยิ่งช้าไปเท่าไหร่ อันตรายมันก็ยิ่งเพิ่มทวีขึ้นถึงเพียงนั้น ตัวฉันเองน่ะไม่ห่วงหรอก สำคัญว่านายจ้างของฉัน หรือคนของฉัน จะถูกมันฆ่าตายร่อยหรอไปเป็นลำดับ แกก็รู้แล้วว่า ฉันต้องรับผิดชอบทุกชีวิต จะยอมให้ใครเป็นอันตรายอีกไม่ได้เลย”

“ผู้กองจำได้ไหม สุสานใหญ่ที่สุดของนิทรานครอยู่ที่ไหน”

รพินทร์นิ่งคิด

“ฉันจำได้ว่า มันเป็นลูกเขาหินล้วน ๆ ลูกหนึ่ง ตั้งอยู่ในพื้นที่ราบสูงของบริเวณของซากปรักหักพังเมืองโบราณนั้น แต่ตอนนี้ยังนึกไม่ออกว่ามันตั้งอยู่ที่ไหน บ่ายหน้าไปทิศใด มันเป็นสุสานที่นายทหารไชยยันต์กับมาเรียเข้าไปถูกกับดักของมันตรัยติดขังอยู่ในนั้นและพวกเราตามไปพบก่อนที่สองคนจะถูกขังตายอยู่ในนั้น เราช่วยกันระเบิดทางด้านหลังเป็นปากทาง เอาคนทั้งสองออกมาได้ในครั้งนั้น ภายในเป็นถ้ำสุสานมีซากอาบยา ซึ่งกลายเป็นหินไปหมด ถูกเก็บไว้ในนั้นนับไม่ถ้วน”

“ก็นั่นแหละ ใต้ภูเขาสุสานทั้งลูก คลังผีดิบนับร้อยที่คำนวณอายุไม่ได้ ตำแหน่งนั้นแหละ ที่วิญญาณอมตะของมัน–ตรัยไปเอาซากของนักรบตนหนึ่งออกมา แล้วนำไพร่พลของมันออกมาจากสุสานแห่งนั้นเรื่อย ๆ โดยมีทางเข้าออก จากตำแหน่งที่ผู้กองเคยระเบิดเป็นช่องทาง ช่วยนายทหารไชยยันต์กับแหม่มมาเรียออกมา เพราะฉะนั้น มันจะเกณฑ์ออกมาสักเท่าไหร่ก็ได้ จนกว่าจะหมดกรุ มีตัวตายตัวแทนไม่ได้รู้จบสิ้น จนกว่าจะหมดกรุของมัน เมื่อผู้กองรู้แล้วแบบนี้ ก็คิดหาทางแก้ไขเอาเองเถอะ”

“แต่ฉันจำที่ตั้งภูเขาลูกนั้นไม่ได้ ไม่รู้ว่ามันอยู่ทางด้านไหน”

“ก็ไม่ใกล้ไม่ไกลนักหรอก พวกมันยังเดินมาหาผู้กองได้ ทำไมผู้กองถึงจะสาวรอยเข้าไปหาแหล่งมันไม่ได้ ขนาดเทือกพระศิวะมรกตนครของจักรราช ผู้กองยังค้นพบ นับประสาอะไรกับซากเมืองเก่านิทรานครแค่นี้เอง...ผมไปก่อนละนะ กลางวัน

แสกๆ อยู่ช้านักไม่ได้หรอก เอาไว้ให้ผู้กองใกล้ๆ จะตายเสียก่อน ค่อยมาร้องเพลงให้ฟังอีก อย่าลืมพระคุณเจ้ามหาฤาษีโกฑัญญะ ระลึกถึงท่านไว้เสมอ แล้วสวัสดิมงคลชัยชนะจะเกิดขึ้นแก่ผู้กอง ไชคดี...ผู้กองที่รัก!”

“แงซาย! กลับมาก่อน!”

เขาตะโกนสุดเสียง พร้อมกับขยับตัวพรวดลุกขึ้น

ใครคนหนึ่ง เข้ามาจับตัวเขาไว้ เขย่าเรียกซ้ำๆ เมื่อ ลืมตาขึ้นก็พบดวงตาตื่นๆ ตกใจของคริสติน่า จ้องอยู่ก่อนแล้ว จับไหล่ทั้งสองเขาไว้แน่น

“รพินทร์! คุณเป็นอะไรไป ฝันร้ายหรือและตะโกนเรียก ใคร?”

หล่อนถามแผ่วเบา จ้องหน้าเขาเขม็ง...

รพินทร์ลืมตาสว่างโพลง พยายามหันไปรอบๆ ขณะนั้น เวลาสักเท่าใดเขาไม่ทราบได้ แต่สังเกตเห็นแดดอ่อนเรืองรอง ลงแล้ว บริเวณที่นอนอยู่ ก็คงเป็นที่เดิมนั่นเอง นอกจากคริสติน่า ผู้กำลังคุกเข่าจับไหล่ทั้งสองของเขาอยู่ในขณะนี้ ห่างออกไปเล็ก น้อย กลุ่มนายจ้างทั้งหมด ที่ดูเหมือนกำลังนั่งนอน รวมกลุ่ม กันอยู่ พากันหันขวับมาเป็นตาเดียว

สายน้ำเกลือยังติดเชื่อมอยู่ที่แขน ปริมาณของน้ำเกลือ ในถุงเหลืออยู่เพียงอีกเล็กน้อยเท่านั้น

“รพินทร์!”

หล่อนกระซิบเรียกเขาอีก ในขณะที่สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และเบล เริ่มลุกขึ้น และกำลังจะทยอยเข้ามายังเขา

“ผมเรียบร้อยดี ไม่มีอะไรหรอก คริส นั่นเวลาเท่าไหร่แล้ว”

“16.25...ฉันได้ยินคุณเอะอะ ตะโกนเรียกชื่อใครคนหนึ่งแล้วก็พรวดพราดขึ้นมานั่ง”

พรานใหญ่หัวเราะเบา ๆเอานิ้วมืออีกข้างหนึ่งขึ้นคีบที่สันจมูก

“เปล่า ๆ ไม่มีอะไรหรอก ผมคงฝันไปน่ะ แล้วก็ไม่ใช่ฝันร้ายอะไรทั้งสิ้น นี่หลับเป็นตายไปหลายชั่วโมงทีเดียว ทุกอย่างปกติเรียบร้อยดีหรือ ในระหว่างที่ผมหลับโดยไม่รู้สึกตัวนาน”

น้ำเสียงของเขาแจ่มใส แทบจะเป็นปกติธรรมดาเหมือนเดิม

“เรียบร้อยทุกอย่าง พวกลูกน้องคุณก็ไปจัดการกับสิ่งที่คุณสั่งไปเสร็จแล้ว ขณะนี้ทุกคนอยู่พร้อมหน้า ไม่มีอะไรเป็นปัญหาทั้งสิ้น”

พอดีกับที่กลุ่มนั้นเดินเข้ามาถึง พอสังเกตเห็นสีหน้าท่าทางของเขา ต่างก็ยิ้มแย้มแจ่มใสออกมาได้

“เป็นยังไงบ้าง เพื่อนยาก ตื่นขึ้นคราวนี้ดูคุณดีขึ้นมากทีเดียว”

คี้ธร้องทักห้าว ๆ ปนหัวเราะ ก้มลงมาตบหนัก ๆ ที่ไหล่

“ขอบคุณทุกคนในทุกอย่างที่ช่วยเหลือเกี่ยวกับตัวผม ผมรู้สึกว่าได้พักผ่อนพอสมควรทีเดียว และพอมีกำลังขึ้นบ้างแล้ว ขอความกรุณาถอนไอ้เข็มนี่ออกเสียทีได้ไหม ผมว่าผมพอแล้วนะ”

“อย่าใจร้อน ทนรำคาญอีกนิดเดียวก็จะหมดแล้ว เหลือ

ก็ไม่กี่ ซี.ซี.เท่านั้น ไม่เกิน 25 นาทีก็เรียบร้อย ตอนนี้คุณจะเคลื่อนไหวทำอะไรบ้างก็ได้แล้วเพียงแต่อย่าให้สายน้ำเกลือหลุดเท่านั้น"

เบลบอกมายิ้มๆ เอาผ้าขนหนูสะอาดอ่อนนุ่มชุบน้ำเย็นส่งไปให้คริส ซึ่งช่วยเช็ดหน้าให้แก่เขาด้วยมืออันแผ่วเบา ตัวแม่ผมแดงเองจัดการกับเครื่องกระป๋องเรชั่นอันเป็นซุปมะเขือเทศจุดไฟจากตัวเชื้อเพลิงแอลกอฮอล์ ส่วนล่างของกระป๋อง อุ่นในทันที ร้องบอกมาว่า

"ประเดี๋ยวคุณต้องกินอาหารเหลวๆ รองท้องไว้ก่อน และค่ำนี้ก็คงจะร่วมวงอาหารกับเราได้เป็นปกติ...หิวไหม?"

เขาพยักหน้ารับตามตรง

"กาแฟหรือบรั่นดีก่อนไหม?"

เชิดวุธถาม

"ผมอยากได้น้ำเย็นสักสองสามอึก และบุหรี่..."

ขณะที่พูด จอมพรานเอามือตบกระเป๋าเสื้อตัวเองด้วยความเคยชิน แล้วก็จำได้ว่าสมบัติกระจุกกระจิกติดตัวอยู่ คริสเป็นคนบอกว่าถอดออกไปหมด เชิดวุธเดินไปรินน้ำจากกระบอกไม้ไผ่ลงถ้วยพลาสติก และจุดบุหรี่มาส่งให้เขา ภายหลังดื่มน้ำจนหมด และอัดควันบหรี่เต็มกระหาย พร้อมทั้งเป่าเป็นทางยาว รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็รู้สึกว่าสภาพทางร่างกาย และสมองของเขาบัดนี้พร้อมแล้ว แม้จะไม่เต็มอัตราเหมือนยามปกตินักก็ตาม

ยังไม่มีใครซักถามหรือพูดอะไรกับเขาในสิ่งที่หนักสมอง นอกจากชวนคุยถึงสภาพความรู้สึกทางร่างกายในขณะนี้ และช่วยกันเอาใจใส่ดูแลอย่างเต็มที่

พรานลูกศิษย์ทั้งสี่คนเข้ามาเยี่ยมดูอาการเขารวมทั้งหัว-หน้าหมู่บ้านตะเคียนทอง อูถะและพะโต้ ทุกคนดีใจเมื่อเห็นสภาพของเขาในขณะนี้ เข้ามาทักทายกันคนละคำสองคำ แล้วก็ผละไปทำงานกันตามเดิม เพราะรู้ดีว่า กลุ่มนายจ้างคงต้องการจะสนทนากับพรานใหญ่โดยเฉพาะ

ซุปของเบลเคี่ยวจนเดือด ส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ยกมาตั้งให้ระยะเวลาที่รอให้มันคลายอุณหภูมิลงจนพอที่จะตักกินได้ ก็เป็นเวลาพอดีกับที่น้ำเกลือในถุงที่สองหมด เข็มถูกถอดออกในทันที รพินทร์ค่อยโล่งอก หมดความรำคาญไปเปลาะหนึ่ง ยังไม่พูดจาอะไรกับใครมากนักลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิโจ้ซุปอย่างหิวโหยจนหมด พรรคพวกทุกคนพูดคุยกันเอง และลอบสังเกตดูเขาอยู่เฉย ๆ ด้วยความพอใจ

มันเป็นอาหารมื้อแรกที่ผ่านลงกระเพาะ นับตั้งแต่เกือบดับเครื่องไปเมื่อตอนหลังเที่ยงคืนของราตรีที่ผ่านมา ได้ขนมปังในกระป๋องเรชั่นอีกก้อนหนึ่ง รพินทร์ก็เปรียบเสมือนคนที่ตายแล้วเกิดใหม่

สิ่งแรกที่ทดลองก็คือลุกขึ้นยืน สะบัดแขนสะบัดขาออกไป ก้มลงหยิบไรเฟิลขึ้นมาแง้มลูกเลื่อนดูกระสุนที่จำได้ว่าศิริสบรรจุเอาไว้ให้เรียบร้อย เหนี่ยวไกอุบนิ่งไว้ ค่อย ๆ ตบลูก-เลื่อนลงเป็นการลดนกตามเดิม หันไปมองดูสภาพของซากช้างที่ล้มตายอยู่เกลื่อนบริเวณที่พักอย่างพินิจอีกครั้ง แล้วยกหลังมือขึ้นขยี้จมูก

“คืนนี้พวกเราทั้งหมด จะต้องอพยพขึ้นไปอาศัยหลับนอนตามซอกถ้ำบนหน้าผากับกะเหรี่ยงพวกนี้เสียแล้วละครับ ฟักหลักอยู่ที่นี่เหมือนเมื่อคืนที่แล้วไม่ได้ เพราะยังไม่แน่ว่า มันจะแอบบุกเข้ามาเล่นงานเราซ้ำอีกหรือเปล่า เอาปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า”

เขาพูดขึ้นลอย ๆ

“สมองและร่างกายของเขาเริ่มทำงานได้แล้ว”

เบลแอบกระซิบกับพรรคพวกทุกคน ที่กำลังมองจับอาการกิริยาของพรานใหญ่เป็นตาเดียว

“แต่ท่าทางของเขายังกะปลกกะเปลี้ยอิดโรยอยู่นะ”

เชิดวุธพูดแผ่วเบา

“ไม่เป็นไรหรอก คืนนี้ก่อนนอนให้เซลายผสมยานอนหลับอีกสัก 500 ซี.ซี.เท่านั้น พรุ่งนี้พวกเราก็เดินตามเขาไม่ทันอีกตามเคย ดูแล้วไม่มีอาการแทรกซ้อนอะไรเลย”

“ว่าแต่เขาจะยอมให้ใส่น้ำเกลืออีกหรือ?”

คริสอุบอิบถามเพื่อนสาว

“ต้องยอมซิไม่ยอมได้หรือ ในเมื่อเรามีเหตุผลว่าต้องการให้สุขภาพของเขาแข็งแรงเหมือนเดิม ยกให้เป็นหน้าที่ของเธอจะข่จะปลอบ หรือแสดงเหตผลอะไรก็สดแล้วแต่ สรปก็คือ คืนนี้เขาต้องได้น้ำเกลืออีกอย่างน้อย 500 ซี.ซี.”

เบลโยนภาระหน้าที่มาให้แม่ผมทองเอาดื้อ ๆ

หัวหน้าคณะลุกขึ้นเดินตรงเข้าไปประคองไหล่จอมพรานไว้

“เอายังไงก็เอากัน รพินทร์ ผมเองก็มีความเห็นเหมือน

คุณเหมือนกัน คือคืนนี้เราไม่น่าจะเสี่ยงปักหลักกันอยู่ตรงพื้นราบนี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่คุณก็กำลังไม่สบายอยู่อย่างนี้...อย่าเพิ่งออกแรงหรือคิดทำอะไรก่อนเลย ตอนนี้ไปพักและคุยกันดีกว่า ไม่มีอะไรที่คุณจะต้องกังวลเกี่ยวกับรอบๆ แค้มป์นี่เลย ทุกคนช่วยกันทำงานแข็งขันดีอยู่แล้ว”

แล้วสแตนลีย์ก็ดึงเอามัคคุเทศก์นำทางกลับเข้ามานั่งพักที่เก่า...

“เอาละครับตอนนี้สมองและความจำของผมครบถ้วนบริบูรณ์ดีที่สุดแล้ว และผมก็ยังจำได้ว่าก่อนที่จะบอกอะไรแก่พวกคุณ ขณะที่ผมนอนรับน้ำเกลืออยู่ ผมผล็อยหลับไปเฉยๆ”

คณะพรรคทุกคน ลงนั่งล้อมวงเข้าทันที

“เรื่องมันไปยังไงมายังไง คุณจึงเดินไปตกเหวกลางดึก?”

คำถามถูกตั้งขึ้นทันที

รพินทร์อัดควันบุหรี่หนักๆ อยู่อีกพัก พยายามจะลำดับภาพทบทวน แล้วก็เล่าความจริงทั้งหมด ที่ตนเองได้เผชิญเมื่อคืนที่ผ่านมาตามลำพัง ในขณะที่ออกไปนอนดักอยู่ยังริมทางด่านที่จะนำลงไปสู่ลำห้วยข้างล่าง

เริ่มตั้งแต่ตื่นขึ้นมาด้วยอาการสังหรณ์ผิดปกติ ต่อมาก็ปรากฏว่ามีซากของไอ้ผีดิบที่เขายิงหัวเข่าสะบ้าแหลก กับตัวที่เชิดวุธวางระเบิดขาดไว้ครึ่งตัว ถูกอะไรชนิดหนึ่งเหวี่ยงขว้างออกมาจากราวป่า หล่นลงใกล้ๆ บริเวณที่เขานอนอยู่ ซึ่งเข้าใจว่าน่าจะเป็นการจับขว้างเข้ามาด้วยงวงช้าง มันทั้งสองคลานเข้ามาเพื่อที่จะประทุษร้ายเขาด้วยอาการงับกัดด้วยฟัน ซึ่งเป็นการ

หลอกหลอนสำแดงฤทธิ์ข่มขวัญมากกว่าที่จะทำอันตรายใด ๆต่อร่างกายเขาได้ เขาได้ยิงออกไปสองนัด ซึ่งกระสุนด้านทั้งสองนัด

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้โดยที่ทุกคนฟังอย่างเงียบกริบ สแตนเลย์ก็ควักเอากระสุนไรเฟิล .458 สองนัดที่คริสค้นพบในกระเป๋าเสื้อของเขา และถอดออกเก็บไว้ ส่งไปให้เจ้าตัวดู

“สองนัดนี่ใช่ไหม ที่คุณยิงไอ้มอนสเตอร์สองตัวนั่น แล้วกระสุนไม่จุดชนวนระเบิดเราค้นพบได้จากกระเป๋าเสื้อของคุณ”

รพินทร์รับไปพิจารณา แล้วรับว่า

“ครับ ใช่! สองนัดนี่แหละ”

“รอยเจาะของเข็มแทงชนวนลึกมาก มันไม่น่าจะด้านเลย กระสุนก็ยังใหม่เอี่ยมอยู่”

คี๊ธว่า

รพินทร์เห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเล่าถึงสาเหตุในข้อที่ว่าทำไมกระสุนทั้งสองนัดจึงไม่ระเบิดในขณะนั้น เพราะมิฉะนั้นก็จะต้องอธิบายกันมาก เขาจึงผ่านไปเสีย โดยเล่าให้ฟังเฉพาะเมื่อกระสุนเกิดด้านขึ้น ก็ฟาดกระหน่ำด้วยพานท้ายปืน เป็นผลให้ไอ้ผีดิบพิการทั้งสองตนนั่น ฟุบนิ่งกลายเป็นท่อนไม้ไปอีก แสดงว่าวิญญาณหรือเวทมนตร์กาลีที่เข้าสิงบงการมันอยู่ได้ถอดออกจากร่าง

“พวกเราทำไมไม่รู้สึกตัวกันเลย และทำไมคุณไม่ได้ส่งสัญญาณให้เสียงแก่พวกเราทราบบ้างเลยในตอนนั้น?”

คริสถาม

“มันเป็นเรื่องอธิบายยากมาก ขณะที่ผมใช้ด้ามไรเฟิล

กระแทกไอ้อมนุษย์สองตนนั่น และตะลุมบอนกับมันอยู่ตรงนั้น ไม่ปรากฏว่าพวกเราในแค้มป์ที่ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 30-40 เมตรบนนี้จะรู้สึกตัวเลย ผมมองขึ้นมา ก็ยังเห็น เกิด เส่ย คน ใดคนหนึ่งเดินตรวจยามอยู่เป็นปกติ ผมได้ตะโกนเรียกมันแล้ว แต่มันไม่ได้ยินเลย ดูคล้าย ๆ กับว่า ผมผู้ซึ่งนอนอยู่ตรงตำแหน่งนั้น กับแค้มป์ของเราบนนี้ อยู่กันคนละโลกเช่นนั้นแหละ นี่คือความลี้ลับอีกชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นจากมนต์มืดอุบาทว์"

"เอาละ คุณเล่าทางด้านคุณไปก่อน ประเดี๋ยวเราจะเล่าทางฝ่ายด้านพวกเราทั้งหมดในแค้มป์นี่บ้าง ว่าไอ้อมนุษย์ทั้งสองตน ที่คุณว่าคุณกระแทกมันด้วยสันไรเฟิลจนแน่นิ่งไปแล้ว มันได้ถูกโยนเข้ามาให้คลานอาละวาดอยู่ในแค้มป์ของเราอย่างไรบ้าง ก่อนที่โขลงช้างจะบุก มันเล่นงานทางคุณก่อน แล้วก็เข้ามาเล่นงานพวกเราภายหลัง เชื่อว่าช่วงเวลาห่างกันเล็กน้อยเท่านั้น"

เชิดวุธบอก ทุกคนอยู่ในอาการตื่นเต้น และสุดพิศวงต่อเหตุการณ์...

พรานใหญ่เล่าต่อไปถึงเหตุการณ์ภายหลังจากที่ไอ้ผีดิบสองตนนั่นแน่นิ่งไปแล้ว...ไอ้ซากนักรบโบราณ ตัวใหญ่ที่สด และเป็นตัวเดียวกับที่บุกเข้ามาหักคอลูกหาบเสียสองคน ในคืนที่เขานอนไม่สบายอยู่ได้ปรากฏตัวขึ้นโผล่ ล่อให้เขาเห็น และส่งสัญญาณท้าทายเชิญชวนให้ติดตามมันไป...เขาตามมันไปเป็นลำดับ โดยเจตนาหวังไว้ว่า หากเห็นร่างกายส่วนใดของมันชัดเจน ก็จะใช้กระสุนไรเฟิลขนาดใหญ่ที่ประจำตัวอยู่เด็ดร่างกาย

ของมันให้ขาดออกเป็นชิ้นส่วน แต่เขาก็ไม่มีโอกาสที่จะเห็นมันไผล่ออกมาเป็นเป้าหมายถนัด พอที่จะลั่นกระสุนได้เลย จึงตามไปทุกระยะ ส่วนการหักกิ่งไม้เป็นสัญญาณไว้นั้น ก็เป็นสัญชาตญาณประจำตัวของเขาเอง ที่จะต้องทำไว้ขณะที่ออกติดตามแกะรอยสิ่งใด เพื่อว่าถ้าจำเป็นจริงๆ พรรคพวกด้านหลังก็ยังทราบว่าเขาบ่ายหน้าไปทางไหน หรือมิฉะนั้นตัวเองก็จะได้ใช้เป็นเครื่องหมายย้อนกลับมาทางเก่าได้

"ผมไม่คิดว่าผมจะต้องตามมันไปจากที่นอนอยู่ห่างแค้มป์ไกลนัก รู้สึกว่ามันจะลับๆ ล่อๆ อยู่ไม่ห่างไปเท่าไรเลย จึงสาวรอยหาโอกาสยิงไปทุกขณะ ซึ่งยิ่งเดินตามก็ยิ่งห่างที่พัก มันเจตนาที่จะล่อผมให้ไกลจากแค้มป์ของพวกเราส่วนใหญ่ออกไป ขณะนั้นผมไม่รู้ตัวเลย หวังที่จะตามมันประการเดียว"

ในที่สุด จากการตามกันอย่างหวุดหวิดกระชั้นชิด มันก็นำเขาขึ้นเนินลูกหนึ่งเป็นบริเวณที่โปร่งตา มีต้นไม้ใหญ่น้อยยืนห่างกันอยู่เป็นระยะ ณ ที่นี้เอง เขาเชื่อแน่ว่าคงมีโอกาสยิงมันอย่างแน่นอนเพราะไม่มีสิ่งกำบังลับตา ทันทีนั้นเอง มันก็วูบหายเข้าไปบังหลบหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

"ผมเอาไฟฉายส่องจับตำแหน่งนั้นไว้ตลอดเวลา รอว่าเมื่อไหร่มันผละจากต้นไม้ต้นนั้น และไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปทางใดก็ตามจะต้องเข้าทางปืนผมแน่นอน..."

รพินทร์พูด สีหน้ายามนั้นแข็งกระด้างเหมือนหิน ทั้งหมดฟังชนิดแทบไม่ยอมหายใจ จ้องเป๋งมาที่เขาเป็นตาเดียว

"คะเนว่าได้รออยู่ครู่ใหญ่ทีเดียว มันก็ไม่โผล่ออกมาให้เห็นเลยคงบังเงาอยู่หลังต้นไม้ใหญ่นั่นเอง วิธีเดียวเท่านั้น ที่ผม

จะมองเห็นตัวมันได้ก็คือ ต้องเดินอ้อมไปทางด้านหลังของต้นไม้ต้นนั้น และขณะที่ผมเดินอ้อมทิศทางเพื่อหามุมยิงนั่นเอง ก็รู้สึกว่าเท้าเหยียบลงไปบนกองใบไม้แห้ง ซึ่งปูลวงตาปกคลุมไว้ ข้างใต้เป็นอากาศอันว่างเปล่า ความที่คอยจ้องระวังที่จะยิงมันอยู่ ทำให้ผมไม่ทันสังเกตพื้นที่ก้าวเดินไป เพราะเห็นว่าเป็นพื้นโล่ง ไม่ได้รกทึบอย่างใดทั้งสิ้น เมื่อเท้าเหยียบถลำลงไปในโพรงที่ซ่อนอยู่ข้างใต้ ผมก็เสียหลัก รู้ในทันทีนั้นเลยว่า ผมตกเหวแล้ว ร่างกายของผมผลุบลงไปทั้งตัว กระทบกับของแข็งๆ ซึ่งเข้าใจว่าเป็นแง่หินที่โผล่งอกออกมาในปล่องเหวนั้น ความรู้สึกของผมดับวูบไปทันที หมดสติไปตั้งแต่เวลานั้น มารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ได้ยินเสียงบุญคำเขย่าเรียกให้กินยา”

สแตนลีย์ ยกมือขึ้นลูบคาง มองไปยังทุกคนที่รายล้ออยู่ในขณะนี้

“ถ้างั้นเหตุการณ์มันก็ประสานติดต่อกันได้แล้ว ไอ้ตัวจ่าฝูงหัวหน้าได้เข้ามาล่อรพินทร์โดยเจตนา เพื่อนำเขาไปหล่นเหวเป็นอุบายที่จะกำจัด หรืออย่างน้อยก็นำรพินทร์ห่างออกจากแค้มป์พวกเราเสียก่อน พอรพินทร์ไปหมดสติอยู่ในเหวที่มันวางเป็นหลุมพรางไว้ ทางด้านเราก็ถูกโจมตีทันที”

“แล้วเหตการณ์ทางด้านนี้ละครับ มันเกิดขึ้นในลักษณะไหน ผมงงไปหมด พอได้สติลืมตาขึ้นมาครั้งแรกเห็นซากช้างเกลื่อน แค้มป์แหลกพินาศไม่มีชิ้นดี ตอนที่รู้สึกตัวขึ้นมาครั้งแรก พวกคุณยังไม่ได้บอกให้ผมทราบโดยละเอียดนักเลย”

รพินทร์ถามเสียงเหือดไม่วายมองไปยังซากช้างเป็นภูเขาเลากาเหล่านั้น

“เอาละ เราจะเล่าให้คุณฟังอย่างถี่ถ้วนที่สุด ว่ามันเกิดกะไรขึ้นอย่างไรบ้าง ภายหลังจากที่คุณไปหมดสติอยู่ในเหวเดียว! เราจะเรียกลูกน้องมือดีของคุณทั้งสี่คนนั่นเข้ามาด้วย เพราะแต่ละคน ก็เผชิญกับเหตุการณ์คนละมุม พวกเขาพบเข้ากับอย่างหนึ่ง ฝ่ายเราก็พบอีกอย่างหนึ่ง ก่อนจะลงท้ายด้วยการเปิดฉากยิงแบบตะลุมบอนกับไอ้โขลงช้างและกองทัพผีดิบพวกนั้นแน่ แล้วผลที่สุด เราทุกคนก็ต้องถอยขึ้นไปอยู่บนหน้าผากันทั้งหมดเนื่องจากต้านไม่ไหว ถ้าเมื่อเย็นวานนี้ คุณไม่มาเลือกชัยภูมิตรงนี้เป็นที่พัก และวางแผนเตรียมรับสถานการณ์ไว้ก่อน ว่ากันตรงๆ ว่าพวกเราจะไม่มีใครเหลือรอดอยู่ได้สักคนเดียว ไอ้ช้างผีสิงเหล่านั้น มันตะลุยเข้าใส่เราดุเดือดยิ่งกว่าหน่วยกล้าตายเสียอีก ตัวหนึ่งล้มอีกตัวหนึ่งจะหนนเนื่องผลักดันถาโถมกันเข้ามา ไม่มีการกลัวลูกปืนเลย ขนาดเราหนีขึ้นไปอยู่ในถ้ำบนหน้าผาแล้ว พวกมันก็ยังมาชุมนุมกันอยู่ที่นี่เต็มไปหมดแบบยึดครองพื้นที่เลย เพิ่งจะล่าถอยไปอย่างเงียบๆ ก็ตอนใกล้สว่างๆ ราวๆ สี่นาฬิกาเศษๆ นี่เอง พอพวกมันไปแล้ว เราถึงเสี่ยงลงไปแกะรอยติดตามคุณ”

อเมริกันอาวุโสกล่าวขึ้นโดยเร็ว แล้วพยักหน้ากับเชิดวุธเป็นสัญญาณ นายทหารหนุ่มลุกขึ้นยืนทันที ตะโกนเรียกบุญคำ เกิด เส่ย และจันให้เข้ามาหา พอคนทั้งสี่เข้ามาถึง ก็ได้รับคำสั่งให้นั่งลง

“พรานใหญ่อยากรู้ว่า ทางด้านเราเจอเข้ายังไงบ้าง เรา

มาช่วยกันลำดับภาพติดต่อเหตุการณ์ให้เขาฟังหน่อยว่าใครเห็นอะไรยังไงบ้าง?"

พรานทั้งสี่ เล่าไปตามสิ่งที่ตนเองได้เห็น ได้ประสบมาสุดแต่ว่าใครจะเห็นเช่นไร ตื่นขึ้นตอนไหน และคริสติน่าก็เล่าว่าหล่อนพบกับสิ่งอันผิดปกติน่าสะพรึงกลัวที่สุด ในขณะที่สะดุ้งตกใจตื่นขึ้นมาครั้งแรกอย่างไร

จุดสำคัญที่สุดเหนืออื่นใดก็คือซากชำรุดของไอ้ผีดิบสองตัวที่เล่นงานรพินทร์ก่อน แล้วต่อมาก็คืบคลานเข้ามาหลอกหลอนก่อความโกลาหลอลหม่านให้แก่พวกที่อยู่ในแค้มป์ ก่อนหน้ากองทัพช้างจะล้อมบุกเข้ามา โดยมีสิ่งที่มองเหมือนลักษณะมนุษย์ขี่บังคับเป็นควาญมาบนคอคชสารเหล่านั้นด้วย

รพินทร์นั่งเอามือนวดหน้าแข้งตัวเอง ฟังอย่างสงบ

"เราไม่เข้าใจเลยรพินทร์ เกี่ยวกับไอ้ผีดิบสองตัวที่ร่างกายของมันชำรุดไปแล้วคลานเข้ามาหมายจะเล่นงานคุณ พอคุณกระทุ้งมันจนกลายเป็นซากไปตามเดิม และตัวคุณเองก็ถูกล่อไปเสียทางหนึ่ง มันกลับคลานเข้ามาเล่นงานพวกเราในแค้มป์อีก ไอ้ตัวขาดครึ่งท่อน เลื้อยเข้ามาเปิดเต็นท์ทางด้านปลายเท้าอ้าปากจะงับขาคริส ส่วนอีกตัวหนึ่งที่คุณเคยยิงหัวเข่าแหลกถูกเหวี่ยงเข้ามาคลานงุ่มง่ามอยู่กลางบริเวณ ที่น่าสังเกตที่สุดก็คือ เราช่วยกันซัดมันด้วยลูกปืน แต่ถึงจะถูกกระสุนจังๆ มีชิ้นส่วนร่างกายชำรุดไปตามรอยกระสุนก็จริง แต่ก็ไม่สามารถจะหยุดมันลงได้ มีปืนของคนอยู่ห้าคนเท่านั้นที่เห็นชัดว่าซัดโครม

เข้าไปที่ไอ้ตัวไหนตัวนั้นจะคว่ำนิ่งไปทันที คือปืนของพรานของพวกแสี่คนที่นั่งอยู่นี่ และปืนของเชิดวุธบางนัดเท่านั้น”

นายผมทรงลานบินกล่าวขึ้นอย่างมืดมนไปหมด

รพินทร์เหลือบแว่บไปทางบุญคำผู้นั่งกอดเข่าเคี้ยวใบกระท่อมอยู่ทันที ถามเบาๆ ว่า

“บุญคำ...กระสุนของนายทหารเชิดวุธ บุญคำเอาไปเข้าพิธีด้วยหรือเปล่า?”

ตาเฒ่าหึๆ ในลำคอ

“กระสุนของนายทหารเชิดวุธเป็นขนาดเดียวกับพวกของบุญคำอยู่แล้ว พอทำเสร็จก็เอาไปแจกให้แก่นายทหาร แกคงเอากระสุนที่บุญคำลงไว้ให้บรรจุไว้มั้ง ถึงได้ตอกไอ้ผีนรกพวกนั้นคะมำเค้เก้ไป ไม่มีวันจะลุกขึ้นมาได้อีก มีเอ็ม16 อีกสองกระบอก ที่ฝากบุญคำกับจันไว้ที่ถอดกระสุนมาเข้าพิธีด้วยนอกนั้นแล้ว บุญคำไม่ได้ไปยุ่งด้วย”

เขาพยักหน้าช้าๆ หันมองนายจ้างทุกคนที่แวดล้อมอยู่

“ผมรู้สึกลำบากใจเหลือเกินที่จะอธิบาย แต่มันก็ถึงเวลาแล้วที่จะต้องพูดกันให้เข้าใจไว้ เพื่อไม่ให้เกิดเป็นปัญหาแปลกใจสำหรับพวกคุณส่วนจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซากมัมมี่เหล่านั้น ความจริงแล้วเป็นแต่เพียงวัตถุโบราณเท่านั้น การที่มันเคลื่อนไหว และทำการร้ายได้ก็ด้วยอำนาจไสยเวทอาคมกฤติยามนตร์ มันก็เหมือนกับคลื่นวิทยุที่บังคับให้หุ่นยนต์เคลื่อน-ไหวได้นั่นเอง แต่ในทางมนต์มืดแล้ว พลังงานที่บังคับมา แทนที่จะเป็นคลื่นวิทยุ มันก็เป็นกระแสคลื่นแห่งดวงจิตที่กล้าแข็งเรา

จะต้องเรียนรู้ถึงกฤติยามนตร์อาถรรพณ์เวทย์นี้เสียก่อน แล้วจึงหาทางแก้ในทางเดียวกันไสยศาสตร์ก็ต้องแก้ด้วยไสยศาสตร์..."

"ที่พวกคุณยังสงสัยว่า เหตุใด ลูกปืนจากพวกคุณถูกซากพวกนั้นแล้ว จึงยังหยุดมันไม่ได้ และเหตุใด กระสุนของพรานพื้นเมืองของผม หรือของคุณเชิดวุธ ถ้ายิงกระทบซากมันจึงหยุดมันได้ สาเหตุก็มาจากที่ว่า กระสุนของฝ่ายพรานพื้นเมืองของผม และแจกไปให้คุณเชิดวุธด้วยนั้น บุญคำเป็นคนนำเข้าพิธีปลุกเสกทางไสยศาสตร์ไว้ก่อนแล้ว เพื่อเป็นการแก้กัน เพราะฉะนั้นทันทีที่กระสุนอาคมกระทบซากของมันคลื่นของกระแสจิตอันเป็นอาคมเช่นเดียวกัน ก็หมดฤทธิ์เสื่อมสภาพลง เป็นการถูกทำลาย ไม่สามารถจะส่งกระแสจิตเข้ามาบังคับซากนั้นๆ ได้อีกแล้ว...

แต่ถ้ายิงด้วยลูกปืนปกติธรรมดา กระสุนก็ทะลุผ่านไปเฉยๆ หรือถ้ากระทบเข้าส่วนสำคัญ ซากก็จะถูกทำลายชำรุดขาดวิ่นหรือแหว่งไป อย่างเช่นที่ผมยิงสะบ้าหัวเข่าของมันแหลกเมื่อบ่ายวันนี้ตามที่ทุกคนก็เห็นแล้ว ทำให้มันเดินไม่ได้ แต่พออำนาจกระแสจิตเข้าสิง มันก็คลานมาได้ อีกตัวหนึ่ง ถูกคุณเชิดวุธวางระเบิดกายขาดครึ่งท่อน มันก็เอาร่างกายท่อนบนที่เหลืออยู่เป็นภาพที่น่าเกลียดน่ากลัวนั่นแหละ เลื้อยมาโดยใช้มือยันตะกายลากตัวที่ขาดครึ่ง ซึ่งจะเป็นภาพที่น่าขนลุกขนพองสยดสยองมาก ทั้งนี้ เพราะลูกปืนของผมก็ดี หรือระเบิดของคุณเชิดวุธที่ทำลายซากของมันก็ดี เป็นลูกปืนและระเบิดธรรมดาไม่ได้ปลุกเสกลงอาคมไว้ พอคลื่นแห่งกระแสจิต หรือเราจะเรียกว่าเวทมนตร์ร้ายเข้าสิงสั่งการ ซากที่ดูว่าชำรุดแล้วเหล่านั้น

ก็แค่เลื่อนไหวได้อีก ตามสภาพที่จะเคลื่อนได้ของมัน ผมคิดว่าเพียงอธิบายได้มากที่สุดก็แค่นี้แหละครับ”

สแตนลีย์ คี๊ธ คริสติน่า และอิสซาเบล นิ่งอึ้ง มองหน้ากันแองล่อกแล่ก

“แล้วทำไม? ทำไมบุญคำถึงไม่ทำพิธีปลุกเสกกระสุนปืนให้แก่พวกเรา หรือพวกลูกหาบเช่นนั้นบ้าง ถ้ามันปราบกันได้จริง”

อิสซาเบลร้องขึ้น

“ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน ว่าพิธีปลุกเสกของบุญคำจะได้ผลหรือไม่เพียงไร ก็เพิ่งจะมาพิสูจน์ชัดกันเมื่อคืนที่ผ่านมานี่แหละว่า มันได้ผลใช้การได้ ขนาดลูกปืนของผมเอง ก็ยังไม่ได้ผ่านการปลุกเสกเลย เพราะมัวแต่คิดในแง่หลักความจริงที่เห็นได้ง่าย ๆ ว่า ถ้าเราเอาลูกปืนธรรมดาทำลายซากของมันเสียเป็นต้นว่ายิงให้กะโหลกผ่าซีก หรือคอขาดหลุดไปจากตัว มันก็จะหมดฤทธิ์ แต่วิธีหรือแนวความคิดของผมแบบนั้น เห็นจะไม่ได้ผลเสียแล้ว เพราะต่อให้หัวขาดหายไป มันก็อาจมาพบเราอีกได้ยไม่มีหัวก็ได้ อย่างไอ้สองตัวที่เข้ามาอาละวาดหลอกหลอนเมื่อคืนเป็นตัวอย่าง ต่อไปนี้ เราเห็นจะต้องใช้อำนาจทางไสย-ศาสตร์เข้าต่อต้านกับมันเสียแล้ว...

ครั้งแรกผมไม่กล้าพูดอะไรในเรื่องนี้เลย เกรงพวกคุณจะเห็นเป็นเรื่องโง่เขลาไร้สาระ แต่นี่พวกคุณก็ได้เห็นเองแก่ตาทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ผมยิ่งนิ่งอมพะนำ พวกคุณก็จะยิ่งไม่เข้าใจและว้าวุ่นไปหมด เพราะฉะนั้น ผมยอมเสี่ยงบอกความจริงเท่าที่ฝ่ายผมศึกษาเรียนรู้มาดีกว่า **มันเป็น ‘ศาสตร์’ อีกแขนงหนึ่ง**

ซึ่งแยกทางกันไปจาก 'วิทยาศาสตร์' พวกคุณไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลาศึกษาให้รู้ถึงแก่นของมัน ขอเพียงแต่ยอมรับฟังเท่านั้นว่าบางแห่ง บางพื้นที่มันมีอยู่จริง และถ้าทางด้านผมขอร้องแนะนำอะไรออกไป ก็ให้ปฏิบัติตามเท่านั้น อย่าดูแคลนหัวเราะเยาะ หรือเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหล...ตกลงไหมครับ ถ้าพวกคุณตกลง พร้อมที่จะรับฟังปฏิบัติตามข้อแนะนำได้ ผมก็จะสบายใจมากกว่านี้ขึ้นอีกมาก และรับรองได้ว่า เรามีทางที่จะผ่านสิ่งลี้ลับ ซึ่งสำแดงตนเป็นพิษเป็นภัยแก่เราอยู่ในขณะนี้ไปได้แน่นอน"

คณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ซึ่งเป็นตัวแทนเด่นชัดของฝ่ายวิทยาศาสตร์ยุคใหม่คอแข็งกันไปหมด

รพินทร์เองก็นิ่งเหมือนกัน เขาสำรวจสีหน้าของแต่ละคน ยกเว้นเชิดวุธ ผู้ซึ่งเข้าใจอะไรดีอยู่แล้ว นายทหารหนุ่มพึมพำออกมาว่า

"ยากมากนะ รพินทร์ ที่จะทำให้ท่านผู้เจริญขีดสุดแล้วในโลกวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าเหล่านี้คล้อยตามเชื่อได้ พวกเขามีแต่คำถามว่า 'ทำไม?' อย่างเดียวเท่านั้น แต่พอมีคำตอบ คำอธิบายอยู่แล้วก็รับฟังไม่ได้ ไม่ต้องดูอะไรมาก พวกเขาไปพบคณหล่นไปค้างอย่กลางเหวแล้วยังหายใจอย่ได้ เพียงแค่สลบไม่ตายไม่มีบาดแผลอะไรมากไปกว่ารอยฟกช้ำดำเขียว พวกเขาก็ได้แต่ถามกันเองว่า มันเป็นไปได้ยังไง ความจริงร่างกายคุณควรจะแหลกเหลวไปแล้ว เพราะตกลงไปกระทบระไปกับหินลึกมาก ครั้นเอาตัวกลับมาถึงแค้มป์ได้แล้ว บุญคำก็ไปเอาใบไม้อะไรมาคั้นเอาน้ำผสมเหล้า กรอกให้คุณกินโดยไม่ยอมให้เขา

แพทย์หรือปฏิบัติการทางแพทย์ช่วยเหลือคุณอย่างใดก่อน เขาก็มองเห็นพวกนี้เป็นพวกป่าเถื่อนพ่อมดหมอผี แต่แล้วในที่สุดหมอก็เอาเจียนออกมาเป็นโลหิตคลายพิษช้ำในรอดตายมาได้ เขาก็ยังกันไปอีก ถามกันหน้าตาบ้องแบ้วว่า มันเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า เข็มฉีดยาที่เขาพยายามจะจิ้มเข้าไปในเนื้อคุณ โดยที่หมอยังไม่ยอมอนุญาตให้เขาฉีด ปรากฏว่าเข็มงอ เข็มหัก เขาก็ได้แต่บ่นว่ามันแปลกเท่านั้น ผมว่า วิธีที่จะให้พวกเขายอมรับฟังทฤษฎีของคุณได้ คุณควรจะทำอย่างไรสักอย่างดีกว่าให้เห็นกันเซ่อๆ หน้าอย่างนี้แหละ วิธีที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถพิสูจน์ได้น่ะ"

"ไม่ต้อง! ไม่ต้องทำอะไรสักอย่าง สิ่งที่เราพบเห็นมากับตาแล้ว เรายินดีจะเชื่อคุณ เพียงแต่ว่า ถ้าเราไม่เข้าใจอะไรไปบ้าง และมีคำถามว่า ทำไม คุณก็ช่วยอธิบายให้เราพอรู้บ้างเท่านั้น ส่วนเราจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจนั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะเราไม่เคยมีความรู้มาก่อนในเรื่องนี้"

ดร.สแตนลีย์รีบบอกมาโดยเร็ว

"ก็ได้ครับ ผมจะพยายามอธิบาย เมื่อถูกตั้งคำถาม"

"คุณจะโดนคำถามที่เรายังข้องใจอยู่เยอะทีเดียวนะไพร-มิงบี"

เบลพูดมาอย่างเอาจริงเอาจังเป็นครั้งแรก

"ขอให้เป็นเรื่องเฉพาะหน้า และเกี่ยวกับความเป็นความตายของพวกเราในขณะนี้เถิดครับ เพราะตามปกติแล้ว ผมไม่สมควรที่จะตอบคำถามใดที่นอกเรื่องเกินความจำเป็น"

"เอาเรื่องง่ายๆ เฉพาะหน้านี่แหละ ทำไมฉันถึงจิ้มเข็ม

ฉีดยาไม่ระคายผิวคุณเลย เมื่อคุณยังไม่รู้สึกตัว หรือยอมอนุญาตให้เสือกปลายเข็มเข้าไปได้”

“ก็เป็นปัญหาเดียวกันนั่นแหละ กับข้อสงสัยของพวกคุณที่ว่าทำไมผมตกเหว กระทบกับแง่หินทำไมถึงไม่มีบาดแผลรอยแตกหัก หรือเลือดออก คำตอบง่าย ๆ ก็คือ ผมมีภูมิคุ้มกันผิวหนังร่างกายไว้ให้คงทนเหนียวแน่นเป็นพิเศษ เกิดจากอิทธิพลของว่านบางชนิดที่อาบกินอยู่เป็นประจำ และคาถาอาคมทางไสยศาสตร์เข้าควบคุมไว้ด้วย ไม่จำเป็นจะต้องเป็นผมหรอกพวกคุณทุกคน หรือใครก็ได้ ถ้าสามารถปฏิบัติได้อย่างผม มันก็เกิดผลแบบเดียวกัน ภูมิคุ้มกันที่ว่านี้ หมายถึงว่าของมีคมทุกชนิดจะไม่สามารถจะทำให้ผิวหนังเปิดแยกออกไปได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นเหมือนกันในกรณีที่ว่า ถ้าไปเจอะเอาของมีคมประเภทที่เจ้าของเขามีวิชาเหนือกว่า แก้กันตก เมื่อนั้นผิวหนังของผมก็เปื่อยยุ่ยไปทันทีเหมือนกัน ถ้าพวกคุณเรียนรู้กันมาบ้างในศาสตร์ชนิดนี้ มันก็ไม่ใช่สิ่งลี้ลับหรือจะทำให้ผู้ที่ศึกษาร่ำเรียนมาวิเศษเหนือไปกว่าบุคคลธรรมดาทั่วไปหรอก ชีวิตผมอยู่ในป่า เสี่ยงอันตรายมาก ผมจำเป็นจะต้องศึกษาร่ำเรียนไว้ ไม่เช่นนั้นก็คงจะไม่เหลือรอดชีวิตมา จนกระทั่งพวกคุณมาจ้างให้นำทางครั้งนี้หรอก ตายไปเสียตั้งพันครั้งแล้ว เข็มฉีดยาของคุณน่ะ มันอาจเล็กจิ๋วเกินไป...”

เขาชี้ไปที่มีดแล่เนื้อขนาดย่อม ที่เสียบอยู่ที่ขากางเกงเดินป่าของเบล แล้วถามว่า

“มีดของคุณเล่มนั้น คมแค่ไหน?”

เบลทำหน้าตื่น ๆ

"อย่าทำเป็นเล่นนะ นี่เกือบจะเป็นมีดผ่าตัดทีเดียว ถ้าพุแต่ไม่มีมีดโกนมาด้วย จะเอามีดนี่ถางหนวดคุณก็ยังไหว"

"ดึงออกมา หมอเบล แล้วก็...เฉือนที่แขนผมนี่ ไม่ต้องแกล้งใจ มีกำลังเท่าไหร่ออกแรงเฉือนให้หมด"

"บ้าแล้ว รพินทร์!!"

คริสร้องเอ็ดขึ้น จอมพรานยิ้มขรึมๆ

"ผมไม่บ้าหรอก คริส ผมท้าให้หมอเบลเฉือนเนื้อผมออก มีดคมผมไม่กลัว กลัวแต่จะคมไม่พอเท่านั้น เพราะถ้าไม่คมแล้วมันแสบผิวเปล่าๆ"

เบลกะพริบตาปริบๆ ชักมีดออกมาจากปลอก แล้วเอาเนื้อลูบทดลองคม

รพินทร์ยื่นแขนไปตรงหน้า บอกเรียบๆ ว่า

"ถ้ากลัวว่าจะต้องลำบากมาเย็บแผลให้ผมภายหลัง ก็ค่อยๆ กรีดเบาๆ ก่อนก็ได้ และถ้าเบาแล้วมันยังไม่เข้า ก็ให้ค่อยๆ เฉือนแรงขึ้นตามลำดับ จนหมดแรงของคุณนั่นแหละ"

"ก็ถึงกระดูกนะซิ!"

แม่ผมแดงบอกอ่อยๆ ถือมีดแล่เนื้อเฉย

คี๊ธเป็นคนจริงคนหนึ่ง ประกอบกับห่ามๆ อยู่ด้วย และตัวเองก็สงสัยอยู่เต็มที่เหมือนกัน จึงพรวดเข้ามาทันที ฉวยมีดไปจากมือของแม่ผมแดง

"ให้ผมลองก็คงได้ไม่ใช่หรือ รพินทร์"

"ใครก็ได้ทั้งนั้น ในบรรดาพวกคุณ"

พรานใหญ่บอก

คี๊ธทดลองเอานิ้วลูบคมมีดดูก่อน แล้วแตะปลายแหลม

ลงกับขอบของแผ่นผืนพลาสติกที่ปูอยู่ กรีดเบาๆ ปรากฏว่าพลาสติกตำแหน่งนั้น เป็นทางขาดราวกับกรีดด้วยใบมีดโกน นายผมทรงลานบินจ้องหน้าเขา

“แน่ใจนะ รพินทร์”

“ตามถนัดเลย คี๊ธ คุณจะได้รู้จักผม หรือคนไทยดีเสียที”

ลาร์รี่ คี๊ธ คว้าแขนรพินทร์ไปจับไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งถือมีด จรดปลายแหลมลงกับบริเวณท้องแขนของเขา แล้วกรีดในลักษณะกระชากเบาๆ โดยกะว่า ถ้ามันเกิดเข้า แผลก็จะไม่ลึกหรือยาวเกินไปนัก

ปรากฏเสียงดัง ‘วืด’ อันเกิดจากคมเหล็กแหลมบางกรีดข่วนกับผิว ทั้งหมดที่เบิกตาจ้องตะลึงมองอยู่ก่อนแล้ว เห็นเพียงเป็นรอยขีดขาวๆ บนผิวหนังของรพินทร์เท่านั้น

“คราวนี้กรีดแรงขึ้นอีก คี๊ธ และแรงขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุด ถ้ากรีดแล้ว มันยังไม่เข้าอีก คุณเฉือนเลย เอาให้สุดแรงที่คุณมีอยู่”

จอมมัคคุเทศก์พยักหน้าเตือนมาอีก ใช้มือลูบตรงบริเวณท้องแขนเขาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งนั่งนิ่ง สะกดกลั้นลมหายใจ

คี๊ธทำหน้าพิกล เริ่มจรดมีด แล้วกระชากอีกครั้ง

คราวนี้ดังควาก ผลเหมือนเดิม คือเป็นเพียงทางขีดสีขาวเท่านั้น เสียงอเมริกันคนอื่นๆ ครางหึ่มในลำคอ นายคี๊ธไม่ฟังเสียงแล้ว จ่อมีดทางคมลงกับท้องแขนเขาได้ก็แยกเขี้ยว เถือเชือดลงไปชนิดหัวสั่นหัวคลอนเลย

สภาพของคมมีดกับผิวเนื้อมีลักษณะเหมือนเอาไม้บรรทัดที่อ ๆ เลื่อยกับยางรถยนต์ ผิวเนื้อบริเวณนั้น เห็นชัดว่าย่นลู่ไปมา ตามแนวการเฉือนเลื่อยนั้น แต่จะแหวกผิวเข้าไปถึงเนื้อก็หาไม่!

คี๊ธเชือดเฉือนอยู่อึดใจ ก็ยกมีดขึ้นอ้าปากค้างมองหน้าวพินทร์แล้วหงายหลังแผละลงนั่งจ้ำเบ้า หน้าเหลือสองนิ้ว พูดอะไรไม่ออกได้แต่กลอกหน้า หวนคิดย้อนไปถึงว่า ตนเองเคยเอาะประลองกำลังฟาดปากกับรพินทร์ในวันนั้นแล้วยิ่งใจหาย ตนอย่างเขาจะไปคณนาอะไรกับชายไทยร่างเล็กคนนี้ได้เนื้อหนังมังสาเหมือนไม่ใช่มนุษย์ ขืนฟาดกันจริง ๆ ต่อให้เขาตัวใหญ่กว่าหน่อยเกือบบังมิด เขาก็ป่นไปเท่านั้น

“สงสัยไหมครับ ว่าผมจะเล่นกล ทำให้มีดมันเกิดทื่อขึ้นมาในขณะที่จรดลงกับผิวหนังของผม ถ้าสงสัยอย่างนั้นก็ลองเอามีดเล่มเดียวกันนั่นแหละ กรีดเนื้อคุณเองดูบ้าง แล้วดูซิว่าเลือดจะกระฉูดออกมาไหม?”

รพินทร์ ไพรวัลย์บอก พร้อมกับยิ้มขรึม ๆ

คี๊ธครางออกมาในภาษาของตน แปลเป็นไทยก็คงจะว่านองว่า

“ชิบหาย! กูกลัวใจไอ้เสือนี่จริง ๆ นี่มันไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาแน่ว่า มีอะไรพิลึก ๆ พอ ๆ กับไอ้ผีดิบพวกนั้นแหละ”

เชิดวุธยิ้มร่าออกมาอย่างพอใจ ตามองจับอยู่ที่พรานใหญ่อย่างนับถือเต็มเปี่ยม

สแตนลีย์ มีเค้าพิศวงขีดสุด หรี่ตาลง ส่วนคริสติน่ากับเลสซาเบลกระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ

“ไหน ส่งแขนของคุณมาให้ฉันตรวจดูหน่อยซิ”

หมอเบลบอกเสียงสั่น

จอมพรานยื่นแขนข้างนั้นไปให้โดยดี หล่อนใช้มือลูบคลำผิวหนังบริเวณท้องแขนนั้นอย่างพิจารณา แล้วทดลองคีบหยิบหนังตอนนั้นขึ้นมา พึมพำกับทุกคนว่า

“ลักษณะผิวหนังของเขาขณะนี้ ไม่ใช่สภาพผิวหนังของคนทั่วๆ ไปเลย ดูมันลื่นผิดปกติไปมาก และแยกต่างหากออกไปจากเนื้อภายใน หนาขึ้นมากเหลือเกิน มิน่าล่ะ คมมีดหรือเข็มฉีดยาถึงทิ่มไม่เข้า...”

ยังไม่ทันขาดเสียง หล่อนก็กำแขนเขาไว้ จ้วงแทงฉึกลงไปทันทีบนท้องแขนนั้น

มีดกระเด้งขึ้นมา ผิวมีรอยบุ๋มลึกลงไป แต่ชั่วไม่ถึงอึดใจก็ตึงขึ้นมาตามเดิม เพียงการขยี้แรงๆ ของรพินทร์

“พวกคุณทุกคนเห็นเป็นเรื่องอัศจรรย์ ที่ใช้ของมีคมทำอันตรายผมไม่ได้...”

เขาพูด

“แต่ความอัศจรรย์ที่คุณเห็นอยู่นี้ เป็นเพียงแค่ไม่ถึง 1 ใน 100ของมนต์มืดกาลีที่พวกเราทั้งหมดกำลังเผชิญกันอยู่จากศัตรู เรื่องหนังเหนียวเพียงแค่นี้ อย่าว่าแต่ผมเลย เด็กของผม ไม่ว่าจะเป็นบุญคำหรือจัน ก็สามารถจะทำให้พวกคุณดูได้ทั้งนั้น อย่างที่บอกแล้ว มันเป็น ‘ศาสตร์’ อีกแขนงหนึ่ง ที่วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ และเป็นเพียงแค่ ‘ศาสตร์’ เบื้องต้นของวิชาการชนิดนี้เท่านั้น เพราะฉะนั้นพวกคุณคงหมดสงสัยไปได้แล้ว ว่าเหตุใดผมจึงไม่แตก ไม่มีรอยฉีกขาดของผิวเนื้อ เมื่อหล่นลงไป

กระทบกับแง่หินในเหว เพราะผมมีศาสตร์ชนิดนี้แหละ คุ้มครองป้องกันตัวอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรู้ตัวว่ากำลังเผชิญหน้ากับอันตรายที่จะจู่โจมมาถึงเมื่อไหร่ก็ได้”

สแตนลีย์เอานิ้วเคาะกระโหลกตัวเอง พร้อมกับสั่นหน้าอยู่ดิก ๆ

“พระเจ้า! เกิดมาเพิ่งจะเห็นอะไรพิสดารไม่น่าเชื่อในการเดินทางครั้งนี้แหละ...รพินทร์ แล้วเวลาที่คุณยอมให้เบลฉีดยาคุณทำยังไง ในเมื่อหนังคุณเหนียวอยู่อย่างนี้?”

“เมื่อผมต้องการจะให้ผิวหนังของผมมีลักษณะปกติเหมือนคนทั่วไป ผมก็จะใช้คาถาเวทมนตร์แก้ออกเสีย มันเป็นอำนาจทางกระแสจิตนั่นแหละ เมื่อทำให้หนังคงทนเหนียวแน่นเป็นพิเศษได้ ก็สามารถแก้คลายมันออกได้เหมือนกัน ตามหลักของตรรกศาสตร์ที่ว่าเมื่อสร้างได้ ก็ต้องทำลายได้ ผูกได้ต้องแก้ได้ บางคนเรียนแต่ผูกไม่ได้เรียนแก้ และบางคนเรียนแต่แก้ ไม่ได้เรียนผูก ซึ่งต้องถือว่ายังไม่สมบูรณ์แบบ แน่จริงต้องทำได้ทั้งสองอย่าง...”

กล่าวจบ รพินทร์ขอมีดเล่มนั่นไปจากเบลอีกครั้ง ถือไว้ในมือตนเอง สะกดใจนิ่งไปชั่วครู่ แล้วเอาปลายมีดจรดลงกับผิวหนังของเขา สะกิดเบาที่สด รอยเลือดเหมือนยางบอนก็ซึมออกมาทันทีตามรอยที่ผิวหนังขาด เขาส่งไปให้พวกนั้นดู

“นี่ยังไงครับ มีดกินหนังของผมเข้าไปได้แล้ว เมื่อผมปรับสภาพของผิวหนังเสียใหม่ และถ้ายังอยู่ในภาวะเช่นนี้ หากเฉือนอย่างเคอเนลคี๊ธเฉือนผมตะกี้ ก็รับรองถึงกระดูกแน่”

เชิดวุธร้องถามคี๊ธมาปนหัวเราะว่า

"ว่ายังไง คี๊ธ! ผลัดกันเอามีดเชือดเนื้อกับรพินทร์คนละทีเป็นยังไง ฉันต่อให้นายเฉือนเขาก่อนห้าครั้ง แต่ให้เขาเฉือนนายครั้งเดียวเท่านั้น"

นายพันเอกแห่งยูเอส.อาร์มีร้องอะไรลั่นออกมา รีบสั่นหัวโดยเร็ว

"พูดบ้าๆ วุธ ขืนลองกับรพินทร์อย่างนั้น ฉันก็พังน่ะซิโว้ย"

"แล้วคราวนี้รู้สึกตัวหรือยังละว่า วันนั้นที่นายทะลึ่งต่อยกับรพินทร์น่ะ นายโง่หมาไม่แดกเลย ดีที่เขาไม่เอานายตายห่า"

เชิดวุธได้ทีขู่สำทับ และคิดว่า **เป็นการดีที่สุดแล้ว ที่จอมพรานสำแดงเดชให้อเมริกันกลุ่มนี้ได้รู้จักธาตุแท้เสียที มันเป็นการสร้างศรัทธา และตบะในตัวเอง ป้องกันไม่ให้มีการคิดที่จะหักหลังเล่นไม่ซื่อภายหลัง**

"ถามจริงๆ เถอะ รพินทร์..."

คริสติน่าพูดอ่อยๆ

"ลูกปืนทำอะไรคุณได้ไหมนี่?"

"ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ คริส"

รพินทร์ก็รู้สึกตัวเหมือนกันว่า **มันถึงวาระแล้ว ที่เขาจะต้องเล่นสงครามจิตวิทยากับนายจ้างกลุ่มนี้ แม้ว่าในปัจจุบันจะดูว่าสนิทสนมรักใคร่น่าไว้วางใจสักเพียงไรก็ตาม เพื่อป้องกันเหตุที่จะเกิดขึ้นในคราวหน้า**

"ผมจะลุกขึ้น เดินจากที่เรานั่งอยู่นี่แค่ 10 ก้าว แล้วหัน

กลับมาแอ่นอกให้คุณยิง ด้วยปืนพกที่ติดตัวคุณอยู่นั่นแหละ ถ้าปากกระบอกศูนย์ปืนคุณตรงตัวผมเมื่อไหร่ เมื่อนั้นกระสุนของคุณจะไม่มีโอกาสลั่นได้เลย ไม่ว่าจะซ้ำสักกี่นัด แต่ถ้ามันพ้นจากร่างกายของผมไป ปืนจะลั่นได้ และหัวกระสุนมันก็ไม่ถูกผม เอานะ เรามาลองกันดูให้เห็นชัดๆ อีกครั้ง”

ว่าแล้ว เขาก็ขยับตัวจะลุกขึ้น แต่คริสกดไหล่เขาไว้

“พอที ฉันเชื่อ และไม่ต้องการจะทดลองชนิดเสี่ยงไม่เข้าเรื่องอย่างนี้กับคุณหรอก ลองกันด้วยมีดเมื่อกี้นี้ พลาดพลั้งยังไง ก็ยังรักษาแผลกันได้ แต่ถ้าลองด้วยลูกปืน ถ้าพลาด เราไม่ต้องการได้ชื่อว่าฆ่าคุณโดยไร้เหตุผลที่สุด และคุณก็ไม่ต้องมาสำแดงเดชลองด้วยตัวคุณเองให้พวกเราดูหรอก เป็นอันว่าเราเชื่อก็แล้วกัน”

“เอ น่าคิดแฮะ ทำไมไม่ปล่อยให้รพินทร์เขาทดลองให้เราดูฉันอยากเห็นเหลือเกิน กำลังของลูกปืนมันแรงกว่ากำลังของมีดคมๆ ที่เราจะเฉือนลงไปมาก ถ้าลูกปืนยังเล่นงานเขาไม่ได้ คนคนนี้ก็ไม่ใช่คนแล้ว แต่ซุปเปอร์แมน!”

ลาร์รี่ คี๊ธ ผู้หัวรั้น และอยากจะรู้แจ้งเห็นจริงในทุกอย่างเข้ามา เชิดวุธเองก็จ้องเขม็งมาที่รพินทร์ด้วยความเป็นห่วง เนื่องจากไม่เห็นว่า ดร.สแตนลีย์ผู้เป็นหัวหน้าคณะจะกล่าวทักท้วงเช่นไร เพียงแต่มองมาอย่างสนใจเต็มที่ รพินทร์ลอบขยิบตากับนายทหารหนุ่มเลือดไทยเดียวกันกับเขา เชิงไม่ให้เอะอะใดๆ ทั้งสิ้น และขอให้ปล่อยเป็นหน้าที่ของเขาเอง

“เอางี้ก็แล้วกันครับ ผมจะทดลองให้ทุกท่านดูเกี่ยวกับเรื่องปืนโดยไม่ต้องเอาชีวิตของผมเข้าไปเสี่ยง วิธีทดลองของผม

ก็คือ ลูกปืนหรือกระบอกไหนก็ตาม ถ้าผมใช้อำนาจจิตบังคับไม่ให้มันลั่น มันก็จะด้าน ยิงไม่ออก และถ้าผมสั่งให้มันออก มันก็จะตูมขึ้นทันที วิธีทดลองนี้ไม่จำเป็นว่าจะต้องยิงมาที่ผม ให้เกิดความหวาดเสียวก็ได้ ขอเชิญทุกท่านเดินตามผมมาที่นี่”

กล่าวจบ พรานใหญ่ก็ลุกขึ้น เดินอย่างโผเผ เพราะยังไม่แข็งแรงดีนัก บ่ายหน้าตรงไปยังโขดหินก้อนใหญ่ริมทางด่านที่เขานอนอยู่เมื่อคืนนี้ทันที

ทุกคนเดินตามไปเป็นพรวนอย่างยังไม่เข้าใจอะไรนัก พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบเห็นการเคลื่อนไหวของคณะนั้น ก็หยุดชะงักงานร้องถามมา รพินทร์ก็ตะโกนบอกว่า

“จะลองปืนหน่อย ทุกคนทำงานตามปกติ กินข้าวกันให้เสร็จก่อนตะวันตกดิน คืนนี้เราจะย้ายขึ้นไปนอนบนหน้าผาโน่นทั้งหมด ทิ้งแค้มป์ไว้”

พวกนั้นรู้เรื่อง ไม่สนใจอะไรอีก คงหันไปทำงานกันต่ออย่างแข่งกับเวลาเกี่ยวกับการหุงหา และแล่เนื้อช้าง คงมีแต่บุญคำ จัน เกิด และเส่ย สี่คนเท่านั้น ที่คว้าปืนรีบตรงเข้ามาสมทบด้วย

จอมพรานนำคนทั้งหมู่ที่ตามมาด้วยความสนใจยิ่งยวดมายังโขดหิน อันเป็นตำแหน่งสถิตของเหล็กไหลต้นเหตุที่ทำให้กระสุนของเขาทั้งสองนัดด้าน ใช้มือแตะสัมผัสกับภูเขาหินที่โผล่งอกขึ้นมาจากใต้พื้นดินนั้น รู้สึกว่าเย็นเฉียบ แสดงว่าเหล็กไหลคงจะยังสถิตอยู่ที่นั่น ไม่ได้เคลื่อนย้ายไปไหน และ

เพื่อจะให้แน่ใจ เขาแอบขอกลักไม้ขีดจากจันมาได้กลักหนึ่ง วางทิ้งไว้บนโขดหินนั้น พูดคุยกับกลุ่มนายจ้างถ่วงเวลาเสียอีก 1 นาที แล้วคว้าไม้ขีดกลักนั้นขึ้นมาทำเป็นจะจุดบุหรี่ และขีดไม้ขีดขึ้น

ปรากฏว่าหัวไม้ขีดเปื่อยยุ่ย เหมือนแช่น้ำไว้ ไม่สามารถทำปฏิกิริยากับฟอสฟอรัสริมกลักได้ พิสูจน์ได้ชัดว่า กระแสเหล็กไหลยังรวมตัวกันอยู่ที่โขดหินอันเป็นเวิ้งถ้ำใต้ดินตำแหน่งแน่นอนแล้ว การกระทำของเขาไม่มีใครทันสังเกตเห็นได้

“เอาละ เคอเนล คี๊ธ คุณเลือกเอาได้ จะเอาปืนกระบอกไหนกระสุนของใคร เสร็จแล้วถือพร้อมในมือและบอกผมด้วย”

คี๊ธถือไรเฟิล .458 อยู่ แต่คงจะเนื่องจากเสียดายกระสุนที่มีอยู่จำกัดไม่มากนัก จึงยืมปืนพกสั้นของคริสมาถือไว้ เปิดไม่ออก ตรวจดูกระสุนแบบหัวเจาะเกราะที่เจ้าของบรรจุไว้ครบเต็มโม่ 6 นัด แต่ละลูกใหม่เอี่ยมทั้งสิ้น

“โอเค ปืนกระบอกนี้เรียบร้อย จะเอายังไง ส่องที่ตัวคุณแล้วเหนี่ยวไกหรือ?”

“บ้า คี๊ธ! คุณจะฆ่าเขางั้นหรือ?”

คริสร้องแหลม แล้วสบถด่าเพื่อนชายแฟ่ด

รพินทร์ยิ้ม

“เมื่อทุกคนไม่อยากหวาดเสียว เพราะกลัวว่าผมจะตาย คุณก็ไม่ต้องยิงมาที่ผมหรอก ยิงขึ้นฟ้าก็ได้ แล้วดูซิว่ามันจะลั่นไหม ผมกำหนดไว้แล้ว ว่ากระสุนทั้ง 6 นัด จะไม่ลั่นขึ้นได้เลย คุณพร้อมแล้วยังล่ะ ถ้าพร้อมก็ยิงได้เลย”

คี๊ธปิดโม่เข้ากรอบปืน ชูปากกระบอกขึ้นฟ้า บอกมาว่า

“ผมพร้อมแล้ว เหนี่ยวละนะ”

“เอาเลย ซัดให้หมดโม่นั่นแหละ”

นายคี๊ธเหนี่ยวไกดับเบิ้ลให้นกง้างขึ้นเองช้าๆ และสับลงไป

แชะ! นัดที่หนึ่ง

นายนั่นยืนตัวแข็งทื่อ มีอาการเหมือนจะช็อค อุทานออกมาว่า “เฮ้!”

“เหนี่ยวต่อไป คี๊ธ”

เขาเดือนมาปนหัวเราะ

แชะ! เป็นนัดที่สอง นายคี๊ธตาเหลือก รีบคืนปืนยัดเยียดส่งมาให้คริสติน่าทันที ร้องลั่น

“ไม่เอาแล้วโว้ย ฉันไม่ยิงแล้ว มันไม่ออกจริงๆ เกิดอะไรขึ้นนี่”

“กระสุนบรรจุอยู่ 6 นัด แต่คุณสับไกไปเพียง 2 นัดเท่านั้น ยังเหลืออีกตั้ง 4 ถ้าคุณไม่ยิง จะให้คนอื่นยิงก็ได้”

เขาบอกอย่างปกติธรรมดาที่สุด คริสติน่า เบล และ ดร. สแตนลีย์ เม้มริมฝีปากแน่น และทันทีนั้น เจ้าของปืนเอง ก็ก้าวเข้ามา

“เอาละ อีก 4 นัด ฉันจะยิงเอง โดยยิงขึ้นฟ้าเหมือนคี๊ธ”

“เหลือนัดสุดท้าย เอาไว้ส่องมาทางหน้าอกผมก็ได้คริส”

รพินทร์บอกมาอย่างสัพยอก สูบบุหรี่อย่างสบายใจ คริส ส่องปากกระบอกขึ้นสูงเช่นเดียวกับเพื่อนชาย การยิงของหล่อนใช้วิธีง้างนกขึ้นก่อน แล้วสับไกลงไป

ท่ามกลางความตะลึงของทุกคน แม้แต่เชิดวุธเอง นัดสามด้าน นัดสี่ด้านและนัดห้าหก ก็ให้ผลเช่นเดียวกัน คงมีเสียงเข็มแทงชนวนสับลงไปกระทบจานแก๊ปดังแชะเท่านั้น

“เปิดโม่ออก ตรวจดูกระสุนทุกนัด ดูซิ ว่ามีรอยเจาะของเข็มแทงชนวนไหม?”

เขาบอกกับทุกคนมา คริสตาลีตาเหลือกกดสลักผลักโม่ออกมาทันที ทุกคนเข้าไปรุมดู นอกจากรพินทร์ แล้วคราง กระหึ่มเป็นเสียงเดียวกัน

จานแก๊ปท้ายลูกกระสุน .357 ทุกนัด มีรอยเจาะของเข็มกระแทกเข้าไปลึกขนาดพอที่จะจุดชนวนระเบิดได้ทั้งสิ้น ถ้าหากไม่ใช่เพราะกระสุนมันเกิดด้าน หรือมีการเล่นกล โดยใครเอาแก๊ปหรือดินปืนออกเสียก่อน

“เป็นยังไง เข็มแทงชนวนทำงานตามหน้าที่ของมันอย่างซื่อสัตย์ใช่ไหม?”

รพินทร์ร้องถามมา

“รพินทร์ นี่ผมไม่รู้จะพูดอะไรได้ถูกแล้ว คุณทำได้ยังไง?”

หัวหน้าคณะกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ

“ประเดี๋ยวจะหาว่าผมแอบสับเปลี่ยนกระสุน โดยเอากระสุนที่ไม่มีสมรรถภาพที่จะยิงได้แล้ว ใส่ลงไปในปืน ทั้งๆ ที่ผมก็ไม่ได้แตะต้องปืนกระบอกนั้นเลย คราวนี้ทดลองใหม่ คริสนั่นแหละเป็นผู้ยิงอีกครั้ง โดยใช้กระสุนชุดเดิมที่ดูเหมือนด้าน

ไปแล้ว ไม่ต้องเปลี่ยนกระสุนชุดใหม่หรอก โดยปฏิบัติตามคำสั่งของผม...ว่ายังไงพร้อมหรือยัง?"

หล่อนหน้าซีด เพราะความตกใจเหลือที่จะกล่าว พยักหน้าบอกเกือบไม่มีเสียงว่า

"พร้อม"

"ก้าวจากตำแหน่งที่คุณหยุดยืนอยู่นี่ออกไป นับไปด้วย 15 ก้าว โดยก้าวยาว ๆ"

แม่ผมทองปฏิบัติตามคำสั่งเขาทันที โดยก้าวเป็นเส้นตรงห่างจากพรรคพวกที่ยืนอยู่ใกล้โขดหินเข้าไปในแนวป่า 15 ก้าว และหยุด หันหน้ากลับมา

"คุณไหว้อย่างคนไทยเป็นไหม?"

เขาถามปนหัวเราะหล่อนวางสีหน้าไม่ถูก แต่ก็พยักหน้ารับ

"เป็น"

"ดีแล้ว ก่อนยิง เอาปืนกระบอกนั้นจบไว้ในมือพนมของคุณยกขึ้นเหนือศีรษะ เอาปืนไหว้ผมเสียก่อน"

คริสติน่าประคองปืนกระบอกนั้นไว้ในมือที่พนมและยกไหว้มาทางเขาตามคำสั่ง

"พูดช้า ๆ ปฏิญาณตน เป็นภาษาไทย ตามที่ผมจะบอกให้"

"จะให้ปฏิญาณตนว่ายังไง บอกมา"

"ข้าฯ ในฐานะตัวแทนของนายจ้างอเมริกันทุกคน ขอปฏิญาณสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า เทพยดาฟ้าดิน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายว่า..."

เขาพูดช้า ๆ เป็นห้วง ๆ ให้แม่ผมทองพูดตาม ตลอดเวลา ใ้ในหน้าขรึม แต่ซ่อนยิ้มขบขันไว้ภายในอย่างมิดชิด หล่อนกล่าวตาม

"พวกของข้าฯ ที่เดินทางมาในวัตถุประสงค์สำคัญในครั้งนี้ มีจิตใจอันบริสุทธิ์ต่อคณะลูกจ้างที่นำทางมาในครั้งนี้ทุกคน จะไม่คิดต่อทรยศ หักหลัง หรือมีแผนการชั่วร้ายใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่างานของพวกข้าฯ จะสำเร็จหรือไม่..."

ความเงียบเกิดขึ้นในบัดนั้น ก็ได้ยินแต่เสียงของคริส ที่กล่าวตามคำกล่าวของเขาเท่านั้น

"ถ้าหากว่าพวกข้าฯ มีหัวใจอันไม่สุจริต ก็ขอให้ปืนที่ข้าฯ จะยิงนี้ จงลำกล้องระเบิดขึ้น และตัวข้าฯ ผู้ยิง ก็ได้รับอันตรายจากอำนาจระเบิดของปืนนี้ แต่ถ้าหากจิตใจของพวกข้าฯ ทุกคน สุจริตสมดังเช่นคำปฏิญาณ ก็ขอให้กระสุนที่ปรากฏว่าด้านแล้วนี้ จงระเบิดขึ้นฟ้าทุกนัดไป"

คริสกล่าวตามคำของเขาจนจบข้อความ

"ชัดได้เลยคริส ประเดี๋ยวก็รู้เองว่า ปืนจะด้าน จะระเบิดโดยโม่แหกใส่หน้าตาคุณ หรือว่ากระสุนจะผ่านลำกล้องขึ้นฟ้าเป็นปกติ"

คริสนั้น ตามปกติเป็นนักยิงปืนผู้ชำนาญอยู่แล้ว แต่ในขณะนี้ ดูหล่อนน่าสงสารที่สุด เหยียดแขนข้างที่ชูปืนขึ้นเหนือศีรษะสุดแขนแล้วหลับหูหลับตาเหนี่ยวไกลงไปทันที...

เสียงกระสุน.357 แม็กฯ แผดแหลมทีกก้องขึ้นในความเงียบท่ามกลางการคอยดูผลอยู่ทุกคน ทำให้ทั้งหมดยกเว้นรพินทร์ สะดุ้งสุดตัวนันเปรี้ยงสนั่นพุ่งกระสุนขึ้นสู่ท้องฟ้า

และขณะที่ปืนลั่นนั้น คริสคนยิงเอง ก็หดคอลงเพราะความหวาดเสียว

"ไชโย แผ่นดินไทยรอดปลอดภัย ไม่ตกเป็นขี้ข้าใครมาได้จนทุกวันนี้ ก็เพราะมี 'ดี' อย่างนี้นี่เอง"

พ.ต.เชิดวุธกระโดดตัวลอย ร้องกึกก้องออกมาอย่างลืมตัว

อเมริกันทั้งหมด บัดนี้ ไม่ต้องพูดถึง ทุกคนยืนนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหิน

รพินทร์ไพรวัลย์ ยิ้มน้อย ๆ ตาเป็นประกาย ทำให้สีหน้าที่แข็งกระด้างเหมือนหินซึ่งเป็นบุคลิกทั่ว ๆ ไปของเขา แลดูค่อนโยนขึ้น เขาเว้นระยะให้แก่ฝ่ายนายจ้างทุกคนมีโอกาสได้ปรับระดับจิตใจเสียก่อน แล้วจึงเตือนสติคริสติน่าเบา ๆว่า

"ยิงต่อไปสิ คริส เหลืออีกตั้ง 5 นัด ยิงให้หมดเลย จะได้รู้ว่ามันสามารถลั่นได้ทุกนัด"

แม่ผมทองบัดนี้กายสั่นเทิ้มเพราะความหวาดสยองที่เกิดขึ้นอย่างประหลาด โดยตัวเองก็ไม่สามารถบอกได้เหมือนกันว่าหล่อนหวั่นเกรงอะไร จ้องมาที่เขาเขม็ง

"รพินทร์ไอ้มอนสเตอร์พวกนั้นหรือกองทัพช้างผีสิงเหล่านั้น ฉันว่ามันไม่น่ากลัวนักหรอก **สิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่ใครอื่นที่ไหน แท้ที่จริง คุณนี่เอง คุณมันพ่อมดชัด ๆ"**

"ถ้าคุณ หรือพวกคุณคิดได้เช่นนั้นก็ดี"

เขาตอบออกไป

"เพราะมันจะเกิดผลดีขึ้นหลายประการ คือ หนึ่ง พวกคุณเลิกเสียที หากจะคิดมีเล่ห์กลใด ๆ กับผม และสอง กำลังใจของพวกคุณจะดีขึ้นอีกมาก จะไม่กลัวไอ้ผีดิบหรือช้างพวกนั้นอีกแล้ว ในเมื่อผมยังมีชีวิตทำหน้าที่นำทางอยู่อย่างนี้...ยิงนัดต่อไปคริส!"

คริสติน่ากัดริมฝีปากแน่น และด้วยมืออันสั่นเทาเป็นเจ้าเข้าอยู่นั้น หล่อนชูปืนเหยียดขึ้นไปสุดช่วง อีกมือหนึ่งคอยทำหน้าที่บังศีรษะไว้ดูราวจะเกรงว่าลูกโม่ของปืนจะระเบิดใส่ศีรษะแน่นั้น

หล่อนเหนี่ยวดับเบิ้ล เป็นนัดที่สอง

ชนวนช้าลงไปกว่าสภาพเดิมของมันเล็กน้อย เพราะดังเฉียะก่อน แล้วก็เปรี้ยงตามมาทีหลัง

"เฮ้! นัดนี้ แฮงก์ ฟายร์...มันทำท่าเหมือนจะไม่ลั่น แต่ก็ลั่นอยู่ดี"

ลาร์รี่ คี๊ธ ร้องลั่น

คริสหน้าซีด ไม่ยอมยิงอีกแล้ว สั่นศีรษะอยู่ไปมา

"ใครจะมาทดลองก็เชิญฉันไม่เอาอีกแล้ว ประเดี๋ยวปืนลำกล้องแตก หรือโม่ระเบิด มันทำท่าไม่ดียังไงพิกล"

สแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบล ยืนเฉย ไม่มีใครขันอาสาแม้ว่าเชิดวุธจะคะยั้นคะยอมา

"เชิดวุธ คุณนั่นแหละ เป็นคนไทยพวกเดียวกับเขา ควรจะเป็นคนทดลองยิง"

เชิดวุธก็ปอดแหกเหมือนกัน เมื่อเบลเอามือผลักไหล่มาชะงักรีๆรอๆอยู่หันไปมองหน้ารพินทร์เหมือนจะขอคำปรึกษาพรานใหญ่ ก็พยักหน้า บอกมาเบาๆว่า

"ไปยิงให้พวกนี้ดูเถิดครับ คุณวุธ รับรองว่าไม่เป็นอะไรหรอก แต่อย่าสับกระสุนรัวเร็วเกินไปนัก ถ้านัดไหนมันชนวนจุดช้าอย่างที่เรียกว่า 'แฮงก์ ฟายร์' ชูปืนไว้ก่อน นับจาก 1 ถึง 10 แล้วค่อยสับนัดต่อไป เชื่อผมเถอะว่าออกทกนัดแหละ แม้ว่าบางนัดอาจจุดชนวนช้าไปบ้างเพราะแก๊ปมันชื้น เสื่อมคุณภาพ นี่ผมก็บอกเผื่อไว้ให้คุณเหนี่ยวไกเป็นจังหวะช้าๆรอการแฮงก์-ฟายร์ด้วย เพราะถ้าสับเร็วเกินไป นัดไหนที่ชนวนจุดช้า กำลังเตรียมจะระเบิดอยู่ คุณสับนัดต่อไป ลูกที่แฮงก์ ฟายร์ มันจะไประเบิดเอาตอนที่โม่หมุนเปลี่ยนที่ หัวกระสุนไม่ตรงกับลำกล้อง

เสียแล้ว ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น มันก็เหมือนกับคุณถือระเบิดอยู่ในมือ และปล่อยให้มันระเบิดคามือไปเอง อันตรายมาก”

พอรู้เคล็ด ได้รับการแนะนำเสียก่อนแล้วแบบนี้ นายทหารหนุ่มก็ก้าวตรงไปที่คริสทันที คว้าปืนมา

“ม๊ะ! คริส ผมยิงเอง ถ้าคุณไม่กล้าที่จะยิงต่อไป”

คริสติน่ารีบส่งปืนกระบอกนั้นให้โดยเร็ว ตัวเองวิ่งกลับมารวมกลุ่มกับพรรคพวก คอยดูอยู่ด้วยหัวใจอันเต้นระทึก

นายทหารหนุ่มเอามือข้างที่จะจับปืน ลูบเหงื่อกับขากางเกง ในใจภาวนาบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เจ้าป่าเจ้าเขา ขอให้กระสุนปืนที่ด้านไปแล้วทั้งหมดเหล่านี้ จงระเบิดขึ้นทุกนัดโดยไม่เกิดอันตรายใดๆ ขึ้นกับปืนหรือตัวเขาเอง แล้วก็ชูปืนขึ้นฟ้าหันมาทางทุกคน

“เหลืออยู่อีก 4 นัด ในปืนพกกระบอกนี้ เอาละนะ ผมจะสับช้าๆ ไปทีละนัด”

ขาดคำเขาก็ค่อยๆ ก้าวไกลากยาวๆ แบบดับเบิ้ลแอ็คชั่นให้นกง้างขึ้นเอง และสับลงไปเอง ทุกคนจ้องเขม็งอยู่ที่ลูกโม่ ที่เริ่มหมุนตามจังหวะเหนี่ยวไกของเขา

นัดที่สามตูมขึ้นทันที ประกายไฟแลบเป็นทางยาวร่วมศอกในแสงสลัวของเงาไม้ที่ปกคลุมอยู่ ใบไม้เหนือศีรษะถูกกระ-แสลมแรงเด็ดขาดร่วงลงมาทั้งช่อ นัดที่สี่ ลั่นอีกเหมือนกัน แต่ดูจะเสียงดังเบาลงจากเดิมเล็กน้อยเท่าขนาด.38 -ธรรมดาเท่านั้น หน้าอกเจ้าของดินขับจะเสื่อมลง นัดที่ห้า ระเบิดสนั่นหวั่นไหวเป็นปกติ

ที่สุด และนัดที่ 6 มีการจุดชนวนระเบิดช้าไปประมาณ 1 ใน 10 ของวินาที ซึ่งก็ทำเอาเชิดวุธสะดุ้งอย่างขวัญหายเหมือนกัน ภายหลังจากที่มัน เฉียะ-โป้ง!

นายทหารหนุ่ม ถอนใจยาวออกมาได้อย่างโล่งอก เดินถือปืนลูกโม่ปลอกกระสุนที่ยิงแล้วทั้ง 6 นัด ส่งไปให้คี๊ธ และดร.สแตนลีย์ดู ทั้งสองรับไปพิจารณาอย่างเซ่อซ่าที่สุด ปรากฏว่าจานท้ายกระสุนตรงบริเวณแก๊ป มีรอยเจาะซ้ำทุกนัดไปเลือกลึกผิดปกติ

"คราวนี้พวกคุณเชื่อแล้วหรือยัง ในเรื่องไสยศาสตร์ที่วิทยาศาสตร์พวกคุณยังค้นไม่พบ หาคิวอีดี ไม่ได้ตามที่รพินทร์บอกไว้"

เชิดวุธเอ่ยขึ้นกับอเมริกันทุกคนอย่างเป็นต่อ

"ไม่รู้จะพูดยังไงถูก..."

อเมริกันอาวุโสพึมพำออกมา พร้อมกับโคลงศีรษะไปมา ตาสีฟ้าของเขาจับอยู่ที่ใบหน้าจอมพรานนิ่ง

"มันเห็นชัด และพิสูจน์ชัดกับตาดีเหลือเกิน ไม่ใช่กลด้วย แต่มันเป็นอำนาจลี้ลับเหนือกฎเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์ที่พวกเราเรียนรู้ รพินทร์ คุณไม่เคยบอกเราแต่แรกเลย ว่าคุณมีอะไร 'พิเศษ' อยู่ในตัวเองถึงเพียงนี้"

"ไม่ใช่หน้าที่ของผม ที่จะต้องคุยโวอะไรให้พวกคุณฟัง แต่ถ้าจำเป็น ผมก็พิสูจน์ให้พวกคุณดูชัดๆ กับตาอย่างนี้จะดีกว่า และก็น่าเสียดาย ที่เครื่องคอมพิวเตอร์ของพวกคุณ ที่ดีดชื่อผมออกมาในการให้นำทางครั้งนี้ ก็ไม่ได้บอกรายละเอียดอะไรเกี่ยวกับตัวผมให้พวกคุณรู้ล่วงหน้า"

“แต่อย่างไร การที่มันดีดชื่อคุณออกมา มันก็ทำงานอย่างแม่นยำ และซื่อสัตย์ที่สุดแล้ว เพราะไม่มีผิดความจริงเลยในข้อที่ว่า ถ้าเราต้องการพรานหรือมัคคุเทศก์นำทางสักคนหนึ่งในภาคพื้นเอเชียนี้ พรานคนนั้นจะต้องชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์”

คริสพูดเสียงสั่น แผ่วเบา จอมพรานเหลือบมองหน้า

“ครับ! ไอ้เครื่องคอมพิวเตอร์ระยำของพวกคุณ มันทำให้ผมต้องทุกข์ยากลำบากอยู่อย่างทุกวันนี่ยังไงล่ะ แต่ลืมมันเสียเถอะ ความจริง เมื่อคืนนี้ ผมก็ตายไปแล้วกว่าครึ่งชีวิต แต่พวกคุณก็มีส่วนที่จะช่วยชุบชีวิตผมขึ้นมารับใช้พวกคุณได้อีก...เอาละ พวกเรากลับไปที่เต็นท์นั่นเถิดครับ และรีบทานอาหารเย็นให้เสร็จโดยเร็ว จะได้เคลื่อนย้ายขบวนทั้งหมดขึ้นไปอาศัยหลบอยู่ในถ้ำบนหน้าผานั่นคืนนี้”

ประโยคหลังเขาชวนขึ้น

ทั้งหมดพากันเดินกลับมายังบริเวณที่พัก เชิดวุธฉวย ไอกาสเดินเข้ามาประคองเขาไว้ แล้วกระซิบถามเบาที่สุดว่า

“ถามจริงๆ เถอะ รพินทร์ ผมเองก็คิดว่าคุณเป็นพี่ชายคนหนึ่ง...คณทำสิ่งมหัศจรรย์นี้ขึ้นได้ยังไง เกี่ยวกับกระสนปืนนั่นและไม่ลั่น ชนิดสั่งได้แบบปากพระร่วงเลย”

จอมพรานกอดคอนายทหารรุ่นน้องไว้กระซิบตอบ

“สังเกตไหมครับ ตอนที่ปืนยิงไม่ลั่น กระสุนด้านหมดนั้น ผมเอาพวกเราทั้งหมด รวมทั้งผู้ที่จะทดลองยิงปืนไปยืนอยู่ใกล้กับอะไร?”

“โขดหินงอกขึ้นมาจากใต้พื้นดิน ลักษณะประหลาดก้อนนั้น!”

“ถ้างั้นความสังเกตของคุณดีมาก...แล้วตอนที่จะให้ปืนที่กระสุนด้านไปแล้วลั่นได้ในการยิงรอบสอง ผมสั่งกับคนยิงยังไงบ้าง”

“คุณสั่งให้คนยิง เดินห่างจากกลุ่มพวกเราออกไปประมาณ 7-8 เมตร จากตำแหน่งนั้น

“ถี่ถ้วน รอบคอบและช่างสังเกตได้ดีมาก ขอชมอีกครั้งผมจะบอกให้ครับ”

พรานใหญ่ทำเป็นกอดคอเชิดวุธที่ประคองอยู่เช่นนั้น กระซิบเบาที่สุด

“แล้วก็ไม่ต้องแพร่งพรายให้พวกนั้นทราบนะครับ เพราะถึงคุณจะอธิบายอย่างไร พวกนี้ก็ไม่รู้เรื่องหรอก”

“อะไร...มีอะไรหรือ คุณรพินทร์?”

“ที่โขดหินงอกลักษณะประหลาดก้อนนั้นแหละ ต่ำลงไปใต้พื้นดิน เป็นถ้ำใหญ่ โคตรของเหล็กไหล เคลื่อนย้ายจากแนวขุนเขาที่เราเห็นแวดล้อมอยู่ในขณะนี้ มารวมตัวกันอยู่ในที่นั่น เกือบจะโผล่ออกมาจากซอกรอยแตกของก้อนหินอยู่แล้ว”

“โคตรเหล็กไหล!”

“อย่าโวยวายไปซิครับ...เงียบ ๆไว้ไม่เพียงแต่ฝรั่งพวกนั้นเท่านั้น แม้แต่พรานพื้นเมืองของผมทุกคน คุณก็อย่าได้แพร่งพรายบอกเป็นอันขาด ประเดี๋ยวเจ้าพวกนี้ไม่เป็นอันคิดที่จะเดินทางต่อจะมัวแต่ค้นหาเหล็กไหลเสียเท่านั้น...โคตรเหล็กไหลตำแหน่งนี้ จะใหญ่โตสักขนาดไหน ผมก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน

แต่รู้ว่ามันไม่ใช่เล็ก ๆ เลย อานุภาพรัศมีของมันที่แผ่กระจายออกไป มีบริเวณปกคลุมพื้นที่บริเวณนั้นโดยรอบไม่ต่ำกว่า 5 เมตร ในละแวก 5 เมตร ที่พวกเราเข้าไปยืนกันอยู่ ปืนทุกชนิด ต่อให้ปืนใหญ่ หรืออะไรก็ตามที่จะเป็นเชื้อปะทุ จะไม่สามารถทำงานได้เลยอย่างเด็ดขาด สรุปก็คือ ด้านหมด ไม่มีการเกิดประกายไฟได้ เมื่อไม่เกิดประกายไฟเสียอย่างเดียว ดินปืนก็ไม่อาจถูกเผาไหม้ และดินเมื่อไม่มีการเผาไหม้ กระสุนมันก็ด้านเป็นธรรมดา เพราะฉะนั้น ตอนที่ให้ทดลองยิงครั้งแรก โดยท้าพนันกับพวกนั้นว่า ปืนจะต้องยิงไม่ลั่น ผมจึงให้พวกเขายืนยิงอยู่ใกล้ ๆ กับโขดหิน หรือเรียกว่าใกล้เหล็กไหลตำแหน่งนั้นที่สุด ผลก็คือ ด้านหมดทุกนัด แต่พอจะให้มันลั่น ผมก็แกล้งสั่งให้คนยิงเดินห่างพ้นรัศมีออกไป และหันปากกระบอกปืนขึ้นฟ้าเสียปืนจึงลั่นได้ตามปกติ เรื่องมันก็แค่นี้เอง ไม่ใช่ว่าผมมีเวทมนตร์คาถาอะไรที่จะสั่งปืนให้ลั่นหรือไม่ลั่นได้หรอก อาศัยของอาถรรพณ์ศักดิ์สิทธิ์โดยทางธรรมชาติเข้ามาช่วยเล่นกลข่มขวัญพวกนี้”

เชิดวุธตาลุกโพลง

“พระอรหันต์! แล้วนี่คุณรู้ได้ยังไงว่าตรงนั้นมีเหล็กไหลอย่?”

“ก็ผมโดนเข้าก่อนแล้วนะซิครับ เมื่อกลางดึกเมื่อคืนนี้ ตอนที่ไอ้ผีดิบคลานเข้ามาเล่นงานผม กระสุนของผมที่ยิงสองนัดด้านหมด อย่างที่คุณเห็นด็อกเตอร์สแตนลีย์เก็บไว้นั่นแหละ ผมยิงไม่ได้เลย!ต้องฟาดกับมันด้วยพานท้ายปืนและมีดลงอาคมพอมันหมดฤทธิ์ นิ่งไปแล้ว ผมจึงค่อย ๆ พิจารณาใคร่ครวญดู

ว่ามันเป็นเพราะอะไร ก็เลยพบความจริงว่า กระแสของเหล็กไหลได้มารวมตัวกันอยู่ตรงโขดหินก้อนนั้น ปืนจะใช้ไม่ได้ผลเลยในละแวก 5 เมตร ใกล้เคียงกับที่มันรวมตัวกันอยู่...ผมขอร้องอีกครั้ง คุณเชิดวุธ เมื่อผมบอกความจริงคุณในเรื่องนี้แล้ว คุณลืมเสียเถิด อย่าไปสนใจกับเหล็กไหลนั่นอีกเลย อย่างพวกเรานะ ไม่มีวาสนาที่จะเอาออกมาเป็นสมบัติส่วนตัวของเราได้หรอก **เหล็กไหลเป็นสิ่งคู่บ้านคู่เมือง ผู้มีบุญญาบารมีสูงเท่านั้นที่จะเก็บรักษาไว้ได้ ต่อให้เราเรียกออกมาได้ และเก็บไว้เป็นสมบัติ ถ้าเราผิดสัจจะ หรือบารมีไม่ถึง เหล็กไหลก็จะอันตรธานหนีหายไปจากเราทันที** อย่างที่ผมเคยเล่าให้ฟังมาก่อน เพราะฉะนั้นเราตามระเบิดนิวเคลียร์ลูกนั้น ง่ายกว่าที่จะคิดติดตามเหล็กไหลครับ”

เชิดวุธตะลึงงันไปนาน ระหว่างที่เดินช้าๆ เคียงคู่ไปกับเขา

“ผม ผมเห็นคุณทำอะไรประหลาดๆ อยู่อย่างหนึ่ง ก่อนที่จะให้ลองปืน คุณเอาไม้ขีดไฟจากจันไปวางบนโขดหินก้อนนั้น”

“ใช่! ผมต้องการพิสูจน์ให้แน่ใจที่สุดว่า เหล็กไหลเคลื่อนย้ายตัวไปจากที่นั่นแล้วยัง ถ้ายัง อานภาพของรังสีที่แผ่กระจายออกมา จะทำให้หัวของไม้ขีดไฟเปื่อยแฉะไปหมด ราวกับถูกแช่น้ำและไม่ทำปฏิกิริยาทางเคมีกับฟอสฟอรัสได้ก็แค่เดี๋ยวเดียวเท่านั้น ผมลองเอาไม้ขีดไฟนั้นขีดดูก็ปรากฏว่ามันขีดไม่ติด หัวไม้ขีดลุ่ยไปหมด ทำให้ผมแน่ใจได้ว่า ลูกปืนของคริส หรือของใครก็จะต้องด้านทุกนัดไปแหละ รายการนี้ จะว่าไม่ได้เล่นกล

ก็ไม่ถูกต้องนักหรอกครับ ความจริงก็เล่นกลนั่นแหละ แต่เป็นการเล่นกลที่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อาถรรพณ์เข้ามาเป็นเครื่องมือช่วย”

“ร้ายกาจจริงๆ รพินทร์ ผมนึกว่าคุณเป็น ‘พ่อมด’ อย่างที่คริสว่าเสียอีก ถ้าแบบนั้นก็ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาแล้ว ‘ผู้วิเศษ’ ทีเดียว ที่แท้คุณก็เล่นลูกไม้แบบนี้เอง และที่ผมชอบใจที่สุดก็คือ ตอนที่คุณบังคับให้คริสไหว้คุณเสียก่อน และกล่าวปฏิญาณสาบานตัวต่อหน้าพวกเขาทุกคนด้วย มันทำให้ได้ผลทางจิตวิทยาเหลือเกิน อย่างน้อยพวกนั้นก็เข็ดขยาดคุณขนหัวลุก ไม่กล้าที่จะคิดเป็นพิษเป็นภัยใดๆ แน่นอน ผมเองครั้งแรกก็แทบลงกราบเท้าคุณทีเดียว และอยากจะบอกกับคุณ ว่าไม่ต้องมามีอาชีพเป็นพรานอยู่ต่อไปให้เสียเวลาอีกแล้ว ไปเป็นเกจิอาจารย์ปลุกเสกเครื่องรางของขลังดีกว่า รับรอง คนขึ้นทั้งประเทศ”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ

“ผมยังไม่มีอิทธิฤทธิ์ญาณบารมีถึงขั้นนั้นหรอกครับ คุณเชิดวุธ และก็มีไปไม่ได้ ตราบใดก็ตามที่ผมยังฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทำบาปอยู่แบบนี้ อาคมก็มีอยู่บ้าง แต่เพียงพอแค่คุ้มตัวไปวันๆ หนึ่งเท่านั้น ยังเป็นอาจารย์ใครไม่ได้หรอก มันเป็นเพียงเดียรฉานวิชาขั้นต่ำสุด ไม่ใช่ชั้นโสดาบัน”

“แล้วนี่ของมีคมประเภทมีดทำอะไรไม่ได้ แล้วคุณอยู่ปืนด้วยหรือเปล่า ถามจริงๆ อีกครั้ง?”

“ปืนไม่มีลูก รับรองว่ายิงผมไม่ได้แอ้มหรอกครับ แต่ถ้ามีลูกและยิงไม่ถูกก็ไม่ระคายผิวเหมือนกัน โธ่ มีดน่ะ คนเรามันจะฟันเฉือนหรือแทงแรงได้สักแค่ไหน ส่วนลูกปืน ไม่ต้องมากหรอก แค่ .357 แม็กฯ เท่านั้น ความเร็วตั้ง 1400/ฟุต/วินาที

แรงปะทะไม่ต่ำกว่า 450 ปอนด์ ถึงหนังผมจะดีสักแค่ไหน ก็สงสัยล้มทั้งยืนกระดูกกระเดี้ยวซี่โครงหักแน่ๆ”

“แต่ผมเชื่อว่า ถ้าส่องปากกระบอกตรงตัวคุณ จะยิงไม่ออกนะ”

“อย่าล้อเล่นน่า ผมไม่อยากจะลองกับปืนหรอก ไอ้ที่ไปยืนแอ่นอกท้าให้พวกนั้นยิงแต่แรกน่ะ ผมรู้อยู่แล้วว่าไม่มีใครกล้ายิงผมหรอก ที่ไม่กล้ายิง ไม่ใช่เพราะกลัวจะไม่เข้า แต่พวกนั้นกลัวผมตายมากกว่า”

แล้วทั้งสองก็หัวเราะออกมาพร้อมๆกัน

อาหารเย็นของนายจางจัดการกันอย่างแข็งกับเวลาที่สุด เพราะแสงแห่งทิวากาลในหุบเขาล้อมรอบเริ่มจะมืดลงอย่างรวดเร็ว รอบอาณาบริเวณ บัดนี้ถูกขึงเต็มไปหมดด้วยเส้นหวายโดยมีเนื้อช้าง ไล่เกลือบางๆ แล่เป็นริ้ว ห้อยผึ่งลมไว้ปล่อยให้น้ำหยดกันเน่า พวกกะเหรี่ยงช่วยกันลงแรงอย่างเต็มที่ และแม้ว่าจะดูว่าเนื้อเป็นจำนวนมาก ชนิดใส่กระสอบ ก็คงหลายกระสอบ แต่แค่ช้างตัวเดียวก็ไม่สามารถจะแล่เนื้อได้หมดไม่ บางส่วนถูกตัดเป็นก้อนโตๆ สุมย่างรมควันไว้บนร้านย่างเนื้อ โดยมีใบไม้ปกคลุมไว้ข้างบนอีกทีหนึ่ง

สิ่งเหล่านี้ รพินทร์ไม่ต้องเสียเวลาสั่งงาน พวกพรานพื้นเมืองลูกศิษย์ของเขาและพวกกะเหรี่ยงเหล่านั้นเข้าใจดีอยู่แล้วว่าจะต้องทำอะไรบ้าง

ตัวเขาเองร่วมรับประทานอาหารเรชั่นชนิดของเหลวอ่อนๆ

ที่ฝ่ายนายจ้างเข้าไปได้บ้างเพียงเล็กน้อย ก็มีอาการผะอืด-ผะอม ทำท่าจะอาเจียนออกมาอีก จึงไม่สามารถจะกินได้ต่อไป ใบหน้ายังคงเหลืองซีดและตาโรยอยู่เช่นนั้น

"คืนนี้คุณจะต้องพักผ่อนอย่างเต็มที่และต้องรับน้ำเกลือ ๑๐๐ ซี.ซี. ไม่งั้นพรุ่งนี้จะไม่มีแรงเดิน"

หัวหน้าคณะบอกให้เขารู้ล่วงหน้า และเป็นเชิงออกคำสั่งเลาๆ ระหว่างที่เขายังนั่งกอดเข่า สูบบุหรี่ เฉยอยู่ คี๊ธก็บอกมาอีกคนหนึ่งว่า

"ไม่มีอะไรจะต้องกังวลไม่ใช่หรือ ถ้าหากว่าพวกเราย้ายขึ้นไปนอนอยู่ตามซอกถ้ำ บนหน้าผาโน่น ถึงมันจะบุกซ้ำเข้ามาอีก มันก็ขึ้นไปทำอันตรายเราไม่ได้"

"ช้างไต่หน้าผาชัน ขึ้นไปกวนเราไม่ได้"

เขาบอก

"แต่ไอ้ผีดิบพวกนั้น มันคลานขึ้นไปได้"

"เรื่องนั้น ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของลูกน้องมือดีของคุณสี่คนและพวกเราก็แล้วกัน คุณนอนโดยไม่ต้องห่วงอะไรทั้งสิ้น บุญคำนั้นคุณก็รู้อยู่แล้วว่า แกมีวิธีที่จะหยุดไอ้พวกผีห่าเหล่านั้นได้ยังไง หรือว่าคุณยังไม่ไว้วางใจแก"

สแตนลีย์พูดด้วยน้ำเสียงปรานี

"ผมไว้วางใจคนของผมเสมอ แต่ก็ยังไม่ไว้ใจเท่ากับตัวเอง เอาเถิดครับ ถ้านี่เป็นความเห็นในทางแพทย์ ผมก็จะยอมทุกอย่าง เพื่อว่าพรุ่งนี้เราจะได้ออกเดินทางกันโดยเร็วที่สุด"

รพินทร์บอกมาอย่างเสียไม่ได้ แล้วถามคี๊ธว่า

"ทดลองวิทยุของพวกคุณแล้วยัง พอจะใช้ได้บ้างไหม?"

นายผมทรงลานบินเบ้าปาก

“แย่มาก! วิทยุมือถือของเราทดลองดูแล้ว ไม่ได้ผลอะไรเลย เพราะฉะนั้นวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่ก็คงไม่ได้ผลเช่นกัน เชื่อว่าให้พ้นบริเวณหุบนี้ออกไปก่อน มันอาจทำงานได้บ้าง ไม่รู้มันมีแร่ธาตุระยำอยู่ในบริเวณนี้ ทำให้กลายเป็นบริเวณอับคลื่นวิทยุหมด”

พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองลูกเล็กเด็กแดง และผู้หญิง ถูกต้อนให้ไต่หน้าผาขึ้นถ้ำล่วงหน้าไปก่อนแล้ว คงเหลือแต่โบ-เมียะนายบ้าน และคณะเดินทางเท่านั้น ที่จะเป็นชุดหลัง ตามขึ้นไป เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยเสร็จสรรพ ทั้งหมดก็เตรียมขึ้น โดยทิ้งแค้มป์ไว้ด้านล่าง เพื่อความปลอดภัย จันต้อนพวกลูกหาบขึ้นไปก่อนพร้อมทั้งนายบ้านตะเคียนทอง เพื่อจัดหาบริเวณถ้ำที่ยังมีอยู่อีกมากมายเพื่อสำหรับการเข้าไปอาศัยยึดนอนพักคืนนี้ บางแห่งก็กว้างใหญ่และบางแห่งก็แคบจำกัดบรรจุได้เพียงไม่กี่คน โดยจัดสรรแบ่งกันเป็นส่วนๆ

“คุณพอมีแรงที่จะปีนหน้าผาขึ้นไปได้ไหม?”

ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทกคนถามเขาขึ้นเป็นเสียงเดียวด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ต้องห่วงครับ แค่นี้เอง”

“ถ้างั้นไป! คุณค่อยๆ ไต่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อน คริสกับเบลคอยขนาบข้างไว้”

หัวหน้าคณะสั่งการทันที

“ส่วนผม คีธและเชิดวุธ จะไต่ตามหลังไปอีกทีหนึ่ง พลาดพลั้งอย่างไร เรายังช่วยกันรับไว้ได้ทัน เราไม่ต้องการให้คุณไต่ขึ้นไปสูงนัก และคืนนี้ เราจัดที่ไว้ให้แล้วคุณจะต้องเข้าไปนอนอยู่ในซอกถ้ำของสะเอิง จะได้อาศัยเสาน้ำเกลือของสะเอิงด้วย คริส หรือเบลคนใดคนหนึ่ง จะอยู่กับคุณบนซอกถ้ำนั้นด้วย เพื่อช่วยเหลือในด้านพยาบาล ส่วนพวกผม จะแยกไปนอนอยู่ที่ซอกถ้ำตำแหน่งที่เราเก็บสัมภาระส่วนใหญ่ไว้ มันไม่ห่างกันเท่าไหร่กับตำแหน่งนั้น พอจะโผล่หน้าออกมาตะโกนเรียกกันได้ยิน”

ขณะนั้น เกือบมืดสนิทลงแล้ว อากาศเริ่มหนาวเย็นจัด วินทร์ไม่อยากจะขัดใจฝ่ายนายจ้างไม่กล่าวอะไรอีก ขบวนทั้งหมดเดินไต่ทางชันขึ้นมาชิดกับหน้าผาทันที และก่อนที่เขาจะเริ่มปีนป่ายขึ้นไปนั่นเอง คริสก็กระชากไรเฟิลจากไหล่เขาไปถือไว้

“ให้ฉันถือไปให้คุณดีกว่า ระหว่างที่ไต่หน้าผา คุณไม่ควรจะบรรทุกน้ำหนักอะไรเลยสักอย่างเดียว นอกจากตัวเปล่า ๆ”

“นี่เห็นผมเป็นทารกไปเสียแล้วหรือ?”

“คุณยังเป็นคนป่วยอย่!เอาตัวให้รอดภายในคืนนี้เสียก่อนแล้วพรุ่งนี้ค่อยเป็นคนเก่งต่อไป ถ้าเรี่ยวแรงกลับคืนมาเหมือนเดิม”

หล่อนพูดห้วน และเฉียบขาด...

เขาไม่อยากขัดใจคริส เท่า ๆ กับที่ไม่อยากจะ ‘อวดเก่ง’ และโดยแท้ที่จริง ก็สำนึกในสังขารตนเองในขณะนี้ได้ดี ว่ามัน

จะอ่อนระโหยโรยแรงเช่นไร เมื่อหล่อนแสดงความปรารถนาดีที่จะรับภาระการแบกไรเฟิลไปให้แก่เขา ระหว่างการปีนป่าย **จึง**ต้องยอมจำนนโดยดุษณี

แต่เปล่า คริสติน่าไม่แบก 'ดุ้นเหล็ก' น้ำหนักกว่า 4 กก. และยาวเกะกะนั้นให้เสียเวลา พอฉวยไปจากมือเขาได้ ก็**โยน**ส่งไปให้เชิดวุธหน้าตาเฉย ซึ่งนายทหารหนุ่มก็รับไว้โดยดี **ตัว**หล่อนเองเอานิ้วคีบแขนเสื้อเขาพยักหน้าบอก

"โอเค อัป อัป..."

รพินทร์ ไพรวัลย์ รวบรวมกำลัง ค่อย ๆ ไต่แง่หินขึ้นไปเป็นระยะ ๆ ดูเขาเชื่องช้าไปมากในหัวค่ำนี้ โดยการไต่เคียงขนาบข้างเป็นพี่เลี้ยงของอิสซาเบล และคริสติน่า ส่วนต่ำลงไปเชิดวุธ สแตนลีย์ และคี๊ธไต่เรียงเป็นหน้ากระดานเว้นช่วงระยะห่างประมาณ 1 ช่วงคน เตรียมพร้อมที่จะช่วยรับยันไว้ได้ทันที หากพรานใหญ่ ผู้บัดนี้ กลายเป็นคนป่วยไปเสียแล้ว เกิดเป็นลมหน้ามืด หลุดร่วงไถลลื่นลงมาโดยที่สองสาวไม่อาจเหนี่ยวไว้ได้ทัน สองสามครั้งที่เขาหยุดพัก หายใจหอบ ๆ และกัดฟันฝืนกำลังกายตนเองอย่างเต็มที่

และครั้งหนึ่งตอนที่โหนต้นไม้เล็ก ๆ ซึ่งงอกอยู่ขึ้นไปมืออันเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อทำให้ลื่นหลุด ทำท่าจะไถลเอาอกครูดพื้นหินลงมา แต่คริสคว้าคอเสื้อหิ้วไว้ได้อย่างมั่นคง หล่อนแข็งแรงมากจริง ๆ พอเบลหิ้วปีกอีกข้างหนึ่งช่วยรั้ง จอมพรานก็ตะเกียกตะกายขึ้นไปได้ โดยไม่ถึงกับจะต้องเป็นภาระของอีกสามชายฉกรรจ์ที่คอยจ้องระวังคุมเชิงอยู่ด้านล่าง

และนี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก ในชีวิตพรานใหญ่ผู้ยิ่งยงเช่นเขา ที่แทบจะเรียกได้ว่าหมดท่า รู้สึกอับอายและขัดใจตัวเองจนบอกไม่ถูก

คริสดูเหมือนจะรู้ใจ ตบเบาๆ มาที่แผ่นหลังของเขา กระซิบอ่อนโยนว่า

"ไม่มีใครแข็งแกร่งอยู่ได้ทุกขณะหรอก รพินทร์ ตามปกติแล้วเราควรจะต้องทำเปลชักรอก หรือหามคุณขึ้นไปแบบเดียวกับสะเอิง แต่เราไม่กล้า เพราะรู้ว่า ถึงอย่างไรคุณก็คงไม่ยอมอย่างเด็ดขาด คิดเสียว่าคุณเป็นคนไข้ ที่เพิ่งจะรอดตายมาได้ไม่กี่ชั่วโมงมานี่ก็แล้วกันนะ อย่าคิดว่าคุณคือ รพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยช่วยชีวิตของผู้หญิงต่างชาติที่อวดดีคนหนึ่งให้รอดจากการตกเหวลึก ขณะไต่เลียบริมหน้าผาได้อย่างหวุดหวิดด้วยวิธีที่แม้แต่นักกายกรรมของโลกคนใดก็ไม่สามารถจะทำได้อย่างคุณ"

เขาเงียบกริบ กลั้ำกลืนความรู้สึกอันขมขื่นบางชนิดลงเก็บไว้ในหัวใจ ดวงตาแห้งผาก แต่ไม่มีใครเห็น เพราะซ่อนอยู่ในความมืดมนของบรรยากาศ สูงขึ้นไปมองเห็นไฟจากดวงไต้ที่กะเหรี่ยงตะเคียนทอง และกลุ่มลูกหาบพรานพื้นเมืองของเขาแกว่งอยู่วูบวาบให้เห็นตำแหน่งปากถ้ำต่างๆ

ผ่านแท่นโขดหินเรียบบริเวณที่เมื่อคืนนี้**เขาได้'สูญเสีย'สัจจะอันให้ไว้แก่ตัวเองกับอิสซาเบล ด้วยเล่ห์ของแม่ผมแดงที่ทำให้เขาต้องหน้ามืดขาดสติยับยั้ง ถูกละ...ไม่มีใครรู้ใครเห็น นอกจากระหว่างเขากับเบลสองต่อสองเท่านั้น แต่เทพยดาฟ้าดินและดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์เห็น!**

รพินทร์ กัดริมฝีปากแน่นสาปแช่งตัวเอง แม้ว่าการเดินทางครั้งนี้จะมีเหตุวิบัติจนถึงแก่ชีวิต ก็สมควรแล้ว เขาจะไม่โทษอะไรทั้งสิ้น

ยิ่งหงุดหงิด และสะเทือนใจหนัก เมื่อเห็นเบลไปยืนยิ้มพรายสูดลมหายใจลึกอยู่ตรงตำแหน่งนั้น เอามือแตะริมฝีปากและลูบลงกับโขดหินคูหาบังอันเปรียบเสมือนห้องหอตำแหน่งนั้น พูดเสียงหวานใส

"เวรี่ ไน๊ซ เพลซ...ไอ เลิฟ อิท! โด๊น'ท ยู ธิง โซ่ ไพร-วัลย์?"

สามคนที่ไต่ตามมาด้านล่างไม่ได้ยิน

แต่สองคน คือเจ้าตัวคนถูกพูดกระทบ และยังแสบหัวใจอยู่กับคริสติน่าที่ไต่อยู่เคียงข้าง ได้ยินชัดเจนที่สุด เบลแกล้งพูดดังนั้นแล้ว ก็ลงนั่งทอดอารมณ์สูบบุหรี่เสียงั้นแหละ ปล่อยให้คริส พยุง 'คนป่วย' ไต่ต่อไปตามลำพัง แม่ผมทองชำเลืองมองดูหน้าเขาในเงามืดกระซิบเบาที่สุด

"คุณถูก 'เขมือบ' ที่นี่ใช่ไหม เมื่อคืน?"

รพินทร์กระเดือกน้ำลายอันแห้งผาก ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะปิดบัง ความรู้สึกของเขาที่มีต่อคริสในขณะนี้ ก็เหมือนเพื่อนผู้ชายคนหนึ่ง

"แม้แต่พระเจ้าก็ช่วยผมไม่ได้ เมื่อคืนนี้ และนี่แหละคือสาเหตุให้เกือบตายโหง พลาดท่าศัตรูเมื่อตอนใกล้รุ่ง"

น้ำเสียงกระซิบกระซาบของแม่ผมทอง ที่มีต่อเขาแสดงถึงความเห็นใจ

"ไร้สาระ คุณถือโชคลางเกินไป"

“ชีวิตผมอยู่ได้ด้วยโชคลาง และสัจจะ”

“ทีแรกฉันก็คิดว่าเป็นเรื่องน่าหัวเราะ ผู้หญิงสาวสวย มีเสน่ห์ในทางเพศมากที่สุด เปิดโอกาสให้มีการสัมพันธ์ทางกาย เป็นคุณ แต่คุณกลับเสียอกเสียใจเหลือประมาณ...แต่เดี๋ยวนี้ฉันไม่คิดอย่างนั้นแล้ว...ฉันสงสารคุณ”

“คุณเป็นคนดี น่านับถือมาก คริสไม่ดอกทองเหมือน...”

“โปรดเถอะ อย่าด่าเบลรุนแรงถึงขนาดนั้นเลย ถึงอย่างไร เขาก็ปรารถนาดีต่อคุณไม่น้อยไปกว่าฉัน แต่โลดโผนก้ำกึ่งเกินไปหน่อยเท่านั้น ถ้าไม่เอาเรื่องพันธะทางใจ ที่คุณมีอย่างมั่นคงแน่นแฟ้นอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งมาเกี่ยวข้อง โดยพิจารณาเฉพาะแง่สรีรวิทยา คุณก็คงไม่ปฏิเสธว่าคุณมีความสุข และผ่อนคลายอารมณ์ตึงเครียดลงไปได้มาก ฉันสังเกตเห็นคุณแจ่มใส กระปรี้กระเปร่าขึ้นมากทีเดียว เมื่อตอนที่คุณกลับลงไปที่แค้มป์ของเราเมื่อตอนหัวค่ำ ภายหลังจากขึ้นมาบนนี้กับเบล”

“ถามจริง ๆ เถอะ คริส เบลเล่าอะไรให้คุณฟังบ้าง?”

“คุณเข้าใจผิดมาก เบลจะไม่พูดอะไรเลย ต่อให้เค้นคอถามก็ไม่ยอมบอก แต่ฉันรู้จากแววตา ท่าทีอันส่อพิรุธของเขา เรื่องอย่างนี้ผู้หญิงต่อผู้หญิงดูกันออก”

“คริส?”

“หื๋อม์?”

“เห็นแก่พระเจ้า กรุณากันเบลไว้ อย่าให้เข้ามาใกล้ผมในสภาพสองต่อสองอีกจะได้ไหม นี่ผมพูดอย่างเพื่อน อย่างคนรักน้ำใจกัน”

ทั้งสองกระซิบพูดซึ่งกันและกันโดยเฉพาะ ระหว่างที่ค่อย ๆไต่ทางขึ้นไป ชนิดไหล่กระทบไหล่

“ตกลง! จะช่วยให้เท่าที่จะสามารถ...แล้วฉันละ คุณรังเกียจไหม เพราะถึงอย่างไรคืนนี้ ฉันจะต้องคอยดูแลคุณอยู่ด้วย”

“คริส คุณไม่เคยทำอะไรให้ผมต้องรู้สึกเสียใจในตัวเองเลย และผมยอมรับนับถือคุณ เท่ากับเพื่อนผู้ชายอกสามศอกคนหนึ่ง ตกลง! คืนนี้ผมยินดีที่จะมอบตัวเองให้อยู่ในความดูแลของคุณอย่างปลอดโปร่งโล่งใจที่สุด และพรุ่งนี้เช้า ผมจะต้องหายเป็นปกติ รับใช้พวกคุณได้อย่างมีสมรรถภาพเหมือนเดิม”

“อย่าเพิ่งวางใจอะไรฉันนักนะฉันอาจร้ายกาจยิ่งกว่าเบลหลายเท่าก็ได้”

หล่อนบอกราบเรียบ

รพินทร์ ถูกส่งเข้าไปอยู่ในคูหาที่พักของสะเอิงกับครอบครัว อันเป็นถ้ำของหน้าผาที่ไม่สูงเกินไปนัก พอถึง เขาก็ลงนั่งหลับตาพิงผนังด้วยความเหนื่อยอ่อน สะเอิง ผู้ค่อยยังชั่วมากแล้ว ได้คลานจากที่ของตน ตรงเข้ามาที่เขาด้วยความเป็นห่วงพร้อมทั้งเมีย ซักถามพดด้วยอย่างตื่นเต้น คหานั้นไม่กว้างแต่ก็ไม่แคบนัก พอที่จะอาศัยพักนอนร่วมกันได้สำหรับคน 5-6 คน กลุ่มนายจ้างช่วยกันจัดสรรเครื่องอำนวยความสะดวกในการพักแรมคืน และรักษาพยาบาลมาให้แก่เขา และสนทนากันอยู่ที่นั่นอีกสักครู่ใหญ่แล้วก็เคลื่อนย้ายกันไปนอนยังซอกถ้ำใหญ่ อันเป็นที่เก็บสัมภาระทั้งหมด

"มีเรื่องที่เราจะต้องปรึกษากันอีกมาก แต่อย่าเพิ่งคืนนี้ ก่อนเลย คุณนอนพักเสียเถอะ"

หัวหน้าคณะบอก ภายหลังจากดูแลอำนวยความสะดวกให้เรียบร้อยแล้ว ส่วนเบลก่อนจะผละออกไป ก็หันมาหรี่ตาให้คริสนิดหนึ่ง บอกว่า

"ฝาก 'ดูแล' คนเจ็บให้ดีที่สุดด้วยนะ"

แล้วก็เกาะไหล่เชิดวุธข้างหนึ่ง คี๊ธอีกข้างหนึ่ง เดินเลียบปากถ้ำออกไป

ภายในถ้ำของสะเอิง บัดนี้ จึงเหลือแต่เพียงกะเหรี่ยงผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็ปลอดภัยเรียบร้อยแล้วนั่งเฝ้าอยู่ข้าง ๆ รพินทร์และคริสผู้กำลังแขวนถุงน้ำเกลือ ลูกเมียของสะเอิงถอยเข้าไปหลบนอนอยู่ในมุมหนึ่งแล้ว

บุญคำ เกิด จัน และเส่ย ลูกศิษย์ทั้งสี่คนของเขาจึงค่อย ๆ ทยอยกันเข้ามาหาเจ้านาย โดยเฉพาะบุญคำ นำเอาเป้หลัง และอัฐบริขารประจำตัวของเขาที่คริสถอดออกส่งให้เก็บไว้ในระหว่างที่เขายังนอนสลบอยู่มาคืนให้ จอมพรานสั่งงานกับคนของเขาว่าทกคนควรจะทำอย่างไรบ้างตลอดคืนอันตรายอีกคืนหนึ่งนี้

"ฉันจะหลับให้สนิทที่สุดในคืนนี้ ฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับพวกเราสี่คน โดยเฉพาะบุญคำ"

ประโยคท้ายสุดเขากำชับ

"ไม่ต้องห่วง นาย เป็นหน้าที่ของบุญคำกะไอ้พวกนี้เอง... แล้วนี่ยังไง นายต้องเติมน้ำมันอีกเหรอนี่?"

ตาพรานเฒ่าถามหน้าตื่น ๆ เมื่อมองเห็นแหม่มคริส กำลังจัดการอยู่กับถุงน้ำเกลือ และเข็มฉีดยา เขาพยักหน้าอย่างโรย ๆ

"ฮือม์! ไม่เติมน้ำมันก็ 'แล่น' ไม่ไหว พรุ่งนี้ หมอเขาบอกงั้น"

"พรุ่งนี้ พวกเราทั้งหมดรวมทั้งกะเหรี่ยงตะเคียนทองจะต้องอพยพจากที่นี่ไปด้วยกันทั้งหมด รวมทั้งสะเอิงนี่ด้วย"

คริสบอกอย่างเป็นกันเองที่สุดกับกลุ่มลูกน้องของรพินทร์ที่นั่งล้อมเจ้านายอยู่

"สำหรับสะเอิง ค่อยยังชั่วมากแล้ว แต่เขาก็ยังไม่สามารถเดินไปกับเราได้ นอกจากจะต้องให้พวกเขาทำแคร่หามไป ถ้าไม่ 'เติมน้ำมัน' ให้กับเจ้านายของบุญคำละก็ นอกจากสะเอิงแล้ว เราจะต้องเป็นภาระหามเจ้านายของบุญคำไปด้วยอีกคนหนึ่ง เอางั้นรึ?"

"โอ๊ย! หามไอ้เอิงคนเดียวก็เป็นภาระแย่แล้ว ไหนจะข้าวของของไอ้กะเหรี่ยงอพยพพวกนี้อีก พรุ่งนี้คงจะล่อกันเป็นขบวนใหญ่ทีเดียว และคนอย่างนายของบุญคำ ถ้าถึงกับต้องหามกันไปเมื่อไหร่ก็แปลว่าหามลงหลุม ไม่ใช่หามไปไหนหรอก เพราะฉะนั้น แหม่มต้องทำให้แกเดินได้พรุ่งนี้"

"ก็นี่ยังไง กำลังจะ 'เติมน้ำมัน' ให้อยู่นี่ บุญคำกับพวกเราสามคนน่ะ ออกไปหลับนอนได้แล้ว อ้อ! ช่วยก่อไฟไว้หน้าเวิ้งถ้ำนี่ด้วยสักกองหนึ่งนะ ไม่ต้องใหญ่นักหรอก แล้วก็อย่าให้ดับ ใครอยู่เวรยาม ก็สั่งให้คอยมาเติมเชื้อไว้ด้วย"

"แล้วแหม่มหมอ ไปไหนเสียแล้วล่ะ อยู่แต่แหม่มคริส?"

แกถาม คริสหัวเราะเบา ๆ

"แหม่มหมอเขาก็ไปนอนสบายกับพวกเขาแล้วนะซิ เหลือแต่แหม่มคริสคนเดียวนี่เท่านั้น"

"ก็แปลว่าแหม่มคริส จะเฝ้านายคืนนี้?"

"หรือบุญคำจะเฝ้าเขาแทนฉัน?"

ตาเฒ่ายิ้มแหย ๆ

"ไอ้คำนะมีหน้าที่จะต้องดูแลอยู่ข้างนอกโน่น จะมานอนเฝ้านายอยู่คนเดียว เกิดคนอื่นหาย หรือตายไป ก็ซวยเท่านั้น ว่าแต่แหม่มคริสรักษาเป็นด้วยเหรอ?"

"เป็นซิ ทำไมจะไม่เป็น รักษาตายมาหลายคนแล้ว!"

บุญคำสะดุ้งโหยง ทำหน้าพิกล แล้วมองดูเจ้านายผู้นั่งพิงผนังหินคอตกอยู่

"เฮ้อ! นายกูหนอ...น่าสังเวชทุเรศซะจริงจริ๊ง อยู่หนองน้ำแห้งสบาย ๆ ดีอยู่แล้ว บทจะเคราะห์ขึ้นมาเคราะห์มันก็แล่นเข้ามาหาตัวเองได้...เอาละ แหม่ม! พวกไอ้คำฝากนายด้วยนะ แกกำลังอนาโถไร้ญาติขาดที่พึ่ง มีแต่ลูกน้องไม่ประสีประสาสักคนเดียว นายหญิงก็ไม่รู้จักจะตามมาซักที สงสัยจะตัดหางปล่อยเข้าป่าหญ้าสีทองไปซะแล้ว"

รพินทร์เปิดเปลือกตาขึ้น

"ออกไปได้แล้ว บุญคำ ก่อนที่ฉันจะลุกขึ้น แล้วก็..."

เขาขยับเท้า

บุญคำทำจมูกย่นนิดหนึ่ง รีบสะกิดลูกน้องถอยห่างออกมาทันที ร้องบอกมาเป็นภาษากะเหรี่ยง ป้องกันไม่ให้คริสฟังรู้เรื่องว่า

"นอนให้หลับสนิทนะนาย อย่า 'ลุก' ขึ้นมาเดินตกโพรง

หญ้าสีทองเข้าอีกล่ะ เมื่อคืนนี้ตกโพรงหญ้าสีแดงไปทีหนึ่งแล้ว ถึงขั้นกระอักออกมาเป็นเลือดเลย”

แล้วตาเฒ่าจอมสัปโดก ก็ผลุบหายออกไปพร้อมกับ จัน เกิด และเส่ย

ความเงียบเข้าปกคลุมภายในเวิ้งถ้ำนั้น สะเอิงถอย กลับไปนอนยังที่ของตัวเองแล้ว ริมผนังด้านหนึ่งจึงเป็นที่ของรพินทร์กับผู้ที่จะบริบาลเขาในคืนนี้ โดยเฉพาะคริสทรุดตัวลงเอาผ้าผวยปูแทนที่นอนให้ และวางเป้หลังไว้ให้เป็นหมอน ปากก็ถามว่า

“ตาแก่โสโครกนั่นพูดอะไรกับคุณ?”

“อย่าไปสนใจอะไรกับแกเลย คริส บุญคำเป็นคนตลกโลนคะนองตามสันดานของแกอย่างนั้นเอง แต่ฝีมือเยี่ยมที่สุดในบรรดาลูกน้องสี่คนของผม”

“มานอนเถอะ ฉันจะได้ให้น้ำเกลือคุณ และฉันก็จะนอนบ้างเหมือนกัน”

หล่อนบอกเอามือตบลงตรงบริเวณที่ปูผ้าผวยไว้แล้วเข้ามาประคองไหล่เขา

“ผมอยากจะได้บรั่นดีสักนิด และบุหรี่สักตัว ถ้าไม่ขัดกับเหตุผลทางการแพทย์”

คริสเอี้ยวตัวไปทางด้านสัมภาระส่วนตัวของหล่อนอึดใจเดียว ก็ส่งถ้วยพลาสติกบรรจุบรั่นดีประมาณครึ่งถ้วยส่งให้แล้วควักบุหรี่อีกตัวหนึ่ง ส่งไปให้เขา รพินทร์พึมพำขอบคุณ อ้า

ปากหาว ยกถ้วยบรั่นดีขึ้นสูดดมลึก แล้วจิบ จากนั้นก็เริ่มอัดบุหรี่จนแดงวาบ ตามองอยู่ที่กลุ่มควันสีเทา ภายในถ้ำสว่างหลัวๆ ด้วยตะเกียงนีออนขนาดเล็กที่ยังเปิดอยู่

"ตั้งแต่ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้ ผมยังไม่ได้ขอบคุณคุณเลย"

"เรื่องอะไร?"

"ผมทราบภายหลังว่าขณะที่ผมลงไปนอนติดโขดหินและเถาวัลย์อยู่กลางเหวลึก คุณเป็นคนไต่เชือกหย่อนตัวลงไปจัดการผูกมัดร่างกายผมให้พรรคพวกดึงขึ้นมา แล้วก็ไต่เชือกตามประคองร่างกายของผมขึ้นมาด้วยทุกระยะ ไม่ให้กระทบแง่หิน"

"ถ้าจะขอบคุณกันด้วยเรื่องแค่นี้ ฉันเองมิต้องขอบคุณคุณมากไปกว่านี้ร้อยเท่า ในสิ่งที่คุณเคยช่วยฉันมาก่อนแล้วรึ"

"คุณเป็นคนเด็ดเดี่ยว กล้าหาญ และใจถึง"

คริสส่ายศีรษะช้าๆ ตาประสานเขานิ่ง

"ทุกคนพวกเราที่มานี่ เด็ดเดี่ยว กล้าหาญ และใจถึงด้วยกันทั้งนั้น มันสุดแต่เมื่อใดใครจะมีโอกาสแสดงชัดออกมาในรูปใดเท่านั้น เหตุผลที่ฉันไต่ลงไปช่วยคุณก็คือ หนึ่ง ฉันไต่เชือกคล่องกว่าทุกคน สอง ตัวเบาทำให้เสี่ยงน้อยกว่าทุกคน และ สาม คนอื่นๆ ถึงจะไม่ได้ไต่ลงไปช่วยคุณ แต่ก็คอยช่วยในด้านอื่นๆ ที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าเลย...หิวไหม เมื่อเย็นนี้คุณทานอะไรไม่ได้เลย ถ้าได้อาหารบ้าง และมีน้ำเกลือช่วยผึกด้วย ก็จะดีมาก"

เขาสั่นหน้า ดื่มบรั่นดีรวดเดียวหมด แล้วป้ายแขนเสื้อเช็ดริมฝีปาก หันไปตรวจสอบของกระจุกกระจิกที่ถูกนำมาคืนโดยกองอยู่ใกล้ๆที่นอน ไม่กล่าวอะไรอีก ง่วนอยู่คนเดียวตลอด

เวลา แม่ผมทองนั่งคุกเข่าสังเกตอาการอยู่เงียบ ๆ ด้วยดวงตามีประกายลึก ต่อมาก็เห็นเขาหยิบซองหนังเก่า ๆ ขึ้นมาถือไว้ ขยับตัวมายังที่นอนเอนกายลงเหยียดยาว เอาศีรษะพาดเป้หลังไว้ **เปิดซองนั้นเหมือนจะค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง เค้าหน้าเริ่มตระหนกกังวล พยายามจะเปิดดูทุกซอกอย่างรีบด่วนลุกลี้ลุกลน**

คริสทอดกายลงนอนตะแคงเข้ามาใกล้ หันตะเกียงแบต-เตอรี่ส่องให้ พร้อมทั้งค่อย ๆยื่นส่งสิ่งหนึ่งไปตรงหน้าเขา

"คุณกำลังหา 'สิ่งนี้' อยู่ใช่ไหม?"

รพินทร์ลืมตาโพลง จ้องเขม็ง แล้วคว้าไปทันที จ้องหน้าหล่อน ใบหน้าของคริสขณะนี้ก้มลงมาใกล้ และร่วมดูอยู่ด้วยห่างกันเพียงแค่ฝ่ามือเดียว

"กรุณาอย่าคิดว่าฉันบังอาจจะละลาบละล้วง สิ่งนั้นตกลงมาในขณะที่ฉันปลดของทุกอย่างในตัวคุณออก เพื่อให้คุณนอนสบายระหว่างสลบอยู่ จะสอดกลับคืนลงไปในซองธนบัตรนั้นตามเดิมแล้ว แต่กลัวจะตกหาย เพราะจะต้องมอบให้บุญคำเก็บของของคุณไว้ จึงเก็บไว้ก่อน"

พร้อมกับพด หล่อนใช้ไฟฉายประจำตัว ส่องไปที่ภาพนั้นอีก รพินทร์นิ่งไปนาน มือที่ถือภาพสั่นน้อย ๆ ละสายตาจากคริส มาจ้องที่ภาพนั้นแน่วนิ่ง แล้ววางแนบไว้กับทรวงอกหลับตาลง พึมพำ

"ขอบคุณ ที่อุตส่าห์เก็บไว้ให้"

"สวยมาก ฉันยังไม่เคยเห็นผู้หญิงเอเชียคนไหนจะสวย

หย่างนี้มาก่อน อ่อนหวาน ลึกซึ้ง และแฝงแววเฉียบขาด มีหำนาจอยู่ในแววตาคู่นั้น...แยกไม่ออก ระหว่างความคมเฉียบกับความหวานซึ้ง เพราะฉะนั้น ฉันจึงไม่สงสัยอะไรอีกเลย ว่าทำไมคุณถึงปวดร้าวทรมานมาก เมื่อความจำเป็นบีบบังคับให้คุณต้องจากเธอมาเช่นนี้"

"คริส..."

แทนที่จะเป็นคำตอบว่า 'หื่อม์' หรือ 'เยส' เหมือนเคย หล่อนจ่อริมฝีปากไปที่ริมหูเขา ตอบว่า

"คะ"

ชัดเจนภาษาไทยที่สุด

"เอาเข็มทิ่มน้ำเกลือให้ผมเถอะ หยิบยาระงับประสาทหรือยานอนหลับให้ด้วย มาก ๆ ผมต้องการหลับให้สนิทที่สุด"

เขาบอกทั้ง ๆ ที่ยังหลับตาอยู่เช่นนั้น...

มีเสียงการเคลื่อนไหวขยับตัวแผ่วเบาของคริสตินา แล้วแขนข้างที่ไม่ได้ถือรูปภาพประทับไว้กับหัวใจของเขาอีกข้างหนึ่งก็ถูกเช็ดด้วยแอลกอฮอล์เย็นเฉียบ ก่อนที่จะรู้สึกถึงปลายเข็มแหลมคม เสียวแปลบเหมือนมดกัดที่ผิวหนัง ต่อมาก็มีปลาสเตอร์ปิดทับตรึงไว้

"ยานอนหลับต้องให้แน่ ๆ และผสมอยู่ในนี้แล้ว แต่มากนักไม่ได้หรอก เดี๋ยวจะไม่ตื่น ฉันไม่ได้เสียดายมัคคุเทศก์ที่จะต้องหลับนิรันดร์หรอกนะ แต่จะรู้สึกเป็นบาปทางใจอย่างมาก ถ้าหากจะให้คู่รักทั้งสองต้องแยกจากกันตลอดไป เพราะฝ่ายหนึ่งถูกยานอนหลับเกินขนาด"

"ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เอง ว่าคุณเป็นคนน่ารัก..."

“เพราะฉันเห็นใจในความรักของคุณทั้งสองใช่ไหม?”
ตาหลับ บุรุษที่เกิดมาอาภัพที่สุดพยักหน้า
“ใช่”
“หลับเสียนะคะ รพินทร์ ประทับรูปของเธอแนบอกไว้เช่นนั้น...ไม่มีผู้หญิงคนไหนมาแทนเธอสำหรับคุณได้หรอก แต่ขณะนี้เธอผู้นั้นห่างไกลนัก ฉันคิดว่าเธอก็กำลังคร่ำครวญถึงคุณอยู่เช่นกัน...อย่างน้อยที่สุด คืนนี้คืนที่คุณเจ็บป่วย ว้าเหว่และปวดร้าวที่สุด ก็ขอให้ฉันได้ทำหน้าที่แทนเธอผู้นั้นเถิด ฉันจะพยายามทำให้ใกล้เคียงที่สุด...อนุญาตไหม?”

รพินทร์น้ำตาซึม พยักหน้าอีกครั้ง

เขารู้สึกว่ามีผ้าผวยผืนหนึ่งถูกคลี่ออกห่มให้จากปลายเท้าคลุมมาถึงอก ด้วยมืออันอ่อนโยนแผ่วละมุนที่สุด เหน็บชายทั้งสองด้านเข้ามาที่ข้างลำตัว ฝ่ามือกอปรไปด้วยการุณย์ในสัมผัสเสยที่เส้นผมเขาแผ่วเบา

ใช่แล้ว นั่นคือลักษณะของแม่ดอกฟ้าดาริน วราฤทธิ์ของเขา รพินทร์สะกดสะอื้นไว้ในหัวอก

ต่อมา...ริมฝีปากอ่อนนุ่ม แผ่วที่สุด ก็แตะมาที่หน้าผากพร้อมกับเสียงกระซิบ

“นิทราสวัสดิ์ จอมพรานของฉัน!!”

เสียงกระซิบนั้นเป็นเสียงดารินชัด ๆ

ด้วยจิตที่ไร้สำนึกเหมือนคนถูกสะกด แขนข้างหนึ่งของเขาโอบร่างนั้นรั้งให้แนบสนิทเข้ามา พึมพำออกมาด้วยเสียงแหบพร่าขณะที่น้ำตาไหลเป็นทาง

“คุณหญิง!...คุณหญิงของผม!! คุณจะเป็นใครก็ตาม แต่

และนี้คุณคือหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ กอดผมไว้กอดให้แน่นที่สุด..."

อ้อมแขนอันอบอุ่น ทอดข้ามลำตัวของเขา แล้วโอบและชับเข้ามากอดแน่น ร่างกายเบียดชิด และศีรษะก็วางซบอยู่ที่แนนินไหล่ ทุกอิริยาบถอันอ่อนหวานละมุนละไมนั้น ประดุจว่าจะมีดวงวิญญาณของสตรีนางหนึ่งเข้ามาสวมครอบงำไว้

รพินทร์ไม่อาจที่จะเปิดเปลือกตาขึ้นดูอีกแล้ว เขาเกรงว่า หากลืมตาขึ้นเมื่อใด ใบหน้าที่แนบข้างประคองแนอมปลุกปลอบเขาอยู่ในขณะนี้จะกลายเป็นคนละใบหน้ากับสตรีหนึ่งที่หัวใจคร่ำครวญร่ำร้องเพรียกหา...

แล้วเขาก็สนิทนิทรา กึ่งสุข กึ่งเศร้า ไม่อยากที่จะตื่นขึ้นมาอีกแล้ว

ก็ใฉนเล่า คำว่า 'นิทราสวัสดิ์ จอมพรานของฉัน' จะไม่ผ่านออกจากรินฝีปากของผู้หญิงอีกคนหนึ่ง แว่วกระซิบเข้าไปในโสตประสาทของบรพินทร์ เสมือนหนึ่งจะเป็นกระแสคลื่นอากาศที่ถ่ายทอดไป ในเมื่อ ณ บัดนี้ เวลาเดียวกันนี้! เจ้าของประโยคอันแท้จริง กำลังนอนตะแคงกอดหมอนใบที่เขาเคยหนุนนอน อยู่บนเตียงบ้านพักหนองน้ำแห้ง ด้วยดวงตาที่คลอหยาดน้ำ และกระซิบถ้อยคำนี้ฝากลงกับหมอน บนเตียงนอนของเขานั่นเอง

บนเตียงในห้องของเรือนที่ปลูกคร่อมต้นไม้ แบบบ้านทาร์ซานหลังนี้ ไม่นานมานี้นี่เอง หล่อนและเขา นอนตะแคงหันหน้าเข้าหากันภายในโปงแบล็งเก็ตผืนเดียวกัน ตาต่อตามองประสานกันสนิท ภายในแสงเรืองของดวงจันทร์ที่สาดลอดหน้า-

ต่างเข้ามา...**นั่นมันเป็นคืนสุดท้ายแล้ว คืนซึ่งเมื่อผ่านพ้นไปแล้ว ก็ไม่คิดฝันว่าจะต้องพลัดพรากจากกัน...อาจชั่วนิรันดร์**

ดาริน วราฤทธิ์ จูบที่หมอนใบนั้น แล้วกอดไว้แน่น พยายามจะจ้องมองมัน เพ่งให้เกิดเป็นภาพของเขาขึ้น หล่อนหลบเข้ามานอนซมอยู่ในห้องของรพินทร์ตั้งแต่หัวค่ำแล้ว ภายหลังอาหารค่ำ ปล่อยให้เชษฐา อนุชา ไชยยันต์และนายอำพล นั่งปรึกษาหารือตลอดจนตระเตรียมข้าวของสำหรับการเดินทางอย่างเร่งด่วนอยู่ที่โต๊ะอาหาร และชานบ้าน ซึ่งมีลูกบ้านหนองน้ำแห้งชั้นอาวุโสอีกสองสามคนมาร่วมให้รายละเอียด ตลอดจนการกำหนดวางตัวลูกหาบ

หล่อนอ้างว่าไม่สบาย และความจริงก็ไม่สบาย เพราะป่วยทางใจอย่างหนัก พี่ชาย เพื่อน และทุกคนไม่มีใครขัด เมื่อหล่อนขอปลีกตัวตามลำพัง เข้าห้องส่วนตัวของรพินทร์ไป

“คุณจะอยู่กับใคร ที่ไหน ในสภาพเลวร้ายเช่นไรก็ตามก็ขอฝากด้วย...ขอให้เธอผู้นั้น จงมีความรัก เมตตาต่อคุณเหมือนที่ฉันมี...”

ดารินกระซิบแผ่วเบาที่สุด ปนสะอื้น

“ฝากเขาไว้ด้วยนะ คริสติน่า!...ไม่มีผู้ชายคนไหน จะน่าสงสารเท่ากับคนคนนี้อีกแล้ว...ปรานีเขา เมตตาเขา และรักเขาเถิดถ้าจะรักเขาได้ ดูแลเขาแทนตัวฉันด้วย ฉันรู้ว่าเขากำลังบอบช้ำ เจ็บมาก! ฉันอาจไม่ได้พบเห็นเขาอีกแล้ว แต่ก็จะขอตามไปจนกว่าจะถึงหลุมฝังศพของเขา”

หล่อนไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน **เหตุใดจึงภาวนาขอฝากไว้แก่ผู้หญิงอเมริกันผมทองที่ชื่อ ‘คริสติน่า’ ในเมื่อ**

ก็ยังมีอีกคนหนึ่งที่ร่วมทางไปด้วย ซ้ำยังเป็นแพทย์ ที่ชื่อ 'อิสซาเบล'

เบื้องนอกพรรคพวกจะปรึกษาหารือกันเช่นไร หล่อนไม่สนใจ ได้ยินแต่เสียงพูดคุยกันงึมงำฟังไม่ได้ศัพท์ สัมภาระข้าวของใด ๆ หล่อนไม่มีส่วนร่วมในการจัดเตรียมทั้งสิ้น ปล่อยภาระทั้งหมดไว้ให้แก่เชษฐา อนุชา พี่ชายทั้งสองคน และไชยยันต์กับนายอำพล

หล่อนมาอย่างคนไม่มีหัวใจ จำได้แต่เพียงว่า ออกจากกรุงเทพฯเมื่อสายจัดแล้ว พี่ชายทั้งสองและเพื่อนตระเตรียมของกันอย่างฉุกเฉินรีบด่วน ถึงสถานีกักสัตว์ของนายอำพลประมาณเกือบบ่ายสี่โมงเย็น มีการตระเตรียมอะไรกันที่นี่อีกชั่วโมงเศษ ตัวหล่อนเอง นั่งซึมอยู่ตลอดเวลา อยากจะไปกราบเยี่ยมเยียนคุณแม่ของรพินทร์ใจจะขาด แต่เมื่อรู้จากนายอำพลล่วงหน้าแล้วว่าการจากไปของรพินทร์ครั้งนี้ มารดาผู้ชราของเขาหาได้ระแคะระคายเลยไม่ ว่าลูกชายคนเดียวมุ่งหน้าไปไหน หล่อนก็ไม่กล้าที่จะไปเยี่ยมสุภาพสตรีสูงอายุผู้นั้นได้ เกรงจะหักห้ามใจไว้ไม่ได้ แล้วก็จะส่อพิรุธของลางร้ายให้สตรีชราผู้น่าสงสารเกิดสงสัยขึ้น ซึ่งเท่ากับเป็นการบอกข่าวร้าย ฆ่ามารดาของรพินทร์โดยตรงนั่นเอง

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ใจร้อนไม่น้อยไปกว่าหล่อนเช่นกัน ไม่ฟังคำทัดทานจากนายอำพล ที่จะให้พักอยู่ที่สถานีกักสัตว์ในเขตตำบลสักคืนหนึ่งก่อน แต่ให้มุ่งหน้ามานอนพักยังบ้านหนองน้ำแห้งของรพินทร์เลยทีเดียว บุกบั่นตะลุยกันมาถึงจนเกือบจะสิ้นแสงตะวันแล้ว ทุกอย่างเร่งด่วนแข่งกับเวลาทั้งสิ้น

ไพฑบอกให้มาตระเตรียมทุกอย่างให้พร้อมอีกครั้ง ที่หนองน้ำ-แห้ง

และถ้าทุกอย่างจัดหาได้พร้อม
พรุ่งนี้ คือกำหนดเดินทางแน่นอน!

นายอำพลจะอยู่อย่างไรติด ก็ต้องเผ่นติดตามคณะมาด้วยและคืนนี้ก็อยู่ที่นี่ด้วย เพื่อเป็นเจ้าภาพอำนวยความสะดวกต่าง ๆจนกว่าคณะติดตามจะเริ่มออกเดินทางจากไป ซึ่งหน้าที่ของเขามีอยู่เพียงแค่นั้น ภายหลังจากมติในที่ประชุมไม่อนุญาตให้เขาต้องไปเสี่ยงชีวิตด้วยอย่างไร้ประโยชน์และพลอยเป็นภาระให้แก่คนอื่น ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เคยผ่านผจญภัยกลางป่ามหากาฬมาแล้วทั้งสิ้น

ทุกคนที่ยังหารือกันเคร่งเครียดอยู่เบื้องนอก คงนึกว่าน้องสาวคนสุดท้องของคณะหลับไปแล้ว แต่เปล่า หล่อนจะหลับอย่างไรได้ลง ยิ่งเห็นห้องที่เปรียบเสมือนเรือนหอกลางไพรก็ยิ่งปวดร้าวระบมใจหนัก ร้องไห้เสียจนแทบไม่มีน้ำตาจะหลั่งอีกแล้ว ทุกอย่างในห้องนอนของรพินทร์ไม่มีอะไรเคลื่อนที่ผิดแผกไปจากคืนที่หล่อนมานอนพักอยู่ในคืนนั้นเลย เหมือนจะทิ้งไว้ให้ดูเป็นอนุสรณ์ต่างหน้า ประหนึ่งว่า เจ้าของ...จะไม่หวนกลับคืนมาอีกแล้ว

ระยะเวลาที่นอนเศร้าซมอยู่คนเดียวนี้ หล่อนหวนคิดไปถึงความเก่า ๆ...ซึ่งไม่มีตอนใดเลยที่จะลืมเลือน คิดไปถึงภาพตอนไหนเหตุการณ์นั้นก็ปรากฏชัดในมโนภาพ **ชายร่างสันทัด**

ในชุดเสื้อกางเกงสีกากี หรือน้ำตาลมอซอเก่า ๆ...หมวกปีกใหญ่แบบเสือพราน คาดหนังเสือ มือคอนไรเฟิล ท่าทางเคร่งขรึม สุภาพ แต่ไม่อ่อนน้อม ตรงข้าม เต็มไปด้วยความทระนงไว้ตัว เห็นครั้งแรกเกลียดจับใจ พอร่วมทุกข์กันไปก็แสนจะรักจับจิต...สีหน้าแข็ง กระด้าง ยิ้มยาก... ลักษณะภายนอกโง่งั่งสิ้นดี แต่แฝงเอาความฉลาดคมกริบไว้ลึกซึ้งภายใน กล้าหาญ เสียสละ ซื่อตรงและธำรงไว้ซึ่งสัจจะ หาที่ไหนได้อีกแล้ว สำหรับสุภาพบุรุษไพรเยี่ยงนี้

เคยพูดสั่งความไว้เล่น ๆ เมื่อก่อนจะจากกันในครั้งนั้นว่า

“ปืนกระบอกอื่นจะละเลยเสียก็ไม่ว่าอะไร แต่ .300 เวฯ แม็กฯ กระบอกนี้ อย่าให้เป็นสนิมเลยนะ ถ้าหวนกลับมาตรวจดู พบว่ามันเป็นสนิมเมื่อไหร่ มันจะเป็นลางร้ายแห่งความรักที่ฉันมีต่อนายพรานของฉัน”

คิดถึงตอนนี้ ดารินผุดลุกขึ้นนั่งทันที มองไปยังตู้เสื้อผ้าของเขาที่ใช้เก็บปืนเมื่อตอนมานอนพักอยู่กับเขาไม่นานมานี้นักหล่อนยังหยิบไรเฟิลของหล่อนกระบอกนั้นขึ้นมาตรวจดูต่อหน้าเขา ก็ปรากฏว่ามันถูกเช็ดน้ำมันสะอาดเป็นเงางาม ไม่มีรอยสนิมเลยแม้แต่นิดเดียว

ก็แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ มันเกิดสนิมขึ้นหรือเปล่า?

ม.ร.ว. สาวพนมมือขึ้นเสี่ยงสัตย์อธิษฐาน

“รพินทร์! ถ้าคุณยังรัก ยังคิดถึงฉัน เหมือนเช่นที่ฉันก็ยังรักคุณอยู่ในขณะนี้ก็ขออย่าให้ปืนกระบอกนั้นของฉันเกิดสนิมขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว!”

ภาวนาสิ้นกระแสความ หล่อนเดินไปเปิดประตูตู้กว้าง ถอกด้วยมืออันสั่นเทา และมองระไปตามลำดับของรางปืนที่เคยเห็นตั้งปืนไว้

ดับเบิ้ลไรเฟิล .600 ไนโตรฯ ของไชยยันต์ยังอยู่...

ถัดมา .460 เวฯ แม็กฯ ของ ดร.ฮอฟมัน อดีตสามีของมาเรียซึ่งเชษฐาใช้ประจำมือ ภายหลังจนกระทั่งการเดินทางสำเร็จผลก็ยังอยู่

ซีแซด.375 แม็กฯ ของมาเรีย หายไป...นั่นแสดงว่า เขาน่าจะเอาติดตัวไปในการเดินทางครั้งนี้ด้วย พร้อมกับ.458วินฯ แม็กฯ

แล้วหล่อนก็มองเห็น .300 เวฯ แม็กฯ ของหล่อนเป็นกระบอกขวามือสุด ค่อย ๆคว้าปืนมาถือกระชับไว้ในมือ เดินมาไขไส้ตะเกียงเจ้าพายุให้สว่างขึ้น และตรวจดูทันที

ไม่มีร่องรอยของสนิมขึ้นจับส่วนใดแม้แต่นิดเดียว ทั้งกระบอกมันปลาบเขียวราวกับปีกแมลงทับ แม้ว่ากระโจมมือและพานท้ายไม้จะมีรอยบุบถลอกไปบ้างเพราะการที่หล่อนใช้บุกป่าฝ่าอันตรายโชกโชนในยุคนั้น

ใบหน้าอันเศร้าซึมของดาริน ปรากฏรอยยิ้มออกมาได้ กอดปืนไว้แนบอก สดลมหายใจลึก นี่ดเหมือนจะเป็นรอยยิ้มอย่างเป็นสุขครั้งแรกสำหรับวันนี้

“รพินทร์ คุณยังรักและซื่อตรงต่อฉันอยู่ ถึงอยู่ก็รัก ถึงตายไปแล้วก็รัก ฉันเชื่อคุณแล้ว เชื่ออย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีก และไม่เสียดายชีวิตในการไปตามครั้งนี้เลย ต่อให้ตามไปเอากระดูกคุณกลับคืนมาก็เถอะ”

เปิดลูกเลื่อน บริหารกลไก มันคล่องตัวพร้อมที่จะปฏิบัติ-งานได้เหมือนเดิม ก็ไอ้กระบอกนี้แหละ ที่หล่อนช่วยตัวเองและใครต่อใครในคณะมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ตูมขึ้นเมื่อไหร่ ไม่เคยปรากฏว่าพลาดเป้าหมาย ฉมังที่สุด

“คุณคงคิดใช่ไหม”

ราชสกุลสาวพูดคนเดียวต่อไปถือปืนเดินมานั่งที่เตียงตามเดิม

“ว่าอย่างเก่ง ฉันก็คงจะตามมาดูอนุสรณ์แค่บ้านพักของคุณที่หนองน้ำแห้งนี่เท่านั้น คงไม่คิดว่าจะบ้าเสี่ยงตามหรอก และคงไม่คิดด้วยว่า บุคคลที่เคยเป็นหนี้ชีวิตของคุณทุกคน ไม่ว่าจะเป็นพี่ใหญ่ พี่กลาง หรือไชยยันต์จะตามมาด้วย...”

“คุณห้ามฉัน ด้วยข้อความในจดหมายลา ห้ามไม่ให้ฉันติดตามคุณ! คุณห้ามฉันได้หรือ รพินทร์? แม้จะมองเห็นชัดๆ อยู่แล้วว่า ความตายขวางอยู่เบื้องหน้า ฉันอยู่โดยปราศจากคุณไม่ได้ จำไว้! กรรมอะไรหนอ มาบังฉันไว้ ที่ปล่อยปละคุณไว้ที่นี่นาน จนมีอะไรมาพรากไปเสีย ถ้าคนเราสามารถมองเห็นอนาคตข้างหน้า ฉันจะไม่ผละทิ้งคุณไปเลย เป็นความผิดของฉันเอง ที่ปล่อยคุณไว้ที่นี่ตามลำพัง เพราะชะล่าใจว่าคุณคงจะไม่จากไปไหนอีกแล้ว นับตั้งแต่เรารอดตายกลับมาจากเทือกพระศิวะด้วยกัน...”

หล่อนเพ้อพูดอยู่คนเดียว หัวเราะทั้งน้ำตา แล้วเอามือทั้งสองปิดหน้า ซบลงกับที่นอน

“พระคุณเจ้า โกฑัญญะมุนี ช่วยลูกด้วย ช่วยให้ลูกตามพบเขา แม้จะพบกระดูกก็ยังดี ลูกเปรียบเสมือนภรรยาของเขา

แล้ว แม้จะไม่ใช่ทางพฤตินัย หรือนิตินัย ก็โดยทางจิตสำนึก ซึ่งมันลึกซึ้งยิ่งกว่าพฤตินัยหรือนิตินัยหลายร้อยเท่านัก ชายคนนั้นแม้จะไร้ความหมายสำหรับใครทั้งโลก แต่ก็เป็นชีวิตจิตใจของลูก”

‘ถ้าเช่นนั้น ก็จงตามเขาเถิด พ่อจะช่วย!’

แว่วเสียงลึกลับ ผ่านเข้ามาทางโสตหรือทางกระแสจิตไม่ทราบได้ แต่ชัดเจนที่สุด ดารินเงยหน้าขึ้นทันที หล่อนมองไม่เห็นอะไรภายในห้องนั้น ขนของหล่อนลุกชันขึ้นด้วยความปลาบปลื้มปีติ พนมมือขึ้นจรดอก หลับตาลง

สวดมนต์ ส่งพรวอนฟ้า
ขอนิทรา แนบเธอนิรันดร์
ถอดหัวใจ ถ่ายสัมพันธ์ ฝากกัน
สั่นฤทัย หวั่นใจคะนึง
ติดตรึงมั่นในหัวใจคร่ำครวญ
เธออยู่ไหน?
เธออยู่แห่งใด?
ถึงไม่คืนมา?...

ลำนำเพลงตอนหนึ่ง ที่เคยแว่วเข้าส่ดวงจิตเมื่อคืนนี้ แว่วมาอีก จากเสียงที่แทรกมากับสายลม

ลืมตาสว่างโพลงขึ้น ปรากฏว่าแสงตะเกียงเจ้าพายุที่เปิดไว้ดับมืดลงเสียแล้ว มีแต่แสงจันทร์รำไพ ส่องลอดหน้าต่างเข้ามา และเงาอะไรของอะไรสักอย่างหนึ่ง นั่งพิงอยู่ที่หน้าต่างประสาทหลอน ตาฝาดไปแน่ๆ เพราะภาพนั้นเป็นภาพของ...

แงซาย!! ยิ้มกับหล่อน
พอขยี้ตา เพ่งอีกครั้ง ภาพก็เลือนหายไป...

ขณะนั้นเอง หล่อนก็ตื่นจากภวังค์ เมื่อได้ยินเสียงกู่ โหวกเหวก เสียงพูดจาฟังไม่ได้ศัพท์ ดังมาจากบริเวณลานดิน เบื้องล่าง ส่วนบนเรือนก็มีการไหวตัวกันพึ่บพั่บ จากพรรคพวกที่นั่งคุยกันอยู่ ต่อมาก็ดูเหมือนจะเป็นเสียงนายอำพลตะโกนร้องถามพูดจาอะไรกับพวกข้างล่าง

ดารินฉงน เงี่ยหู นอกจากเสียงของนายอำพล ที่ตะโกนพูดกับพวกหนองน้ำแห้งแล้ว ก็ได้ยินเสียงไชยยันต์ เชษฐาและอนุชาแซ่ไปหมดจับกระแสศัพท์ไม่ได้ เป็นเสียงแสดงความประหลาดใจระคนตื่นเต้นกันอย่างโกลาหล

"สวรรค์ทรงโปรดเป็นไปได้หรือนั่น! หนานอินมา! หนานอินที่เราพูดถึงแกอยู่เมื่อบ่ายนี้เอง!"

คราวนี้ เป็นเสียงตะโกนดังลั่นอย่างดีใจสุดขีดของนายอำพล

"ฮ้า! จริงหรือ คุณอำพล?"

นั่นเป็นเสียงพี่ชายกลางของหล่อน หรือม.ร.ว. อนชา วราฤทธิ์ เรือนชานด้านนอกห้องหล่อนสะเทือนด้วยฝีเท้าที่พวกนั้นวิ่งกัน แล้วประตูห้องของหล่อนก็ถูกเคาะโดยแรง พร้อมกับเสียงละล่ำละลักของไชยยันต์

"น้อย! น้อย! ตื่นเถอะ หนานอินมาแล้ว! ไม่รู้ไปยังไงมายังไง?"

หล่อนได้สติ โผล่พรวดไปที่หน้าต่างก่อน เห็นไฟฉายกวาดสว่างวูบวาบพร้อมกับคนหมู่ใหญ่ประมาณ 7-8 คน เดินตรงกันมาที่ลานดินหน้าบันไดทางขึ้น ก็คือพวกลูกบ้านหนอง-น้ำแห้งนั่นเอง แวดล้อมนำใครคนหนึ่งยังมองไม่เห็นถนัด เดินตรงเข้ามายังเรือนยกพื้นสูง

ดารินถลันไปเปิดประตูห้องทันที โผล่ออกไปทั้งชุดนอน มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่ร่างของชายมีอายุ ในชุดชาวป่าคนหนึ่งเต้นไต่บันไดเชือกขึ้นมาปรากฏกายอยู่บนชานบ้านพร้อมกับพวกลูกบ้านที่พากันเดินขึ้นมาส่ง พูดกันจ้อกแจ้กฟังไม่ได้ศัพท์

หล่อนจ้องตะลึง ในขณะที่พี่ชายทั้งสอง ไชยยันต์และนายอำพล พรูออกไปรุมทักทายขรมกันไปหมด

"หนานอิน!"

ใช่แล้วไม่ผิดไปหรอก ในชุดกางเกงสามส่วนครึ่งแข้งสีดำ เสื้อกุยเฮงสีน้ำเงิน ผ้าขาวม้าผืนหนึ่งเคียนเอว อีกผืนหนึ่งโพกหัว ไหล่ซ้ายสะพายย่าม มือขวาถือไรเฟิลขนาด .375 ที่นายอำพลมอบไว้ให้เป็นปืนคู่มือก่อนจากกันครั้งสุดท้าย ภายหลังจากกลับมาจากเทือกศิวะแล้ว **บุรุษสูงอายุ ร่างเล็กผู้นั้น จะเป็นใครไม่ได้เป็นอันขาดนอกจาก หนานอิน พรานเผ่าลาวโซ่ง อดีตเพื่อนตายของนายชด ประชากร หรือคุณชายอนุชา วราฤทธิ์ ผู้เกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งไว้ยังมรกตนครด้วยกันในครั้งนั้นนั่นเอง** (ถ้าหาก รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่นำคณะติดตามไปเอาตัวกลับคืนมาได้สำเร็จ)

ลักษณะของพรานผู้ยิ่งยง อันเป็นพรานพื้นเมือง ซึ่งทั้งคณะพร่ำเรียกหาแกมาตลอด โดยไม่รู้จะติดตามตัวได้ที่ไหน

ยามเมื่อตัดสินใจที่จะออกเดินทางติดตามรพินทร์ จนกระทั่งคุณหมดหวังแล้ว บัดนี้ แกปรากฏตัวขึ้นราวกับปาฏิหาริย์ ไม่ทราบว่ามาจากไหนเมื่อไหร่

เมื่อขึ้นมาถึงลานนอกชานบนบ้าน พรานชั้นครูก็ทรุดตัวลงนั่งกับพื้น ท่ามกลางการรุมล้อมถามทักกันแซดของทุกคน ปลดย่ามวางไรเฟิลลง แล้วยกมือไหว้ทุกคน คนสุดท้ายที่แกหันมาเห็น แล้วยกมือไหว้ก็คือดาริน วราฤทธิ์ ที่วิ่งมาหยุดยืนเบิกตาโพลงอยู่กลางนอกชาน แกเคยเป็นอย่างไรเมื่อเห็นกันครั้งสุดท้ายก่อนจากก็คงเป็นอย่างนั้น ไม่แก่ลง หรือหนุ่มขึ้น

"จำเริญ ๆเจ้านายทุกคน หนานอินมาแล้ว"

แกเอ่ยขึ้นราบเรียบ ออกเสียงเหน่อ ๆ ตามปกติวิสัย

"ไปยังไงมายังไงกันนี่ ลุง! พวกเรากำลังต้องการตัวลุงอย่างที่สุด แต่ไม่รู้จะไปตามหาที่ไหน?"

ชด ประชากร ผู้สนิทสนมกับแกที่สุดโดดลงขัดสมาธิตรงหน้า ร้องเอ็ดขึ้น ขณะที่เอื้อมมือทั้งสองไปเขย่าไหล่แกด้วยความรู้สึกดีใจจนบอกไม่ถูก หนานอินเคี้ยวหมากยับ ๆ อยู่ในปาก บอกด้วยเสียงอันดังอย่างไม่มีพิธีรีตองว่า

"ตามแรดสองนออยู่แถบตะนินตายีโพ้นโน่น 7-8 วันมาแล้ว อีคืนหนึ่ง ฝันเห็นไอ้แงซายชัดเจนเลย มันบอกให้รีบเดินทางมาที่นี่ให้เร็วที่สุด พวกเจ้านาย โดยเฉพาะนายชดมีเรื่องที่จะใช้หนานอิน หะแรก ก็นึกว่าฝันส่งเดชไปเอง เอ๊ะ! พอคืนที่สอง มันมาบอกให้เห็นอีก กำลังจัดห้างนอนอยู่ มาบอก

ความเหมือนเดิม เห็นท่ามันพิกล ก็เลยต้องวกกลับมาที่หนอง-น้ำแห้งนี่ ตั้งใจจะมาพบนายรพินทร์ ไม่นึกว่าพวกเจ้านายทั้งหลายจะมาอยู่กันที่นี่...จะไปไหนกันนี่ อยู่กันพร้อมหน้าเลย แล้วนี่นายรพินทร์ไปไหน?"

ว่าแล้ว แกก็มองไปยังทุกคนอย่างไม่รู้เรื่องอะไรนัก

ก่อนที่คนใดจะเอ่ยอะไรออกมานั้น ดารินก็ถลันลงไปนั่งทุกเข่าอยู่ตรงหน้าของพรานอาวุโสเคียงข้างพี่ชายกลางร้องออกมาว่า

"ลุงอิน...พูดให้ชัด ๆหน่อยซิ ที่ลุงบุกบั่นมาถึงที่นี่ในเวลาเกือบจะดึกดื่นแล้วนี่นะ ใครไปตาม หรือไปบอกลุง!"

ด้วยสีหน้าตายด้าน แต่แววตาส่อประกายยินดี ที่ได้พบเห็นคณะเจ้านายเก่าอยู่กันเกือบพร้อมหน้า หนานอินพูดว่า

"มันสา ๆ พิกลน่ะ นายหญิง สาว่าจะเกิดอะไรขึ้นสักอย่าง ฝันเห็นแงซายบอกให้มาที่นี่สองคืนติดกันเลย ทนอยู่ไม่ไหว ก็เลยต้องรีบดั้นด้นมา วันนี้ไม่ได้หยุดพักเลยเดินทั้งวัน มาพลบค่ำเอาที่เชิงเขาตะโกงโน่นเห็นว่าใกล้เต็มทีแล้วเลยไม่อยากพักนอน บุกเดินรวดเดียวถึง ใจมันร้อน"

"เดี๋ยว ๆ ๆ แงซายนะหรือ มาบอกลุง แงซายหรือจักราชกันแน่?"

ดารินชักเร็วปรี๋อ ท่ามกลางทุกคนที่รุมล้อมรอบกายหนานอินอยู่ ทั้งหมดล้วนมีคำถามที่จะกลุ้มรุมมายังพรานไพรอาวุโสผู้เพิ่งจะโผล่มาถึงทั้งสิ้น แต่อันเนื่องจากดารินยังกระชั้น

กระชิดติดพันในการยิงคำถามถี่ยิบอยู่ ต่างจึงได้แต่จ้องและรอฟังอยู่ก่อน

พรานเฒ่าเอามือเกาต้นคอกรากๆ อีกมือเช็ดริมฝีปากที่ทำขยุบขยิบอยู่ นายอำพลรู้เชิง รีบบอกให้พวกลูกบ้านหนองน้ำแห้งรินเหล้าลูกป่ามาให้จอกหนึ่งโดยเร็ว หนานอินคายชานหมาก ยกจอกเหล้าขึ้นจิบ แล้วเทเอื๊อกเดียวหมด ทำเสียงขากอยู่ในลำคอตามนิสัยเคยชิน แล้วจึงว่า

“รูปร่างของมันที่มาให้หนานอินเห็นเป็นแงซายนะ นายหญิง ไม่ใช่พระเจ้าแผ่นดินมรกตนคร ที่ชื่อจักราชหรอก เพราะมันแต่งชุดกะเหรี่ยง สะพายปืนอย่างที่เคยเห็น จะว่าฝันก็ไม่เชิง มันหลับๆตื่นๆ กลางดึก เห็นมันโผล่ออกมาจากซุ้มไม้ แล้วก็บอกความสั้นๆ ว่าให้มาที่หนองน้ำแห้งโดยเร็วเถิด ที่นี่มีเรื่องหนานอินก็ไม่ได้ถามมันว่าเรื่องอะไร เพราะตอนนั้นรู้สึกเหมือนถูกผีอำ พอมันบอกแล้ว มันก็เดินหายไป มารู้ตัวอีกที ก็สว่างแล้ว ทีแรกคิดว่า คิดไปเอง พอตกคืนสอง มันก็โผล่ออกมาให้เห็นเหมือนเดิม พูดอย่างเดิมอีก หนานอินอยู่ไม่ไหวแล้ว มันสังหรณ์ไปหมด ร้อนรุ่มกลุ้มใจเป็นกำลัง ก็เลยบ่ายหน้ามาที่นี่เลย เดินตัดป่าตัดเขามาเจ็ดวันแล้ว ไม่ได้แวะที่ไหน จะหยุดพักก็แค่นอนเท่านั้น”

ทุกคนเงียบกริบไปชั่วขณะ มองตากันเองอยู่ไปมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก ดารินเม้มริมฝีปากแน่น จ้องหน้าพี่ชายทั้งสองและไชยยันต์นิ่ง ใบหน้าอันเชียวชีดของหล่อน บัดนี้ เป็นริ้วไปด้วยสายเลือดแห่งความตื่นเต้นปีติเหลือที่จะกล่าว

ในขณะเดียวกัน ขนก็ลุกเกรียว หลุดปากออกมาด้วยเสียงคล้ายกระซิบ

"แงซาย! ใช่แล้ว แน่นอนที่สุด...เขาจะต้องไปบอกข่าวร้ายนี้ให้แก่หนานอินเหมือนๆ กับที่ไปบอกฉันนั่นแหละ ถึงได้ทำให้หนานอินตรงแน่วมาที่นี่ราวกับนัดกับเราไว้ทั้งๆที่เราหมดหวังแล้ว ไม่รู้จะไปตามตัวแกได้ที่ไหน หนานอินมาได้ทันเวลาพอดีโดยเราไม่คาดฝัน ราวกับปาฏิหาริย์และมันก็เป็นปาฏิหาริย์จริงๆ"

ไชยยันต์เอามือลูบแขน แล้วหันไปทางเชษฐา

"ขนลุกเลย เชษฐา มันเป็นสิ่งที่อัศจรรย์มาก หรือยังไงกลาง?"

อนุชาเองก็นั่งกะพริบเปลือกตาถี่ๆ งงงันไปหมด

"เอ...พิลึกแฮะ น้อยพร่ำพูดถึงแงซายมาตั้งแต่คืนวานนี้แล้ว ว่ามาบอกข่าวอะไร ซึ่งเราก็เห็นเป็นเรื่องเหลวไหล แต่แล้วก็ปรากฏว่าเหตุการณ์มันเป็นจริงอย่างที่น้อยบอกทุกอย่าง นี่หนานอินมาบอกเราอีกคนหนึ่งแล้วว่า ที่แกตรงมาที่นี่ก็เพราะแงซายเข้าฝันบอก อะไรก็ช่างเถอะ...ตอนนี้แงซายหรือจักราชเป็นอะไรไปแล้วหรือเปล่า เขากลายเป็นดวงวิญญาณไปแล้วกระมัง ถึงได้ไปเข้าฝันบอกความได้อย่างแม่นยำ และตรงกับความจริงได้ถึงเพียงนี้ จะว่าเรื่องบังเอิญก็เห็นชัดๆ ว่าสองรายซ้อนเลย"

อดีตนักเดินดงหัวเห็ดครางออกมา

"และเมื่อกี้นี้เอง หยกๆ ก่อนที่หนานอินจะมาถึงไฟเจ้าพายุในห้องนั้นดับ"

ดารินพูดเสียงเครือสั่น ชี้มือไปที่ห้อง

“ฉันสาบานว่าฉันเห็นแงซายมานั่งอยู่ที่ขอบหน้าต่างห้อง ร้องเพลงอะไรชนิดหนึ่ง แว่วมากระทบโสตประสาทฉันถนัดถนี่ที่สุดชนิดจำถ้อยคำได้ทีเดียว แต่พอฉันจ้อง และจะเดินเข้าไปหา เขาก็หายวับไปกับตา!”

“ชักวุ่นวายกันไปใหญ่แล้ว”

เชษฐา วราฤทธิ์ พี่ใหญ่ของทุกคนพูดขึ้นด้วยเสียงต่ำๆ

“สงบสติอารมณ์เสียบ้างเถอะ ไม่ว่าจะน้อย กลาง หรือไชยยันต์ ฉันดูว่าความรู้สึกของทุกคนในขณะนี้จะสับสนไปหมดนะ ไหนจะห่วงรพินทร์ ว่าจะเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน และไหนจะเกิดคลางแคลงใจว่าได้เกิดอะไรขึ้นกับแงซายหรือจักราชแห่งมรกตนครโน่น ฉันเชื่อแน่ว่า เขาทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ด้วยกันทั้งคู่นั่นแหละ รพินทร์กำลังนำคณะของอเมริกันชุดนั้นเดินป่า อาจกำลังยากแค้นกันดารและทุกข์ยากแสนสาหัส แต่คนคนนั้นตายยาก! ส่วนแงซาย ก็คงเป็นสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชอยู่ยังมรกตนครนั่นแหละ แต่ที่น้อยฝันเห็นก็ดี หรือหนานอินฝันเห็นก็ดี มันเป็นซิกเซ้นส์ หรือประสาทรับรู้ส่วนที่ 6 ของทั้งน้อย และหนานอินเอง ซึ่งบังเอิญมาตรงกันเข้า อย่าไปคิดในด้านอัปมงคลว่า รพินทร์ แงซาย คนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคนได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว”

กล่าวจบ เชษฐาก็เดินเข้ามา โอบไหล่บ่าวคู่ชีวิตของน้องชายไว้กระชับแน่น พร้อมกับยิ้มให้

“ลุงอิน!...พวกเราทุกคนดีใจเหลือเกินที่เห็นลุงโผล่มาในคืนนี้ เรากำลังต้องการตัวลุงอยู่ทีเดียว แต่ไม่รู้จะไปตามได้ที่

ไหน และไม่คาดฝันว่าจู่ๆ ลุงจะโผล่มาในยามที่เราต้องการตัวอย่างที่สุดเช่นในขณะนี้...อย่าเพิ่งพูดอะไรก่อนเลย เดินทางบุกบั่นมาไกล คงหิวมากกินข้าวปลาอาหารเสียก่อนเถอะ ประเดี๋ยวเรามีเรื่องที่จะต้องคุยกันมากทีเดียว พวกเราเห็นหน้าลุงโผล่มา ก็ปลื้มใจ ดีใจจนบอกไม่ถูกแล้ว”

หนานอินยกมือขึ้นโบก สีหน้าของแกมีแววกังขาอยู่เช่นเดิม

“นายใหญ่ และทุกคนไม่ต้องห่วง หนานอินกินอาหารมาแล้วเมื่อใกล้ค่ำ พอกินเสร็จ ก็ออกเดินต่อมาจนถึงนี่แหละ พบเจ้านายทุกคนก็ดีใจอย่างบอกไม่ถูกเหมือนกัน เพราะไม่คิดว่าจะได้พบกันอีกแล้ว...”

แล้วแกก็มองผ่านใบหน้าของแต่ละคนที่แวดล้อมอยู่ถามข่าวๆ ต่อมาว่า

“นี่พวกเจ้านายอยู่กันเกือบจะครบหน้าทีเดียว ขาดไปสองคนเท่านั้น คือนายแหม่มมาเรีย แล้วก็พรานใหญ่รพินทร์... ไม่มีใครบอกหนานอินเลยหรือว่า พรานใหญ่ไปอยู่เสียที่ไหน หนานอินอุตส่าห์บุกมาไกลแสนไกล”

ทั้งหมดอึ้ง มองตากันเองอีกครั้ง อนชา ผัสนิทใกล้ชิดกับหนานอินมากที่สุดทำมือเป็นสัญญาณยังไม่ให้ใครพูดอะไรขึ้นก่อนทั้งสิ้น โดยขอให้ปล่อยเป็นหน้าที่ของเขาที่จะเจรจากับข่าวร่วมตายในอดีตก่อน และโดยยังไม่พูดคำใด อดีตนายชดประชากร ตบไหล่ของพรานไพรอาวุโสคู่ชีพเก่าแก่ของเขาโดยแรง พร้อมกับยิ้มพราย กางแขนทั้งสองกว้างออก

หนานอินยิ้มร่า อ้าแขนกว้างออกเช่นกัน แล้วทั้งสองก็กอดกันอย่างสนิทแน่นที่สุด

“นายชด!...”

เสียงแกอุทานดังขึ้นพร้อมกับหัวร่อร่า

“ไม่มีอะไรที่จะมาทำให้หนานอินมีความสุขเหมือนได้พบเห็นและกอดนายไว้อย่างนี้อีก รอดตายมาได้ด้วยกันครั้งนั้น พอจากกันครั้งสุดท้าย ก็ไม่คิดจะได้เห็นอีกแล้ว เป็นบุญจริงๆ หนานอินภาวนาต่อเจ้าป่าเจ้าเขาอยู่ทุกวันว่าชาตินี้ก่อนตาย ก็ขอให้ได้พบนายอีกสักครั้งเหอะ ก็ได้พบจริงๆ”

“ฉันไม่เคยลืมลุง และเหตุการณ์ที่เราร่วมเป็นร่วมตายกันมาตลอดทั้งชีวิตนี้ เราเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ยากกันมานานแสนนาน ไม่ว่าจะแยกจากกันไปสารทิศไหน ฉันก็ยังคิดถึงลุงเสมอ และเมื่อฉันคิดถึงลุง ลุงก็มาแล้ว จะโดยอะไรดลใจก็ตามทีเถอะ แต่ฉันแน่ใจว่า มันเกิดขึ้นจากดวงจิตของเราทั้งสองที่ส่งถึงกันได้...ลุงถามแหม่มมาเรีย เมียของนายทหารไชยยันต์เพิ่งคลอดลูกเมื่อคืนวานนี้เอง เป็นลูกผู้ชาย ตอนนี้ยังต้องนอนอยู่บนเตียง ถ้าไม่ติดเรื่องลูกอ่อนเพิ่งคลอด ลุงก็จะได้เห็นแหม่มอยู่ในหมู่ของพวกเรานี่ด้วย”

“อ้อ! ได้ลูกชาย!...”

แกครางออกมา มองไปทางไชยยันต์อย่างยินดีด้วย

“ดีจริง นายทหาร หนานอินดีใจด้วย”

“ส่วนนายรพินทร์ ฉันจะบอกกับลุงยังไงดีล่ะ..”

อนุชา วราฤทธิ์ กล่าวต่อไปยังหัวเราะให้เป็นเรื่องสนุก-สนานขบขันอยู่เช่นนั้น

“ตอนที่ลุงมาถึงหนองน้ำแห้งเมื่อตะกี้ พวกลูกบ้านไปรับกันเกรียวกราว พวกนั้นไม่ได้บอกอะไรกะลุงมั่งหรอกเหรอ?”

หนานอินสั่นหัว

“ไม่เห็นมันบอกอะไรเกี่ยวกับนายรพินทร์บอกแต่ว่าตอนนี้พวกเจ้านายมาอยู่กันที่นี่เต็มไปหมด ถามหาไอ้คำ ไอ้จัน ไอ้เกิด หรือไอ้เส่ย ก็ไม่มีใครบอก เห็นอ้ำๆ อึ้งๆ กันอยู่ ยังกะมีสากยัดปากไว้ ช่วยกันลากกันจูงหนานอินให้มาที่นี่โดยเร็ว พอโผล่ขึ้นมาก็พบพวกเจ้านายนี่แหละ”

“ไหนลุงว่า ที่ลุงตัดป่าเขามาตั้งเจ็ดแปดวันนี่น่ะ ก็ตั้งใจมาหานายรพินทร์ใช่ไหม?”

ชด ประชากร ในอดีต เริ่มตะล่อมเข้าหาจุด ทุกคนเงียบปล่อยให้เป็นหน้าที่ของค่บ่าวนายร่วมตายในกาลก่อนที่จะเจรจากันเองก่อน

“ก็อยากจะมาเยี่ยมนายรพินทร์ ถามทุกข์สุข แล้วพรุ่งนี้ก็จะชวนนายรพินทร์ไปเยี่ยมนายห้างอำพล”

แกบุ้ยปากไปยังผู้อำนวยการบริษัทส่งสัตว์ออกนอกประเทศ ที่เคยมีความผูกพันกันมานาน

“เอาละ ก่อนที่ฉันจะบอกอะไรเกี่ยวกับนายรพินทร์ ขอให้ฉันถามอะไรลงก่อนดีกว่า ลงบอกว่า ลงล่องมาจากตะนินตะยี ฝั่งพม่าโน่นใช่ไหม?”

“ใช่แล้ว นาย”

“พบพวกชาวป่า พวกไหนเผ่าไหน และได้ข่าวอะไรบ้างไหม?”

“ข่าวอะไร?”

แกถามหน้าตื่นอย่างไม่รู้เรื่อง แล้วต่อไปว่า

“ไม่พบพวกไหนเลย นอกจากพวกมะราบรีผีตองเหลืองหมู่หนึ่ง สัก 7-8 คนเห็นจะได้ นังคนนึงกำลังจะออกลูก เจ็บท้องอยู่ หนานอินช่วยทำคลอดให้ ลูกมันตาย แต่แม่รอด แล้วก็ไม่พบพวกไหนอีกเลย”

อนุชาจับแขนแกไว้แน่น สีหน้ายังยิ้มอย่างปลอดโปร่งใจอยู่เช่นนั้น นับตั้งแต่หน้าหนานอินโผล่ขึ้นเรือนมา

“สมมุตินะ ลุง...สมมุติว่า พวกเราจะออกบุกป่าฝ่าดงกันอีกไปอย่างสุดหล้าฟ้าเขียวเลย แบบเดียวกับบุกเทือกเขาพระ-ศิวะในครั้งนั้น ลุงจะไปกับพวกเราอีกไหม?”

หนานอินหัวร่อเอิ๊ก

“นายอย่าพูดเล่น พวกนายจะออกป่าอีกทำไม จะไปค้นหาขุมเพชรพระอุมาอีกเรอะ?”

“ไม่ได้พูดเล่น พูดจริง!”

อดีตนักเดินป่าผจญภัยตัวฉกาจ ผู้เคยมีฉายาปลอมว่านายชด พูดเน้นช้าชัดเจน

“ฮะ! ถ้าจริงละก็ จะมาถามหนานอินทำไม เราไปติดคกเมืองมรกตนครกันอีกสักครั้งก็ยังไหว ถ้าหากไอ้แงซายที่กลายเป็นจักราชแล้ว จะกลายเป็นกษัตริย์ขี้โกงเหมือนสิงหราไป หนานอินอุ้มมันมากับมือ เมื่อตอนมันยังเล็กๆ เป็นคนขุดหลุมฝังศพแม่ของมัน เอามันไปฝากกับพระธุดงค์ไว้ หนอยแนะมารู้เอา 20 กว่าปีให้หลังว่า ไอ้เด็กที่เคยอุ้มบ้างจูงบ้าง ที่แท้ก็เจ้าชายแห่งมรกตนคร แม่พาหนีพวกขบถซมซานออกจากเมือง

พอกลับไปเป็นใหญ่เป็นโต มันจะเนรคุณหนานอิน เพราะล่วงแดนมันอีก ก็ให้มันรู้ไป”

ประโยคหลังๆ แกพูดท้าวความในอดีต ที่ยังจำได้อย่างแม่นยำ พร้อมทั้งหัวเราะอย่างมีความสุขไปพลาง ปราศจากความหมายจริงจังอะไรนัก

“ดีแล้ว ถ้างั้น พรุ่งนี้ เราจะออกเดินทางไปด้วยกัน”

อนุชาตบลงไปบนไหล่ของหนานอินโดยแรง

“ไปไหนละ นายชด เทือกพระศิวะ มรกตนครนะรึ?”

“อาจจะต้องไปจนถึงที่นั่น ถ้ารพินทร์ ไพรวัลย์ไปที่นั่น!!”

คำพูดชนิดนั้นของอนุชา วราฤทธิ์ ทำเอาพรานใหญ่พื้นเมืองผู้อายุอยู่ในวัยชราแล้ว แต่ยังแกร่งไปทั้งตัว อ้าปากค้างตะลึงพรึงเพริด เอานิ้วแคะหัวเอง เหมือนจะไม่เชื่อหูที่ได้ยิน

“เดี๋ยวๆๆๆๆ นาย...”

แกร้อง ส่งจอกเหล้าไปขอเพิ่มเติมอีก ซัดเสียอีกหลายอึก

“พูดให้หนานอินฟังชัดๆ หน่อยซิ นายหรือพวกของนายทั้งหมดกำลังจะเตรียมไปไหนกันนี่?”

“หนานอิน ฟังให้ดีนะ ครั้งหนึ่ง เราสองคน คือ ฉันกับลุงสูญหายไปในป่า พรานที่ชื่อรพินทร์ออกตามเรา จนกระทั่งเอาเรากลับคืนรอดชีวิตมาได้ แต่เดี๋ยวนี้ เขา รพินทร์ ไพรวัลย์คนนั้น สูญหายไปในป่าเหมือนเราในครั้งนั้นเหมือนกัน และเรากำลังจะออกติดตามเขา เหมือนเช่นที่เขาเคยตามเราในครั้งนั้น ...ลุงพร้อมไหม ที่จะไปกับพวกฉันด้วย?”

จอกเหล้า ที่ถืออยู่ในมือของหนานอิน พลัดหลุดจากมือตกเปรื่องลงกับพื้นนอกชานที่นั่งอยู่ แกไม่ได้ตกใจเรื่องที่จะต้องออกติดตามเช่นที่อดีตนายชดพูด แต่ตกใจที่อยู่ไม่อยู่ก็มาเผชิญหน้ากับสิ่งอันคาดฝันไม่ถึงมาก่อน

"นายรพินทร์ สูญหายไปในป่า..."

แกพึมพำทวนคำตะกุกตะกัก

"ฮะ! ไปยังไงมายังไงกัน นาย? มีหรือที่พรานรพินทร์จะหายไปในป่า แล้วมันเรื่องอะไรที่แกจะต้องออกป่าจนถึงกับพวกนายต้องออกตามด้วย หนานอินฟังไม่รู้เรื่องเลย นี่นายรพินทร์ไม่ได้อยู่ที่หนองน้ำแห้งนี่หรอกรึ?"

อนุชา วราฤทธิ์ หันมาพยักหน้ากับทุกคน บอกว่า

"เอาละ คราวนี้ก็ถึงเวลาที่พวกเราทกคน จะต้องอธิบายทำความเข้าใจกับหนานอินแล้วว่าอะไรมันเป็นอะไร"

เชษฐาพยักหน้าให้นายอำพล ไชยยันต์ และดาริน เข้ามานั่งประชุมกันอยู่ตรงหน้าพรานใหญ่เผ่าลาวโซ่ง ซึ่งแกเบิกตาเป๋ง คอยเงี่ยหูฟังอยู่อย่างกระหายที่จะรู้เรื่องความเป็นไป

"หนานอิน..."

ผู้พูดด้วยเสียงเครียดขรึมจริงจังเป็นคนแรก ก็คือ นายอำพล

"ขณะนี้ พรานรพินทร์ไม่ได้อยู่ที่หนองน้ำแห้งนี่หรอก หนานอินมาสายไปสำหรับเขาประมาณ 8 วัน แต่ก็มาทันของคณะของเจ้านาย ที่กำลังต้องการตัวหนานอินพอดี พรานใหญ่พร้อมกับคนของเขา 4 คน คือ บุญคำ จัน เกิด และเส่ย กับลูกหาบอีก 10 คน เดินทางเข้าป่าไปก่อนแล้ว ไปอย่างเดาสุ่ม

ไม่มีจุดหมายปลายทางที่แน่นอน และจำเป็นที่จะต้องไปอย่างเลี่ยงไม่ได้ เราไม่มีโอกาสจะรู้เลยว่า เขาจะได้กลับคืนมาอีกเมื่อใด หรือไม่..."

ไม่เกินครึ่งชั่วโมง ที่ทุกคนช่วยกันบอกเล่าความจริง เฉลับกับการซักไซ้อย่างสงสัยของหนานอินผู้เจนไพรมาตลอดชีวิต ก็เข้าใจได้โดยตลอด คราวนี้แกไม่หัวร่อเอิ๊กอ้ากอีกแล้ว แต่ขมวดคิ้ว เคร่งขรึม มองหน้าแต่ละคนที่แวดล้อมอยู่อย่างพินิจ

"มิน่าเล่า ไอ้แงซายถึงได้มาเข้าฝันบอกเป็นนัยๆ ให้ตรงมาที่นี่"

ทสุด แกกพมพาออกมา

"ครั้งแรก เมื่อเราไม่มีหวังที่จะได้พบลุง ฉันตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ที่จะเป็นคนนำแกะรอยพวกนั้นไปเอง"

อนุชา วราฤทธิ์บอกแผ่วเบา

"แต่เมื่อมาพบลุงแล้วเช่นนี้ ก็อยากจะขอถามความสมัครใจอีกครั้งว่า ลุงจะไปกับพวกเราด้วยไหม บอกล่วงหน้าก่อนเลยว่า เป็นตายเท่ากัน ในการเดินทางติดตามพวกนั้นในครั้งนี้"

"ความจริง นายชดเอง ก็มีความชำนาญในการเดินป่าและแกะรอยอยู่แล้ว เหมือนพรานใหญ่คนหนึ่ง แต่หนานอินก็ดีใจที่หนานอินมาทันเวลาพอดี"

แกพูดเนิบช้า

"แปลว่าลุงไม่ขัดข้องที่จะไปกับพวกเราด้วย?"

เชษฐากับไชยยันต์ถามขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

"ฆ่าหนานอินเสียก่อน ถ้าจะไม่ยอมให้หนานอินไปด้วยในครั้งนี้ หนานอินตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว ที่รีบเดินทางมาที่นี่"

"ถ้าเช่นนั้น ทุกคนโปรดฟัง!..."

อนุชาลุกขึ้นยืน สูดลมหายใจลึกเต็มปอด

"ถ้าหากนายชด ประชากร คู่กับหนานอิน เมื่อไหร่ละก็ต่อให้หิมพานต์บรรพต หรือพระสุเมรุไกรลาศ ก็บุกถึง ขอให้ทุกคนสบายใจได้"

ทุกคนถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก สำหรับดารินวราฤทธิ์นั้น **หล่อนดีใจจนน้ำตาไหลเป็นทาง...หล่อนไม่สิ้นหวังแล้ว...**

บนเรือนของรพินทร์ในคืนนั้นไม่มีคณะคนใดง่วงหรือคิดที่จะหลับนอนเลย เดิมทีก็ตระเตรียมข้าวของกันชุลมุนสำหรับการเดินทางพรุ่งนี้เช้าอยู่แล้ว จู่ๆ หนานอินผู้ที่ทุกคนกำลังต้องการตัวที่สุดก็โผล่มาสมทบอย่างไม่มีเค้าเงื่อนให้รู้ล่วงหน้า ทั้งหมดจึงมีความรู้สึกตื่นเต้นดีใจ ยากที่จะกล่าวถูก ต่างก็ให้การต้อนรับพรานไพรผู้เฒ่ากันอย่างเต็มที่

ณ กลางนอกชานบ้าน ของเรือนที่แฝดเข้าหากัน บัดนี้จึงเป็นที่ซึ่งทุกคนอันจะร่วมอยู่ในกรณี ใช้เป็นที่ประชุมหารือวางแผนและสนทนากัน โดยมีนายอำพล ซึ่งเป็นฝ่ายประสานงาน และนายช่วงชายสูงอายุลูกบ้านหนองน้ำแห้ง ซึ่งรพินทร์มอบหมายไว้ให้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านคอยดูแลพวกลูกบ้านในระหว่างที่เขาไม่อยู่ร่วมวงอยู่ด้วย

ถูกอย่างที่คุณชายอนุชา วราฤทธิ์ ประกาศก้องขึ้นเมื่อเข้าครู่นี้แล้ว ถ้าหากคนที่ชื่อ นายชด ประชากร จับคู่กับชื่อ หนานอินเมื่อใด ทุกโขดหินเขาลำเนาไพร ทุกหนทุกแห่งในคาณาจักรป่าดง ก็ย่อมจะปรุโปร่งหมดสิ้น เปรียบไม่ผิดอะไรกับรพินทร์ ไพรวัลย์ จับคู่กับแงซาย ฉะนั้น! ไม่มีอะไรจะต้องพรั่นพรึงกังวลอีกแล้ว

อนึ่ง บุคคลอื่นๆ ที่จะร่วมคณะไปในครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นคุณชายเชษฐาก็ดี ไชยยันต์ก็ดี หรือแม้แต่ดารินก็ดี ทุกคนไม่ใช่ 'มือใหม่' เลย สำหรับการผจญภัยในป่าสูงดงดิบ การบุกบั่นผ่านเทือกพระศิวะและมีชีวิตรอดกลับมาได้ ย่อมเป็นวุฒิที่เหนือประกาศนียบัตรแห่งการเดินป่าทั้งหลาย ไม่ว่าจะออกให้โดยสถาบันใดทั้งสิ้น ถ้าจะเปรียบเทียบ ทุกคนในคณะนี้ ก็ล้วน 'ตุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์' ในวิชาพราน และการเดินดงกันแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่าการแกะรอย...การไต่เขาลงห้วย การสังเกตทิศทางในป่า...ไหวพริบเล่ห์เหลี่ยมในการเอาตัวรอดจากภัยธรรมชาติภัยจากมนต์มืดอาถรรพณ์ หรือสัตว์ป่าดุร้ายนานาชนิด...ตลอดจนฝีมือในการใช้อาวุธเพื่อการล่าหรือป้องกันตัว และความทรหดอดทน ความรู้ ความสามารถ ที่ทุกคนได้รับและศึกษาร่ำเรียนมา โดยประสบการณ์ของจริงก็มาจากรพินทร์ ไพรวัลย์และแงซาย ผู้ประสิทธิ์ประศาสน์ให้นั่นเอง

ทั้งหมด ล้วนแล้วแต่มีความสามารถในการผจญภัยชีวิตกลางดงดิบทุกสภาพเหนือกว่าพวกพรานอาชีพส่วนมากทั่วไปเสียอีก

ยิ่งลงได้หนานอิน ผู้เปรียบเสมือน 'ครูพราน' ชั่ำชอง

ชำนาญในเรื่องไสยเวทอาคมมาร่วมเป็นพี่เลี้ยงไปด้วยเช่นนี้ ก็เว
เสี่ยงของการเดินทางก็มีเปอร์เซ็นต์ลดน้อยลงทันที และเป็นที่
เชื่อได้ของนายอำพลว่า **คนชุดนี้จะต้องแกะรอยติดตามเอา
รพินทร์ ไพรวัลย์ กลับมาได้อย่างแน่นอน แม้ว่าจะเป็น
การนำกลับมาเฉพาะกระดูกก็ตามที!!**

นายอำพลคิดเช่นนั้น แต่ไม่กล้าพูด เขาเองก็ประสงค์จะ
ร่วมทางไปด้วยโดยไม่มีการเสแสร้ง แต่ก็จนปัญญา เพราะที่
ประชุมไม่อนุมัติ และเจียมสังขารตนเองดีว่า ถ้าตนไปด้วยก็
เท่ากับเป็นภาระให้คนเหล่านี้เสียเปล่า ๆ เพราะไม่เคยกับการ
เหนื่อยยากลำเค็ญในป่ามาก่อน ซ้ำความรู้ในด้านการเดินป่าก็
เรียกว่าไม่มีเลย จึงทำหน้าที่ดีที่สุดได้เพียงแค่ผู้แนะนำให้ความ
เห็นและประสานงานให้ความสะดวกเท่านั้น และเขาก็จัดทำให้
แล้วอย่างเต็มความสามารถ เพราะคณะของคุณชายเชษฐามา
จากกรุงเทพฯกันอย่างรีบด่วนแข่งเวลาเหลือเกิน อุปกรณ์หลาย
สิ่งหลายอย่างขาด จึงเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องจัดหาให้

ระหว่างที่คนอื่น ๆ กำลังรุมล้อมสนทนาหารืออยู่กับ
หนานอิน ดารินถอยออกไปนั่งบนกระสอบข้าวสาร เอามือเท้า
คางฟังอยู่เงียบ ๆ ตาของหล่อนมองจับอยู่ที่พรานเฒ่า ซึ่งนั่งขัด
สมาธิอยู่กลางวงล้อม เห็นหน้าหนานอินแล้วก็ยิ่งทำให้หล่อน
หวนย้อนระลึกไปถึงคณะร่วมตายชุดเก่าทุกคน ไม่ว่าจะเป็น
บุญคำ เกิด จัน เส่ย และเจ้าหย่องกรอด พรานต่องสู่คู่ชีพของ
มาเรีย ส่างปาคนนั้น ส่วนอีกคนหนึ่ง ก็คือคะหยิ่นแห่งหล่มช้าง

เหตุการณ์ทุกระยะ ทุกตอน ผุดขึ้นในความทรงจำเหมือนฉายภาพยนตร์ ไม่ว่าจะนึกย้อนไปถึงใคร คนไหน ในเหตุการณ์ใด... น้ำตาก็พาลไหลออกมาอีก ความสัมพันธ์ของบุคคลในชุดผ่านเทือกพระศิวะมาด้วยกันชุดนี้ มีต่อกันอย่างเหนียวแน่นลึกซึ้งที่สุด

เหตุการณ์ที่ผจญร่วมกันมา ชนิดตายหลายครั้ง เกิดใหม่หลายครั้ง แบ่งน้ำกันดื่มแจกจ่ายกันแค่คนละอึก เพื่อประทังชีวิตความรักความสามัคคี เสียสละให้แก่กัน...สภาพเช่นนั้น ไม่มีคำว่าบ่าวหรือนาย นอกจากความเป็นเพื่อนตายที่จะหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว และตลอดทั้งชีวิตนี้ จะไม่มีคนหนึ่งคนใดลืมมันเสียได้ เป็นความรักอันบริสุทธิ์ใจ ที่ทั้งคณะมีต่อกันอย่างไม่มีคะไรเคลือบแฝง และยากที่จะหาได้ในสังคมของมนษยชาติยคปัจจุบันนี้ **ยิ่งกว่าญาติสนิท ยิ่งกว่าพี่น้องคลานตามกันออกมา โดยไม่จำเป็นที่จะต้องเอ่ยอ้าง หรือกรีดเลือดสาบานร่วมกันเลย ต่างฝ่ายต่างได้ศึกษาเรียนรู้ และหยั่งซึ้งในธาตุแท้น้ำใจของกันและกันในครั้งนั้นทะลุปรุโปร่งหมด**

รักแท้ ระหว่างหญิงสูงศักดิ์ และพรานป่า ไปเกิดขึ้นที่นั่น!...

มิตรแท้ ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ก็ไปเกิดขึ้นที่นั่นเหมือนกัน กลางดงกันดาร!...

และความจริงใจ ระหว่างบ่าวกับนาย ก็ได้พิสูจน์ตัวของมันเองเด่นชัดว่า แม้จะเป็นนาย ก็อาจสละชีวิตให้แก่บ่าวได้ในเหตุผลอันสมควร ส่วนบ่าวก็จะตายแทนให้แก่นายได้ทันทีถ้าเป็นโอกาสของเขา

สิ่งเหล่านี้ป่าดงพงไพร ซึ่งได้บุกกันไปอย่างไม่รู้อนาคต เท่านั้น ที่จะกลั่นกรองน้ำใจของแต่ละคนออกมาได้ ทำให้เกิดความหยั่งซึ้งผูกพันกันเป็นสายโซ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ นั้น เว้นเสีย ไม่ต้องเอ่ยสำหรับหล่อนในขณะนี้ ดารินคิดถึงแงซาย... คิดถึง บุญคำ จัน เกิด เสย ส่างปา คะหยิ่น จนบอกไม่ถูก ขณะเดียวกัน หล่อนก็นับถือเคารพน้ำใจของพี่ชายทั้งสองคน รวมทั้งไชยยันต์ และมาเรีย ที่ได้ตัดสินใจออกติดตามรพินทร์ในครั้งนี้ (ถึงมาเรียจะมาด้วยไม่ได้ ก็เป็นผู้ผลักดันไชยยันต์ผู้สามีซึ่งสมัครใจอยู่แล้วอย่างเต็มที่) อย่างไม่มีการลังเลเลย เมื่อรู้ความจริงแน่นอนจากนายอำพล ถ้าเชษฐา อนุชา ไชยยันต์ไม่ตกลงหรือมีความเห็นแตกแยกเสียอย่างเดียวเท่านั้น ลำพังหล่อนผู้หญิงเพียงคนเดียวต่อให้มานะพยายามสักแค่ไหน หล่อนจะมีปัญญาตามรพินทร์ได้อย่างไร

คิดแล้ว บนความว้าเหว่หวั่นวิตก หม่อมราชวงศ์หญิงคนสวยก็บังเกิดความอบอุ่นใจขึ้นทันที

"หนานอิน การไปตามรพินทร์ในครั้งนี้ของเรา ก็เหมือนๆ กับครั้งที่เราไปตามนายชดกับหนานอิน ในครั้งนั้นแหละ..."

ตอนหนึ่ง หล่อนได้ยินเสียงพี่ชายใหญ่ เอ่ยขึ้นแช่มช้าแต่หนักแน่นมั่นคงในน้ำเสียงอันเป็นบุคลิกประจำตัวของเขา

"เราไม่ได้ตั้งความหวังไว้มากมายจนถึงกับว่า เราจะต้องได้ตัวเขากลับคืนมาในสภาพที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะเขาไปอย่างไม่

มีอนาคต และไม่มีจุดหมายที่แน่นอน แต่เราจะตามไปจนถึงที่สุด ชนิดถึงไหนถึงกัน เพื่อว่า อย่างน้อยก็ต้องรู้ให้ได้ว่า เขาไปเสียชีวิตที่ไหน อย่างไร และเอากระดูกเขากลับคืนมา!”

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ ได้ยินแต่เสียงลมดึกพัดกิ่งไม้ไหวซู่อยู่เหนือหลังคาบ้าน และมีเสียงบ่างร้องแหลมยาวแว่วตามลงมาจากชายดงไกล

“คนอย่างนายรพินทร์ ถ้าจะตาย ก็เพราะโรคเก่าประจำตัว ไม่ใช่ตายเพราะภัยจากมนุษย์ สัตว์ หรือความอาถรรพณ์ของป่าหรอก”

หนานอินเปรยขึ้นอย่างใช้ความคิด

“แปดวันที่นายรพินทร์ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ไม่นานเกินไปนัก หนานอินเชื่อว่า จะแกะรอยก้าวสกัดได้ทัน และต้องตามพบที่ใดที่หนึ่งแน่นอน เพราะนายรพินทร์นำทางพวกนั้นไปเป็นขบวน ไม่ได้เดินตามลำพังคนเดียว คงไม่ไปได้เร็วนัก...”

แล้วพรานใหญ่ผู้เฒ่า ก็หันไปทางนายอำพล

“ไหนนายห้างบอกว่า คณะนายรพินทร์จะมุ่งเข้าหาห้วยเสือร้องก่อนรึ?”

“ใช่ ฉันหลอกถามเขาว่าจะไปทางไหน เขาก็บอกว่าจะบ่ายหน้าไปทางห้วยเสือร้องก่อน”

ผู้อำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์พยักหน้าพร้อมกับตอบมา หนานอินเอามือลูบคาง

“ถ้ามุ่งห้วยเสือร้อง ก็จะต้องผ่านเข้า ‘ดงดำ’ ในอันต่อไป แต่เป็นคนละด้านกับหล่มช้าง มีข้าวของสัมภาระไปด้วยแยะไหมนายห้าง?”

แกเริ่มสอบถามทันที

“ก็ไม่แยะนักหรอก ของจำเป็นทั้งนั้น ใช้ลูกหาบ 10 คน นายรพินทร์ กับคนของเขาอีก 4 รวมเป็นห้า ฝรั่งสี่คน 2 คู่ และมีนายทหารไทยอีก 1 คน รวมทั้งหมด 20 คนพอดี”

“คน 20 คน มีของแบกหามไปด้วย ไปได้ไม่เร็วนัก หนานอินอยากรู้ว่าฝารั้งสี่คน ที่เป็นพูชายสอง พูหญิงสอง กับนายทหารไทยอีกคนหนึ่ง เคยเป็นคนเดินป่ามาก่อนหรือเปล่า”

หนานอินรอบคอบไม่ใช่น้อยทีเดียว ที่ซักถามนายอำพลเช่นนี้

“ฉันก็ไม่รู้แน่เหมือนกัน หนานอิน เพราะไม่เคยรู้จักคนเหล่านั้นมาก่อน แต่เท่าที่เห็นกิริยาท่าทาง และการจัดเตรียมข้าวของก็รู้สึกว่า นายจ้างทั้ง 5 คนของคุณรพินทร์น่าจะเข้าใจในเรื่องเดินป่าเป็นอย่างดีมาแล้ว นายทหารไทยคนนั้น เป็นฝ่ายเดียวกับคุณรพินทร์แน่ เพราะเลือดไทยด้วยกัน แต่ฝรั่งสี่คนนั่นเป็นพวก...เอ...ฉันจะบอกกับหนานอินยังไงถึงจะเข้าใจได้ดี เอาเป็นว่าพวกทหารต่างชาติ ที่อาจไม่จริงใจต่อฝ่ายเรานักก็ได้ และเป็นกลุ่มบุคคลที่ถ้าคุณรพินทร์ไม่ประมาท ก็ควรจะต้องระวังตัวเต็มที่ พวกนั้นอาจหักหลังเมื่อไหร่ก็ได้”

นายอำพลก็บอกอย่างตรงไปตรงมาดีเหมือนกัน เพราะในภาวะเช่นนี้ ไม่มีอะไรที่จะต้องปกปิดกันอีกแล้ว แกพยักหน้าเนิบ ๆอย่างเข้าใจ ไชยยันต์ก็เสริมมาว่า

“ตามปกติแล้ว การเดินทางเข้าป่าของรพินทร์ ไม่ใช่สิ่งแปลกประหลาดอะไรของพวกเราเลย ลุงอิน เขาเข้าไปได้ เขาก็ออกมาเองได้ ช้าหรือเร็วเท่านั้น สุดแต่ธุระของเขาอันเป็น

ปกติวิสัยเท่าที่เราเคยรู้ แต่การไปของเขาคราวนี้ มีสิ่งที่ไม่น่าไว้วางใจเป็นอย่างมาก เพราะเกี่ยวกับนายจ้างต่างชาติ และงานสำคัญที่เขารับทำให้นั่นแหละ เราเป็นห่วงเขาในเรื่องนี้ จึงจำเป็นจะต้องตัดสินใจตาม”

พรานเฒ่าเจนไพรหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ มวนบุหรี่ใบตองแห้งช้า ๆ ในมือ

“ในป่า ใครจะมามีเล่ห์กลอะไรกับนายรพินทร์ได้ มีแต่ว่านายรพินทร์จะหลอกเอาพวกนั้นไปตายเสียละมากกว่า ใครก็ตามต่อให้มันเก่งมาจากไหน เดินป่ากับนายรพินทร์ ก็เหมือนลูกไก่อยู่ในกำมือ แล้วนายรพินทร์คนเดียวเมื่อไหร่ ยังไอ้คำ ไอ้จัน ไอ้เกิด กะไอ้เส่ย ตะหานเอกสี่ตัวของนายรพินทร์นั่น แต่ละตัวยังกะผีไพรทั้งนั้น เรื่องนี้หนานอินไม่ค่อยห่วงนัก ห่วงแต่ว่า นายรพินทร์เป็นคนซื่อสัตย์และทำงานจริง ไม่เคยทรยศต่อใครเลย ทีนี้ไอ้เรือบินลำนั้นมันไปตกอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ หน้าที่ของแกก็คือจะต้องพาไปค้นให้พบเรือบินตก อาจต้องเดินงมหากันตลอดชาติก็ได้ หนานอินเห็นด้วยที่ว่าจะต้องออกตาม เพราะคนอย่างนายรพินทร์ ถ้างานที่แกรับจ้างไม่เสร็จสิ้นเรียบร้อยแกก็ไม่ยอมกลับเหมือนกัน...ว่าแต่ทางเจ้านายเถอะ...”

ประโยคหลัง แกกวาดตาไปยังกองสัมภาระ ที่ยังเกะกะเกลื่อนอยู่

“เตรียมตัวกันพร้อมแล้วหรือ และจะไปกันสักกี่คน?”

“เรากำลังเตรียมของยุ่งกันอยู่นี่”

อนุชาเป็นคนบอก ชี้มือกราดไปยังถุงทะเลกองสัมภาระที่ยังจัดไม่ได้ที่

“ก็พอดีลุงอินโผล่มาพอดี พวกฉันทีแรกก็จะไปกันสี่คน นี่แหละ คือนายใหญ่ ตัวฉัน นายทหารไชยยันต์ และนายหมอดาริน ได้ลุงอินมาสมทบเป็นพรานนำทางอีกคนหนึ่ง ก็รวมเป็น 5 คน ส่วนพวกลูกหาบ เราก็จะเอาไป 10 คน เท่าลูกหาบของคณะรพินทร์เขาเหมือนกัน โดยให้คุณอำพลกับนายช่วง ที่อยู่นี่จัดหาให้จากคนในหนองน้ำแห้ง เลือกเอาพวกที่เคยชำนาญในการแบกหามเดินป่า โดยเฉพาะข้าวของฝ่ายเรา ก็จะไม่เอาไปมากนักหรอก เฉพาะที่จำเป็นจริงๆ เท่านั้น อาจมีน้ำหนักน้อยกว่าฝรั่งพวกนี้เสียอีก เพราะเราไม่ต้องมีเครื่องมือเครื่องใช้อะไรเกี่ยวกับการกู้ระเบิด อาหารกระป๋องเราก็มีไปไม่มาก ฝากท้องไว้กับป่าข้างหน้า ลุงจะมีอะไรแนะนำเราบ้างอีกไหม?”

“ของเอาไปน้อยๆ แหละดี ไม่ต้องแบกน้ำหนักมาก ทำให้เดินเร็วขึ้น เข้าป่ากับหนานอินเรื่องอาหารไม่ต้องห่วง จำเป็นเข้าจริงๆ หัวเผือกหัวกลอยก็ประทังชีวิตได้ นายชดเองก็ย่อมรู้อยู่แล้ว เพราะคราวนั้น เรากินข้าวลิงหลายมื้อติดต่อกัน เราก็ยังไม่ตาย...”

แล้วแกก็หัวเราะ ถอดผ้าขาวม้าที่โพกศีรษะออกมาเห็นเส้นผมขาวมากกว่าดำแล้วสะบัดพืบพับไล่แมลงข้างตัว

“คนที่จะเอาไปด้วย 10 คน พวกเจ้านายแน่ใจหรือว่ามันจะยอมไปกับเราตลอด เพราะเดินทางคราวนี้ มันเสี่ยงมาก อาจไม่ได้กลับมาอีกแล้ว”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอก”

นายอำพลเป็นคนตอบ

“ทุกคน ล้วนรักนับถือรพินทร์ และเป็นเครือญาติกับ

พรานแต่ละคนนั่นทั้งนั้น ทุกคนมีความห่วงรพินทร์ไม่น้อยไปกว่าเรา และการที่จะไปด้วยทั้งนั้น จนต้องคัดออกเลือกเอาที่แข็งแรง และฝีมือนาญป่าจริง ๆเท่านั้น ค่าจ้างเขาก็ไม่ต้องการรับ ขอเพียงให้ได้ไปตามเจ้านายของเขาเท่านั้น”

“ถ้างั้นก็ดี”

พรานเฒ่าว่า แล้วมองไปยังฝ่ายเจ้านายทีละคนอย่างเคารพชื่นชม

“หนานอินบูชาน้ำใจของเจ้านายทั้งหมด ที่คิดจะไปตามแก้แค้นรพินทร์ครั้งนี้ แปลว่าพวกเจ้านายทุกคนเป็นคนจริง รู้จักค่าของคนที่เคยรับใช้เจ้านายมาแล้วด้วยชีวิต และเป็นเพื่อนแท้ไม่ทอดทิ้งกัน สำหรับหนานอินนั้น ถ้ามารู้ข่าวนี้เสียก่อนหนานอินก็คงออกติดรอยนายรพินทร์ไปก่อนแล้ว ทิ้งแกไม่ได้เหมือนกัน มัวแต่ร่อนเร่พเนจรอยู่ในราวไพร ไม่ได้ผ่านมาทางนี้เสียนาน ก็เลยไม่รู้เรื่องกัน คนอย่างนายรพินทร์เป็นคนหาคนได้ยาก น้ำใจของแกประเสริฐสุด หนานอินเองก็รอดตายเพราะแกหลายครั้ง ก่อนที่จะออกเดินทางไปกับนายชดครั้งนั้น มารู้ข่าวเอาเดี๋ยวนี้ก็ออกใจหาย”

เชษฐายิ้มขรึม ๆ จุดซิการ์

“พวกเราก็เชื่อเหมือนกัน ว่าถ้าหนานอินรู้ข่าว ก็คงออกตามไปแล้ว ว่าแต่ลุงเถอะ เห็นพวกเราที่เตรียมตัวเดินทางในครั้งนี้แล้ว มีอะไรที่น่าหนักใจบ้างไหม”

พรานอาวุโสชั้นครู ระบือชื่อไปทั่วทั้งฝั่งพม่าและฝั่งไทยเงียบเหัว

“ไม่มีอะไรที่หนานอินจะต้องหนักใจ หรือเป็นห่วงนักเจ้านายทั้งสี่คน...”

แกชี้เรียงตัวไปตามลำดับ และคนสุดท้าย คือดาริน

“รวมทั้งนายหญิงนั่น ล้วนแล้วแต่เคยเดินป่าหนักที่สุดมาแล้วทั้งนั้น รู้และชำนาญดีอยู่แล้วว่า ‘ป่า’ คืออะไร ไม่ใช่มือหัดใหม่ ถึงแม้จะทิ้งไปนาน วันสองวันแรกอาจไม่คล่องนัก แต่พอให้เส้นสายยืด กำลังอยู่ตัวเสียหน่อยเท่านั้น ทุกคนก็เหมือนพรานอาชีพ แทบจะปล่อยเดี่ยวได้ทุกคน เสียดายอยู่ตรงที่นายแหม่มมาเรียไม่ได้มาด้วยเพราะออกลูก นายทหารไชยยันต์นั่นก็ใจเด็ดแท้ เมียเพิ่งออกลูกหยก ๆ ก็บุกมาตามเพื่อนเลย”

“เมียกะลูกเขาสุขสบายดีแล้ว แต่เพื่อนกำลังตกทุกข์ได้ยาก เราก็ต้องห่วงเพื่อนมากกว่า”

ไชยยันต์ตอบโพล่งออกมา

“คนเรา เพื่อนแท้แค่ไหน มันจะรู้กันก็ตอนที่เพื่อนกำลังทุกข์ยากนี่แหละ” หนานอินพูดทื่อ ๆ ด้วยภาษาง่าย ๆ ของแก แต่มันเป็นปรัชญาน่าคิดและกินใจลึกในความรู้สึกของทุกคนที่ได้ยิน

“พรุ่งนี้เราจะเริ่มต้นกันยังไงหารือกันเสียเดี๋ยวนี้เลย ลุง ฉันมอบหน้าที่ในการนำทางให้กับลุงแล้ว”

อดีตชด ประชากรถามขึ้น

“คนตั้ง 20 คน ไปกันเป็นขบวนใหญ่ ตามรอยไม่ยากหรอกนายชด...”

แกเรียกนามเดิมที่คุ้นปากของ ม.ร.ว. อนุชา วราฤทธิ์

"เชื่อว่าร่องรอยจะต้องทิ้งให้เราคลำได้เป็นระยะไปทีเดียว ถึงอย่างหนึ่ง ก็เพิ่งล่วงหน้าไปแค่ 7-8 วันเท่านั้น ยังไม่นานนัก หนานอินตั้งใจว่า จะมุ่งเข้าหาหมู่บ้านกะเหรี่ยงซับบอนก่อน คิดว่าคณะของนายรพินทร์คงจะไปพักแรมอยู่ที่นั่นเป็นคืนแรก สอบถามเอาความให้แน่ชัดจากชาวบ้านพวกนั้น พอรู้แน่อย่างไรแล้ว เราก็จะใช้วิธีก้าวสกัด ตัดทางไปยังห้วยเสือร้อง ไม่ต้องตามรอยไล่หลังเขาไปทุกระยะให้เสียเวลา ใช้วิธีเก็งเป้าหมายแล้วดักเป็นจุด ๆ ไป สิ่งที่เจ้านายทุกคนจะต้องรู้ก็คือ เราจะต้องทำเวลาเดินให้เร็วที่สุด ชักช้าเสียเวลาไม่ได้เลย"

เชษฐาดีดนิ้วอย่างพอใจ

"นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด และฉันก็คิดอย่างนั้นก่อนแล้ว เพียงแต่ว่ายังไม่แน่ใจว่าเราจะสกัดกั้นเส้นทางเขาได้ถูกหรือไม่เท่านั้น แต่เมื่อมีหนานอินมาร่วมแล้วเช่นนี้ก็เบาใจไปแยะทีเดียว เพราะในเรื่องเดินป่าแล้ว นอกจากแงซาย ก็คงมีหนานอินอยู่อีกคนเดียวเท่านั้น ที่จะอ่านรหัสอ่านใจรพินทร์ได้ถูก ว่าเขาควรจะบ่ายหน้าไปทางไหน"

หนานอินหัวเราะแหะ ๆ อุบอิบว่า

"ก็ยังไม่แน่เหมือนกัน นายใหญ่ เราเสี่ยงกันดเท่านั้น เล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับนายรพินทร์ในป่า ไม่ใช่ของง่ายนัก ครั้งหนึ่งหนานอินเคยสะกดตามหลังแก เว้นระยะห่างกันแค่วันเดียวเท่านั้น ยังตามไม่ทัน ดันดั้นสืบหาไปทุกถ้ำทุกเขาร่วมครึ่งเดือนจนหมดหวังแล้ว ดันผ่ากลับมาพบแกที่หนองน้ำแห้งนี่เอง แกกลับมาถึงก่อนหน้าหนานอินตั้ง 3-4 วัน แต่ตอนนั้นแกตามช้างร้าย

ของแกอยู่คนเดียว ไม่ได้ออกเดินทางเป็นขบวนใหญ่แบบนี้ นายรพินทร์ เดินป่าเหมือนพรานคนอื่นๆ ที่ไหน ตัดเขาได้เมื่อไหร่ แกตัด มุดถ้ำได้ตรงไหนแกมุด เรียกว่าไม่มีทิศทางเดินให้เสียได้เลย จนกระทั่งบางทีหนานอินยังคิดว่าแกใช้วิชาตัวเบา หรือนั่งเทียนเบิกภูเขาไปงั้นแหละ อยู่ในป่า นายรพินทร์คนธรรมดาเสียเมื่อไหร่ ผีป่าแท้ๆ ต่อให้แงซายก็เถอะ ถ้าจะให้ตามกันเดี่ยวๆ จริงๆ แล้ว จ้างก็ตามนายรพินทร์ไม่ทันหรอก ไอ้พวกฟารั้งมันฉลาดที่สุด ถึงมาคว้าเอาตัวแกไปคราวนี้ ฉลาดเท่าๆ กับพวกเจ้านาย ที่มาจ้างแกไปตามตัวหนานอินกะนายชดทีเดียวแหละ”

ทุกคนเพิ่งจะหัวเราะออกมาพร้อมๆ กันได้เป็นครั้งแรก เพราะคำพูดของพรานอาวโสที่แฝงแววขบขันไว้ ไชยยันต์นึกสนุก เริ่มคะนองปาก ก็เลยสอดตูมตามมาว่า

“ฉันว่าไอ้ฟารั้งพวกนั้น ฉลาดกว่าคณะของฉันที่เคยมาจ้างรพินทร์ในครั้งนั้นเสียอีกนะ เพราะคราวนั้น พวกฉันมีผู้หญิงขี้ริ้วร่วมเดินทางไปคนเดียว คือคนที่นั่งหน้าเศร้าอยู่นี่...”

ไชยยันต์ชี้มือไปที่ดาริน พร้อมกล่าวต่อ

“แต่ฟารั้งพวกนั้น เอาแหม่มสาวๆ มาพร้อมกัน 2 คน แต่ละคนสวยสะเด็ดยาดบาดใจด้วยกันทั้งค่ แล้วก็ไม่ใช่เมียไอ้ฟารั้งผู้ชายสองคนนั้นด้วย เป็นสาวโสด รับรองว่านายรพินทร์ของหนานอิน คงพาเดินเขาลงห้วยมุดถ้ำเพลินไปเลย”

ประโยคหลัง เขาเจตนาที่จะยั่วล้อเลียนดารินโดยตรง แต่แล้วก็รู้สึกเสียใจที่ไม่ควรพูดออกไป เพราะความคะนองปากเช่นนั้น เมื่อเห็นเพื่อนสาวที่เปรียบเสมือนญาตินัยน์ตาตกลงพื้น

ไกแก้าซีดเซียวลงไปอีก เชษฐากับอนุชาถลึงตามองมายังไชย-ทแต่ก็ยังนัดกันไว้ แล้วลอบเอานิ้วแตะริมฝีปาก เชิงให้เบรกาเอาไว้บ้าง ไชยยันต์จึงได้แต่ยิ้มแห้งๆ หน้าเจื่อนไป แต่หนานอินไม่รู้ความนัยใดๆ ทั้งสิ้น พูดตามประสาซื่อของแกว่า

"ขึ้นชื่อว่าพูหญิง ไม่ว่าสาวหรือแก่ ไม่ว่าสวยหรือไม่สวย ไม่มีความหมายสำหรับนายรพินทร์หรอก หนานอินรู้จักนายรพินทร์มานานแล้ว นายรพินทร์ไม่ใช่เป็นคนไวไฟเจ้าชู้ เรื่องนี้หนที่คุ้นเคยกับแกต้องรู้ดีทุกคน แกอยู่ที่นี่มาจนจวนจะเป็นปู่หงป่าแล้ว หนานอินยังไม่เคยเห็นแกข้องแวะกับผู้หญิงคนไหน ไม่ว่าคนกรุงจากเมืองหลวง หรือคนป่าเขา"

ดาริน วราฤทธิ์ ลุกขึ้นเดินจากที่นั่นอย่างช้าๆ เดินย่างปราศจากความหมาย ไปหยุดยืนกอดหน้าอกอยู่ที่หน้าต่าง ทอดสายตาฝ่าความมืดขึ้นไปยังหมู่ดาวบนท้องฟ้า อนุชาใช้กำ-ปั้นชัดปึกลงมากลางหลังของสหายปากเปราะของเขา กระซิบ

"ไอ้บ้า! แกไม่น่าจะทำให้น้อยต้องเสียใจเลย ปากพล่อยไม่เข้าเรื่อง แค่นี้ประสาทก็จะกินตายอยู่แล้ว"

ไชยยันต์หัวเราะแห้งๆ แล้วค่อยๆ ลุกขึ้น ย่องตามเพื่อนสาวเข้าไปยืนอยู่ใกล้ๆ เอามือโอบเอวไว้

"น้อย! ฉันขอโทษนะ ถ้าพูดอะไรทำให้เธอไม่สบายใจ ฉันล้อเธอเล่นนะ"

ริมฝีปากคู่นั้นปรากฏรอยยิ้มจางๆ ตาคงมองออกไปยังความมืดเช่นนั้น

“ไม่หรอก ไชยยันต์ ฉันไม่ใช่คนอ่อนแอถึงขนาดนั้น”

“น้อย...”

“หือม์?”

“ถามอะไรอย่างจริงใจสักอย่างหนึ่งได้ไหม เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก”

“จะถามอะไร?”

“เคยมีอะไรกับรพินทร์เกินเลยกว่าสภาพของการเป็นคนรักบ้างไหม?”

ไชยยันต์กระซิบเบาที่สุด

ดาริน วราฤทธิ์ หันช้า ๆ มาประสานสายตาตรงกับเพื่อนชายผู้สนิทเท่ากับพี่ ยิ้มเศร้า ๆ สั่นหน้า

“ฉันเสียดายเหลือเกิน ทีเรา ‘ไม่เคย’ มีอะไรกันเลย อาจเป็นเพราะฉันเล่นตัว...อาจเป็นเพราะเขาสุภาพบุรุษเกินไป... จริง ๆ นะ ไชยยันต์ ฉันอยากจะให้ ‘มี’ เหลือเกิน เพื่อว่าอย่างน้อยที่สุดก่อนที่เขาจะตัดสินใจไปในครั้งนี้ อาจมีอะไรเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งให้เขาต้องรีรอ เพราะห่วง ‘ภรรยา’ ของเขา แต่นี่เขาไม่มีอะไรจะต้องห่วงเลย บทจะไปก็ปุบปับไปง่าย ๆ...”

เสียงของหล่อนแหบเหือดเครือลง กัดริมฝีปากแน่นกระซิบแผ่วต่อมาว่า

“รพินทร์เป็นคนคิดมาก และเจียมตัวที่สุด เขาดูเหมือนจะไม่เชื่อหรอกว่าฉันรักเขาจริง คอยคิดระแวงอยู่เสมอว่า ฉันจะทอดทิ้งหมดความเอาใจใส่ต่อเขา ภายหลังจากที่เราห่างไกลกันแล้ว นี่อาจเป็นเหตุผลข้อหนึ่ง ที่ทำให้เขาหมดอาลัยตายอยากกับชีวิต หมดหวัง ถ้าฉันยอมเป็นภรรยาเขาเสีย ทั้ง ๆที่

มีโอกาสตั้งพันครั้ง ฉันเชื่อว่าเป็นตายร้ายดี เขาก็คงไม่จากฉันไปในคราวนี้หรอก หรือถ้าจะไป ก็คงจะต้องส่งข่าวให้รู้ ไม่ใช่หนีไปแบบนี้”

คำพูดปนสะอื้นของดาริน ทำให้ไชยยันต์นิ่งซึมไปนาน

“แต่เขาจะเชื่อแน่ว่าเธอรักเขาอย่างเด็ดเดี่ยว จริงจัง เมื่อเธอเสี่ยงชีวิตตามเขาไป”

“ใช่...ฉันก็หวังไว้เช่นนั้น แต่อะไรจะมาเป็นหลักประกันว่า ฉันจะตามไปพบเขาในสภาพที่ยังหายใจอยู่ ไม่ใช่พบเฉพาะแต่หลุมฝังศพ หรือกระดูกของเขา ในหนทางที่เรากำลังจะบุกบั่นไป...”

เพื่อนรักกันมาแต่เล็กแต่น้อย สนิทเหมือนพี่น้องคลานตาม ฝ่ายหนึ่งชาย อีกฝ่ายหนึ่งหญิง มองตากันนิ่งไปเช่นนั้นครั้นแล้วขณะหนึ่งต่อมา ไชยยันต์ก็จับต้นแขนทั้งสองข้างของ ม.ร.ว. สาวไว้ บีบหนักแรง

“อย่าคิดในแง่อัปมงคล น้อย! เราต้องตัดสินใจในด้านที่ดีงามและมีความหวังไว้ก่อน ครั้งก่อนนี้ ตอนเราออกตามอนุชากับหนานอิน เรายังไร้ความหวังยิ่งกว่านี้สัก 10 เท่ากระมัง เชื่อแน่กันตั้ง 99 เปอร์เซ็นต์ว่าไม่มีทางได้ตัวกลับคืนมาแล้ว แต่ในที่สุดเราก็ยังทำกันได้สำเร็จ มาคราวนี้ ฉันขอตั้งความหวังไว้ถึง 75 เปอร์เซ็นต์เลยว่า เราจะต้องตามเขาพบในสภาพที่ปลอดภัย เรียบร้อยและเอาตัวกลับคืนมาได้”

ดารินฝืนยิ้มโรย ๆ

“อะไรที่ทำให้เธอตั้งความหวังไว้มากมายถึงเพียงนั้น?”

“ง่าย ๆ ไม่ต้องคิดอะไรให้เปลืองสมอง รพินทร์น่ะ พราน

ชำนาญป่า ส่วนเราบังอาจพยายามไปตามตัวเขา เขาเองนั้นจะต้องเอาตัวรอดได้อย่างสบายแล้ว ตรงข้าม พวกเราที่ไปกันนี่ซิ..."

ไชยยันต์บุ้ยปากไปยังพรรคพวกทุกคน

"ได้ถามตัวเองดูแล้วยังว่า เราชำนาญเท่าเขาหรือ ต่อให้แต่ละคนเคยผ่านประสบการณ์มาสักแค่ไหนก็ตามที เทียบกับรพินทร์แล้ว ก็แค่ลูกศิษย์เท่านั้น พวกเราน่ะชั้นประถม ส่วนเขาอุดมศึกษา สิ่งที่น่าห่วง ฉันว่าไม่ใช่เขาหรอก แต่ควรเป็นพวกเราต่างหาก จะมีใครพลาดพลั้งเสียชีวิตลงบ้างหรือไม่ ในการเดินทางคราวนี้ เพราะฉะนั้น ฉันว่าเธอเลิกกังวลทุกข์ใจเกินกว่าเหตุเสียเถอะ ยึดมั่นอย่างเดียวว่า เราจะไปตามเขาให้ได้ก็แล้วกัน และเราก็กำลังจะไปกันอยู่แล้ว"

ราชสกุลสาวส่งมือไปให้ไชยยันต์จับ แล้วบีบกระชับแน่น

"ตกลง ไชยยันต์ ฉันจะทำใจให้ได้ อย่างที่เธอแนะนำ"

"อีกอย่างหนึ่ง"

ไชยยันต์กล่าวหนักแน่นต่อไป

"เราก็ควรจะสบายใจ และมีความหวังเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งเท่าตัว เมื่อหนานอินโผล่มาในคืนนี้ และพร้อมที่จะไปกับเราด้วย ลอยลำเลย แบบนี้ ไม่ต้องกลัวอะไรแล้ว ถึงไหนถึงกัน การโผล่มาของหนานอินครั้งนี้ นับว่าเป็น 'ลางดี' หรือมหาโชคในการเดินทางของเรา บอกตรงๆ ลำพังอนุชา ต่อให้เราเชื่อว่าเขาแน่สักขนาดไหน ฉันก็ยังไม่เชื่อฝีมือนักหรอก ในด้านแกะรอย เราอาจเหนื่อย...อาจต้องเสี่ยงชีวิตกันแทบเลือดตากระเด็นไม่น้อยกว่าการเดินทางครั้งนั้น แต่ความหวังเราก็มีมากกว่า...

มาทางนี้เถอะ น้อย ตั้งแต่หัวค่ำแล้ว พอกินอาหารเสร็จเธอก็ไม่มาร่วมอะไรกับเราเลย เข้าห้องปิดประตูเงียบ มาช่วยฉันตระเตรียมของดีกว่า ส่วนเรื่องเตรียมแผนเดินทางนั้นปล่อยให้เป็นหน้าที่ของอนุชา เชษฐา และหนานอิน เขาจะหารือกัน”

พร้อมพูด ไชยยันต์จูงมือเพื่อนสาว ตรงมายังกองสัมภาระอันสุมพะเนินอยู่ แล้วลงมือจัดเตรียมเพื่อให้เป็นหมวดหมู่สำหรับการบรรจุเข้าหีบห่อหรือถุงทะเลทันที ดารินมานั่งคุกเข่าดูอยู่ด้วยท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น แต่ยังงงๆ ช่วยทำอะไรไม่ถูกนัก...

อันเนื่องมาจากข้อได้เปรียบ ที่สอบรู้กันได้ล่วงหน้า จากนายอำพลว่า มีอาวุธและอปกรณ์ชนิดใดบ้าง ซึ่งฝ่ายนายจ้างอเมริกันของรพินทร์จัดเตรียมและออกเดินทางล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ไชยยันต์และเชษฐา ซึ่งทำหน้าที่วางแผนทางเสนาธิการจึงกำหนดสิ่งของโดยเฉพาะ ยุทธสัมภาระชนิดที่จะไม่ยอมเสียเปรียบอเมริกันเหล่านั้นเลย

สามคน คือ เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ จะใช้ไรเฟิลติดตัวประจำมือในภาวะปกติเหมือนกันทั้งหมด เพื่อสะดวกในการอาศัยกระสนแทนกันได้ คือขนาด .458 วินเชสเตอร์แม็กนั่มสำหรับการป้องกันตัวจากสัตว์ใหญ่และหาอาหาร

เอ็ม 16 แบบคอมมานโด พับฐาน สำรองไปอีก 4 กระบอกสำหรับบุคคลทั้งสี่ หากว่าเกิดเหตุจำเป็นที่จะต้องสู้รบหรือเกิดสถานการณ์ที่กริ่งเกรงไว้ล่วงหน้า แถมด้วยเครื่องยิงระเบิด ขนาด 40 มม. แบบ เอ็ม 79 อีก 2 กระบอก พร้อมทั้ง

กระสุนขนาดที่พอเพียงจะตั้งรับ หรือถล่มทหารได้เป็นกองร้อย อาวุธสงครามเหล่านี้จะถูกแพ็คเข้าหีบห่อเรียบร้อย และกำหนดกันไว้ว่า จะงัดออกมาใช้ก็ต่อเมื่อถึงคราวจำเป็นเท่านั้น

วัตถุระเบิด เพื่อการดัดแปลงเป็นกับระเบิด หรือทำลายสถานที่พร้อมเชื้อปะทุจำนวนหนึ่ง โดยตัดระเบิดมือแบบขว้างออกไปเสีย เพราะมีเอ็ม79 ใช้แทนในระยะไกล และให้ความแม่นยำรุนแรงพอกันอยู่แล้ว

สำหรับลูกหาบทั้ง 10 คน ที่คัดเลือกตัวได้แล้ว จะใช้ลูกซองบรรจุ 5 นัดทั้งหมด บางกระบอกเป็นแบบกึ่งอัตโนมัติ บางกระบอกก็เป็นแบบสไลด์แอ็คชั่น สุดแต่นายอำพลจะจัดสรรหามาให้ได้ รวมทั้งของส่วนตัวที่บางคนก็มีอยู่บ้างแล้ว

สำหรับดารินนั้น อาวุธหลักประจำตัว เจ้าตัวเองยังไม่ได้กำหนดแน่ลงไปว่าจะใช้อะไร เพราะมัวแต่หมดกะจิตกะใจที่จะคิดทำอะไร นอกจากความเศร้าซึม เดี๋ยวนี้ เมื่อมานั่งเท้าคางมองดูไชยยันต์จัดของอยู่ ก็ได้รับการแนะนำจากเพื่อนชายว่า

“เพื่อความคล่องตัวและเบา ไม่เป็นภาระในการติดตัว เธอใช้เอ็ม 16 ก็แล้วกัน หน้าที่ค้มกันอันตรายจากสัตว์ใหญ่เป็นของพวกผู้ชายเขาอยู่แล้ว”

หล่อนสั่นศีรษะช้าๆ แล้วพูดเน้นหนักอย่างมั่นใจ ขณะที่หรี่ตาลงว่า

“ไม่! เอาพวกเอ็ม มัดห่อรวมไปตามเดิมเถอะ ฉันจะใช้ปืนกระบอกเดิมของฉัน คือสามร้อย เวฯ แม็กฯ กระบอกนั้น

รพินทร์ยังเก็บรักษาไว้อย่างดีเยี่ยมในตู้ มันจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดสำหรับฉัน และมีความหมายให้ฉันได้เตือนระลึกไปถึงอดีต ฉันทิ้งมันไม่ได้หรอก ไรเฟิลประจำมือกระบอกนั้น”

ไชยยันต์หัวเราะ

“ถ้างั้นแปลว่าฉันทายใจเธอถูก...นี่ยังไงล่ะ กระสุน.300-เวฯ แม็กฯ ฉันเตรียมมาให้เธอแล้ว เผื่อไว้เสร็จห้ากล่องหนึ่งร้อยนัดพอไหม?”

หล่อนพยักหน้า ด้วยอาการใจลอยอยู่เช่นนั้น แล้วพูดมาอีกทางหนึ่งว่า

“เธอรู้ไหม ไชยยันต์ ปืนของฉันกระบอกนั้น รพินทร์เก็บรักษาไว้อย่างดีที่สุด ไม่มีรอยสนิมแม้แต่นิดเดียว เหมือนจะรอให้ฉันกลับมาใช้งั้นแหละ ฉันเปิดตรวจดแล้วในต้ปลายเตียงในห้องนอนของเขา”

“ฉันก็ไม่รู้นะ ว่าเธอเสี่ยงสัตย์อธิษฐานไว้ว่ายังไง เกี่ยวกับปืนกระบอกนั้น แต่ไอ้ที่เปิดออกมาดูแล้วไม่พบสนิมน่ะ มันเรื่องธรรมดา ยอดชายของเธอมัน ‘ไรเฟิลแมน’ ตัวฉกาจอยู่แล้ว เขาจะปล่อยให้ปืนที่อยู่ในความดูแลของเขาเกิดสนิมขึ้นได้อย่างไร คนฝากชีวิตในป่า มันก็ต้องรักปืน และคนรักปืน มันก็ไม่ปล่อยให้ปืนเป็นสนิมหรอก ไม่ว่าจะกระบอกไหนทั้งสิ้น...แล้วเป็นไง ไปเปิดตรวจดูคลังปืนของเขาแล้ว เห็นปืนเก่าๆชุดนั้นของพวกเราอยู่ครบไหม โดยเฉพาะ .600 ดับเบิ้ลไรเฟิลของฉัน”

ดารินพยักหน้า

“ครบ! ไม่มีกระบอกไหนขาดหายไปเฉยๆหรอก นอก-

จากบางกระบอกที่เขาจำเป็นจะต้องเอาติดตัวไปด้วย สำหรับหกร้อยไนโตรฯ ของเธอก็ยังอยู่ คราวนี้เธอไม่แบกไปอีกหรือ?"

ไชยยันต์หัวเราะดังๆ

"คนเรา มันต้องโง่เสียก่อน ถึงจะฉลาดภายหลัง คราวนี้ฉันไม่โง่แบกปืนหนัก แรงถีบขนาดนักมวยเฮฟฟี่เวตต่อยไหล่ให้บ้าอีก แล้วกระสุนก็หาไม่ได้ เลิกผลิตไปแล้ว คิดถึงสมัยก่อนแล้วมันน่าหัวเราะ พวกเราทุกคนแต่ละคนกลายเป็นตัวตลกไป ทั้งนั้น ยกเว้นเชษฐาคนเดียว ที่รักษาเหลี่ยมคูไว้ได้ดีที่สุด ยิ่งเธอเองงี้ ยังกะจะมาถ่ายหนังเลย"

เพื่อนชายพยายามพูดคุยด้วยเพื่อให้เห็นเป็นเรื่องสนุกสนานร่าเริง ดารินได้แต่ยิ้มจืดๆ ไม่กระปรี้กระเปร่าใดๆ ทั้งสิ้น เอามือข้างที่เท้าคาง กัดเล็บ มองดูไชยยันต์จัดของง่วนอยู่คนเดียว ในระหว่างที่อีกมุมหนึ่ง ไม่ห่างออกไปนัก นายอำพลเชษฐา อนุชา และหนานอิน กำลังหารือกันอย่างเคร่งเครียดเกี่ยวกับการวางแผนเดินทาง

ไชยยันต์ฉวยเอ็ม 79 ขึ้นมากระบอกหนึ่ง หักคอลง แล้วยกขึ้นส่องดูลำกล้องภายใน พึมพำออกมาว่า

"ให้ตายเถอะ นี่ฉันเดาไม่ถูกเลย ว่าถ้าตามพบกันในป่าอะไรมันจะเกิดขึ้น ระหว่างเรากับอเมริกันพวกนั้น นี่เป็นสิ่งที่เราหนักใจที่สุด โอกาสที่จะพูดกันรู้เรื่อง และไม่รู้เรื่อง มีอยู่ครึ่งต่อครึ่ง เพราะฝ่ายเขา ก็ถือว่าไปทำงานลับสุดยอด ที่จะไม่ให้ใครเขาไปยุ่งเกี่ยวด้วย ไอ้ข้างเราหรือก็จะตามไปเอาตัวคนของเราคืนมา ทำความเข้าใจกันได้ มันก็ดีไป แต่ถ้าไม่เข้าใจกัน... บอกตรงๆ พ่อถล่มด้วยเอ็ม 79 เลย พับผ่าซิ"

"ฉันไม่คิดว่าเขาจะมีพิษมีภัยอะไรกับพวกเราหรอกนะไชยยันต์ คนเราเจริญด้วยกันแล้ว และอีกอย่างหนึ่งพวกเขาจริง ๆ นั้นก็มีกันเพียงแค่ 4 คนเท่านั้น"

"ใช่ 4 คนน่ะ มันแค่ที่ไปทางภาคพื้นดิน ไอ้ที่จะส่งกำลังบำรุงแบบหน่วยคอมมานโด ซึ่งจะมาทางอากาศล่ะ เธอไม่คิดบ้างเหรอ พวกนั้นสามารถติดต่อกับกองบัญชาการหรือสถานีควบคุมการเดินทางของเขาได้ตลอดเวลา จะเรียกกำลังมาเพิ่มเติมเมื่อไหร่ก็ได้ นี่เป็นสิ่งที่น่าคิดมาก ฉันกับเชษฐาถึงได้ตัดสินใจเอาอาวุธหนักไปด้วย ปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าที่จะต้องมาเสียใจภายหลัง นี่คือยุทธวิธีของนักสู้ที่ไม่ประมาท เราเสี่ยงตายไปตามรพินทร์ครั้งนี้ ฉันว่าไม่ใช่เสี่ยง เพราะการที่จะต้องลำบากยากเย็นหรือเภทภัยในป่าหรอก แต่เสี่ยงกับการที่อาจต้องปะทะกับพวกนั้นเสียมากกว่า มันก็เหมือน ๆ กับว่าเราไปแย่งตัวรพินทร์คืนมา หรือไปรู้ความลับที่ไม่ต้องการจะเปิดเผยของเขา"

หญิงสาวไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น นั่งเฉย

สำหรับเครื่องมือสื่อสารติดต่อ ในกรณีที่แต่ละคนอาจต้องแยกหมู่ หรือพลัดจากกัน ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม ในเมื่อรู้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่า ฝ่ายอเมริกันมีตระเตรียมไปพร้อมเชษฐา และไชยยันต์ก็ไม่ยอมเสียเปรียบ และมองเห็นประโยชน์ของมันอย่างยิ่งจากประสบการณ์ที่เคยเผชิญมาแล้วในยามหลงป่าพลัดกัน ดังนั้นวิทยุรับส่งแบบมือถือขนาดกะทัดรัดที่สุด เท่า

ที่จะแสวงหาได้อย่างรีบด่วน จำนวน 5 เครื่อง จึงถูกเตรียมไปด้วย

คลื่นรับส่ง กำหนดไว้เป็นพิเศษที่จะไม่ไปเข้าข่ายใด ๆ ของใครทั้งสิ้น นอกจากใช้กันเองได้ในระหว่าง 5 เครื่องที่ตระเตรียมมาโดยเฉพาะ กำลังเครื่องละ 5 วัตต์ ขนาดพอที่จะร้อยสายเข็มขัดติดเอว หรือใส่เป้หลังได้โดยไม่เกะกะเป็นภาระ มีแบต-เตอรี่แห้งอะไหล่เตรียมไปด้วย เพียงแต่ว่าเป็นวิทยุมือถือรับส่งธรรมดา ซึ่งจะต้องกดคีย์ผลัดเปลี่ยนกันพูดโต้ตอบเท่านั้น ไม่พิเศษจนถึงขนาดที่จะใช้ได้แบบวิทยุโทรศัพท์ 4 เครื่อง จะแจกประจำติดตัวไว้ในแต่ละคน อีก 1 เครื่องสำรองพิเศษไว้ เพื่ออาจพิจารณามอบให้หัวหน้าลูกหาบหรือบุคคลใดตามความเหมาะสมในการประสานงานได้อย่างสะดวกฉับพลันระหว่างเกิดเหตุฉุกเฉิน

ดาริน หยิบขึ้นมาพิจารณาดูเครื่องหนึ่ง แล้วพึมพำว่า

“ในคราวที่ไปตามพี่กลางครั้งนั้น ถ้าเรามีวิทยุติดต่อแบบนี้ไปด้วยก็จะสะดวกขึ้นอีกมาก เรานึกไปไม่ถึงเลย ทั้ง ๆ ที่จะหาก็คงหาได้ สมัยนั้น ฉันเห็นรพินทร์กับแงซาย ต้องใช้รหัสติดต่อกันด้วยแสงสะท้อนจากดวงตะวัน หรือไฟฉายกะพริบในระยะไกล โดยใช้รหัสมอร์ส ทเรศจัง แต่ก็ยังโชคดี ที่ทั้งแงซายรพินทร์ และเธอเอง ล้วนผ่านงานในด้านสื่อสารทางทหารมาแล้วทั้งนั้น ไม่งั้นคงยุ่ง”

“ถึงว่าซิ บอกแล้วว่ายังไง โง่ต้องมาก่อนฉลาด และเราจะฉลาดไหวทันขึ้นมาได้ในคราวนี้ ก็เพราะคุณอำพลเป็นสปาย บอกความลับให้เรารู้ล่วงหน้าว่าฝ่ายตรงข้ามที่มาฉกตัวรพินทร์

ไปนั้น มีอุปกรณ์อะไรบ้าง เราก็เลยไม่เสียเปรียบ เราไปคราวนี้ไม่ใช่นักเดินป่าธรรมดาเหมือนครั้งนั้นนะ แต่ไปในลักษณะของทหารป่า หรือหน่วยคอมมานโดพร้อมที่จะจู่โจมได้ทุกขณะ ขอให้เธอรับรู้ไว้ล่วงหน้าด้วย วิทยุของเราทั้ง 5 เครื่องนี่ก็เหมือนกัน เราติดตั้งแร่รับส่งแยกความถี่ของคลื่นเผื่อไว้อีกถึง 4 ช่อง เพื่อหวังว่า ปะเหมาะวิทยุที่พวกนั้นใช้อยู่ เกิดฟลุ๊ก มาตรงกับขนาดความถี่คลื่นใดคลื่นหนึ่งที่เราทำดักไว้ก่อนก็จะสบายมาก ฉันหมายถึงวิทยุแบบมือถือด้วยกัน ไม่ได้หมายถึงวิทยุเครื่องใหญ่ที่พวกนั้นใช้ติดต่อกับหอควบคุมการเดินทางที่ฉันสันนิษฐานว่าเป็นสถานีลอยกลางอากาศ หรือบนดาวเทียมหรอก เพราะคลื่นความถี่ของวิทยุแบบนั้น มันคงจะเกินสมรรถภาพของวิทยุซังกะบ๊วยของเราที่เอามาด้วยนี่"

ดารินทดลองเปิดสวิตช์กดคีย์เล่นอย่างไม่มีความหมายอะไร แล้วถามว่า

"วิทยุยังกะของเด็กเล่นที่เธออุตส่าห์เตรียมมาด้วยนี่รัศมีรับส่งมันจะไกลได้สักแค่ไหน?"

"ในพื้นที่ราบโล่ง อากาศดีๆ มันก็ไกลเหมือนกันละแวก 5-6 กม. สบายมากระหว่างเครื่องต่อเครื่อง แต่ถ้าภูเขาบังมาก อากาศไม่อำนวย หรือเข้าบริเวณที่อับคลื่น วิทยุมันก็จะหดระยะสั้นเข้ามาตามส่วน ถึงยังไงมันก็ยังดีกว่าใช้กู่ตะโกนเรียกกัน หรือต้องเอาใบมีดส่องกับแสงตะวันส่งสัญญาณกัน เหมือนสมัยที่รพินทร์เคยใช้กับแงซายตั้งพันเท่า...เครื่องมือทางแพทย์ของเธอแน่ใจไหมว่าสมบูรณ์แบบ และทันสมัยที่สุด"

"ในส่วนที่เป็นหน้าที่รับผิดชอบของฉัน รับรองได้"

หล่อนบอกเบาๆ เนือยๆ

“ดูเธอไม่กระฉับกระเฉงเลย โรยๆ ยังไงพิกล ไปนอนพักเสียเถิดไป๊ ทางนี้ฉันกับพวกเราจัดการเอง กินยานอนหลับหรือยาระงับประสาทเสีย เอาแรงไว้เดินทางพรุ่งนี้ เราอาจออกสายหน่อยก็ได้”

ไชยยันต์บอกด้วยความหวังดี ดารินยังไม่ขยับตัว เพียงแต่เอามือดึงคอเสื้อคลุมให้แนบชิดเข้ามาเพราะความหนาวเย็นของอากาศกลางดึก แล้วถามว่า

“นั่นเวลาเท่าไหร่แล้ว?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่สะบัดข้อมือดู

“ห้าทุ่มกับ 25 นาที”

“ฉันไม่ได้หลับเลยนะ ตั้งแต่เข้าไปในห้องเมื่อหัวค่ำนี้หลังอาหาร เมื่อคืนที่แล้วก็เหมือนกันไม่ได้หลับเลยสักงีบ”

ดารินพูดแผ่ว ใช้นิ้วมือทั้งสองข้างกดแตะไว้ที่เปลือกตาไชยยันต์มองดูอย่างสงสาร เข้ามาโอบไหล่กอดไว้

“สะกดจิตสะกดใจไว้บ้างเสียเถอะ น้อย เชื่อฉัน เข้าไปนอนเสีย”

“ฉันนอนไม่หลับหรอก เพราะหลับตาทีไร ฉันเห็นเขาในสภาพที่กำลังนอนเจ็บป่วยตัวสั่นเทาอยู่กลางป่าเพียงเดียวดายทุกครั้งไป เรื่องอื่นๆ ฉันไม่ห่วงเขาเลย ห่วงตอนเจ็บไข้ได้ป่วยเท่านั้น ใครดูแลเอาใจใส่ช่วยเหลือเขาได้ ลูกน้องของเขาทั้งสี่คนนั้นนะรึ อย่างดีก็แค่นั่งล้อมวงกะพริบตาปริบๆ ดูเจ้านายนอนครางฮือๆ ไปอย่างเดียวเท่านั้น”

“เชื่อเหอะน่า ว่าไม่เป็นไรหรอก ถึงแม้จะเกิดอาการไข้

ขึ้นมา มีหรือที่อเมริกันพวกนั้นจะดูดายเขา ในเมื่อก็หวังประ-โยชน์จากเขาอยู่เต็มที่ แหม่มสองคนนั่น ก็มีคนหนึ่งที่เป็นแพทย์อยู่ด้วย”

“แต่รพินทร์ก็ไม่ได้เป็นโคตรญาติใครกะแหม่มผมแดงหรือแหม่มผมทองนั่นนะ เขาก็แค่ลูกจ้างนำทางธรรมดาเท่านั้น พวกนั้นจะมีน้ำใจกับเขาได้สักแค่ไหน ฉันรู้อาการของรพินทร์ดีเวลาจับสั่นขึ้นมา เขาเป็นคนที่น่าสังเวชที่สุด เธอ พี่ใหญ่ พี่กลาง หรือใครๆก็ไม่เคยได้เห็นเขาในสภาพนั้นหรอก แต่ฉันเห็นมาแล้วหลายครั้ง...”

“เฮ้อ!...”

ไชยยันต์ร้องออกมาดังๆ จนกระทั่งเชษฐา อนุชา นายอำพลและคนอื่นๆ ที่กำลังจับกลุ่มกันอยู่อีกทางหนึ่งหันมามองเป็นตาเดียว อนุชาถามว่า

“อะไรกัน ไชยยันต์?”

ไชยยันต์ขยับปาก แต่แล้วก็โบกมือกลบเกลื่อนเลี่ยงไปเสียว่า

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก ของมันยุ่งไปหมด ไม่รู้จะจัดยังไงถก แต่ไม่เป็นไรหรอก เดี๋ยวก็คงเข้าที่เอง ปรึกษาหารือกันให้ดีก็แล้วกันสำหรับฝ่ายมัคคุเทศก์ผู้วางแผนทั้งหลายนะ ฉันกับน้อย จะรับเป็นฝ่ายสัมภาระเอง”

พวกนั้นละความสนใจ หันไปพูดกันในหมู่ตามเดิม ไชย-ยันต์จึงเหลือบตามองหน้า แล้วกระซิบต่ำๆ

“รำพึงรำพันเสียเหลือเกิน แม่เจ้าประคุณเอ๊ย...นี่ถ้าฉัน

เป็นผู้วิเศษพอที่จะไปแบกนายรพินทร์ของเธอมาให้ได้ละก็ ฉันจะรีบเหาะไปแบกมาให้ทีเดียว”

“ถ้าเธอทำได้อย่างนั้น ฉันมีสมบัติพัสถานอะไรอยู่บ้างก็จะยกให้จนหมดตัวเลย”

“ฮือม์! เห็นใจ...ฉันและพี่ชายของเธอทั้งสองคนก็ช่วยกันอย่างสุดฤทธิ์แล้ว อย่างเห็นอยู่นี่ จะให้ทำอะไรได้มากไปกว่านี้อีกล่ะ”

“ไชยยันต์...”

“หือม์?”

“เธอว่า...ป่านนี้ เวลาเดี๋ยวนี้...รพินทร์อยู่ที่ไหน และอยู่ในภาวะใด?”

“อาจกำลังนอนกอดแม่ผมแดง หรือแม่ผมทองอยู่ใต้ร่มไม้ใบบังที่ไหนสักแห่งก็ได้ แล้วก็ไม่ได้คิดถึงเธออีกเลยก็ได้!”

ไชยยันต์โพล่งออกมา เพราะชักรำคาญเต็มที

“เขาจะนอนกอดใคร ในระหว่างสองคนนั่น ไม่สำคัญหรอก สำคัญว่าให้เขาอบอุ่นและปลอดภัยเท่านั้น นี่คือความรู้สึกจากใจจริงของฉัน...”

ดารินพูดเบาก็จริง แต่แช่มช้าและชัดเจนที่สุด แล้วก็ลุกขึ้นยืนช้าๆ เดินปลีกตัวกลับเข้าไปในห้องเงียบๆ โดยไม่กล่าวคำใดกับใครอีกทั้งสิ้น

เสียงไชยยันต์ตะโกนตามหลังมาว่า

“อย่าลืมยานอนหลับ น้อย! ไม่งั้นพรุ่งนี้ไม่มีแรงเดินนะจะบอกให้”

ราชสกุลสาวไม่แสดงอาการยินยลต่อเสียงนั้นไม่แม้แต่จะเหลียวกลับมา พอพ้นธรณีประตูก็ปิดประตูเสีย ตามองไปยังไรเฟิลคู่ชีพประจำมือในอดีต ที่หล่อนยังวางทิ้งไว้บนเตียง เอื้อมมือไปลูบคลำแผ่วเบา เนื้อเหล็กของมันที่สัมผัสกับมือของหล่อนเย็นเยียบ ดารินค่อยๆ หยิบมันขึ้นมากอดแนบไว้กับอก แล้วเดินออกไปเปิดตู้ปลายเท้าของเตียงอีกครั้ง ตั้งใจจะเก็บมันไว้ที่เดิมก่อนจนกว่าจะพรุ่งนี้ พลันตาก็เหลือบลงไปยังพื้นตู้ด้านล่าง เห็นกล่องกระสุนเก่าๆ มีรอยเปิดแล้วกล่องหนึ่ง วางเป็นที่สะดุดตา จึงก้มลงไปหยิบขึ้นมาดู

ปรากฏว่ามันเป็นกล่องกระสุนขนาด.300เวเธอร์บีแม็ก-นั่มที่ใช้กับปืนของหล่อนนั่นเอง เหลือกระสุนเสียบอยู่ในร่องกระดาษของกล่องประมาณ 7-8 นัด จึงหยิบขึ้นมานัดหนึ่งโดยที่ตัวเองก็ไม่รู้สึก หรือเข้าใจว่ากำลังทำอะไร เดาะในมือขึ้นช้าๆแล้วเปิดลูกเลื่อนขึ้น บรรจงสอดกระสุนนั้นเข้าไปในรังเพลิง ปิดลูกเลื่อนเข้าที่ ตบก้านลูกเลื่อนลง เดินมาหยุดอยู่ที่หน้าต่างของห้อง มองฝ่าเงามืดของแมกไม้พงไพรที่แวดล้อมสถานที่ออกไปอย่างปราศจากจุดหมาย

ลมป่ากลางดึกพัดเส้นผมหล่อนปลิวเป็นระลอก และกระทบผิวหน้าจนหน้าหนาวสะท้าน หล่อนจะยืนถือไรเฟิลเหม่อมองอย่างไร้จุดหมายออกไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ จักษุประ-สาทก็เริ่มจะทำพิษ หล่อนเห็นเงาตะคุ่มลักษณะประหลาดสัณฐานเหมือนมนุษย์ แต่สูงใหญ่ผิดปกติ เคลื่อนไหวช้าๆ ด้วยอาการเหมือนจะโบกมือเรียกมาทางหล่อน ตรงบริเวณลานดินเบื้องล่างที่ห่างไปประมาณ 25 เมตร

คว้าไฟฉาย ที่วางอยู่บนโต๊ะใกล้ๆ ขึ้นมา ส่องปราดออกไปก็ปรากฏว่ามันเป็นต้นไม้ตายซาก ที่ยืนแดงแห้งโกร่นเหมือนเสาหลัก ซึ่งชาวบ้านปล่อยทิ้งไว้สำหรับให้ต้นฟักข้าวขึ้นพาดพัน พอดับไฟก็โยกอยู่ไปมา และกวักมือเรียกอยู่เช่นนั้น ฉายไฟก็หายไปอีก สลับกันอยู่เช่นนั้นถึงสามสี่ครั้ง

บัดดล ในโสตหรือทางจิตสัมผัสก็ไม่ทราบได้ หล่อนแว่วเสียงกระซิบ

“ผู้กองกำลังตกอยู่ในห้วงภัยนายหญิง...ภัยเหมือนลักษณะที่นายหญิงเห็นอยู่ในขณะนี้แหละ...”

วูบนั้นเอง พานท้ายไรเฟิลก็ขึ้นมาประทับไหล่ หล่อนวาดปากกระบอกปืนไปยังเงาที่เป็นในความมืด แล้วเหนี่ยวไกทันที...

เสียงตูมสนั่นหวั่นไหวปานว่าหน้าผาทั้งแถบจะทลาย ลง คลื่นความสะเทือนของกัมปนาทไรเฟิล กระทบกับเหลือบหินในถ้ำ แล้วสะท้อนเข้ามาก้องอยู่ในโสตของรพินทร์ ไพรวัลย์

เขาก็สะดุ้งพรวดทั้งตัว ผงกกายขึ้น คริสติน่าที่นอนซบหลับอยู่กับไหล่ ก็ผวาหลุดออกจากอ้อมกอด กลิ้งตะแคงไปทางหนึ่ง เข็มน้ำเกลือที่จิ้มติดอยู่กับแขนหลุดออกทันที เพราะการดึงกายขึ้นอย่างพรวดพราดของเขา

กังวานของกระสุนระเบิดยังไม่ทันสิ้นไปก็แว่วเสียงตะโกนเอะอะโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์ของใครที่เฝ้ายามอยู่หน้าถ้ำ...

สิ่งแรกที่คว้าขึ้นมา ก็คือไรเฟิลประจำมือโดยไม่คำนึงถึงว่าตนเอง ในกาวะนี้จะเป็นเช่นไร จอมพรานผุดจะลุกขึ้นยืน ยังไม่ทันจะทรงตัวดรม คริสก็โดดเข้าจับตัวเขาไว้

"รพินทร์! อย่าเพิ่งลุกขึ้น...ลงนอน!"

เขาไม่ฟังเสียงเสียแล้ว และดูเหมือนจะลืมอะไรหมดผลักหล่อนเซออกไปพร้อมกับบอกเร็วปรื๋อว่า

"อย่ามัวแต่มาเกาะหน้าเกาะหลังผมอยู่อย่างนี้ ปืนของคุณอยู่ไหน!"

ประโยคหลังไม่ใช่เป็นคำถาม แต่ดูเหมือนจะเป็นคำเตือนมากกว่า แล้วก็ก้าวพรวดพราดออกไปทางปากถ้ำทันที ในขณะที่สะเอิง และลูกเมียของมันที่นอนกันอยู่อีกมุมหนึ่ง พากันตื่น

และส่งเสียงร้องถามอะไรแซ่ดไปหมด คริสคว้าเอ็ม16 ถลันไล่หลังเขามาพร้อมกับไฟฉาย

ก่อนที่รพินทร์จะพ้นปากถ้ำ ซึ่งมีแต่กองไฟหรี่โทรมอยู่ ไรเฟิลก็ก้องขึ้นมาอีก 1 นัด มันดังจริงๆ บนหน้าผาที่มีแต่ความสงัดยามวิกาลเช่นนี้ แต่คราวนี้ดูเหมือนจะดังมาจากปีกด้านซ้ายของตำแหน่งถ้ำที่เขานอนพักอยู่ และไม่ต้องสงสัยเลย เสียงปืนที่คำรามขึ้นกลางดึกถึงสองนัดติดต่อกันภายในเวลาไม่ถึงอึดใจจะไม่ปลุกเรียกให้คณะพรรคพวกทุกคนรวมทั้งลูกหาบและกะเหรี่ยงตะเคียนทองทั้งหมดที่อาศัยนอนอยู่ตามโพรงถ้ำรอบด้านทั้งสูงและต่ำตื่นชุลมุนขึ้นพร้อมกัน

พรานใหญ่ขยับลูกเลื่อนขึ้นลำทันทีที่พุ่งตัวออกมายืนริมทางเดินแคบๆ อันจะเป็นบริเวณที่เดินเลาะเลียบไหล่ผา บริเวณนั้น เขาเห็นแสงไฟฉายสามสี่ดวงสาดวูบวาบไปมาจากตำแหน่งต่างๆและดวงที่ใกล้ที่สุด ห่างจากหน้าถ้ำเขาเยื้องต่ำลงไปเพียงไม่เกิน 10 เมตรเท่านั้น ดูเหมือนจะเป็นบุญคำเพราะจำเสียงสบถด่าขรมถมเถของแกในขณะนี้ได้

“บุญคำ! อะไร?”

เขาตะโกนถามลงไปเป็นเวลาเดียวกับที่คริสตามติดออกมายืนประชิดใกล้ในมือกระชับเอ็ม 16 พร้อม

“นาย บุญคำยิงไอ้ผีดิบร่วงจากหน้าผาลงไปตัวนึงแล้ว มันไต่คะแย็กคะแย็กเข้ามาจนเกือบถึงที่บุญคำนอนอยู่ ห่างแค่2วาเท่านั้น ปากกระบอกปืนแหย่พรวดลงไปเกือบชิดหน้ามันพอดี”

เสียงสมุนขวาของเขาตะโกนบอกขึ้นมา ปนมากับเสียง

ร้องเหมือนจะบอกความอะไรมาอีกจากด้านที่จันเฝ้าอยู่ ห่างไปทางซีกขวามือที่เป็นดวงไฟส่องกราดอยู่ รพินทร์ไต่ทาง และไถลลื่นลงไปยืนตรงตำแหน่งที่บุญคำชี้โบ๊ชี้เบ๊อยู่ ในพริบตานั้นเรี่ยวแรงพละกำลังดูเหมือนจะกลับคืนมาเหมือนเดิมแล้วในภาวะนี้ ลำไฟฉายของบุญคำยังส่องจ้าลงไปที่ชะง่อนหินตำแหน่งที่เขามีอะไรกับเบลเมื่อคืนที่แล้ว ทำให้มองเห็นซากอย่างหนึ่งได้ถนัด บัดนี้ มันนอนแข็งที่อคว่ำหน้าค้างอยู่ตรงบริเวณนั้นเพราะมีหินกั้นอยู่ มีรอยไถลลื่นครูดเป็นทาง เพราะร่างกายที่พลิกกลิ้งลงไป

เสียงคริสอุทานออกมาคำหนึ่ง...

สำหรับเขา เห็นเพียงแค่นั้น ก็เดาอะไรได้ถูกหมด โดยไม่ต้องอธิบายอะไรอีกทั้งสิ้น

“คริส ฉายไฟลงไปข้างล่าง กราดรอบ ๆ”

เขาสั่งโดยเร็ว พร้อมกับประทับปืนพร้อม ส่ายปากกระบอกตามแสงไฟ ที่แม่ผมทองปฏิบัติตามคำสั่ง หล่อนกราดไปตามหมู่ไม้เล็ก ๆที่งอกอยู่ตามชั้นของหน้าผาและก้อนหินที่ต่ำลงไปแล้วก็ร้องลั่น

“นั่น! รพินทร์!”

หล่อนโวยวายเสียงแหลมละล่ำละลัก เมื่อไฟของแบตเตอรี่ 6 ก้อน เป็นจุดโฟกัสวงกลมจับเข้าศีรษะและใบหน้าอันน่าเกลียดดวงหนึ่ง ที่กำลังบังลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ตรงพุ่มไม้โปร่งเล็ก

เพียงแค่สุดเสียงร้องของหล่อนเท่านั้น จอมพรานก็กระดิกไก กระสุนไรเฟิลขนาดหนักของเขาระเบิดสะเทือนเหมือนฟ้าผ่า เห็นชัดกับตาในแสงไฟฉายของแม่ผมทองว่า โหนกแก้มอัน

สูงไปด้วยกระดูก มีหนังสีน้ำตาลหุ้มอยู่ แหกหลุดหายไปทั้งกระบิ และร่างใหญ่โตที่กำลังเกาะแง่หินมีอาการกำลังจะไต่เงียบขึ้นมาก็พลิกตีลังกากลิ้งกรวดหล่นกราดขลุกๆลงไปตามแนวชันของหน้าผา หายแว่บไปในซอกชะเง้อมหินที่โผล่บังอยู่ ม่านฝุ่นจากหินลูกรังสีแดงกระจายคลุ้ง

"ส่องอีก ช่วยกันส่องกราดไปทั่วๆ"

เขาตะโกนบอกคริสกับบุญคำ ที่ถือไฟฉายกันอยู่คนละดวงและเตรียมจ้องยิง ถ้าหากพบเป้าหมายต่อไป แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจะพบเห็นร่างใดในบริเวณนั้นอีก แสดงว่ามันไต่ตามกันขึ้นมาสองตัว ตัวแรกกระเด็นลงไปแล้วด้วยลูกปืนอาคมของบุญคำ ส่วนอีกตัวหนึ่งหน้าหายไปทั้งแถบด้วยกระสุนลัมช้างของรพินทร์ หลนร่วงลับตา

ขณะนั้นเสียงเอะอะก็ดังแซ่ขรมมาจากถ้ำใหญ่อันเป็นที่พักของเชิดวุธและนายจ้างทั้งหลาย ไฟฉายอีกหลายดวงกราดเป็นลำตัดกันไปมาพร้อมกับเสียงตะโกนถาม แยกสำเนียงไม่ถูกว่าใครเป็นใครบ้าง ซึ่งแน่ล่ะ ทุกคนตื่นตกใจขึ้นมาด้วยเสียงปืนที่ดังปานจะถล่มหน้าผาซีกนั้นลงทั้งแถบ ความจริงลูกปืนอาจไม่ดังเกินไปนัก แต่เนื่องจากในราตรีมืดสงัด และในสถานที่อันเป็นหน้าผาหินมีเขาล้อมรอบอยู่เช่นนี้ ทั้ง 3 นัด ที่ระเบิดออกไปแล้วมันดังหูดับตับไหม้ ใครไม่สะดุ้งตื่นขึ้นมาในยามนี้ มัวแต่นอนหลับอยู่ได้ ก็คงเป็นคนที่ตายแล้ว หรือคนขี้เซาที่สุดในโลก

เพื่อกันความเข้าใจผิดจากพวกพ้องที่พากันถือปืนและไฟฉายโผล่ออกมาจากโพรงถ้ำมุมต่างๆ รพินทร์ ไพรวัลย์ คว้าไฟฉายจากมือคริส ส่องแกว่งไปมาตรงตำแหน่งที่ตัวเขาเอง คริส และบุญคำยืนอยู่ เพื่อไม่ให้พวกนั้นตาฝาดมองเห็นเป็นคนอื่นไปและอาจยิงลงมา ทางด้านจันที่เฝ้าอยู่เยื้องกับปากถ้ำของนายจ้างก็กู่ตะโกนบอกความมา

“จันก็ยิงร่วงลงไปตัวนึง นาย มันกำลังจะย่องเข้ามาเล่นงานไอ้เส่ย เพราะมัวแต่หลับอยู่”

“ช่วยกันส่องไฟไว้ตรวจดูตามโขดหินด้านล่างให้ทั่ว เห็นตัวก็ยิงทันที!”

เขาตะโกนบอก

“เฮ้ย!เกิดอะไรขึ้นโว้ย!!ช้างบกหรือ?”

จำได้ว่ามันเป็นเสียงเอ็ดอึงของนายคี๊ธ ที่ตะโกนดังลั่นแทบจะกลบเสียงของคนอื่นหมดสิ้น

รพินทร์ไม่ตอบ เพราะป่วยการที่จะตะโกนคอแหบคอแห้ง เชื่อว่าฝ่ายนายจ้างทุกคนเดี๋ยวก็รู้เรื่องแน่ชัดเองว่าอะไรเป็นอะไร เพราะมีเชิดวุธเป็นล่ามอยู่ทั้งคน และอีกอย่าง เบลกับสแตนลีย์ก็ฟังภาษาไทยออกดี รวมทั้งอยู่ใกล้ๆกับจันที่เฝ้าระวังอยู่ปากถ้ำด้วย

เขา บุญคำ และคริส ยืนระวังคุมเชิงอยู่ตรงตำแหน่งนั้นอีกพักใหญ่ คอยส่องไฟตรวจค้นหา ทางด้านอื่นก็ดูเหมือนจะเข้าใจสถานการณ์ดีแล้ว ว่ามันเกิดอะไรขึ้น และกำลังช่วยกันตรวจส่องอยู่ทุกก้อนหิน ทุกพุ่มพงที่ขึ้นหรืองอกอยู่เป็นระยะ

ตามแนวผาชันก่อนที่จะขึ้นมาถึงตำแหน่งโพรงถ้ำ ที่คนทั้งหมดอาศัยหลบนอนอยู่ล้วนแลเห็นเงาตะคุ่ม เต็มไปด้วยปริศนาชวนสงสัยไปหมด ตำแหน่งไหนที่กลายเป็นที่สงสัย ว่าไอ้พวกผีดิบที่พยายามไต่เงียบระบายพลขึ้นมายังกลุ่มของมนุษย์ซึ่งมาอาศัยนอนอยู่บนถ้ำ ถูกกระสุนขนาดต่าง ๆยิงเหมือนจะเป็นการตรวจสอบไปทุกจุด เสียงปืนดังสลับกันอยู่เป็นจังหวะ ประเดี๋ยวจุดนี้นั่นอีกตูมหัวกระสุนตัดกิ่งไม้และก้อนหิน เกิดประกายไฟแลบวูบวาบ และฝุ่นอันเกิดจากรอยกระทบของหัวกระสุนปลิวว่อน

“ระวัง พวกมันอาจแอบซ่อนหลบมุมอยู่หลังก้อนหินตามทางที่เราไต่ขึ้นมาแล้ว”

เสียงดร. สแตนลีย์ ร้องสั่งการขึ้น

และเมื่อนั้นเอง อาจเป็นคี๊ธ หรือเชิดวธ คนใดคนหนึ่ง ก็ยิงพลุขนาดเล็ก ชนิดมือถือ ปังขึ้นไปกลางอากาศ อึดใจต่อมาแสงสว่างจากพลุสำหรับส่องแสง ก็จ้าขึ้น ส่องให้เห็นไปทั่วทั้งบริเวณหน้าผาตอนนั้น และลอดลงไปถึงพื้นข้างล่างด้วย จากแสงสว่างขนาด 2 หมื่นแรงเทียน ที่แผดอยู่เหนือบริเวณนั้นทั้งหมด ทำให้ทุกซอกทุกมุมอันน่าสงสัย กระจ่างชัดกับสายตาราวกับกลางวัน **ทุกคนของคณะพรรคยืนถือปืนระวังเตรียมพร้อมอยู่ตามจุดต่าง ๆ คนละมุม สุดแต่ว่าใครจะโผล่ออกมาจากซอกไหน**

ตัวที่รพินทร์ยิงยังมองไม่เห็น เพราะหล่นบังลับมุมของสายตาที่จะมองลงไปจากพื้นเบื้องสูง ตัวที่จันยิงก็ร่วงหายไปเช่นกัน คงเห็นแต่ร่างที่ตกเป็นเป้ากระสุนของบุญคำ ซึ่งดูจะเป็นกระสุนนัดแรกที่ระเบิดขึ้นนั้นแหละ ที่คว่ำหน้าคาโขดหินอยู่ห่าง

ลงไปเพียงไม่เกิน 10 วา บุญคำขยับตัวจะเดินตามลงไป แต่รพินทร์คว้าไหล่ไว้

"ช่างมัน ปล่อยทิ้งไว้นั่นแหละ อย่าลงไปในตอนนี้เป็นอันขาด"

"มันจะไต่ขึ้นมาทางถ้ำที่นายนอนพักอยู่ ดีที่บุญคำเฝ้ายามดักปากทางไว้ และตื่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงก้อนหินลั่น เลยกดตูมออกไปทัน ถ้ามันถึงตัวบุญคำก่อน บุญคำก็คงคอหมุนได้รอบ ๆเหมือนอย่างลูกหาบสองคน แล้วต่อจากนั้นมันก็คงจะเข้าไปเยี่ยมนายตรงถ้ำนั่น แหม! นี่ขนาดเสกควายธนูมันเฝ้าไว้แล้วทีเดียวนา ไอ้ผีป่าช้าแตกนี่ก็ยังฝ่าอาคมขึ้นมาได้"

เสียงแกบ่นอู้ เกาหัวจุ๊ปากอยู่จิ๊กจั๊ก...

รพินทร์กัดริมฝีปากเบา ๆ พยายามมองจ้องไปยังลานเบื้องล่างหน้าผา อันเป็นที่พักในตอนกลางวัน เขารู้สึกว่าจะมีอะไรผิดปกติผิดแปลกไป เพราะมันแลโล่งผิดตาไปมาก เนื่องมาจากก่อนที่จะไต่ขึ้นมาอาศัยนอนกันบนถ้ำเหล่านี้ เห็นราวที่พวกกะเหรี่ยงขึงแขวนเนื้อช้างที่แล่เป็นริ้ว ๆ ไว้เป็นสายระโยง-ระยางเต็มไปหมด เขาหันกลับขึ้นไปข้างบนร้องตะโกนบอกให้ยิงพลุขึ้นอีกลูกหนึ่ง เพราะลูกแรกนั้นให้ความสว่างได้เพียงนาทีเดียว กลับดับมืดลงตามเดิม

พอขาดเสียงบอกของเขา ก็มีเสียงปังของพลุสัญญาณอีกหนึ่งนัด ความสว่างไสวของราวไพรเบื้องล่างก็ปรากฏขึ้นอีก

"ดูนั่น รพินทร์!"

คริสร้องแหลม ชี้มือลงไปเบื้องล่าง

จอมพรานหรี่ตาลง...

ราวแขวนเนื้อช้างจำนวนมาก ที่กะเหรี่ยงแล่แขวนไว้เตรียมเป็นเสบียง บัดนี้ถูกมือลึกลับกระชากขาดลงมากองอยู่กับพื้นหมดสิ้นแล้วและเนื้อที่หวังไว้ว่าจะเป็นอาหารได้ก็ถูกเหยียบขยี้ลงไปกองคลุกอยู่กับฝุ่นดินหมด เป็นการจงใจเจตนาที่จะทำลายเสียสิ้น

"มันทำอะไรเราไม่ได้หรอกครับ แม้ว่าจะใช้ความพยายามสักแค่ไหน นี่เป็นรายการตื่นเต้นกลางดึกเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง พวกคุณกลับไปพักผ่อนได้ตามเดิมแล้ว รับรองว่า จากเวลานี้จนถึงสว่าง...จะไม่มีอะไรอีก ส่วนพรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่"

เขาบอกกับทุกคน

"ใครเป็นคนยิงขึ้นครั้งแรก?"

หัวหน้าคณะถาม

"บุญคำครับ นัดที่สองเป็นของจัน ขณะนั้นมันไต่คืบคลานเข้ามาจนเกือบจะถึงที่ทั้งสองนอนดักเฝ้าอยู่ สำหรับบุญคำกับจันวางใจได้เสมอ เพราะนอนไวมาก"

พวกนั้นซักถามด้วยความตื่นเต้นอย่อีกสองสามประโยคแล้วก็ทยอยกันกลับเข้าไปนอน สำหรับอิสซาเบลก่อนที่จะจากไปก็ถามเขาว่า

"ตอนนี้คุณรู้สึกยังไงบ้าง?"

"เกือบปกติดีเหมือนเดิมแล้ว ผมนอนพักเต็มที่มาแต่หัวค่ำ และได้น้ำเกลือช่วย ขอบคุณมาก เบล"

“ถ้าคุณจะขอบคุณสำหรับคืนนี้ ก็ควรจะขอบคุณ คริส ที่เขาพยาบาลคุณอย่างเต็มที่ เมื่อกี้ฉันเข้าไปตรวจดูถุงน้ำเกลือแล้วนะ เหลืออีกไม่กี่สิบซีซีเท่านั้น มีรอยกระชากออก คงอีตอนที่คุณตื่นพรวดพราดขึ้นมานั่นแหละ ประเดี๋ยวก่อนนอน ให้คริสแทงให้ใหม่นะ ใส่เข้าไปให้หมด อย่าเหลือทิ้งไว้ กู๊ดไนท์!”

ว่าแล้ว แม่ผมแดงก็ตบที่ไหล่เขา แล้วเดินผละตามหลังพรรคพวกไป คงเหลือแต่เชิดวุธเท่านั้นที่นั่งลงข้าง ๆเขา

เชิดวุธฉวยโอกาสตอนที่คริสตรงเข้าไปตรวจสายน้ำเกลืออันหลุดจากแขนของเขาอย่างกะทันหัน กระซิบ

“ซวยฉิบหายเลย ผม...”

รพินทร์เหลือบดูหน้า ลดนกไรเฟิลลง

“ทำไมหรือครับ คุณวุธ”

“กำลัง ‘มัน’ อยู่ทีเดียว ไอ้ผีนรกพวกนั้นก็ทำพิษ เสียงปืนดังตูม สวรรค์ล่ม...”

“กำลังฝันหวานอยู่หรือครับ?”

“ฮี้!ทำเป็นไม่รู้เรื่องไปได้...”

เชิดวุธตบเข่าเขาแรง ๆ

“ตอนสี่ทุ่ม ไอ้คี๊ธ ‘เบาตัว’ ไปแล้วกับเบล แอบจูงกันเข้าไปหลบอยู่หลังกองสัมภาระ สัญญากันไว้ว่า ภาคดึก เป็นรอบของผม อุตส่าห์บอกว่ากลัวผี ชวนออกมาเป็นเพื่อนให้คอยถือปืนคุมไว้ แกล้งทำเป็นท้องเสีย ซอกหน้าถ้ำที่ผมนอน มีหินเกลี้ยงเอนอยู่พอดีเลย ปล่ำเสียตรงนั้น ทีแรกก็ดีดดิ้นไม่ยอม

แต่ประเดี๋ยวเดียวก็ยืนพิงผนังหินให้...ห่า! อินเสิร์ทเข้าไปได้ครึ่งเดียวเท่านั้น เสียงปืนก็ระเบิดตูม ถอดออกมาแทบไม่ทัน...สองสามครั้งมาแล้ว ผมไม่เคยบรรลุเป้าหมายที่แท้จริงเสียที ล่มเสียก่อนออกทะเลบ้าง...แม่เจ้าประคุณแหกปากร้องเสียก่อนบ้าง จะบ้าตาย”

พรานใหญ่ ลูบหลังนายทหารรุ่นน้องอย่างปลอบใจ

“เหลืออีกอย่างน้อยก็ 6 ชั่วโมงก่อนสว่าง พยายามใหม่ซิครับ”

“โธ่! พยายามอะไรเล่า ลงเกิดเรื่องตูมตามขึ้นแบบนี้แม่นั่นก็คงไม่มีอารมณ์อีกแล้ว ผมขืนขยิกๆ ก็มีหวังถูกยันด้วยเท้าเท่านั้น เบลไม่ได้หรอก บ้าๆ บอๆ เอาแน่ไม่ได้ ไม่สบอารมณ์แม่ถีบเอาง่ายๆ ไอ้ครั้นได้จังหวะเหมาะแม่เปิดช่องทางให้ เรามันก็ไม่มีฝีมือเองกลายเป็น‘พญานาคหมดฤทธิ์พ่นพิษนอกถ้ำ’ไปเสียนี่ ผมแย่จริงๆ ขาดเรื่องนี้ไม่ได้ มาเดินป่าเปลี่ยวๆแบบนี้ ยิ่งหนักเข้าไปอีก คืนนี้มีหวังต้องกลับไปจ่ายตลาดนัดสนามหลวง ไม่งั้นคงนอนไม่หลับ”

รพินทร์หัวเราะก๊กๆ

“อดทนหน่อยครับ คงจะมีจังหวะ พญานาคไม่หมดฤทธิ์ และสามารถพ่นพิษในถ้ำเข้าสักโอกาสหนึ่งหรอก ไม่ช้าก็เร็ว เรื่องแบบนี้ เบลเองก็ชอบอยู่แล้ว เพียงแต่หาโอกาสให้สอดคล้องเท่านั้น...เอางี้ไหมล่ะ เดี๋ยวคุณนอนกับผม”

“ฮ้า! อย่าพูดเล่นน่า”

“จริงๆ ผมจะแกล้งทำเป็นนอนหลับสนิทเสีย รับรองในถ้ำที่ผมนอนอยู่กับคริสนี่ ไม่มีอะไรมาทำลายบรรยากาศแน่”

“คริสชอบคุณ ไม่ได้ชอบผม นิสัยของคริสก็ไม่เหมือนเบล ผมว่าถ้าผมทำอะไรบ้าๆ แทนที่จะถูกถีบ อาจถูกลูกปืนเลย แม่ขนทองนี่เล่นด้วยไม่ได้หรอก ถึงขนจะเป็นสีทอง แม่ก็ไม่ดอกทองเลย ผมดูท่าทีมานานแล้ว”

“คริสไม่ได้ชอบผมหรอกครับ อาจเป็นเพราะสงสาร หรือมิฉะนั้นก็พยายามเอาใจเพราะเห็นว่าผมเจ็บป่วยเท่านั้น และถึงจะชอบ ก็ไม่ได้หมายความว่ารัก และเรื่องอย่างนี้คุณวุธก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า ฝรั่งมันไม่ค่อยจะถือหรอก มันสุดแต่โอกาสและจังหวะเท่านั้น รายเบลนั้น คุณวุธสบายอยู่แล้ว เพียงแค่รอเวลาเหมาะเท่านั้น ส่วนคริส ผมยินดีหลีกทางให้เลย หรือจะให้สนับสนุนทางใด ก็ยินดีทุกอย่าง ขออย่างเดียว อย่าถึงกับให้ต้องจับมัดมือมัดเท้าให้คุณก็แล้วกัน...มะ! นอนกับผมที่นี่ คืนนี้ปูทางไว้ก่อน มันจะเป็นโอกาสแรกที่คุณอยู่ใกล้ชิดคริสสองต่อสอง โดยไม่มีใครกันท่า ประเดี๋ยวผมก็หลับแล้ว คุณวุธน่ะได้เปรียบจะตายไป รูปก็หล่อ พ่อก็รวย...”

“แหะ! แหะ! ผมไม่ได้เป็นอย่างที่ ‘กลอนพาไป’ นะครับจะบอกให้ ก็คงจะเป็นเพราะขาดคุณสมบัติข้อหลังนี่เองกระมังผู้หญิงถึงไม่ค่อยชอบ”

ยังไม่ทันจะจบประโยคเขาดี คริสติน่าผู้ตรวจสายน้ำเกลือและจัดที่นอนอันปัดเป่ยุ่งเหยิง เพราะรพินทร์เผ่นขึ้นพรวดพราดให้เรียบร้อยตามเดิม ก็เดินตรงเข้ามาถึงทั้งสอง

“คนป่วยนอนได้แล้ว เติมน้ำเกลือที่ค้างไว้ตามเดิม จนกว่าจะหมดตามคำสั่งของหมอ โชคดีมาก ที่เผ่นพรวดพราดออกไปเมื่อกี้นี้ ยังทรงตัวได้ดี ไม่ตกเขาตายเสียก่อน เสียงปืน

นัดแรกที่ดังขึ้นจากบุญคำ ฉันไม่ตกใจสักเท่าไหร่หรอก แต่ตกใจตอนที่คุณเผ่นลุกขึ้นมาเสียมากกว่า กลัวจะกลิ้งตกเขา”

รพินทร์ลุกขึ้น เดินเข้าไปตามคำสั่งของหล่อนแต่โดยดี แต่ถือโอกาสฉวยข้อมือเชิดวุธ ให้เดินตามเข้าไปด้วย ครั้งแรกคริสก็ไม่สนใจอะไรนัก พอเขาเอนตัวลงนอนที่เก่า ก็จัดการแทงเข็มน้ำเกลือตามเดิม พอเสร็จสรรพหมุนตัวลงนอนบ้าง ก็เห็นเชิดวุธครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่ทางด้านที่หล่อนจะนอน

“อ้าว! เข้ามาในนี้ทำไมล่ะ วุธ แยกไปนอนที่ของตัวได้แล้ว อย่ามาชวนรพินทร์คุยอีกเลย อยากจะคุยอะไรกันก็พรุ่งนี้เขายังเป็นคนป่วยอยู่นะ”

“คริส ผมชวนคุณเชิดวุธเข้ามานอนเป็นเพื่อนที่นี่เองแหละ”

รพินทร์บอก ขณะที่พาดศีรษะลงกับเป้หลังแทนหมอนตามเดิม

“เห็นบอกว่าในถ้ำโน้นเบียดกันแน่นจนขยับตัวไม่ได้ สัมภาระก็กินเนื้อที่เต็มไปหมด ที่นี่ยังพอมีที่ว่าง เลยชวนให้มานอนด้วยกันที่นี่”

แม่ผมทองกระตุกหัวคิ้วนิดหนึ่ง จ้องหน้ารพินทร์ แต่เห็นเขาหลับตาลงอย่างง่าย ๆ จึงหันไปทางเชิดวุธ ผู้อ้าปากหาวแล้วเหยียดตัวลงนอนข้าง ๆหน้าตาเฉย หล่อนนั่งกอดเข่า แล้วเอื้อมมือมาพลิกไหล่เชิดวุธที่ทำเป็นนอนตะแคงหันหลังให้ เพื่อให้หันหน้ามา จ้องดวงตาด้วยแววค้นหา

“จะนอนที่นี่ด้วยรึ?”

“ถ้าแม่ผมทองน้องยาไม่รังเกียจ”

เชิดวุธเล่นสำนวนยี่เก แล้วโอบแขนไปตวัดรอบตะโพกของคริสผู้ยังนั่งอยู่ หล่อนไม่แสดงขัดขืนอย่างใด แต่ยังมองตาอยู่เช่นนั้น

“น้องยาแปลว่าอะไร?”

จะแตกฉานภาษาไทยสักขนาดไหน มันก็ไม่ใช่ภาษาของหล่อน รพินทร์ผู้นอนฟังอยู่ พยายามกลั้นหัวเราะเต็มที่

“น้องยาก็แปลว่า ‘ซิสเตอร์ เมดิซีน’ ยังไงล่ะ”

“ว๊อท?”

หล่อนร้องเสียงสูง

“เปล่า พูดเล่นนะ คุณรังเกียจไหม ผมจะนอนเป็นเพื่อนรพินทร์ที่นี่สักคน”

“ทำไม กลัวฉันจะเอายาตายฉีดให้เขางั้นหรือ? หรือว่าฉันคนเดียว คุ้มครองเขาไม่ได้ ระหว่างที่เขาหลับ?”

“ผมรู้ ว่าคุณปกป้องคุ้มครอง และพยาบาลเขาได้อย่างวิเศษสุด แต่ให้ผมนอนที่นี่ด้วยสักคนไม่ได้หรือ?”

ทันใดนั้นเอง เงาของใครคนหนึ่งก็โผล่เข้ามาทางปากถ้ำอิสซาเบลนั่นเอง เดินตรงเข้ามาที่เชิดวุธ ก้มลงฉุดแขนกระชากขึ้น

“อย่ารบกวนคนเจ็บ วธ ไป! กลับไปนอนที่เดิม”

“ไม่ไป จนกว่าคุณจะให้สัญญาก่อน”

“สัญญาอะไร”

“ไม่ว่าจะในกรณีใด ๆทั้งสิ้น ห้ามแหกปากล้งเล้งขึ้นกลางดึก ผมมันคนขี้รำคาญ”

“เอา! ตกลง”

เชิดวุธยิ้มออกมาได้ คว้าปืน รีบลุกขึ้นโดยเร็ว และเดินตามหลังอิสซาเบลต้อย ๆออกไปแต่โดยดี คริสถอนใจยาวหันมาทางรพินทร์ ผู้ยังหลับตาเหมือนจะเข้าสู่นิทราแล้ว ก้มลงไปชิด

“อย่าแกล้งทำเป็นหลับเร็วนัก ตอบคำถามของฉันก่อน”

“ไม่ได้แกล้งหรอก หลับจริง ๆ!”

หล่อนเอามือคีบขนตายาวของเขา แล้วกระตุกเบา ๆ

“อ้อ! คนหลับ พูดได้งั้นหรือ”

“หลับนอก แต่ตื่นในยังไงล่ะ”

“เสียแรงนะ รพินทร์”

“เสียแรงอะไร?”

“เสียแรงที่ฉันไว้วางใจและมีความปรารถนาดีต่อคุณ แต่คุณกลับมีเล่ห์เหลี่ยมกับฉัน...”

หล่อนต่อว่าแผ่วเบา แล้วก็เอนตัวลงนอนหงาย ตาลืมโพลงดูเพดานหินย้อยในถ้ำ ไม่ได้ขยับเข้าไปชิด หรือให้ร่างกายส่วนใด แตะต้องถูกตัวเขาเลย...

บนนอกชานบ้านพักของรพินทร์ที่หนองน้ำแห้ง เสียง .300 เวเธอร์บี แม็กนั่ม ที่แผดเปรี้ยงกึกก้องขึ้นในห้อง ซึ่งดาริน หายเข้าไป ทำให้ทุกคนที่นั่งรวมกลุ่มปรึกษากันอยู่สะดุ้งสุดตัว ร้องลั่นออกมา

“เสียงปืนดังออกมาจากห้องน้อย! เกิดอะไรขึ้นแล้ว!!”

ทุกคนเผ่นพรึบขึ้นพร้อมกันหมด แม้แต่หนานอินและนาย

อำพล เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ กระโจนกันคนละสองสามก้าวก็เข้าถึงห้องนอนที่เห็นน้องสาวคนเล็กของตระกูลหายเข้าไปแล้วผลักประตูผาง ถลันเข้าไปพร้อมกันอย่างตกใจขีดสุด...

สิ่งที่เห็น ในเงาตะคุ่มของห้องที่ดับไฟมืดนั้น ดารินวรา-ฤทธิ์ยืนอยู่ที่หน้าต่าง ยังประทับไรฟิลอยู่ ใครคนหนึ่งที่เผ่นเข้ามา มีไฟฉายติดมือเข้ามาด้วย จึงฉายสว่างจ้า และใครอีกคนหนึ่งก็กระโดดเข้าไปที่ตะเกียงนีออนแบตเตอรี่อันตั้งอยู่บนโต๊ะริมเตียงภายในห้องนั้น กดสวิตช์ให้แสงสว่างนวลขึ้น

“น้อย!” มีเสียงเรียกประสานพร้อมกันขึ้นอีก จากพี่ชายสองและเพื่อนชายหนึ่ง

ราชสกุลสาว ตบลูกเลื่อนขึ้นแล้วกระชากถอยหลัง ปลอกกระสุนที่เพิ่งยิงสดๆร้อนๆ กระเด็นลงมากลิ้งอยู่กลางพื้นห้องริมเตียงนอน ตาของหล่อนยังคงมองจับนิ่งไปยังความมืดเบื้องนอกอยู่เช่นนั้น และไม่ได้แสดงความสนใจเลยว่า บัดนี้ เบื้องหลังรอบตัว พี่และเพื่อน ตลอดจนพรรคพวกคนอื่นๆ ที่เผ่นเข้ามาจะอยู่ในสภาพเช่นไรบ้าง

เชษฐาพุ่งเข้าชิดตัวน้องสาว จับไหล่ไว้แน่น สำรวจสีหน้าเขม็ง ในขณะที่อนุชาและไชยยันต์ช่วยกันฉายไฟฉายกราดออกไปยังพื้นเบื้องล่างของบ้านพัก ทั้งในแนวสูงและแนวต่ำ แต่ก็มองไม่เห็นอะไรผิดปกติทั้งสิ้น

“เกิดอะไรขึ้นนี่ น้อยยิงอะไร?”

พี่ชายกลางถามเกือบจะเป็นตะโกน

ดารินนิ่งอยู่เกือบอึดใจเต็มๆ แล้วตอบอย่างชนิดที่ใครก็คาดไม่ถึงว่า

“เปล่า! ไม่ได้ยิงอะไรหรอก นึกกลุ้มๆ รำคาญใจขึ้นมาก็เลยทดลองไรเฟิลกระบอกเก่าของน้อยเล่นงั้นเอง และก็ยิงส่งเดชออกไป ไม่มีจุดหมายหรอก ขอโทษด้วย ที่อาจทำให้ทุกคนตกอกตกใจ”

“เอ ฉันว่าเธอจะฟุ้งซ่านใหญ่เสียแล้วนะน้อย ก็บอกอยู่หยกๆก่อนจะเข้ามาในนี้ว่า ให้กินยานอนหลับ และนอนเสีย”

ไชยยันต์พูดเอ็ดตะโรลั่น

“พอคล้อยหลังลับเข้ามาในนี้ได้อึดใจเดียว เสียงปืนก็ดังยังกะฟ้าผ่า ใจหายใจคว่ำหมด นึกว่าทำปืนลั่น หรือระเบิดขมองตัวเองเข้าให้แล้ว หรือยังไง”

น้องสาวคนเล็กของตระกูลยิ้มแค่นๆ ไม่มีใครอ่านความหมายของรอยยิ้มนั้นได้ พูดเบาๆ อย่างไม่สนใจแยแสกับสภาพตกอกตกใจของพรรคพวกทุกคนว่า

“ขอโทษอีกครั้ง ก็นึกว่าฉันทำปืนลั่นก็แล้วกัน”

แล้วหล่อนก็หยิบไฟฉายส่องไปที่ต้นไม้ตายซาก อันเป็นที่เลื้อยพันของเถาฟักข้าว รอยกระสุนเจาะทะลุผ่าน ปรากฏเห็นขาวเวอร์ เพราะเปลือกแห้งๆ ตำแหน่งนั้นของมันปลิวหลุดออกไปทั้งกระบิ

“คุณหญิงครับ...ผมว่าระงับอกระงับใจไว้เสียบ้างเถิด ผมรู้สึกว่าคุณหญิงกำลังวุ่นวายใจเต็มที่”

นายอำพลพูดขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ หน้าเขายังขาวซีดเพราะความตกใจเสียงปืนเมื่อตะกี้นี้อยู่ หนานอินก็อ้าปากหวอเมื่อโผล่หน้าเข้ามาในห้อง บ่นงึมงำฟังไม่ได้ศัพท์ ไม่มีใคร

สามารถเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น อนุชาและไชยยันต์ทำท่าจะตั้งคำถาม หรือโวยวายต่อไป แต่พี่ชายใหญ่ยกมือขึ้น พูดเรียบ ๆ

“เอาละ ไม่มีอะไรหรอก ทุกคนออกไปนอกห้องนี้ได้แล้ว ปรึกษาหารือ หรือจัดข้าวของอะไรไปตามเดิม ฉันจะดูแลน้อยเอง”

ทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งของ ม.ร.ว.เชษฐา ภายหลังจากบ่นอะไรกันแซ่ดไปหมด อึดใจต่อมาภายในห้องนั้นก็เหลือเพียงน้องสาวเล็ก กับพี่ชายใหญ่ตามลำพัง

เชษฐาคงจ้องหน้าดารินด้วยประกายตาลึกอยู่เช่นนั้น แล้วส่องไฟฉายไปยังตำแหน่งต้นไม้ตายซากนั้นอีกครั้งอย่างพิจารณา เขาดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่สังเกตเห็นได้ว่า ดารินยิงไปยังที่ไหน

เกือบ 2 นาทีเต็ม ๆ พี่ชาย น้องสาว ไม่ได้พูดคำใดกันเลย คุณชายใหญ่ดับไฟในห้องให้มืดมิดลงเหมือนเดิม แล้วฉายไฟไปยังต้นไม้ต้นนั้นอีก จากนั้นก็ดับไฟฉายลง ยืนพิจารณาเงียบ ๆ ในความมืด เขาทำสลับกันเช่นนั้นสองสามครั้ง ก็ไม่เห็นว่ามันจะเป็นภาพอะไรทั้งสิ้น นอกจากเงาตะคุ่มของลำต้น และเถาฟักข้าวที่ขึ้นพันเป็นซุ้ม

แล้วพี่ชายใหญ่ ผู้สุขุมรอบคอบ รู้จิตใจของน้องสาวคนเล็กมากที่สุด ก็เปิดตะเกียงนีออนแบตเตอรี่ขึ้นตามเดิม พยักหน้าเรียกดาริน ผู้ยืนนิ่งอยู่ริมตู้ปืนให้เข้ามาใกล้ โอบกอดไหล่ไว้ ดึงให้มาหยุดยืนเคียงคู่กันที่หน้าต่างบานนั้น

“น้อย!...”

น้ำเสียงนั้น เต็มไปด้วยความเมตตา

“พี่ไม่คิดเหมือนอย่างพวกนั้นหรอกนะ คือไม่คิดว่าน้อยเกิดบ้าคลั่งอะไรขึ้นมา ถึงได้ยิงไรเฟิลขึ้น และยิงไปที่ต้นไม้ต้นนั้น...ไหน บอกพี่ซิ น้อยเห็นอะไร?”

หญิงสาวกลั้กลืนอะไรบางอย่างลงลำคออันแห้งผาก ฝืนยิ้ม เชษฐาสังเกตเห็นว่ามือของน้องสาวยังสั่นอยู่ริกๆ

“ก็บอกแล้วยังไงคะ ว่าน้อยลองทางปืน เพียงแต่ผิดกาลเทศะไปหน่อยเท่านั้น คือมายิงเอาในช่วงเวลาเช่นนี้ ทำให้ทุกคนตกอกตกใจ”

หล่อนพยายามทำเสียงให้เรียบปกติที่สุด ปิดลูกเลื่อนเข้าที่ ลดนกลง แล้วถอนใจยาว วางปืนคู่ชีพกระบอกนั้นลงบนที่นอน เดินไปนั่งประสานมืออยู่บนเตียง เชษฐาเข้ามานั่งข้างๆ จับไหล่ทั้งสองให้หันมาเผชิญหน้า

“ทำไมจะต้องปิดพี่ด้วย พี่รู้ดีว่าน้อยต้องมีเหตุผล แม้ว่ามันจะเป็นเหตุผลที่คนอื่นๆ จะไม่เข้าใจหรือรับฟังไม่ได้ แต่พี่ก็ฟังได้เสมอ...บอกพี่ตามตรงดีกว่า ขณะนี้เราอยู่กันแค่สองคนเท่านั้น ไม่มีใคร”

ราชสกุลสาว โผเข้ากอดคอพี่ชายใหญ่ไว้แน่น แล้วซุกหน้าลงกับไหล่ ร้องไห้เงียบๆ เชษฐาลูบแผ่นหลัง พร่ำปลอบโยนอยู่นานหล่อนจึงบอกเสียงเครือว่า

“ตาน้อยฝาดค่ะ...แต่มันฝาดซ้ำๆซากๆหลายครั้งติดต่อกัน ยืนอยู่ที่หน้าต่างนั้น มองออกไปในความมืดเห็นอะไรก็ไม่ทราบ รูปร่างเหมือน...” เสียงของหล่อนขาดหายไป

“เหมือน? เหมือนอะไร?”

“ไอ้นักบวชโล้น มันตรัย!”

“มันตรัย!!!”

“ค่ะ มันแน่ๆ หรือมิฉะนั้นก็เงาภาพหลอนของมันที่ยังติดตาน้อยอยู่”

“น้อย! เธอก็รู้อยู่แก่ใจแล้วว่ามันตรัยพินาศไปแล้ว รพินทร์กับบุญคำเผาซากของมันกลายเป็นขี้เถ้าปนไปในครั้งนั้น”

“ค่ะ น้อยรู้ น้อยเข้าใจเช่นนั้น แต่ภาพที่เห็นเมื่อสักครู่นี้มันเหมือนกับว่าน้อยสร้างภาพของมันขึ้นมาเอง โดยสังหรณ์ว่า วิญญาณของมันตรัยยังไม่สลายไปผุดไปเกิด หากแต่ยังวนเวียนผูกอาฆาตพยาบาทอยู่ มันมายืนอยู่ที่นั่น!...”

หล่อนชี้มือออกไปทางนอกหน้าต่าง

“กวักมือเรียกน้อย ฉายไฟก็หายไป ดับไฟมืดทีไร เห็นทุกที แล้วก็มีเสียงเตือนอย่างประหลาดของอะไรสักอย่างหนึ่งแว่วมาจากจิต หรือประสาทหู น้อยไม่แน่ใจ บอกกับน้อยว่ารพินทร์ขณะนี้กำลังเผชิญกับอันตรายลี้ลับชนิดนี้อยู่ ความรู้สึกของน้อยเมื่อตะกี้นี้แทบจะบ้าตาย น้อยก็เลยยิงออกไปที่ภาพนั้น แต่ปรากฏว่ามันไม่มีอะไรเลย นอกจากต้นไม้ยืนต้นตายซากและเถาต้นฟักข้าวที่ขึ้นพัน สรุปก็คือ ตาก็ฝาด หูก็เฝื่อนไปไชยยันต์กับพี่กลางพูดถูกแล้ว น้อยฟุ้งซ่านไปเองแท้ๆ”

เชษฐาถอนใจเฮือก เต็มไปด้วยความห่วง และสงสารสภาพทางจิตอันอ่อนแอของน้องสาวเป็นที่สุด

“พรุ่งนี้เราจะเดินทางติดตามเขาแล้ว และหนานอินก็ให้คำรับรองว่าต้องตามจนพบให้ได้ เชื่ออะไรพี่สักอย่างหนึ่งได้ไหม”

หล่อนพยักหน้า กรีดนิ้วเช็ดน้ำตา แล้วสะบัดออกไป

“น้อยเชื่อพี่ใหญ่ทุกอย่างค่ะ”

“วาเลี่ยมอยู่ไหน?”

แทนคำตอบ ดารินล้วงกระเป๋าเสื้อคลุม หยิบถุงพลาสติกเล็กๆ ขึ้นมา หล่อนพกติดตัวอยู่แล้ว

“กี่มิลลิกรัม?”

“5 ค่ะ”

พี่ชายใหญ่เดินไปรินน้ำจากเหยือกที่ตั้งอยู่บนโต๊ะลงแก้วครึ่งหนึ่ง แล้วถือกลับมาส่งให้

“พี่ไม่ใช่หมอ แต่เมื่อตัวหมอเอง เกิดป่วยขึ้นมาเสียแล้วเช่นนี้ พี่ก็ต้องเป็นหมอแทนให้ เอาละ...กินเสียนี่ น้ำ!”

อย่างน่าสมเพชที่สุด ศัลยแพทย์สาวมือเกียรตินิยม หย่อนยาระงับประสาทเข้าปากแล้วจิบน้ำกลืนเข้าไป เอนตัวลงนอนตามคำสั่งของพี่ชายช้าๆ ในลักษณะหงายเหยียดยาว เชษฐาคลี่ผ้าห่มออกคลุมให้ จากปลายเท้าจรดอก

“ภาวนา พุทโธ...พุทโธ...ซ้ำๆ อยู่เช่นนี้ ประเดี๋ยวน้อยจะหลับเอง หลับอย่างสนิทและไม่ฝันร้ายอะไรอีกเลย พรุ่งนี้จะตื่นขึ้นมาด้วยความแช่มชื่นสดใส และเมื่อนั้นแหละ งานสำคัญของเราจะเริ่มต้น”

“พี่ใหญ่ค่ะ...”

“หื่อม์?”

“น้อยจะขออะไรพี่ใหญ่บ้าง...”

“ว่ามา”

“สมมุติ...แม้จะเพียงแค่ไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์แห่งความหวังถ้าหากว่า...”

“ว่าไปให้จบกระแสความ อย่าอ้ำอึ้งอยู่”

“ถ้าหากว่าเรา เอาตัวรพินทร์กลับคืนมาได้ น้อยไม่ยอมที่จะให้เขาอยู่ที่นี่อีกแล้ว แต่จะเอาตัวไปด้วย น้อยอยู่ที่ไหน เขาจะต้องอยู่ที่นั่น พี่ใหญ่จะรังเกียจไหมคะ?”

เชษฐายิ้มขรึม ๆจับปลายคางน้องสาวบีบเบา ๆ

“ตกลง น้อย! โดยใจจริงแล้ว พี่ไม่เคยคิดรังเกียจคนคนนี้เลย ไม่ว่าสถานภาพทางสังคมเขาจะแตกต่างกับเราสักแค่ไหน แต่น้ำใจของเขาสูงสุดเท่าที่มนุษย์สามัญคนหนึ่งจะมีได้ อย่าว่าแต่น้อยเลย ถึงพี่เองก็ประทับใจมาก มิฉะนั้นก็คงไม่ลงทุนด้วยชีวิตเสี่ยงมาในครั้งนี้หรอก”

ดารินคว้าเอามือพี่ชายไปกอดแน่น ยิ้มทั้งน้ำตาซึม

“แล้วพี่กลางล่ะคะ เขาจะมีความคิดเหมือนพี่ใหญ่หรือเปล่า?”

“พี่แน่ใจว่า ถึงกลางเองก็ย่อมจะมีความรู้สึกชนิดนี้ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าพี่เลย กลางนั้น ความจริงตายไปจากโลกภูมิ-ศาสตร์นี่แล้ว แต่เขาเกิดใหม่ เพราะรพินทร์ ไพรวัลย์ เขาอาจโผงผางวางท่าไปงั้นเอง แต่แท้ที่จริงแล้ว กลางยินดีต้อนรับรพินทร์เป็นเครือญาติก่อนพี่เสียด้วยซ้ำ”

หล่อนสูดลมหายใจลึก สีหน้าแช่มชื่นมีสีเลือดขึ้นทันทีจากความซีดเซียว

“เป็นความผิดของน้อยหรือเปล่าคะ ที่รักชายคนนั้นจนหมดหัวใจ”

“ไม่ใช่ความผิด แต่มันควรจะต้องเป็นเช่นนั้น ถ้าน้อยเป็นคนมีหัวใจ”

“แล้วเป็นความผิดของน้อยหรือเปล่าคะ ที่ภายหลังจากเรากลับจากเทือกพระศิวะแล้ว น้อยกลับปล่อยทิ้งเขาไว้ที่นี่ตามลำพัง เนื่องมาจากคิดไปไม่ถึงว่า มันจะมีเหตุการณ์อะไรเข้ามาแทรกแยกเขาไปเสียจากน้อย”

“ก็ไม่ใช่ความผิดอีกนั่นแหละเป็นแค่เพียงประมาทชะล่าใจไปหน่อยเท่านั้น ซึ่งพี่ทั้งสองคนก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะแนะนำอะไรเธอในขณะนั้นได้เลย เพราะเห็นเธอมีทีท่ากระบิดกระบวนเล่นองค์เอาชั้นเอาเชิงอยู่เหมือนกัน”

“รพินทร์จะเข้ากับพวกเราได้ไหมคะ ในสังคมของชาวเมือง?”

“ทำไมจะไม่ได้ ถ้าเขาแน่ใจว่าน้อยรักเขาจริง ต้องการเขาจริง และพี่ทั้งสองไม่รังเกียจเขา รพินทร์เป็นคนมีการศึกษาสูง ผ่านโลกที่เจริญขีดสุดมาแล้ว เขาไม่ใช่คนด้อยพัฒนา เว้นไว้แต่จะแกล้งทำตัวให้ด้อยไปเช่นนั้นเอง เพราะประชดประชันเคียดแค้นสังคมหน้าไหว้หลังหลอก”

ดาริน วราฤทธิ์ หลับตาลง พึมพำ

“ถ้าเช่นนั้น น้อยสบายใจแล้วค่ะ...ไม่มีอะไรที่จะติดข้องอีกทั้งสิ้นและคืนนี้คงจะหลับได้อย่างสบายที่สุด...ราตรีสวัสดิ์ค่ะพี่ใหญ่ พบกันพรุ่งนี้เช้า!”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์ ตบที่ศีรษะน้องสาวเบาๆ แล้วหรี่ตะเกียงให้ เดินแผ่วเบาออกไปจากห้อง

ดารินพนมมือขึ้นจรดทรวงอก ภาวนาสวดมนต์ มิช้ามิ

นาน หล่อนก็ผลอยหลับสนิทไปด้วยมือที่ประสานกันอยู่บนทรวงอกเช่นนั้น...

ครั้นแล้ว ราตรีนั้นก็ผ่านพ้น ด้วยอรุณรางที่ย่างเยือน เข้ามายังบริเวณหุบผาตะเคียนทอง

คริส ผู้จัดว่านอนไว และตนเองก็มีกังวลที่สุด รู้สึกตัวลืมตาขึ้นก็พบว่า รพินทร์ไพรวัลย์ หายไปจากที่นอนของเขาเสียแล้ว ถุงน้ำเกลือยังแขวนอยู่กับเสาแต่หมดเกลี้ยง และเข็มก็ถูกถอดทิ้งไว้พร้อมกับสายยาง แสดงว่าเจ้าตัวถอดออกเอง

ความสว่างสีเทา ๆ เพิ่งจะส่องลอดปากโพรงถ้ำเข้ามาเท่านั้น และเป็นม่านมัวไปด้วยละอองหมอก หล่อนได้ยินเสียงตะโกนพูดจากันอยู่ด้านนอก ระหว่างพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ และลูกหาบ อันหมายถึงว่าพวกนั้นก็ตื่นกันหมดแล้วเช่นกัน จึงคว้าปืนประจำตัว แล้วก็สังเกตเห็นอีกว่า ไรเฟิลของรพินทร์หายไปพร้อมกับเจ้าของด้วย

หล่อนลุกขึ้น และออกมายืนตรงบริเวณหน้าถ้ำโดยเร็ว พยายามจะกวาดสายตามอง แต่ก็เห็นอะไรได้ไม่เกิน 5-6 เมตรเท่านั้น เพราะละอองหมอกอันเย็นฉ่ำลงหนาทึบไปหมด และบริเวณชานหินที่ยื่นอยู่ก็เปียกและลื่นมาก จึงตะโกนเรียกนามเขา

"รพินทร์!"

"อย่าเพิ่งก้าว หรือไต่ลงมาคริส หินกำลังลื่นมาก อยู่บนนั้นก่อน"

เสียงเขาตอบมาจากเบื้องล่างไม่ห่างลงไปนัก แต่ไม่เห็นตัว

"คุณอยู่ที่ไหนน่ะ กำลังทำอะไร?"

"กำลังตรวจร่องรอยอะไรหน่อย คุณไต่เข้าไปในถ้ำที่พวกเรานอนรวมกันอยู่ และปลุกพวกเขาด้วย ถ้าเขายังไม่ตื่นกัน บอกให้ทุกคนทานอาหารเช้าเสียเลย และอยู่กันบนนั้นก่อนจนกว่าแดดจะออก และหมอกจางเห็นอะไรถนัดกว่านี้ กำชับอีกครั้ง อย่าพยายามไต่ลงมาเป็นอันขาด จะเกิดอุปัทวเหตุขึ้นได้"

"คุณเป็นอย่างไรบ้าง สบายดีแล้วหรือ?"

"ไม่ต้องห่วง ผมปกติเหมือนเดิมแล้ว อีกสักครู่จะขึ้นไปพบทุกคนที่ถ้ำใหญ่ เตรียมอาหารไว้เผื่อผมด้วย"

ทั้งสองฝ่ายตะโกนพูดกันโดยไม่เห็นตัว

"ตกลง ว่าแต่ตอนนี้คุณอยู่กับลูกน้องหรือ?"

"ใช่ บุญคำ!"

หล่อนปัดแขนเสื้อแจ็กเกตดูนาฬิกา ขณะนั้นมันเป็นเวลา 06.10 น.

"อีกนานไหมนี่ แดดถึงจะออก และหมอกพอจาง"

"ราว ๆแปดโมง"

"โอ้โฮ้ อีกตั้งนาน"

"หรือคุณจะนอนพักอีกสักสองชั่วโมงก็ยังไหว อย่าเพิ่งให้พวกคุณคนใดเคลื่อนไหวออกนอกที่พักในตอนนี้ก่อนเลย เพราะยังทำอะไรไม่ถนัดทั้งนั้น"

"ก็แล้วคุณเองล่ะ ทำไมถึงลุกขึ้นมาในเวลานี้"

“หน้าที่ของผมคุณก็รู้อยู่แล้ว...อย่าเพิ่งพูดอะไรกันตอนนี้เลย ผมขี้เกียจตะโกน”

ประโยคหลัง ดูเหมือนจะตัดบท

คริสติน่าชะโงกเข้าไปในถ้ำที่นอนเฝ้าเขาตลอดคืน อันมีครอบครัวของสะเอิงนอนอยู่ด้วยอีกมุมหนึ่ง เห็นสะเอิงและลูกเมียยังนอนเบียดกันเป็นกลุ่ม จึงถอยผละออกมาค่อย ๆเกาะแง่หิน ไต่ไหล่ผาบริเวณนั้น ซึ่งไม่กว้างมากนัก เลาะเลียบไปยังถ้ำใหญ่ที่พรรคพวกและสัมภาระเก็บไว้

เมื่อโผล่เข้าไปก็ยังเห็นพวกนั้นยังนอนเรียงรายหลับสนิทกันอยู่ ไฟที่ก่อไว้หน้าปากถ้ำมอดดับลงหมดแล้ว และไม่มีเชื้อฟืนที่จะเติมอีก ความหนาวเย็นของอากาศยามเช้าตรู่บนหน้าผาทำให้ทุกคนนอนกันตัวงอก่องอขิงมันเป็นเวลาที่ทุกคนหลับอย่างสบายที่สุด และไม่มีเหตุผลใด ๆที่หล่อนจะต้องปลุกขึ้นมาในยามนี้ก่อน จึงค่อย ๆ ย่องเข้าไปค้นหาก้อนแก๊สสำเร็จรูปสำหรับก่อไฟหุงต้มในห่อสัมภาระออกมาวางกับพื้น แล้วจุดไฟเป็นเปลวขึ้นเพื่ออาศัยผิงไออุ่น

ตนเองนั่งเอาหลังพิงผนังหินไม่ได้คิดที่จะนอนต่อใด ๆทั้งสิ้นเพราะประสาทตื่นพร้อมแล้ว ถือโอกาสต้มน้ำจากหม้อสนามเพื่อเตรียมชงกาแฟจากเปลวไฟนั้นไปในตัวด้วย

ขณะนี้ รพินทร์กับสมุนขวา ตาเฒ่าบุญคำของเขา กำลังยืนอยู่ที่แง่ตะพัก หรือแท่นหิน ตำแหน่งที่ไอ้ซากมหากาฬ

จากสุสานนิทรานคร ถูกลูกปืนอาคมของบุญคำหล่นลงมาคว่ำหน้าคาพาดอยู่กับแง่หิน ลักษณะไม่ผิดอะไรกับเหง้าไม้ทั้งดุ้น ซึ่งเป็นสภาพปกติของศพอาบยาที่หาอายุไม่ถูก

มันไม่ได้กระดิกกระเดี้ยหรือเคลื่อนไหวผิดจากสภาพเดิมกับที่หล่นลงมาในครั้งแรกเลย และมายืนพิจารณากันใกล้ๆ เช่นนี้ มันก็ไม่ได้เป็นอะไรทั้งสิ้น นอกจากซากโบราณไม่ทราบสักกี่สิบหรือกี่ร้อยศตวรรษมาแล้ว แต่เป็นซากที่ยังสมบูรณ์ ไม่มีส่วนใดชำรุดนอกจากรอยกระสุนแผลเล็กๆ ของบุญคำ ที่ยิงทะลุหน้าอกผ่านออกด้านหลัง เหมือนยิงทะลุยางรถยนต์เนื่องจากแนวทางของกระสุนไม่ได้ผ่านกระดูก

“ไอ้ตัวนี้ ไม่มีทางจะลุกขึ้นมาเดินได้อีกแล้วนาย เพราะเจอะกระสุนคลุกยันต์อีเป๋อของบุญคำเข้า ถึงไอ้ตัวที่โดนลูกปืนของจันก็เหมือนกัน ไม่รู้ตอนนี้มันค้นหาพบแล้วหรือยัง คงจะกลิ้งไปติดค้างอยู่ตรงไหนสักแห่งหนึ่งแน่ๆ แต่สำหรับตัวที่นายยิงผ่ากะโหลกไปทั้งซีก ยังไม่แน่ว่ามันจะกองอยู่ที่เก่าหรือเปล่า แล้วบุญคำก็ไม่สบายใจนัก ถ้าไปเจอไอ้ตัวกะโหลกหายไปครึ่งซีก เดินที่อเข้ามาเยี่ยมเราอีก”

ตาพรานเฒ่ากระซิบกับเขาเบาๆ

รพินทร์ควักผ้าขนหนูออกมาจากอกเสื้อ เช็ดใบหน้าอันเปียกชื้นไปด้วยละอองหมอกของเขา

“นี่เราเห็นจะต้องเจอกับมันไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าหากเรายังค้นไม่พบป่าช้าของมัน ตรงที่นายทหารไชยยันต์กับนายแหม่มมาเรียไปติดขังอยู่ในคราวนั้น มันตรัยจะต้องใช้มนต์กาลีของมันเรียกออกมาได้เรื่อยๆ”

“เอายังไงดีละนาย ถ้างั้น?”

“มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น ถ้าผ่านห้วยเสือร้องไปแล้ว เราเห็นจะต้องค้นหาสุสานของนิทรานครให้พบ และหาทางสกัดกั้นหรือล้างไอ้ซากผีหมื่นปีในสุสานนั่นให้หมดไม่งั้นมันก็จะต้องโผล่ออกมาตามรังควานเราไปจนถึงที่สุดนั่นแหละ ไม่เพียงแต่เรียกผีดิบออกมาจากป่าช้าให้มาจ้องเล่นงานเราเท่านั้น ยังบังคับโขลงช้างได้อีก”

“บุญคำก็ว่าเราเห็นจะต้องฟาดกับมันแบบนั้นแหละ ว่าแต่นายจะบอกกับฟารั้งพวกนั้นยังไง?”

แกถามอย่างเป็นห่วงแทน เพราะบุญคำไม่ใช่คนโง่นัก และเข้าใจอะไรได้ดีพอสมควร

“มันจำเป็นเสียแล้ว ที่ฉันจะต้องเล่าความจริงทั้งหมด ที่เคยเกี่ยวเนื่องกับพวกเรามาในครั้งนั้น ให้พวกเขาฟัง ทั้งๆที่ไม่คิดเลยว่าจะต้องบอก เกี่ยวกับความลี้ลับของนิทรานครและมันตรัย”

“แล้วพวกนั้นจะยอมเชื่อนายหรือ?”

รพินทร์กระดกปลายลิ้นเกลี่ยริมฝีปาก

“ถ้าไม่ยอมเชื่อ ก็ช่วยไม่ได้ เหตุการณ์มันพิสูจน์ให้เห็นชัดเจนกันกับตาทุกคนแบบนี้แล้ว เอาละ...เราไต่ต่ำลงไปอีกหน่อย ฉันจำได้ว่ายิงไอ้ตัวที่สามหล่นไปทางโน้น ดูซิว่ามันอยู่ที่เดิมหรือเปล่า หรือว่าดอดหนีไปได้อีก เพราะลูกปืนของฉันมันไม่ได้คลุกยันต์อีเป่ออย่างที่บุญคำทำเสียด้วย”

บ่าวนายทั้งคู่พากันเดินไต่แง่หิน...ต่ำลงไปอีกท่ามกลาง

ละอองหมอกที่ยังคลุมอยู่เป็นม่านทึบ รพินทร์จำได้ดีว่า เขายิงไอ้ตัวที่สามผงะร่วงหล่นไปตรงตำแหน่งไหน จึงบ่ายหน้าลงไปยังบริเวณนั้น

ตรงซุ้มไม้เล็ก ๆเห็นชัดว่า กิ่งไม้ขนาดหัวแม่เท้ากิ่งหนึ่งหักพับ ด้วยรอยตัดของหัวกระสุนไรเฟิลขนาดหนัก มันหักกิ่งไม้ที่บังอยู่เบื้องหน้าก่อน แล้วจึงทะลวงเข้ากระทบบริเวณใบหน้าของไอ้ซากมหาอุบาทว์อันทำหน้าที่เหมือนหน่วยคอมมานโด ไต่เงียบขึ้นมา บุญคำชี้ให้ดูก้อนหินขนาดครกตำน้ำพริกย่อม ๆ กับซากที่หงายผึ่งลงไปนั้น และมีรอยกลิ้งไปตามทางชันของหน้าผาต่างตามกันไปเรื่อย ๆ ชั่วระยะต่ำลงมาอีกไม่ถึง 7-8 เมตร ก็มาพบกับแง่หิน ซึ่งสันนิษฐานได้ว่า ซากควรจะกลิ้งลงมาติดคาอยู่ตรงนั้น

สิ่งที่ทั้งสองพบก็เพียงแต่เสี้ยวหนึ่งของกะโหลกศีรษะอันประกอบด้วยโหนกแก้มซีกซ้ายซึ่งหลุดออกทั้งกระบิ กับกะโหลกส่วนหนึ่งลักษณะเหมือนกะลามะพร้าว ภายในเต็มไปด้วยขุยดำ ๆ และปอยผมที่ติดอยู่เท่านั้น!

ตัวซากทั้งซาก และศีรษะอีกซีกหนึ่ง อันยังควรติดอยู่กับบ่า อันตรธานไปเสียแล้ว!

รพินทร์เอานิ้วเกาแก้มกราก ๆ อย่างขัดใจ เสียงตาเฒ่าจุ๊ปากจิ๊กจั๊ก

“บุญคำว่าแล้ว ลูกปืนของนาย แค่ทำลายส่วนใดส่วนหนึ่งของมันที่ลูกปืนกระทบเท่านั้น ตัวซากของมันนั้นสะกดไม่อยู่ด้วยลูกปืนธรรมดา พอได้โอกาส มันก็มีวิญญาณลงสิง ลากตัวเองหนีหายไปได้ตามเคย ไอ้ตัวนี้ก็จะมีสภาพเหมือน ๆ กับ

ตัวที่นายกับนายทหารเชิดวุธยิงขาหัก กับวางระเบิดตัวขาดครึ่งท่อน ที่มันจะส่งมาหลอกหลอนเราได้อีก สู้ลูกปืนของพวกบุญคำไม่ได้ เจอเข้าโครมเดียวจอดสนิท เอาไปใช้งานไม่ได้อีก นายต้องทำพิธีเอาลูกปืนของนายคลุกยันต์อีเป่อ แบบเดียวกับลูกปืนของพวกบุญคำแล้วละ”

“แล้วไอ้ที่พวกบุญคำยิงอยู่หมัดไปหลายตัวเมื่อคืนก่อนตอนมันยกพลบุกเข้าที่นี่ พอตื่นเช้าก็หายไปหมดนั่นน่ะ มันหายไปได้ยังไง?”

เขาถาม

“บุญคำว่า พวกที่ถูกลูกปืนอาคมของบุญคำ ไม่มีทางใช้การได้อีก แต่ที่มันหายไป ก็เพราะไอ้ช้างบริวารของมันนั่นแหละช่วยกันเอางวงจับซากพาหนีหายไป โดยไม่ยอมทิ้งไว้ให้เราเห็นพิสูจน์ได้ในตอนตะวันขึ้น คงจะแอบเอาไปแอบซ่อนโยนทิ้งไว้ที่ไหนไม่ให้เราค้นพบ แต่รับรองซิน่า ว่าซากที่ถูกลูกปืนของบุญคำ มันจะเอากลับมาใช้อีกไม่ได้แล้ว ผิดกับซากที่ถูกลูกปืนธรรมดาเพราะมนต์อัปรีย์อุบาทว์ของมันตรัยยังสั่งการให้เคลื่อนไหวได้ ถึงจะหักๆพังๆก็ตาม”

เขามองหน้าสมุนสนิทผู้ไว้วางใจและเชื่อฝีมือได้มากที่สุดอัดบหรี่ลึก

“แปลว่า บุญคำยังเชื่อแน่นอน ว่าวิญญาณร้ายของ ‘มัน-ตรัย’ยังคงวนเวียนอยู่ และเป็นตัวการเล่นงานเราในครั้งนี้”

ตาเฒ่ายิงฟัน

“ไม่มีอะไรให้น่าสงสัยอีกแล้ว นาย ถึงตัวนายเองก็เชื่ออย่างนั้นเหมือนกันไม่ใช่หรือ วิญญาณของมันตรัยไม่ดับสูญ

แม้ซากเดิมที่เป็นนักบวชโล้นของมันจะพินาศไปพร้อม ๆ กับซาก เสือโคร่งดำของมันในครั้งนั้นแล้ว ตอนแรก ๆ ที่เรากำจัดมันได้ วิญญาณก็คงจะกระเจิดกระเจิงตุหรัดตะเหร่ไปก่อน อย่างหาทิศทางไม่ได้ พอมันตั้งตัวได้รวบรวมอำนาจจิตมั่นคง และจำความเก่าได้ถูก มันก็หวนมาอีกครั้ง ตัววิญญาณสำคัญ ก็เข้ายึดซากอันใหญ่โตมหึมาของนักรบใช้แทนซากนักบวชโล้นอันเป็นซากเดิมของมัน ก็ไอ้ตัวที่เราพบเห็นครั้งแรกที่นั่งอยู่เหนือฝังลำห้วยนั้นแหละ ส่วนลูกน้องบริวารของมันทั้งหลาย มันก็ส่งกระแสจิตเข้าครอบงำ โดยแยกฤทธิ์มนต์ออกไป ทำให้สั่งการเข้าสิงได้พร้อม ๆ กันหลาย ๆ ตัว ตัวที่มันจะต้องระมัดระวัง และสงวนไว้ให้มากที่สุด ก็คือตัวที่เป็นนักรบ เพราะรูปร่างสมบูรณ์กำยำสูงใหญ่มากที่สุด มันต้องรู้ว่านายจะต้องนำคณะเดินทางผ่านมาในถิ่นของมัน ถึงได้ดักรออยู่เพื่อแก้แค้น โขลงไอ้งาดำก็ตกอยู่ในอำนาจของมัน ที่มันสร้างเหตุการณ์เข้าราวี ทำลายล้างหมู่บ้านตะเคียนทอง บุญคำว่ามันไม่ได้มีประสงค์อะไรมากไปกว่าที่จะทำเรื่องขึ้น เพื่อเป็นกลอุบายเรียกให้นายเข้ามาติดกับดักของมันนั่นเอง เพราะถึงแม้นายจะอยู่หนองน้ำแห้งเฉย ๆ โดยไม่นำทางฟารั้งพวกนี้ ข่าวของไอ้งาดำที่บุกฆ่ากะเหรี่ยงตะ-เคียนทองเสียทั้งหมู่บ้าน ก็จะต้องแว่วไปถึงหนาย และเป็นการเรียกนายให้ขึ้นมาพบมันนั่นเอง บุญคำทายอย่างนี้ นายเห็นด้วยไหม?”

เขาไม่พูดคำใดในขณะนั้น นอกจากอัดบุหรี่จนแก้มตอบ หรี่ตามองดูเศษกะโหลกชิ้งครั้งหนึ่ง นานมาสักเท่าใดไม่ทราบได้ มันเคยเป็นกะโหลกของมนุษยชาติ ขณะนั้นเองก็มีเสียงกู่

ให้สัญญาณเบา ๆ มาจากกลุ่มหมอกทางด้านซ้ายมือ บุญคำกู่รับออกไป

“อยู่ไหน พี่คำ?”

นั่นเป็นเสียงของจัน ที่พูดมา ฟังว่าระยะใกล้ ๆกันนี่เอง

“ทางนี้โว้ย ไอ้จัน เลาะก้อนหินมาให้ดี”

บุญคำร้องเรียก มีเสียงไต่ก้อนหินมาแซก ๆ อันเกิดจากกรวดและดินซุยร่วง แล้วไม่กี่อึดใจ สมุนซ้ายกับพรานเด็กหนุ่มสองคน คือเกิด และเส่ย ก็พากันเลาะไหล่แคบ ๆ ตรงเข้ามามองเห็นตัวกันในระยะห่างไม่กี่วา

“พบตัวไหม สำหรับตัวที่จันยิงไว้”

เขาถามเบา ๆ จันหัวร่อฮ่า

“จะหนีไปไหนรอด นาย...นอนแผ่มือกางตีนกางอยู่ตรงโน้นบังชะง่อนหินอยู่ อีกแสนปีก็กระดิกไม่ได้อีกแล้ว ลูกปืนของจัน แค่ทะลุท้องมันผ่านไปเท่านั้น”

จากรายงานของจัน ก็เป็นอันที่เชื่อได้แน่นอนว่า **กระสุนปืนที่ผ่านการเข้าพิธี ‘สกปรก’ของบุญคำ แก้อาคมกฤติยา-มนตร์ร้ายของมันตรัยได้อย่างชะงัดที่สุด**

“ไอ้ตัวที่นายยิงหัวแล่งหายไปซีกนึงนี่ชิ เหลือแต่เศษกะโหลกให้เห็น ตัวมันหนีไปได้อีกตามเคย”

บุญคำเป็นคนบอกลูกน้องทั้งสาม แล้วเอาปลายไรเฟิลชี้ให้ดูเศษกะโหลกที่ทิ้งตกอยู่ จัน เกิด และเส่ย เข้ามามุงดูแล้วคร่างกันอู้ ตลอดเวลาพรานใหญ่ยืนสงบนิ่งใช้สมองหนัก ลูกน้องมือดีของเขาทั้งสี่ คุยกันเองแซ่ด

“เนื้อผึ่งไว้เมื่อวานนี้ มันก็ใช้ช้างให้มาทึ้งขาดจากราวลง

มาคลุกฝุ่น อาศัยแดกไม่ได้เลย เสียเวลาแล่กันเปล่าๆทั้งวัน ไม่รู้มันจะจองล้างจองแค้นเราไปถึงไหน เจ็บใจขึ้นมา เดี๋ยว พัดเอาไอ้สองตัวนี่ต้มซุปแดกเสียเช้านี่เลย”

เส่ยสบถสาบานด่าพ่อล่อแม่ขรม

“เออ! เอ็งจะเอาซากมันต้มซุปแดก ก็เชิญแดกไปคนเดียว ไม่มีใครเขารับประทานแดกกับเอ็งด้วยหรอก ต้มยางรถยนต์กินยังพอมีทางเปื่อยได้มั่ง ไอ้ซากอุบาทว์พวกนี้ มันก้อนหินเราดีๆนี่เอง มีดเฉือนก็ยังไม่เข้า”

บุญคำว่า พร้อมกับผลักหัวเส่ย

“เอายังไงดีครับ นาย ปล่อยซากไอ้สองตัว ที่ลุงคำกับน้าจันยิงหงิกอยู่กับที่ไว้ที่เดิมของมัน หรือว่าจะให้ลากไปจัดการยังไงที่ไหน?”

เกิดถามขึ้น

“ปล่อยไว้ที่เดิมของมันอย่างนี้แหละ ไม่ต้องไปแตะต้องหรือขยับเขยื้อนอะไรทั้งนั้น สายหน่อยหมอกจางให้พวกนายจ้างเขาลงมาเห็นกับตาเองดีกว่า ไป เราลงไปที่ลานข้างล่างนั่นตรวจดูบริเวณว่าพวกมันย่องเข้ามาทำลายราวตากเนื้อเรายังไงบ้าง”

กล่าวจบ เขาก็สะพายไรเฟิลขึ้นไหล่ หันหน้าเข้าผนังหิน เอาหลังออก และถอยหลังไต่นำลงไปยังด้านล่างก่อนทันที พรานคู่ใจทั้งสี่ก็ไต่ตามกันลงมาเป็นขบวน

การสำรวจบริเวณเนิน อันเป็นบริเวณที่ตั้งแคมป์ได้หน้าผาในเวลาเช้าตรู่ ผลปรากฏชัดเหมือนกับที่ได้เห็นไว้คร่าว ๆ ก่อนแล้ว เมื่อตอนที่เปิดวุธยิงพลุฉายแสงสว่างไปทั่ว ขณะที่เกิดยิงกันขึ้นเมื่อตอนดึกที่ผ่านมา ระหว่างที่ใอ้ผีดิบพยายานจะไต่หน้าผาขึ้นไปอย่างประสงค์ร้าย

ซากช้างนับสิบที่ยังไม่ได้แล่เนื้อ คงกองเป็นภูเขาอยู่เป็นหย่อม ๆ และเริ่มจะพองอืดขึ้น แต่ยังไม่ถึงกับส่งกลิ่น ส่วนราวหวายที่แล่เนื้อเป็นชิ้นผึ่งไว้ให้น้ำตก กับร้านย่างเนื้อรมควัน ซึ่งทำไว้เมื่อบ่ายวาน ถูกทำลายป่นปี้ไม่มีชิ้นดี เนื้อที่จะอาศัยเป็นเสบียงกรังประทังชีพได้บ้าง จากการลงแรงช่วยกันชำแหละแล่ไว้เมื่อบ่ายวานกินเวลาหลายชั่วโมง ถูกทิ้งขาดจากการขึงโยงไว้

ลากเนื้อพวกนั้นลงมาคลุกกับฝุ่นและละอองดิน รวมทั้งช่วยกันเหยียบย่ำด้วยบาทาคชสาร กะจำนวนว่าราว 4-5 ตัวที่ย่องเงียบเข้ามาเป็นหน่วยวินาศกรรม ไม่สามารถจะนำมาใช้ประโยชน์ในทางอาหารได้อีก

เหล่านี้เป็นการส่อเจตนาชัดแจ้งว่า พวกมันไม่ประสงค์จะให้เนื้อของพวกมันเหล่านี้ เป็นเสบียงของมนุษย์ได้อย่างที่หวังไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นฝีมือของมนุษย์ทำไว้และยังเหลือตกค้างอยู่ ถูกมันทำลายหมดสิ้น แม้เสาไม้ไผ่อันเล็กนิดเดียว ซึ่งปักไว้สำหรับให้น้ำเกลือเขาเมื่อวานนี้ และยังทิ้งค้างอยู่ก่อนที่จะผละหนีกันขึ้นไปอาศัยนอนในถ้ำบนหน้าผาสูงก็ถูกมันกระชากออกมาหัก และเหวี่ยงทิ้งอย่างเคียดแค้นชิงชัง

"นี่ถ้าเมื่อคืนที่แล้ว นายสบายดีเสียอย่างเดียว เราคงจะนอนกันอยู่ตรงที่ตั้งปางพักนี่แหละ ก็อยากรู้เหมือนกันว่า มันจะกล้าย่องเข้ามาไหม"

เกิดคำรามออกมาอย่างเดือดดาล หัวฟัดหัวเหวี่ยง แล้วแหกปากตะโกนท้าทายลั่นขึ้น

"เฮ้ย! ไอ้มันตรัย ไอ้งาดำ พวกมึงแน่จริงก็โผล่ออกมาเดี๋ยวนี้ซิวะ"

บุญคำยกเท้าทิ่มเข้าไปที่ก้นด้านหลังของเจ้าพรานเด็กหนุ่มแอ่นไป

"ไอ้เวรเกิด! มันไม่โง่โผล่ออกมาพบกับเอ็งตอนนี้หรอก แต่ถ้าเอ็งหลับ หรือเผลอเมื่อไหร่ ก็ให้รู้ไว้ มันเข้าถึงคอหอยเอ็งแน่ ไม่ต้องไปท้ามันหรอก...ฮี่โธ่ เสือกแหกปากออกมาได้

เมื่อคืนนี้ ถ้าข้ากับไอ้จันตื่นขึ้นมาไม่ทัน เอ็งกะไอ้เส่ยก็คอหักไปแล้ว ไม่มาร้องท้าเหยง ๆ อวดเก่งอยู่อย่างนี้ได้ร้อก”

รพินทร์ยืนพิจารณาไปรอบ ๆตัว เท่าที่สายตาจะฝ่าหมอกออกไปเห็นได้ และเดินตรวจบริเวณแวดล้อมใกล้เคียงอีกครู่ก็ออกคำสั่งกับคนของเขาว่า

“ไป! กลับขึ้นที่พัก เกิดกับเส่ยไปปลุกพวกโบเมียะให้ลุกขึ้นหาอาหารเช้าและเตรียมตัวอพยพข้าวของลงมาได้แล้ว ส่วนบุญคำกับจัน ไปปลุกพวกลูกหาบบางคนที่อาจนอนหลับอยู่ให้เตรียมตัวพร้อม กว่าจะลำเลียงของลงมาได้หมด และกว่าจะพร้อมออกเดินทางก็คงสายมากทีเดียววันนี้”

ทั้ง 5 คนไต่หน้าผากลับขึ้นมาอีกครั้ง เกิด เส่ย แยกไปทางด้านหนึ่ง บุญคำกับจันก็แยกไปอีกด้านหนึ่ง ส่วนรพินทร์บ่ายหน้าไปยังถ้ำเดิมของเขา อันเป็นถ้ำของครอบครัวสะเอิงเพื่อจะเก็บข้าวของส่วนตัว และปลุกสะเอิงกับครอบครัวขึ้น พอดีเห็นร่างสูงของใครคนหนึ่งกำลังยืนลับ ๆล่อ ๆ บังเงาหินอยู่ เห็นแค่ศีรษะ ก็จำได้ว่าเป็นเชิดวุธ ลักษณะกำลังแอบปัสสาวะ เมื่อเขาไต่ใกล้เข้ามาจนถึงระดับไหล่ผา เชิดวุธก็ทำธุระเสร็จ ตรงรี่มาหาเขาอย่างยิ้มแย้ม หน้าตาสดใสแช่มชื่น

“ลงไปตรวจบริเวณข้างล่างหรือครับ ผมตื่นตะกี้นี้เองเห็นคริสเข้ามาในถ้ำของผม กำลังต้มกาแฟอยู่ บอกว่าคุณตื่นแต่มืดเลย ผมว่าจะตามคุณลงไปแล้ว แต่คริสบอกไว้ว่าคุณสั่งห้าม ไม่ให้พวกเราคนใดตามลงไป ก็เลยเกร่ออกมาดักอยู่ตรงนี้”

รพินทร์ยิ้มตอบ เชิดวุธไม่ทักเปล่า ตรงรี่เข้ามาจับแขนไว้แน่น และสำรวจสีหน้าเหมือนจะค้นหาวี่แววของอาการเจ็บป่วยว่ายังหลงเหลืออยู่บ้างหรือไม่

"พวกเราตื่นขึ้นหมดแล้วหรือครับ?"

"ส่วนมากรู้สึกตัวกันแล้ว แต่มันหนาวมาก ก็เลยยังนอนคู้ห่มผ้ากันอยู่ มีแต่คริสคนเดียวเท่านั้น ที่ทำหน้าที่ต้มน้ำ ผมเองก็ว่าจะนอนต่อเหมือนกัน แต่พอรู้ข่าวจากคริสว่าคุณลงไปตรวจข้างล่างก็เลยหายง่วง ประกอบกับปวดฉี่กลั้นไม่ไหว เลยลุกออกมา"

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ ไม่กล่าวอะไรจับแขนนายทหารรุ่นน้องพาเดินเข้าไปในถ้ำของเขา บุตรชายท่านนายพลเดินตามเข้าไปอย่างเต็มใจ ระหว่างที่รพินทร์ตะโกนเรียกสะเอิงให้ลุกตื่นและลงนั่งเก็บของส่วนตัวรวบรวมลงย่ามหลัง เชิดวุธนั่งลงใกล้ ๆ ด้วยกระซิบถาม หรี่ตาดูเขาอย่างมีเลศนัย

"เป็นอย่างไรบ้างเมื่อคืนนี้ หลังจากที่เบลมาตามตัวผมออกไปแล้ว?"

"อะไรครับ ที่ว่า 'เป็นยังไง'น่ะ?"

"หลับสนิทดีไหม?"

"ครับ หลับสนิทดีมาก และได้พักผ่อนอย่างเต็มที่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ออกเดินทางมา เพราะเจอเอายานอนหลับเข้าไป"

เขาตอบอย่างพาซื่อ

"ก่อนหลับ 'ถึง' สุขาวดีแดนสวรรค์หรือเปล่า?"

ประโยคหลังทำเอารพินทร์หยุดชะงักการหยิบโน่นฉวยนี่

ลงย่ามชั่วขณะ เหลือบตามองหน้า แล้วหัวเราะด้วยน้ำเสียงเอื่อย ๆ เรื่อย ๆของเขา

“ผมไม่ใช่กามนิตนี่ครับ ก็เลยไม่คิดที่จะไปสุขาวดีแดนสวรรค์ เอาแค่หลับ โดยไม่มีอะไรมารบกวนให้ต้องตื่นพรวด-พราดขึ้นมาคว้าปืน ก็นับว่าสุขที่สุดแล้ว สำหรับชีวิตอย่างผม”

“หมดท่าเลย พี่ชายเรา...” เชิดวุธจุ๊ปากเบา ๆ โคลงหัว “ทำไมถึงปล่อยโอกาสให้มันพลาดไปอย่างนี้”

“โอกาสอะไรครับ”

“โธ่ จะต้องให้ผมพูดด้วยเหรอ”

“คุณเชิดวุธอาจไม่เข้าใจ แต่คริสเข้าใจผมดีที่สุดครับ เราพอจะไปด้วยกันได้ดีพอควร ในฐานะเพื่อนร่วมทาง แต่ไม่ใช่ในฐานะอื่น”

“น่าเสียดายจริง ๆ พับผ่า เป็นผมหน่อยไม่ได้ แหม! ทำไมนะ คุณรพินทร์...ทำไมคุณถึงไม่เข้าท่าเลยแบบนี้”

“ก็ผมพอใจในความ ‘ไม่เข้าท่า’ ของผมในเรื่องนี้นี่ครับ แล้วก็ถือเป็นเกียรติยศทางใจของตัวเองด้วย ผมไม่เหมือนผู้ชายทั่ว ๆไปหรอก จะว่าเชยก็ยอมรับ หรือผู้หญิงคนไหนจะด่าว่า ‘ควาย’ ก็ไม่เถียงไม่ปฏิเสธ ผมน่าจะถามคุณวุธมากกว่า...สบายองค์หรือยังล่ะเมื่อค่อนคืนที่แล้ว”

เชิดวุธยิ้มพราย

“หายปวดหัวเป็นปลิดทิ้งเลยครับ วันนี้ ผมว่าผมเดินตามคุณได้อย่างสบาย ถึงไหนถึงกัน มีภูมิคุ้มกันไปได้ 2 วัน สบาย ๆ ไม่งั้นมันหงุดหงิดตัวหนักยังไงพิกล”

รพินทร์ส่งมือมาให้จับ แล้วเขย่าแรง ๆ

“เป็นสิ่งที่ดีมาก ที่อะไรต่ออะไรมันทำให้คุณเชิดวุธมีกำลังใจมีแรงเดินขึ้น ขอแสดงความยินดีด้วย...ว่าแต่ เรียบร้อยสมบูรณ์แบบเสร็จสมอารมณ์หมาย ไม่ครึ่งๆ กลางๆ เหมือนๆ ที่เคยบ่นมาแล้วนะครับ...อะไรนะ ‘พญานาคหมดฤทธิ์ พ่นพิษนอกถ้ำ’ น่ะ”

บุตรชายท่านนายพล ตัวแทนฝ่ายกลาโหมหัวเราะก๊าก

“ไม่นอกถ้ำแล้วครับ แต่สุด ‘ก้นถ้ำ’ เลย ไม่ยอมให้กระ-ฉอกออกมาแม้แต่หยดเดียว เพิ่งจะครั้งแรกจริงๆ นับตั้งแต่เฝ้าโอกาสมาจากกรุงเทพแล้ว”

“เป็นยังไงบ้างล่ะครับ คราวนี้ผมเป็นฝ่ายถามคุณบ้าง?”

รพินทร์ชวนคุยโดยไม่มีเจตนาอะไรมาก เพียงแต่อยากจะเอาใจ เพราะรู้ว่าเชิดวุธชอบที่จะหาโอกาสหรือระบายอะไรกับเขา

“โอ้โฮ บอกไม่ถูก...ผิดคาดจริงๆ เห็นรูปร่างครั้งแรก นึกว่าจะ ‘ปูโพลก’ ที่ไหนได้ ลั่น 7 ชั้นเลย ทั้งๆ ที่ไอ้บ้าคี๊ธละเลงไว้ก่อนแล้วเมื่อตอนหัวค่ำ ผมแทบร้องกรี๊ด มีเท่าไหร่ก็ไม่เหลือ”

“เจ้าตัวร่วมมือด้วยดีหรือ?”

“อย่างดีที่สุด แต่ไม่รู้ว่าจะดียังงี้ไปอีกสักกี่ครั้ง ไว้ใจไม่ค่อยได้ แม่ดีเป็นรมณ์ๆ ไป สงสัยไอ้คี๊ธจะปูทางไว้ก่อนแล้วแต่ไม่ช่วยให้แม่เจ้าประคุณคลี่คลายได้ พอผมตามหลังก็เลยปลอดโปร่ง”

“โชคดีมากที่คี๊ธทำความตกลงกับคุณได้ บอกตรงๆ ก่อน จะออกเดินทาง ผมกลัวจัง กลัวว่า คุณกับคี๊ธจะฆ่ากันตายกลางป่าเพราะเรื่องนี้ นึกไม่ถึงว่าจะสามัคคีกันได้”

เชิดวุธหัวเราะคิกๆ

“ไม่หรอกครับ ไอ้นั่นมันก็คนวิตถารบ้าๆ อยู่ไม่น้อยไปกว่าผมเหมือนกัน ถ้าจะเตะปากกันเมื่อไหร่ ก็ไม่ใช่เรื่องเบลหรอก เพราะรายนี้พอจะตกลงผลัดเปลี่ยนคิวกันได้ แต่จะเตะกันเรื่องคริสเสียมากกว่า เพราะผมรู้ว่ามันก็รอโอกาสอยู่เหมือนกัน ผมมั่นใจว่า คริสไม่เคยยุ่งกับนายคี๊ธ หรือสแตนลีย์มาก่อนเลย”

“แน่ใจหรือครับ!”

“โธ่ ผมดูออก”

“ถ้างั้นก็ตกลงกันในเงื่อนไขเดิมก็ได้นี่นะ ทำไมจะต้องเตะปากเพราะแย่งกันด้วย จับไม้สั้นไม้ยาวก็ได้ ใครก่อนใครหลัง”

คำพูดหน้าตาเฉยของรพินทร์ ทำให้เชิดวุธกลั้นหัวเราะจนตัวงอ ท้องเขย่าไปหมด

“ผมก็ว่าจะหาโอกาสเหมาะ ตกลงกับไอ้คี๊ธในเรื่องนี้เหมือนกัน แต่คุณก็รู้ คริส...ไม่เหมือนเบล ดีไม่ดีเจอกระสุนเอ็ม 16 ด้วยกันทั้งคู่ คนถูกให้ท่าหรือก็ไม่คิดจะสนใจไยดี ไอ้คนที่อยากจะสมาคมด้วยหรือ แม่เจ้าประคุณเองก็ไม่ปรารถนามันกลับกันเสียนี่ ผมอยากจะเปลี่ยนตัวเป็นคุณจริงๆให้ตาย...”

รพินทร์ยิ้ม แต่เป็นยิ้มซึมๆ

“อย่าเป็นผมเลยครับ คุณเชิดวุธ ถ้าคุณเป็นผมเมื่อไหร่ คุณจะปวดร้าวใจ และทุกข์ทรมานที่สุด เพราะต้องพลัดพรากคนที่คุณแสนรักมา โดยไม่มีหวังว่าจะได้กลับไปเห็นหน้ากันอีกแล้ว ลำพังผมคิดถึงเธอข้างเดียวผมพอทนได้ แต่เมื่อคิดว่าเธอ

ก็คงทุกข์ทรมานใจไม่น้อยไปกว่าผม มันยิ่งทำให้ผมเศร้าและทุกข์หนักซ้ำลงไปอีกหลายเท่า ผมใจดำกับเธอมาก ที่จากเธอโดยไม่บอกให้ทราบเลย เหมือนทอดทิ้งเธอเสียเฉยๆ อย่างไม่อาลัยไยดีงั้นแหละ ถ้าผมแน่ใจว่าผมทำให้เธอลืมผมได้ ผมจะสบายใจกว่านี้ แต่ผมคิดและเชื่อมั่นว่าเธอไม่มีวันลืมผม และป่านนี้ไม่ทราบจะมีความทุกข์สักขนาดไหน”

คำพูดของรพินทร์ ไพรวัลย์ ทำให้เชิดวุธหมดอารมณ์สนุกคึกคะนองลงทันที มองหน้าเขานิ่งไปนาน

“รพินทร์ คุณเชื่อในพรหมลิขิตไหม?”

“ครับ ผมเชื่อ”

“ถ้างั้น คุณก็ควรปลงเสียเถอะ”

“ผมก็พยายามอย่างที่สุดแล้ว ไม่งั้นผมก็คงไม่มีแรงเดินนำทางพวกคุณได้หรอก”

“ถามจริงๆ เถอะ คุณเชื่อว่าคุณไม่มีหวังที่จะได้กลับไปพบเธอผู้นั้นอีกแล้วหรือ?”

“ 99.99 เปอร์เซ็นต์ครับ เพราะหนทางที่เรานำพวกคุณไป ก็คือหนทางแห่งความตายมองเห็นชัดๆ อยู่แล้ว”

เชิดวุธอึ้งอีกครั้ง ก่อนจะว่า

“ก็ถ้างั้น ทำไมคุณไม่ตัดใจเสีย หาอะไรบรรเทาย้อมใจแก้ขัดไปพลางๆ จะต้องคิดอะไรมาก”

จอมพรานจัดของเสร็จ ตวัดเป้หลังขึ้นพาดไหล่

“ผมบอกแล้ว ว่าผมไม่เหมือนผู้ชายอื่น หรือสมัยก่อนนี้ก็อาจเหมือนผู้ชายอื่นๆ ทั่วไป แต่นับตั้งแต่พบเธอผู้นั้น ความรู้สึกนึกคิดของผมเปลี่ยนแปลงไปหมด ในลมหายใจเฮือกสุด-

ท้ายก่อนตายไปจากโลกนี้ ก็ขอให้เทพเจ้าจงเป็นพยานเถิดว่าผมได้ตายไปพร้อมกับความสุจริต ความซื่อสัตย์ในความรักที่มีต่อเธอผู้นั้นเพียงคนเดียว ถ้าแม้ว่าพลั้งพลาดอะไรลงไป ก็แปลว่าหมดสติ ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเจตนาฉ้อฉลทรยศ!...กรุณาหยุดพูดเรื่องนี้เถอะครับ เราไปกันที่ถ้ำของพวกนั้นกันดีกว่า ผมรู้สึกหิว และต้องการจะพึ่งพาอาหารเรชั่นเขาเป็นครั้งแรก”

นายจ้างอเมริกันของเขาตื่นและลุกขึ้นจากที่นอนกันหมดแล้ว ขณะที่รพินทร์กับเชิดวุธเข้าไป กาแฟที่คริสถือโอกาสต้มไว้ก่อนแล้วก็รินไว้คอยท่าพร้อม ทั้งหมดทักทายเขาตามปกติวิสัยของการพบหน้ายามเช้า

อากาศเบื้องนอกเริ่มใสขึ้นบ้างแล้ว พร้อมกับลำแสงตะวันที่สาดลงมาไล่ละอองหมอก พรานใหญ่ลงนั่งร่วมวง

“แน่ใจไหมว่าเรียบร้อย สำหรับสุขภาพของคุณเช้าวันนี้?”

หัวหน้าคณะถามยิ้ม ๆจ้องสำรวจเค้าหน้าอาการ

“แน่ใจครับ”

“ให้เบลเช็กเสียอีกหน่อยเถอะ ไม่ต้องอะไรมาก เอาแค่ชีพจรกับความดันก็พอ ก่อนอื่น รองท้องเสียด้วยกาแฟก่อน”

จอมพรานไม่กล่าวอะไรในขณะนั้น คี๊ธเป็นคนส่งถ้วยพลาสติกบรรจุกาแฟให้เขา คริสเตรียมของอยู่เงียบ ๆ และดูเหมือนเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ทักทายอะไรเขาเลย เมื่อรพินทร์ย่างก้าวเข้ามาร่วมด้วย เบลคว้าเครื่องวัดความดันเดินมาคุกเข่าตรงหน้าแล้วว่า

"ดูหน้าตาท่าทางก็รู้ ว่าวันนี้พวกเราไม่มีวันเดินตามเขาทันได้หรอก มนุษย์เหล็กแท้ๆ คนธรรมดาสามัญที่ไหน"

รพินทร์ยิ้มเลี่ยนๆ

"วันนี้เราคงจะเดินทางกันไปไม่ได้เร็วนักหรอกครับเพราะมีคาราวานของกะเหรี่ยงพวกนี้ไม่น้อยกว่า 60-70 คน ติดตามไปด้วย รวมทั้งสัมภาระข้าวของ ลูกเด็กเล็กแดง และกว่าจะขนของเคลื่อนย้ายกันลงไปตั้งขบวนได้ที่ลานใต้หน้าผาอันเป็นจุดเริ่มต้นนั้น ผมก็กะว่าเห็นจะกินเวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงเต็มๆ นับจากนี้"

เขาดื่มกาแฟรวดเดียวหมดถ้วย แล้วยื่นข้อมือไปให้หมอเบลตรวจชีพจรก่อน หล่อนจับ แล้วเหลือบดูนาฬิกาอึดใจเดียวกับบอกลอยๆ กับทุกคนว่า

"นึกออกแล้ว ว่าทำไมเขาถึงออกแรงหนักแล้วไม่ค่อยเหนื่อยเร็วเหมือนพวกเรานัก อัตราชีพจรเต้นช้า และหนักแน่นแรงดีมาก 68-70 ต่อนาทีเท่านั้น นักกีฬาที่เหนื่อยช้า มีอัตราชีพจรอยู่ในเกณฑ์ต่ำเช่นนี้ทุกคน...ไหนยื่นท่อนแขนมาซิ"

หล่อนออกคำสั่ง รพินทร์ส่งแขนข้างหนึ่งไปให้สำหรับรัดพันกับเครื่องวัดความดัน พอหล่อนถอดหูฟังเก็บลงกล่องสแตนลีย์ก็ถาม

"เท่าไหร่?"

"ปกติค่ะ อาจารย์ 120-90 เขาไม่ได้แข็งใจอวดเก่งหลอกเราหรอก แต่สภาพทางร่างกายของเขากลับคืนมาแล้ว"

"ดีมาก โล่งอกไปที"

อเมริกันอาวุโสยิ้มร่า

รพินทร์บอกเรียบ ๆว่า

“เพราะหมอเก่ง และพยาบาลก็มีความกรุณามาก ผมถึงหายเร็ว ทั้ง ๆ ที่เมื่อวานจะตายมิตายแหล่อยู่แล้ว”

คริสไม่หันมาทางเขา กำลังแกะกระดาษเคมีซับหน้าแทนการล้างหน้าอยู่ พูดชาเย็นมาว่า

“คงไม่เกี่ยวกับพยาบาลกระมัง มันเกี่ยวกับกำลังใจและภูมิต้านทานโดยธรรมชาติในตัวคนไข้เองเสียมากกว่า”

อาหารเช้าจากเครื่องกระป๋องเริ่มขึ้น รพินทร์หันไปทาง พ.อ.ลาร์รี่ คี๊ธ ผู้กินไปพลาง ทำอะไรกุก ๆกัก ๆ อยู่กับเครื่องวิทยุรับส่งประจำคณะไปพลาง ตบโน่น ทุบนี่ เสียงตุบตับยุ่งไปหมด ไม่มีเสียงอะไรมากไปกว่าเสียงคลื่นอากาศลั่นโครกครากกวนประสาทหู

“ยังไม่ได้ผลหรือ เคอเนล คี๊ธ”

เขาถาม

“ก็อดแดมมิท! อยากกระทืบมันให้พังเสียรู้แล้วรู้รอด เฮ้! บัสตาร์ด!! ดังให้มันเป็นภาษาคนเสียทีซีโว้ย!”

ประโยคหลัง นายคี๊ธตะโกนใส่เครื่องรับส่ง

“กรุณาหยุดไอ้เสียงหนวกหูระยำนั่นลงเสียทีได้ไหม คี๊ธ รำคาญเหลือเกิน”

เบลร้องบอกมาอย่างหัวเสีย คี๊ธถอนใจเฮือก ด่าแม่เครื่องรับส่งชั้นเยี่ยมเครื่องนั้นอีกครั้ง แล้วดับสวิตช์ผละถอยออกมาอย่างหมดอาลัยตายอยาก

"เชื่อผมเถอะครับ ให้พันบริเวณหุบผาตรงนี้ออกไปสักหน่อย แล้วค่อยลองดูใหม่ ผมแน่ใจว่ามันยังคงใช้การได้ดี"

"ป่านนี้ไอ้พวกบนโน้นมันคงนึกว่าพวกเราตายโหงตายห่ากันไปหมดแล้ว เพราะติดต่อกันไม่ได้เลย ผมเชื่อว่าตลอดเวลามันก็คงพยายามเรียกลงมา เครื่องเรามันรับไม่ได้ เพราะมีแร่-ธาตุลึกลับอะไรบางอย่างผลักดันสกัดไว้"

เชิดวุธลอบชำเลืองดูรพินทร์ เห็นเขาวางหน้าเฉย...

บริเวณทางผ่านปากถ้ำที่พักกันอยู่ เริ่มเห็นพวกกะ-เหรี่ยงเดินผ่านกันเกะกะไปมาแล้ว พร้อมทั้งเสียงพูดจาตะโกนสั่งความกัน พวกนั้นเริ่มทำงานตระเตรียมตัวเคลื่อนย้าย พวกลูกหาบบางคนก็โผล่ชะโงกหน้าเข้ามา มีอาการเหมือนจะขนทยอยสัมภาระของฝ่ายนายจ้างลงไปก่อน แต่รพินทร์โบกมือไล่บอกให้จัดเตรียมเรื่องอื่นเสียก่อน อย่าเพิ่งเข้ามารบกวนอะไร เพราะเห็นว่ายังมีเวลาอีกเหลือเฟือ

เขากำลังนั่งคิดอยู่ว่า จะเริ่มต้นพูดความจริงอะไรกับฝ่ายนายจ้างอเมริกัน เกี่ยวกับเหตุการณ์ลี้ลับทั้งหลายที่เกิดขึ้นระหว่างหลังอาหาร และดื่มบรั่นดีกับกาแฟกันอีกรอบหนึ่ง ก็พอดีกับที่สแตนลีย์ซึ่งดูเหมือนจะรอจังหวะอยู่แล้ว ก็เริ่มขึ้น

"รพินทร์ คุณเคยบอกกับผมและพวกเราทุกคนไว้ว่า คุณจะเปิดเผยอะไรให้พวกเราทราบเกี่ยวกับสิ่งลี้ลับที่เราเผชิญอยู่นี้ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว เห็นแต่ว่าคุณยังอิดโรยอยู่มาก เช้าวันนี้คุณสบายดีแล้ว ควรจะพูดให้ฟังชัด ๆ เสียที"

จอมพรานมีเค้าหน้าที่เครียดขรึมลงทันที ภายหลังจากนิ่งตรองไปชั่วครู่ ก็เอ่ยขึ้นช้า ๆว่า

“สัญญาก่อนว่าพวกคุณจะไม่หัวเราะเยาะ ส่วนจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ผมไม่บังคับ และถ้าสงสัยอะไร ก็ถามมาได้ ผมจะพยายามอธิบายเท่าที่ผมรู้ผมเผชิญมาในครั้งนั้น โดยมีพยานบุคคลที่จะยืนยันได้ คือพรานคู่ใจทั้งสี่คนของผม”

สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล และคริสติน่า มองกันเองไปมาแล้วเปลี่ยนมาจับที่เขาเป็นจุดเดียว หัวหน้าคณะส่งมือมาให้จับ

“ตกลง เราสัญญา”

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ก็เริ่มต้นเล่าถึงเหตุการณ์ที่เขาผ่านพบมาแล้ว เมื่อครั้งนำคณะของคุณชายเชษฐาเดินทางในครั้งนั้นเฉพาะเหตการณ์ที่ผ่านเข้าเขตแดนอันเป็นแดนสนธยา...นครที่มีนามว่า ‘นิทรานคร’ ตลอดจนความลี้ลับพิสดารของมันที่แฝงซ่อนอยู่จนเป็นเหตุให้ทุกคนในคณะแทบเอาชีวิตไม่รอด กระทั่งตัวเขาเองเป็นผู้แก้คำสาป โดยทำลายมหาคัมภีร์มายาวินพินาศเสื่อมสิ้นลง ล้างอาถรรพณ์ ปลดปล่อยวิญญาณของพระนางพันธุมวดี ตลอดข้าราชบริพารผู้จงรักภักดีที่ถูกตรึงสะกดอยู่เป็นเวลานานนับกาลเวลาไม่ได้ให้หลุดพ้นจากการเป็นทาสของราชปโรหิตอบาทว์นามว่า ‘มันตรัย’ ซึ่งในครั้งนั้น เขาเชื่อว่า เขาทำได้สำเร็จและได้รับชัยชนะแล้ว

หมายเหตุจากผู้เขียน : หากท่านต้องการทราบความเป็นมาโดยละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราวในตอนนี้ ก็ได้โปรดหาต้นฉบับเรื่อง **เพชรพระอุมา** ภาคแรก ตอน **‘อาถรรพณ์นิทรานคร’ ซึ่งพิมพ์**ออกจำหน่ายมานานแล้วอ่านทบทวนอีกครั้ง จะช่วยให้เข้าใจกระจ่างขึ้นอีก ■ **‘พนมเทียน’**

ทุกคนเบิกตาโพลง ฟังเขาเล่าความเป็นไปชนิดแทบจะลืมหายใจ ทุกคนตระหนักดีอยู่แล้วว่า มัคคุเทศก์นำทาง นามว่ารพินทร์ไม่เคยพูดอะไรในสิ่งที่เหลวไหล เหลือเชื่อ ตรงข้ามมีแต่จะหาทางกลบเกลื่อน และพูดเบนความสนใจให้กลายเป็นธรรมดาเสียหมดไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ใด แต่ในคราวนี้ เขายอมลงทุนเล่าออกมาจากปากตัวเอง ซึ่งแน่ล่ะ แม้จะพิสดารเกินเชื่อสักเพียงไหน ทุกคนก็ไม่อาจมองข้าม หรือเห็นเป็นสิ่งเหลวไหลไร้สาระได้

เป็นเวลาถึงชั่วโมงเต็มๆ ที่เขาถูกยิงด้วยคำถามในแง่มุมต่างๆ รพินทร์ตอบไปตามจริงทั้งหมด เท่าที่พบเห็นมากับตาตัวเอง ส่วนตอนไหน ที่เขาเองก็ไม่เข้าใจและไม่ทราบ ก็บอกไปตามนั้น คน 5 คน อเมริกัน 4 เชิดวุธ อีกหนึ่ง ผลัดกันซักไซ้ไล่เลียงเขาอย่างละเอียดถี่ยิบทีเดียว แล้วอาการของคนทั้ง 5 อันเป็นฝ่ายนายจ้างของเขาก็อยู่ในสภาพที่ต่างๆ กันออกไป

สแตนลีย์ และคริส นั่งตัวยืดตรง คอแข็งเหมือนถูกสาปเป็นหิน

นายคี๊ธนั้น ถ้าเกิดเรื่องปวดกะโหลกครั้งไร ก็ดวดเหล้าตามสันดานเดิม แต่ครั้งนี้...ซัดหนักกว่าทุกครั้ง จนหน้าแดงเถือก

เชิดวุธ ซึ่งระแคะระคายมาก่อนแล้ว แต่เพิ่งจะมาได้รับรายละเอียด นั่งเอามือกุมหลวงพ่อทวดที่แขวนคออยู่ ขนลุกเกรียวๆ อยู่ตลอดเวลา หน้าซีดเหลือสองนิ้ว

ส่วนอิสซาเบลห่อตัว สั่นเทาเป็นลูกนก ทั้งๆที่อากาศเริ่มอบอุ่นขึ้นแล้ว มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที มันเป็นเรื่องสยอง

ขวัญหวาดเสียวที่สุดในชีวิต นับตั้งแต่หล่อนเคยได้ยินเรื่องราวประเภทนี้มาก่อนในรูปนวนิยาย หรือต่อให้ดูภาพยนตร์ที่มนุษย์ทำขึ้นก็ตาม

"นี่แหละครับ มันเป็นเรื่องที่เชื่อไม่ได้ ถ้าไม่มาเผชิญพบเห็นกับตาตัวเอง ผมตรองอยู่นานว่าสมควรจะเล่าความจริง ซึ่งสาเหตุมันสืบเนื่องกันกับเหตุการณ์ที่เรากำลังเผชิญอยู่นี้ให้พวกท่านฟังหรือไม่ แต่แล้วก็ต้องตัดสินใจเล่า แม้จะเสี่ยงต่อการถูกพวกท่านกล่าวหาว่าผมเหลวไหลสักเพียงไหน เพราะผมต้องการให้ท่านได้เข้าใจไว้ เพื่อว่าเราจะเผชิญหน้ารับมือกับมันได้อย่างรัดกุมขึ้น ถ้าพวกท่านไม่รู้ โอกาสพลาดก็จะเกิดง่ายขึ้นอีก ผมเองไม่กล้ารับรองว่าจะปกป้องคุ้มครองพวกท่านไว้ได้ทั่วถึงหรือไม่ พวกท่านแต่ละคน จะต้องไม่ประมาทและเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับมันด้วย ขณะที่ผมพูดข้อความเหล่านี้ออกไป และขณะที่ตอบปัญหาข้อซักถามของพวกท่านแต่ละข้อ รับรองว่าสติสัมปชัญญะของผมครบถ้วนบริบูรณ์ ร่างกายก็แข็งแรงดีแล้ว ไม่ได้เกิดจากอาการเพ้อพูดอะไรส่งเดชเลย"

จอมมัคคุเทศก์ กล่าวอย่างหนักแน่น แช่มช้า ในตอนท้าย

ความเงียบ ก็ปกคลุมบุคคลทั้ง 6 ในสภาพที่นั่งล้อมวงสนทนากันไปชั่วขณะ

"ถ้าคุณนำเรื่องนี้มาเล่าเสียก่อนเราก็คงรับฟังไม่ได้..."

ในที่สุดหัวหน้าคณะ อันเป็นอเมริกันอาวุโสที่สุดในคณะพรรคเอ่ยขึ้นเป็นงานเป็นการ ตาสีฟ้าของเขามีประกายประหลาด

“แต่นี่ คุณปล่อยให้พวกเราเผชิญกับสิ่งเหล่านี้เสียก่อนแล้วจึงบอกเหตุแห่งความเป็นมา แม้เราจะคลี่คลายออกไปไม่ได้ว่า มันเกิดได้อย่างไร เราก็จำเป็นเสียแล้ว ที่จะต้องรับฟังและยินดีปฏิบัติตามคำสั่งและคำแนะนำของคุณทุกอย่าง รับรองได้ว่าพวกผมทุกคนจะไม่มีใครเห็นเป็นเรื่องไร้สาระเลย”

“นั่นเป็นสิ่งที่ผมต้องการที่สุดครับ”

พรานใหญ่ยืนยัน

“เดี๋ยว! เราขอความแน่ใจจากคุณอีกครั้ง...”

คริสตินาพูดฉะฉาน ชัดเจน ขณะนี้ทั้งหมดใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง เพื่อคี๊ธ ซึ่งไม่สันทัดภาษาไทย ฟังเข้าใจด้วย

“คุณหมายถึงว่า วิญญาณอมตะชั่วร้ายของมันตรัยยังคงอยู่พร้อมกับอิทธิฤทธิ์เวทมนตร์กาลีของมัน แม้ว่าซากเดิมของมันอันเป็นนักบวชโล้น ซากสำรองที่เป็นเสือโคร่งดำ และมหาคัมภีร์มายาวิน จะถูกทำลายไปแล้วในครั้งนั้นใช่ไหม?”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่คือความมั่นใจของผม”

“และวิญญาณชั่วร้ายที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชนั้นมุ่งจองเวรอาฆาตพยาบาทคุณอยู่ สาเหตุมาจากที่คุณไปล้างอาถรรพณ์ของนิทรานคร ปลดปล่อยวิญญาณของพันธมวดี ผู้เป็นยอดเสน่หาของมันให้หลุดพ้นจากอำนาจของมันไป”

“ถูกต้อง!”

“แล้วมันก็หวนกลับมารอดักเล่นงานคุณ หรือคนฝ่ายคุณอีกครั้ง โดยการเข้าสิงสู่อยู่ในซากของมัมมี่ ศพอาบยาในสุสานนิทรานครที่พวกคุณยังไม่ได้ทำลายให้หมดสิ้นไป ไม่เฉพาะแต่

ตัวมันตัวเดียวเท่านั้น ยังปลุกซากอื่น ๆออกมาได้อีกโดยไม่จำกัด โดยอาจเรียกได้ว่าเป็นกองทัพก็ได้ เพื่อทำสงครามกับเรา ทั้งด้านสงครามประสาท และสงครามกายชนิดถึงตัว สุดแต่มันจะได้โอกาสอย่างไหน ใช่ไหม?"

"คุณเข้าใจได้ดี คริสติน่า"

"แล้วช้างเหล่านั้นล่ะ มันเป็นสัตว์ดิรัจฉานธรรมดา เป็นส่วนประกอบของป่า แต่มาร่วมงานกับมันได้ยังไง?"

ผู้ตั้งคำถามนี้คือคี๊ธ ผู้ตลอดเวลาไม่เคยถามอะไร ได้แต่ทำตาพองฟัง แล้วดื่มบรั่นดี สะบัดหัวอยู่เร่า ๆ ไปพลาง

"ในมนต์มืดของทางตะวันออก มีอาคมอยู่ชนิดหนึ่งเรียกว่า 'หัวใจคชสาร' ถ้าใครมีกฤตยาอาคมแก่กล้าจริงก็สามารถจะใช้วิชาการชนิดนี้ เรียกเอาช้างทั้งหมดให้มาใช้งานเป็นทาสได้ แม้จะให้วิ่งเข้าหาลูกปืน พูดง่าย ๆ ก็คือ ช้างตัวไหนร่วมมือกับมัน ก็แปลว่าตกอยู่ภายใต้มนต์บังคับของมันนั่นเอง ตามปกติแล้ว ช้าง หรือสัตว์ป่าดุร้ายชนิดใดก็ตาม จะไม่มีความฉลาดเล่ห์กล และทำหน้าที่เป็นหน่วยกล้าตายได้ถึงขนาดนี้ ได้ยินเสียงปืน หรือถูกยิงล้มสักตัวสองตัว ก็จะผละหนีเผ่นป่าราบไปแล้ว แต่นี่มันบุกเข้าใส่เราทุกด้านราวกับหน่วยคอมมานโดกล้าตาย ผิดวิสัยสัตว์ป่าธรรมดาไปมาก และที่มันเลือกเอาช้างมาเป็นเครื่องมือ ก็เพราะช้างเป็นสัตว์ใหญ่ และมีพลังมาก จะสังเกตเห็นได้ว่าช้างแต่ละตัวที่ยกโขลงเข้าบุกตะลุยเราจะเป็นช้างฉกรรจ์ทั้งสิ้น ไม่มีลูกช้างตัวเล็ก ๆเลย ขณะที่มันวิ่งเข้าใส่เรามันเป็นช้างที่ผีลง แต่เมื่อถูกปืนล้มลงตายแล้ว ก็คือช้างธรรมดานั่นเอง ถูกมนต์บังคับใช้ให้มาฆ่าเรา หรือถูกฆ่าถ้าเราพร้อม

กว่า พวกคุณจึงพากันแปลกใจว่า ตัวแล้วตัวเล่า ที่ถูกปืนทรุดกลิ้งไป ไอ้ตัวถัดๆ ไปไฉนจึงไม่ถอยหนี กลับเหยียบย่ำตะลุยซากของพวกมันเข้ามาใส่เราอยู่นั่นเอง จนเรายิงไม่ทัน และต้องเป็นฝ่ายถอยหนีมัน นี่เป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก”

“เอาละ เราเข้าใจแล้ว รพินทร์ คราวนี้ถึงบทสรุป...คุณจะเอายังไงต่อไป”

สแตนลีย์ถามซึ่งๆหน้า

รพินทร์ลูบคางนิ่งงันไปชั่วขณะ เสียงคริสกล่าวต่อมาว่า

“เราเชื่อมือคุณนะ ภาษาไทยเขาเรียกอะไรนะ...อ้อ! ศิษย์มีครู! คุณเองก็เป็นคนดีมีวิชาอยู่ไม่ใช่หรือ?”

พรานใหญ่ยิ้มแค่นๆ

“ใช่! ผมมีครู แต่ครูก็ไม่เคยสอนในเรื่องนี้โดยตรง มันเป็นวิชานอกตำราเรียน จะอย่างไรก็ตาม เห็นจะต้องใช้วิธี ‘ประยุกต์’ เสียแล้ว คือใช้ความรู้ที่มีอยู่ทั้งหมด ไม่ว่าทางไสยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเครื่องไม้เครื่องมือเท่าที่จะมีอยู่ได้นำมารวมกันเข้า”

“นั่นซิ บอกให้เรารู้กันไว้บ้างได้ไหม ว่าเราจะต้องทำยังไงบ้างในด้านการรับมือกับมัน และช่วยพวกเราให้ปลอดภัย สิ่งที่เรากลัวที่สุดก็คือ มันจะดักโจมตีเราไปในระหว่างทางเรื่อยๆ สุดแต่โอกาสลิดรอนให้ตายไปทีละคนสองคน จนกระทั่งหมดทั้งคณะ”

เชิดวุธพูดอ่อยๆ

“โดยความจริงแล้ว ผมก็ยังคิดไม่ออก ยกเว้นแต่จะ

แก้ไขเหตุการณ์เอาเฉพาะหน้าแต่ละครั้งเท่านั้น มันมีเป้าหมายสำคัญอยู่สามจุด ที่เราจะต้องหาทางทำลายให้ได้ ซึ่งจะให้ผลแค่ไหนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“อะไรบ้าง?”

ทั้ง 5 คนฝ่ายนายจ้างถามขึ้นพร้อมกันราวกับนัดกันไว้

“หนึ่ง ไอ้งาดำ จ่าโขลง พบเมื่อไหร่ ล้มมันให้ได้เสียก่อน ผมแน่ใจว่า มันมีส่วนสัมพันธ์ใกล้ชิดที่สุดกับวิญญาณร้ายของมันตรัย สอง ซากมัมมี่ตัวสำคัญอันมีลักษณะเป็นนักรบสูงใหญ่ตนนั้น ซึ่งมันตรัยใช้เป็นร่างอาศัย ก็ไอ้ตัวเดียวกับที่เข้ามาหักคอลูกหาบเราสองคน และล่อผมให้ไปตกเหวเมื่อคืนวานนี้นั่นแหละ สาม ค้นหาสุสานหรือป่าช้าหมื่นปีของนิทรานคร ที่เก็บมัมมี่พวกนั้นให้พบแล้วระเบิดหินภเขา ปิดหนทางเข้าออกเสียอย่าให้มันไปเกณฑ์เอาไอ้ผีดิบเหล่านั้นออกมาร่วมมือใช้งานได้อีก...ส่วนการที่มันจะลอบเข้ามาเล่นงานทำร้ายเราไม่ว่าจะโดยวิธีใด ถ้าหากผมหรือบุญคำยังอยู่รับรองได้ว่า ผมกับบุญคำพอจะสกัดกั้นมันไว้ได้ สำหรับวันนี้นั้นเราจะมุ่งเข้าหาห้วยเสือร้องก่อน โดยอพยพกะเหรี่ยงพวกนี้ไปรวมกับพรรคพวกเขาที่นั่น เราอาจเดินทางถึงภายในวันนี้ตอนค่ำๆ หรืออย่างช้าก็ตอนสายพรุ่งนี้ ถ้าการเดินทางช้าไปบ้าง หลังจากนั้น เราก็จะตัดทางเข้าหาตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของนิทรานคร ซึ่งผมเองก็ยังไม่แน่ใจว่าจะใช้เวลากี่วัน และยังจำเส้นทางได้อยู่หรือเปล่า เพื่อค้นหาสุสานมัมมี่ให้พบ ก็ไม่แน่เหมือนกัน ผมจะตรวจสอบกับแผนที่ทางอากาศของพวกคุณให้พร้อมกันด้วย บางที เครื่องบี 52 อาจตกอยู่แถวๆ ที่เราเจตนาจะไปอยู่แล้วก็ได้ ทุกสิ่งทุก

อย่างเป็นเรื่องของการเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมกันทั้งสิ้น ชีวิตพวกเราทุกคนเป็นเดิมพัน”

“วันนี้เป็นวันแรกที่คุณพูดหรืออธิบายอะไรให้พวกเราฟังอย่างจะแจ้งชัดเจนดีเหลือเกิน รพินทร์...เอายังไงก็เอากัน พวกเรายินดีที่จะปฏิบัติตามคุณทุกอย่าง และเชื่อมือคุณอย่างเต็มที่”

หัวหน้าคณะพูดขึ้นห้วน ๆ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ยืนขึ้นในบัดนั้น บอกกับทุกคนว่า

“เชิญตามผมมา ผมจะนำพวกท่านให้ไปเห็นกับตา สำหรับไอ้ผีดิบที่พวกผมยิงหมดฤทธิ์ คาอยู่กับก้อนหินเมื่อคืนนี้แล้วก็ลงไปดูบริเวณด้านล่าง ที่พวกมันเอาช้างมารื้อราวตากเนื้อของเราพินาศหมดสิ้นด้วย ระยะเวลาระหว่างนี้ พวกลูกหาบจะได้เข้ามาเก็บของลำเลียงลงไปตั้งหลักข้างล่าง”

ทั้งหมดตามเขาออกมาทันทีพร้อมกับอาวุธประจำมือและเป้หลัง โดยทิ้งสัมภาระต่าง ๆไว้เพื่อให้พวกลูกหาบเก็บรวบรวมเข้าหีบห่อ

พรานใหญ่นำให้ไปดซากแรก ที่จันยิงกลิ้งลงไปค้างอยู่กับซอกหิน อันเป็นตำแหน่งที่ใกล้ที่สุดเสียก่อน มันก็มีลักษณะคล้ายคลึงไม่ผิดอะไรกับที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนเคยเห็นมาแล้วนั่นเอง ถ้าจะผิดกันไปบ้างก็เพียงแต่สัณฐานลักษณะของซาก กับเครื่องแต่งกาย ซึ่งแตกต่างกันออกไปตามสภาพและศักดิ์ฐานะของสิ่งที่เคยเป็นมนุษย์ในยุคนั้น

สิ่งที่น่ามหัศจรรย์ก็คือ มันผิดกับซากมัมมี่ของชนเผ่าไอยคุปต์หรือพวกอินคา ที่อเมริกันพวกนี้เคยศึกษาผ่านพบเห็นมาแล้วมาก เพราะถึงแม้จะเป็นซากที่ดูแห้งเกราะ แต่ก็ไม่ได้เหี่ยวหด หรือมีส่วนผุพังชำรุดแต่ประการใด หนังที่รัดหุ้มโครงกระดูกใหญ่กลายเป็นเปลือกหุ้มนอกที่เหนียวแน่นและแข็งแกร่งที่สุด ประดุจจะหล่อหลอมขึ้นด้วยยางบางชนิด คล้ายๆยางที่นำมาประดิษฐ์เป็นยางรถยนต์ เสื้อผ้าอาภรณ์ เครื่องแต่งกายก็ได้ฝังกลืนสนิทเข้าไปเป็นส่วนประกอบอันหนึ่งอันเดียวกับผิวหนัง และไม่ผิดอะไรกับเอาเหง้าไม้มาแกะสลักไว้ทั้งดุ้น บางส่วนก็มีรอยหินย้อยลงมาเคลือบเอาไว้แสดงถึงอายุที่นานแสนนาน นับกาลเวลาไม่ถูก เท่าๆ กับพิสูจน์ชี้ชัดได้ว่า ซากเหล่านั้นได้ถูกนำไปเก็บไว้ในถ้ำที่ชื้มชื้น เยือกเย็น มีหยดน้ำหล่อเลี้ยงอยู่ตลอดกาล อันเป็นลักษณะของถ้ำที่จะเกิดหินงอกหินย้อยขึ้นได้ ไม่มีร่องรอยเน่าเปื่อยอันผิดไปจากซากมนุษย์หรือสัตว์ธรรมดา ภายหลังเมื่อสูญสิ้นชีพไปแล้ว

และเป็นความลี้ลับที่สุดอีกข้อหนึ่งที่ว่า มนุษย์ในยุคนั้นใช้กรรมวิธีอาบยาศพให้คงสภาพอยู่เป็นนิรันดร์กาลเช่นนี้ได้อย่างไร เพราะศพอาบยาหรือมัมมี่ที่เคยพบเห็นศึกษากันมาบ้างแล้วนั้น แม้จะเก็บรักษาเค้าโครงเดิมไว้ได้พอให้เห็นถึงอดีตสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ก็จะเป็นซากที่ผุกร่อนเหี่ยวย่น หาความแข็งแรงทนทานใดๆ ไม่ได้เลย และจะหดลงเหลือในสภาพกองหนังและกองกระดูกเท่านั้น แต่ศพอาบยาของนิทรานคร (ตามที่รพินทร์เล่าถึงความเป็นมาที่เคยเผชิญมาก่อนให้ฟัง รวมทั้งที่มายืนรายล้อมพิจารณาใคร่ครวญกันอย่างจริงจังในครั้งนี้) เป็น

ซากที่แกร่งกระด้างเหมือนแท่นไม้แกะสลักไม่มีผิด รวมทั้งมีน้ำหนักมาก และมีขนาดใกล้เคียงกับสมัยที่มันควรจะมีชีวิตอยู่ในครั้งกระโน้นด้วย

เพราะฉะนั้นจึงไม่มีปัญหาเลย **ถ้าหากว่าซากเหล่านี้เกิดมีวิญญาณเข้าสิง และเคลื่อนไหวใช้พลังงานขึ้นมาเมื่อไหร่ มันย่อมจะใช้โครงร่างของมันทำอันตรายมนุษย์ได้อย่างสบาย**

หลอกหลอนทำให้ขวัญเสียตกใจกลัวได้ เหมือนภูตผีปีศาจ ถ้ามันต้องการจะหลอก!!

และถ้าได้โอกาส ก็สามารถทำร้ายในทางร่างกายได้อีกด้วย ถ้ามันต้องการจะทำร้าย!

นี่คือสมรรถภาพของซากที่ทุกคนซึ่งมาจากโลกเจริญแล้วในยุคนิวเคลียร์รุมล้อมวิเคราะห์กันอยู่ ด้วยความรู้สึกที่สยองเกล้า และกังวลสุดขีด

ในฐานะนักเคมีฟิสิกส์ คริสติน่าตรวจซากที่นอนแข็งอยู่นั้นอย่างเอาจริงเอาจัง ผิดไปจากการเคยพบเห็นครั้งแรก ๆ เอามือจับคางคิด หรี่ตาลง ภายหลังจากลงทุนใช้มือที่สวมถุงหนังจับสัมผัสซากนั้น รวมทั้งสั่งให้พรานพื้นเมืองของรพินทร์ที่ตามมาด้วย พลิกซากขึ้นดูทั้งด้านหน้าและด้านหลัง หล่อนตรวจแม้กระทั่งรอยกระสุนไรเฟิลของจันที่เจาะทะลุเป็นรูเล็ก ๆเข้าบริเวณลิ้นปี่ ทะลุผ่านออกหลัง ซึ่งบาดแผลรอยออกของกระสุนด้านหลังก็ไม่เบอะเบ้อกว้างใหญ่อะไรมากไปกว่ารอยเข้าด้านหน้า เนื่องจากไม่ได้กระทบกระดูกเป็นบาดแผลเหมือนกระสุนเจาะผ่านดุ้นยางเหนียว

“ถ้าจะให้สันนิษฐานตามความคิดของฉัน...”

หล่อนเอ่ยขึ้นเบา ๆเคร่งขรึม

“กรรมวิธีอาบยาศพของชนเผ่านี้เป็นคนละวิธีกับการทำมัมมี่ของอียิปต์ หรืออินคาโบราณมาก ภายหลังจากเจ้าของร่างเสียชีวิตลง ศพจะถูกแต่งตัวเต็มที่ ตามตำแหน่งยศถา หรือฐานะที่เคยดำรงอยู่ แล้วนำลงแช่ในอ่างที่บรรจุน้ำยาบางชนิด อันประกอบขึ้นด้วยสูตรเช่นไรบ้าง เป็นสิ่งลี้ลับ ที่เราจนปัญญาที่จะรู้ได้ แต่ที่แน่นอนก็คือ สภาพของน้ำยา จะต้องเป็นน้ำยาอิ่มตัวที่ประกอบมาจากสมุนไพรรากไม้และแร่ธาตุบางชนิด การแช่ศพ ซึ่งประดับเครื่องแต่งกายเรียบร้อยแล้วนี้ ลงไปในอ่างน้ำยา อาจมีกำหนดเวลาว่า ใช้เวลานานเท่าใด จนกระทั่งน้ำ-ยาเข้าไปทำปฏิกิริยาทางเคมีกับศพและเครื่องแต่งกาย โดยมีคุณสมบัติประกอบกันอยู่สองนัยคือ หนึ่ง คงรูปถาวร และไม่เน่าเปื่อย สอง มีความแข็งแกร่งมั่นคง สามารถป้องกันเชื้อจุลินทรีย์ แมลง หรือสัตว์ทุกชนิดที่จะมาทำลายได้ เพราะตัวยาที่ศพและเครื่องแต่งกายที่แช่ไว้ มีพิษประดุจเกราะที่กันสิ่งมีชีวิตทุกชนิดไม่ให้เข้าไปกัดแทะเจาะไชได้ นี่คือสาเหตุที่ทำให้มัมมี่พวกนี้มีภาวะของซากแกร่งประดุจเหง้าไม้หรือหิน และคงรูปอยู่ใกล้เคียงกับสมัยที่ยังมีชีวิตมากที่สุด ผิดไปจากมัมมี่ตามปกติที่เราเคยพบ และภายหลังเมื่อแช่น้ำยาจนได้อายุครบ เพื่อให้คงทนถาวรแล้ว ก็อาจมีเหตุผลประกอบอีกด้วยว่า จะต้องนำศพที่อาบยานี้ไปเก็บไว้ในสุสานอันเป็นถ้ำตามธรรมชาติ ซึ่งมีหยดน้ำซึมหล่อเลี้ยงตลอดกาล โดยให้ศพถูกหยดน้ำจากหินงอก ซึ่งก็เป็นตัวเคมีอีกชนิดหนึ่งหยาดลงมาอาบไว้อีกทีหนึ่ง

ใช้กาลเวลายาวนานมาก จนน้ำจากภูเขาของสุสานและหินได้ย้อยลงมาเชื่อมถึงตัวศพ สภาพของมันจึงมีลักษณะเป็นอย่างที่เราเห็นอยู่นี่ จัดเป็นสิ่งมหัศจรรย์อีกชิ้นหนึ่งของโลกทีเดียว ถ้าเราสามารถนำมันกลับไปสู่โลกภายนอกให้ใครๆ ได้พบเห็นได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่พูดอะไรในขณะนั้น แต่ก็ยอมรับอยู่ในใจว่า คริสวิเคราะห์สภาพของซากจากสุสานนิทรานครได้อย่างมีหลักเกณฑ์ที่สุด ในยุคก่อนนี้ สมัยที่เขาผ่านผจญมากับคณะของคุณชายเชษฐา ไม่เคยมีใครมาพิจารณาซากของเจ้าผีดิบเหล่านี้อย่างแท้จริงเลยสักครั้ง ขนาดเห็นยังไม่อยากเข้าใกล้ ยกเว้นแต่จำเป็นจะต้องปะทะต่อสู้กันเท่านั้น ซึ่งก็ไปเพื่อป้องกันตัวเองเอาชีวิตรอดอย่างเดียว คริสอธิบายต่อไปว่า

“ฉันไม่อยากจะเรียกมันว่ามัมมี่ หรือศพอาบยาหรอก แต่อยากจะเรียกมันว่าเป็นวัตถุทรหดชนิดหนึ่ง ที่ถูกมนุษย์ในอดีตกาลใช้ความรู้ความสามารถของเขาประดิษฐ์ขึ้นมาโดยอาศัยปฏิกิริยาทางเคมี ผนวกกับกาลเวลา ซึ่งต้องถือว่าการจะทำเช่นนี้ได้ ต้องเป็นศาสตร์อีกแขนงหนึ่งที่มนุษย์รุ่นหลังๆ ยังค้นคว้าเข้าไปไม่ถึง เพียงแต่ว่าวัตถุทรหดชนิดนี้ แต่เดิมทีมันเคยเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตมากในยุคสมัยของเขาเท่านั้น สาเหตุที่ทำขึ้น ก็อาจมีเหตุผล โดยการเชื่อว่าสักวันหนึ่ง พวกเขาจะกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ในร่างเดิม หรือมิฉะนั้น ก็ทำขึ้นเพื่อให้หลงเหลืออยู่เป็นอนุสรณ์พยานทางวัตถุว่าในยุคสมัยของพวกเขานั้นวิทยาการทางด้านนี้เจริญถึงขีดสุด ศพที่นำมาอาบยา และนำเข้าเก็บไว้ในสุสานเหล่านี้ก็เช่นกัน เข้าใจว่าจะต้องล้วนเป็นศพของบุคคล

สำคัญ ๆ ของเขาทั้งสิ้น จึงจะมีสิทธิ์ทำเก็บไว้ เช่น บรรดาพวกกษัตริย์ราชวงศ์ ขุนศึก และข้าราชบริพารชั้นสูง รวมทั้งชนชั้นปกครองของพวกเขา คงไม่ใช่ประชาชนธรรมดาหรอก...ใครมีความเห็นอย่างไรบ้าง?”

ประโยคหลัง หล่อนเอ่ยถามลอย ๆขึ้น

“ข้อสันนิษฐานของคุณ น่าจะใกล้เคียงความจริงมากที่สุดคริส”

เชิดวุธเอ่ยขึ้น ในขณะที่ทุกคน แม้แต่รพินทร์ ก็เงียบกริบ

“คุณล่ะ รพินทร์ ในฐานะที่คุณน่าจะเรียกได้ว่าผู้ชำนาญการที่สุด เพราะเคยผ่านพบมาก่อนแล้ว”

หล่อนหันไปหยั่งความเห็นเข้า

“ผมก็เห็นว่าคุณก็สันนิษฐานได้ดีที่สุดแล้ว ตามหลักของโบราณศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และกฎของเคมี แต่ความเห็นเพิ่มเติมของผมก็คือ นอกจากวิทยาการต่าง ๆ ที่คุณสันนิษฐานขึ้นแล้ว มันจะต้องมีเวทมนตร์ คาถาอาคม เข้ามาเป็นองค์ประกอบร่วมอยู่ด้วยและผมก็แน่ใจว่าวิชาการหรือศาสตร์นี้ อยู่ในคัมภีร์มายาวิน ที่ผมเผาวอดวายไปแล้วนั่นแหละ”

“ใครเป็นผู้จารึก หรือสร้างมหาคัมภีร์มายาวิน มันตรัยราชปโรหิตนั่นนะหรือ?”

สแตนลีย์ถามขึ้น

จอมพรานผู้ยิ่งยง โคลงศีรษะช้า ๆ

“ผมไม่คิดว่า มันตรัยจะเป็นผู้สร้างมหาคัมภีร์นั้นขึ้นเอง มันจะต้องเป็นมหาคัมภีร์ที่มีมาก่อนยุคสมัยของนิทรานครด้วยซ้ำ ใครสร้าง...ไม่ทราบได้...อาจเป็นเทพเจ้าถ้าเทพเจ้ามีจริง อาจ

เป็นซาตาน...ถ้าซาตาน หรือเดฟวิล ในศาสนาของพวกคุณมีจริง...มันตรัยนั้น เป็นแต่เพียงผู้รู้แจ้งเรียนจบในมหาคัมภีร์นี้และนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ส่วนตัวเท่านั้น...อย่างที่ผมได้เล่ารายละเอียดให้ทุกท่านได้ฟังแล้ว พอผมบุกเข้าถึงตัวมหาคัมภีร์อุบาทว์ ซึ่งถูกปักตรึงอยู่ด้วยกริช ภายใต้ฐานของแท่นบรรทมแบบเจ้าหญิงนิทราของพระนางพันธุมวดี และพวกเราคนหนึ่งกระชากกริชที่ปักอยู่ออก อิทธิฤทธิ์ร้ายอันเกิดจากกฤติยามนตร์ของมันตรัยในขณะนั้นก็เสื่อมสลายทันที พวกผีดิบทั้งหลายที่รุมล้อมทำอันตรายเราอยู่ในขณะนั้นล้มลงหมด เหมือนหุ่นยนต์หมดคลื่นวิทยุบังคับ วิญญาณของพันธุมวดีและข้าราชบริพารทั้งหลายถูกปลดปล่อยเป็นอิสระทันที และซากของนางอันเป็นสตรีโฉมสะคราญอิ่มเอิบในโลงแก้วผลึก ก็ยุบสลายกลายเป็นผุยผงธุลีละออง พ้นจากการทรมานในสภาพผีดิบมาชั่วกัป-ชั่วกัลป์ เหลือเฉพาะตัวมันตรัยเองเท่านั้น ที่เผ่นหนีไปได้ และในที่สุดเราก็สามารถตามไปทำลายซากของมันได้ในเวลาต่อมา ซึ่งไม่นานเกินไปนัก...การย้อนกลับมาของมันตรัยในครั้งนี้ แม้ว่ามันจะดูเหมือนพินาศไปแล้วในคราวนั้นก็ตาม ผมเชื่อว่าดวงวิญญาณของมันยังมีความทรงจำในสูตรต่างๆ ในมหาคัมภีร์มายาวินอยู่ได้ในบางบทหรือบางตอน พอมันรวบรวมพลังจิตเป็นกลุ่มก้อน ตรึกนึกได้ในสูตรของมหาคัมภีร์ที่ถูกทำลายแล้ว มันก็นำกลับมาใช้ได้อีก เราจึงต้องเผชิญกับฤทธิ์ร้ายของมันอีกครั้ง อย่างที่เผชิญอยู่นี้...นี่ก็เป็นข้อสันนิษฐานของผมเช่นกัน”

“ดีมาก! ช่วยกันคิด ช่วยกันวิเคราะห์ออกไปในแง่มุมที่กว้างขวางที่สุด ตามแต่ว่าพวกเรา ใครจะถนัดในทางด้านไหน

ข้อมูลที่ช่วยกันคิดตรองขึ้นนี้ จะช่วยให้เราสามารถรับมือกับมันได้ถนัดขึ้นดีกว่าที่จะคลำส่งเดชไปในความมืด...รพินทร์ ต่อไปไม่ว่าจะเกิดอะไรทั้งสิ้น ขอให้คุณอย่าปิดบังเงียบเฉยไว้คนเดียว เพราะอันตรายที่สุด อย่าคิดว่าถ้าพูดไปแล้ว เราจะเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ และไม่ยอมฟังเสียงหรือร่วมมือ ถึงอย่างไรเราก็ลงเรือลำเดียวกันแล้ว ซ้ำคุณยังเป็นกัปตันเรือเสียอีก วันนี้เป็นวันที่ผมพอใจในการยอมพูดในสิ่งที่คุณคิดอยู่ในใจมากที่สุด”

ดร.สแตนลีย์กล่าวหนักแน่น เหมือนจะเป็นคำสั่ง

“เจอกันเข้าขนาดนี้แล้ว ถ้าไม่ยอมปริปากอะไรอีกก็ไม่ไหวแล้ว มีหวังตายกันหมด”

อสชาเบลพูดเบาๆ

“เราต้องรู้จักจิตใจกันเสียก่อน หรือบางที ผมก็ต้องรอโอกาสก่อนที่จะบอกความจริงออกไปในสิ่งที่ผมรู้ ผมนึก หรือคิด ถ้าด่วนบอกไปเสียก่อนโดยที่พวกคุณก็ยังไม่เห็นอะไรกับตาแบบนี้ คำพูดของผมก็เท่ากับเป็นการทำลายความไว้วางใจจากพวกคุณไปเปล่าๆ หวนคิดไปถึงความหลังระยะที่ผ่านมาสั้นๆ นี่สักนิด แล้วพวกคุณจะรู้สึกได้ ผมพูดได้คำเดียวว่าการมาในครั้งนี้เสี่ยงภัยที่สด จากสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็นแต่พวกคุณก็ไม่เชื่อกันนัก ทุกคนเชื่อสมรรถภาพของตนเองว่า มีความสามารถในการเดินป่า และเชื่อในสมรรถนะเครื่อง-ไม้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ของพวกคุณที่นำมาด้วยอย่างเต็มที่ ก็ต้องรอให้ผ่านพบ เผชิญหน้าเองเสียก่อนแบบนี้แหละ จึงค่อยๆ อธิบายกันไปทีละเรื่อง ทีละอย่าง”

จอมพรานพูดเรียบ ๆแล้วไต่หน้าผานำไปยังตำแหน่งของซากหนึ่ง ที่โดนลูกปืนของบุญคำแอ้งแม้งอยู่ในสภาพเดียวกัน และนำไปดูยังชิ้นส่วนของใบหน้าซากที่เขายิงผ่ากะโหลกหล่นไว้ซีกหนึ่ง ทว่าตัวของมันหายไปเสียแล้ว ค้นไม่พบ รู้สึกว่าฝ่ายนายจ้างอเมริกันของเขาจะปรับจิตใจ และเข้าใจอะไรได้ดีพอสมควร

คี๊ธใช้เท้าเขี่ยดูเศษกะโหลกของทรงใบหน้าที่หล่นอยู่อย่างขยะแขยง หันไปพึมพำอะไรกับเบล ในระหว่างที่คนอื่น ๆกำลังมุงอยู่ที่ซาก ซึ่งบุญคำสะกดด้วยลูกปืนนอนนิ่งไม่ผิดอะไรกับซากที่จันยิงไว้ แล้วนายคี๊ธก็ชู้ทเหมือนเตะฟุตบอล เศษกะโหลกนั้นปลิวหล่นลงไปตามหน้าผาด้านล่างทันที

“ไอ้ตัวที่คุณยิงหน้าแหกไว้หนีไปได้ ส่วนสองตัวที่บุญคำกับจันยิง หมดฤทธิ์ทิ้งเป็นหลักฐานอยู่นี่ มันหมายถึงว่า กระสุนของบุญคำ กับจัน เป็นกระสุนลงอาคม ส่วนกระสุนของคุณเป็นกระสุนปกติธรรมดา งั้นใช่ไหม?”

สแตนลีย์ถามเขา

“ใช่ครับ...พวกคุณเข้าใจพอสมควรแล้วในเคล็ดเหล่านี้”

“ถ้างั้นในชั้นนี้ เราก็สรุปได้ว่า กระสุนที่ผ่านพิธีลงอาคมของบุญคำ ศักดิ์สิทธิ์พอที่จะหยดซากเหล่านี้ได้อย่างชะงัด ชนิดที่ถ้ากระสุนกระทบ วิญญาณก็จะหวนเข้ามาสิง นำไปใช้งานอีกไม่ได้ ซึ่งตรงข้ามกับกระสุนธรรมดา แม้จะทำความย่อยยับให้แก่ซากขนาดไหน ลงถ้าวิญญาณเข้าสิงมันก็สามารถนำเอาซากที่ย่อยยับแล้วเหล่านั้น กลับมาหลอกหลอนทำร้ายเราได้อีก ก็เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำไมคุณถึงไม่แนะนำให้พวกเราทุกคน รวมทั้ง

ลูกหาบทั้งหลายเอากระสุนที่จะใช้งาน เข้าพิธีปลุกเสกทางไสย-ศาสตร์เสียให้หมด เพื่อไว้ใช้ต่อสู้กับเจ้าสิ่งลี้ลับพวกนี้?”

รพินทร์นิ่งไปครู่ ยังไม่ตอบคำใดในขณะนั้นก่อนทั้งสิ้น

“ลักษณะของคุณดูคล้ายจะลังเลลำบากใจต่อคำถามของเรา”

คริสเอ่ยมาอีก จ้องหน้า

“ครับ ผมยอมรับว่าลังเล และยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะตอบพวกคุณว่าอย่างไร ระหว่างลูกปืนที่ลงอาคมของบุญคำกับลูกปืนปกติธรรมดาของพวกเราส่วนใหญ่ เพราะมันจะต้องมีคำอธิบายมากในข้อที่ว่า เหตุใด ผมจึงยังไม่ทำเช่นนั้น อย่าว่าแต่กระสุนของพวกคุณเลย ต่อให้กระสุนของผมเองก็ยังไม่ตัดสินใจทำอย่างบุญคำเลย เพราะมันเกิดผลดีอยู่ในด้านปราบไอ้ผีดิบที่ถูกบงการมาด้วยเวทมนตร์กาลีลี้ลับนี้อย่างเดียวเท่านั้น แต่มันจะไปเป็นผลเสียในด้านอื่น ๆ...”

“เราต้องการคำอธิบาย ถ้าคุณพอจะอธิบายได้”

สแตนลีย์กับคี๊ธเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

“อย่าลืมคำสัญญาของคุณเมื่อหยก ๆ นี้เสียนะ ว่าต่อไปนี้ คุณจะไม่มีอะไรปกปิดพวกเรา”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาว กระชั้นคำถามไล่รกมาอีกคน

“จะให้ผมอธิบายก็ได้...คืองี้ครับ พิธีลงอาคมในกระสุนปืนของบุญคำ เป็นพิธีทางไสยศาสตร์ที่ทำในลักษณะค่อนข้างสกปรกอยู่สักหน่อย ภาษาไทยเขาเรียกว่า ‘ซวยโสโครก’ ผมจะไม่บอกกรรมวิธีว่า บุญคำใช้พิธีทางเดียรฉาน เพื่อแก้มนต์มืดของฝ่ายตรงข้ามอย่างไร แต่จะสรุปให้ฟังว่า กระสุนที่บุญคำ

ปลุกเสกทำขึ้นนั้น จะใช้ประโยชน์ในด้านทำลายอาคมขลังของฝ่ายตรงข้ามประการเดียวเท่านั้น อย่างที่บอกไปแล้ว และจะใช้ฆ่าหรือสังหารอะไรได้ตามปกติก็จริงอยู่ แต่ถ้าเป็นปืนของพรานผู้ดำรงชีพอยู่ด้วยการล่าสัตว์ประทังชีวิตแล้วเขาจะไม่ยอมทำกัน เพราะถ้าเอาไปยิงสัตว์ปกติทั่วๆ ไป กระสุนจะมีความแม่นยำน้อยลง ควรถูกก็ไม่ถูก ควรจะยิงสัตว์ล้มได้ตัว ต่อให้ถูกแล้ว สัตว์ธรรมดาก็ยังวิ่งหนีไปตายไพรอื่น หรือถ้าได้ตัวมาแล้ว เนื้อแทนที่จะอาศัยเป็นอาหารได้บ้าง เนื้อที่ถูกกระสุนปืนชนิดนั้นก็จะเน่าเร็วกว่าปกติ บางทีถลกหนังยังไม่ทันหมดตัวเลยกลิ่นเน่าของสัตว์ที่เราหวังจะเป็นอาหารก็ขึ้นเสียแล้ว ทำให้กินไม่ได้ นี่คือข้อเสียของมัน เพราะฉะนั้น ในฐานะพรานอาชีพอย่างผม ผมจึงไม่ประสงค์จะให้ปืนของผมถูกนำมาใช้กับกระสุนผ่านพิธีสกปรกแบบนี้ เนื่องจากผมใช้เป็นปืนคู่ชีพ และมีอยู่เพียงกระบอกเดียว ต่อไปเราก็จะต้องใช้เป็นเครื่องมือหาอาหารยังชีพอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกคุณไม่รังเกียจในจุดเสียข้อนี้ อยากจะได้กระสุนลงอาคมของบุญคำก็ไม่ยากอะไร ประเดี๋ยวเอากระสุนที่จำเป็นจะต้องใช้รวบรวมให้บุญคำเอาไปเข้าพิธีปลุกเสกเสีย รับรองได้ว่า ต่อไปนี้ โครมไหนโครมนั้น สำหรับไอ้ผีดิบหรือสิ่งต่างๆ ที่จะมาในรูปมนต์มายามืดของมันตรัยจะกระจุยไปในทันที จึงขอให้พวกคุณปรึกษาหารือกันเสียก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะยอมให้ปืนของพวกคุณยิงกระสุนเข้าพิธีสกปรกชนิดนี้หรือไม่”

คราวนี้สแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล และคริสติน่ามองหน้ากันเองอยู่ไปมา

"แปลว่า บุญคำสามารถทำกระสุนของพวกเราทุกคนยิงไอ้พวกนี้อยู่ในนัดเดียวงั้นหรือ?"

"แน่นอน ไม่ว่าจะกระทบในจุดใด"

"แต่ปืนของเราจะเอาไปล่าสัตว์อื่นๆ อีกไม่ได้ โดยเฉพาะเพื่อยังชีพหาอาหาร?"

สแตนลีย์ซักไซ้เพื่อหาความมั่นใจอีกครั้ง

สุภาพบุรุษไพรก้มหัวลงนิดหนึ่ง

"ลองดู แล้วจะรู้เอง!"

"ถ้างั้นพวกเราก็ตัดสินใจได้เลย"

หัวหน้าคณะ อันเป็นอเมริกันอาวุโสกล่าวสวนในทันที โดยไม่มีการไตร่ตรองอีกให้เสียเวลา

"ขณะนี้ เรากำลังเผชิญกับอันตรายใหญ่หลวงจากมนต์กาลีมืดต้องการต่อสู้กับมันเพื่อเอาชนะให้ได้ หรืออย่างน้อยก็ให้เอาชีวิตของเรารอด ปืนของเราไม่ได้จะคิดที่จะเอาไว้ล่าสัตว์อีก เพราะเราไม่ใช่พรานอาชีพ เพราะฉะนั้นโปรดให้บุญคำจัดการกับกระสุนปืนของพวกเราด้วย ผมไม่ชอบเห็นไอ้ผีดิบบางตัว ที่ถูกยิงสะบ้าแหลกเดินไม่ได้ไปแล้ว หรือยิงจนหัวขาดหายไปแล้ว มีโอกาสคลานหรือย่องเข้ามาหลอกหลอน ทำอันตรายพวกเราได้อีก แต่ต้องการกำจัดมัน หรือพูดให้ตรงว่าฆ่ามันเสียเลย ในทุกตัวที่เราพบ เป็นการลิดรอนมันไปเรื่อยๆ สุดแต่จะพบที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ เท่ากับเป็นการตัดทอนกำลังมันไปในตัวด้วย"

"ตกลงครับ ประเดี๋ยวลงไปถึงข้างล่าง ตรงลานใต้หน้าผา

นั่น ก่อนออกเดินทาง ผมจะให้บุญคำจัดการให้ แต่ขอให้เข้าใจอีกครั้งนะครับว่า ถึงแม้จะไม่ได้ยิงก็ตาม เพียงแต่บรรจุกระสุนชนิดนี้เข้าไปในตัวปืน โดยให้กระสุนสัมผัสกับโครงปืนเท่านั้น แปลว่าปืนของพวกคุณกระบอกนั้นๆ เสียสมรรถนะของปืนในสภาพปกติอันควรเป็นไปของมันไปในทันที ต่อไป เกิดจะไปยิงอะไรแล้วไม่ถูก หรือมีเรื่องอะไรซวยๆเกิดขึ้นกับปืน ก็แก้ไขไม่ได้แล้ว และอย่ามาโทษกัน สำหรับปืนของผมก็จะขอใช้กระสุนธรรมดาแบบเดิมของผมนี่แหละ”

พวกนั้นอึ้งไปอีกครั้ง กะพริบตาอยู่ปริบๆ เชิดวุธก็สะกิดเขาพูดอ่อยๆว่า

“อะไรก็ช่างเถอะ ขออย่าให้ปืนแตก ระเบิดใส่หน้าตัวเองก็แล้วกัน ในกรณียิงอย่างอื่น”

จอมพรานยิ้มขรึมๆ

“ผมก็รับรองไม่ได้เหมือนกันในข้อนั้น ถ้าหากว่าคุณจะเอาปืนและกระสุนชนิดนี้ไปยิงเข้าหาสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ในด้านดีงาม ยิงปูชนียสถาน ปูชนียวัตถุ เช่นลองพระ ตะกรุดหรือเหล็กไหล จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม เพราะสิ่งเหล่านี้เราไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าสถิตอยู่ที่ไหน ในทิศทางที่ปากกระบอกปืนเราหันไป”

“ตายห่า!”

เชิดวุธกระซิบเบาที่สุด ทั้งสองพูดกันเองซุบซิบในภาษาไทยฝ่ายอเมริกันไม่ได้สนใจด้วย คงหันไปพูดอะไรกันเองในหมู่แล้วก็ยืนยันอยู่เช่นเดิมว่า จะส่งกระสุนปืนทุกชนิดที่ฝ่ายตนใช้อยู่ ให้บุญคำปลุกเสกให้

ขณะนี้ บนลานดินเบื้องล่าง เต็มไปด้วยพวกลูกหาบ กะเหรี่ยงตะเคียนทองซึ่งกำลังเตรียมและทำงานแข่งกับเวลาอยู่พร้อมที่จะตั้งขบวนอพยพแล้ว รพินทร์ตะโกนสั่งความ ให้เร่งทยอยลำเลียงข้าวของสัมภาระทุกชนิด ไม่ว่าฝ่ายของนายจ้างหรือของกะเหรี่ยงพวกนั้นลงไปกองรวมกันอยู่ข้างล่างโดยไม่ชักช้า แล้วชวนกลุ่มนายจ้างของเขา ลงไปสมทบทันที

"ผมให้เวลาอีกครึ่งชั่วโมงครับ ใครจะอาบน้ำ หรือจัดการกับตัวเองเพื่อความสะดวกสบายอย่างไร ก็เชิญได้ตามเวลานี้ หลังจากนั้นแล้วเราจะเริ่มเดินทางกันแล้ว ตลอดระยะทางของวันนี้ทราบไว้ล่วงหน้าได้เลยว่า เราอาจถูกดักโจมตีตรงจุดไหนเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น โดยกองทัพช้าง และเล่ห์กลต่างๆของมัน เพราะจุดอ่อนของเราก็คือ กะเหรี่ยงอพยพส่วนใหญ่ที่ไปด้วย อันเป็นภาระที่เราต้องรับผิดชอบปกป้องไว้ด้วย เนื่องจากพวกนี้ป้องกันตัวเองไม่ได้และมีอยู่จำนวนมาก"

ทุกคนรับรู้ และชวนกันไปที่ธารน้ำรวมทั้งเชิดวุธด้วย พรานใหญ่สั่งให้จัน เส่ย และเกิด ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงตามลงไปสังเกตการณ์ด้วย แล้วเรียกบุญคำเข้ามาหาพร้อมทั้งบอกให้ทราบว่ากลุ่มนายจ้างอเมริกันต้องการเช่นไร

ตาเฒ่าเอามือลบหัว อ้าปากหวอ

"ฮ่า! นาย ไอ้ฟารั้งพวกนั้นมันยอมเชื่อรึ?"

"เชื่อหรือไม่เชื่อไม่รู้ แต่บังคับให้ฉันสั่งบุญคำให้ทำให้ด้วยทุกคนพวกนั้นปอดแหก รักตัวกลัวตายด้วยกันทุกคนนั่นแหละ ตอนนี้บุญคำก็ทำหน้าที่เป็น 'พระอาจารย์' ไปก็แล้วกัน ประเดี๋ยวจัดรายการเลย จะไปตั้งปะรำทำพิธีบ้าๆ อะไรของ

บุญคำที่ไหน ก็แอบๆไปทำให้ลับตาหน่อย อย่าให้พวกนั้นเห็น เพราะไม่งั้น เรื่องกางเกงในสองตัวของสองแหม่มที่หายไปนั่น จะถูกเปิดเผยออกไปว่าบุญคำเป็นคนขโมยเอาไปทำผ้าเช็ดหน้า"

บุญคำกระโดดตัวลอย ตาเหลือก ร้องลั่น

"ฮุ้ย! นายอย่าได้บอกเรื่องนี้ให้แหม่มคริส กะแหม่มเบล รู้เป็นอันขาดทีเดียวนา กะเดี๋ยวไอ้คำถูกด่าเปิง...แล้วก็แหม! นายพูดอะไรก็ไม่รู้ บุญคำไม่ได้ขโมยเอาไปทำผ้าเช็ดหน้าซักหน่อย ว่างๆก็แค่แอบเอามาดมๆ ดูมั่งเท่านั้น มันชื่นใจดี กลิ่นเหมือนเนยแข็งผสมผักชียี่หรา ได้กลิ่นแล้วเสียวท้องน้อย ฮิ!ฮิ!"

รพินทร์ตบฉาดที่ต้นคอแก จนหัวคะมำไป ไม่กล่าวอะไรอีก เดินไปตรวจดูความเรียบร้อยของขบวนอพยพทันที...

ไม่เกิน 45 นาทีถัดจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างของขบวนอพยพ ก็เสร็จเรียบร้อย ทั้งขบวนคนและขบวนแบกหาม กลุ่มกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ที่โบเมียะเป็นหัวหน้าตั้งแถวชายฉกรรจ์หาบหามแบกคอนร่วมกับผู้หญิงเท่าที่เรี่ยวแรงจะบรรทุกกันไปได้ โดยกันเด็กและคนชราไว้ตรงกลาง พวกนี้ นอกจากจะขนสัมภาระเล็กๆ น้อยๆ ของพวกตนเองแล้ว ก็ยังมีแรงงานพอที่จะช่วยขนสัมภาระของฝ่ายรพินทร์ได้อย่างสบาย ยกเว้นอุปกรณ์สำคัญบางส่วนที่จะต้องอาศัยความระมัดระวังเป็นพิเศษ กับปืนและเครื่องกระสุนสำรอง

ลูกหาบทั้ง 10 คน (อันรวมทั้งอูถะและพะโต้ ซึ่งยอมตัวเข้ามารับใช้แทนทั้งสองคนที่เสียชีวิตไปแล้ว) ลดภาระในการแบก

น้ำหนักลง เพราะพวกนั้นช่วยกันแบกหามแทน ดังนั้นจึงถูกกำหนดหน้าที่ให้เป็นพรานคุ้มกันพร้อมเสมอที่จะปะทะกับอะไรได้ทั้งสิ้น ถ้าหากว่าจะโผล่พรวดพราดออกมาโจมตี ระหว่างที่กองคาราวานใหญ่ จำนวนคนรวมทั้งสองฝ่ายแล้วก็เกินครึ่งร้อยขึ้นไป อันจะเดินเป็นแถวยาวเหยียดไปในดงทึบ

เนื้อช้าง ที่พวกนั้นแล่ใส่เกลือบางๆ ตากไว้เมื่อคืน ซึ่งปรากฏว่าถูกทำลายเสียหมดสิ้น ก็เป็นการลดภาระไปอีกส่วนหนึ่ง เพราะถ้ายังอยู่ ก็จะต้องใส่กระสอบแบกกันไปไม่ต่ำกว่า 3-4 กระสอบ น้ำหนักอย่างน้อย 2-3 ร้อยกก. ขึ้นไป

สะเอิงยังไม่ได้รับอนุญาตจากหมอเบลให้ต้องเดินไปเองสำหรับวันนี้ เพราะอาการเพียงแค่ทุเลา และเพิ่งจะพ้นขีดอันตรายเท่านั้น แผลที่เย็บไว้เรียบร้อยแห้งสนิทดี แต่ก็ยังไม่ถึงกำหนดที่จะตัดไหม ดังนั้นเจ้ากะเหรี่ยงที่รอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิดจึงถูกสั่งให้นั่งไปบนแคร่หวายถัก มีพรรคพวกช่วยเหลือแบกหามไปด้วยอย่างรักใคร่สามัคคีกันอย่างที่สุด

บุญคำนั้นก็ทำพิธีปลุกเสกลูกปืนที่ใช้กับไรเฟิลประจำตัวของฝ่ายนายจ้างอเมริกันเสร็จเรียบร้อยตามขบวนการของแก จะขลังหรือมีอิทธิฤทธิ์ได้แค่ไหนก็ไม่ทราบเหมือนกันสำหรับรพินทร์ แล้วแกก็ขนมากองรวมไว้ เพื่อให้ 'นายฟารั้ง' ทั้งหลายเลือกเอาเอง

กระสุนที่นำเข้าพิธีปลุกเสก ไม่เพียงแต่ไพรเฟิลขนาดใหญ่ของหัวหน้าคณะและคี๊ธเท่านั้น แม้แต่ลูกปืนเอ็ม 16 หลายร้อยนัด แกก็จัดการเสร็จบรรจุแม็กกาซีนให้พร้อมทุกอัน ไม่ว่าจะเป็นกระสุนที่ใช้ประจำตัวหรือกระสุนที่จะใช้กับปืนสำรอง

ส่วนกระสุนลูกซองของพวกลูกหาบทั้งหลาย รพินทร์ห้ามขาดไม่ให้แกเอาไปทำพิธีสกปรกในครั้งนี้ด้วย เพราะต้องการสงวนไว้ สำหรับให้เป็นปืนหาอาหารเมื่อถึงคราวจำเป็น

ดังนั้นเมื่อคณะนายจ้างทั้งหมดชำระสะสางร่างกายผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เรียบร้อย เดินกลับขึ้นมาถึงที่ตั้งของขบวนอันรอคอยอยู่แล้ว บุญคำก็ชี้บอกคนเหล่านั้นตรงเข้าไปหยิบเลือกกระสุนและบรรจุลงตัวปืนด้วยความรู้สึกอันประหลาดๆ อย่างไรบอกไม่ถูก

ส่วนหนึ่งใส่ในเป้หลังสำรองไว้ เหลือนอกนั้นก็ให้นำไปเก็บรวมกับคลังกระสุนส่วนกลาง

ระหว่างที่กลุ่มนั้นจัดการบรรจุกระสุนเข้าแม็กกาซีน ไรเฟิลอยู่ ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ยืนกอดอกปั้นหน้าเคร่งขรึมดูศักดิ์สิทธิ์เต็มที่มองดูอยู่ใกล้ๆ

“บุญคำ ศักดิ์สิทธิ์แน่นะ ลูกปืนที่ทำให้เหล่านี้?”

สแตนลีย์ชำเลืองมอง แล้วถามขึ้นยิ้มๆ

“รับรอง นายห้าง ตูมเดียวปืนแตก...เฮ้ย! ไม่ใช่...ตูมเดียวไอ้ผีนรก ไม่ว่าจะตัวไหนทั้งนั้น หกคะเมนเค้เก้ไม่มีวันลุกขึ้นมาได้อีกแล้ว ผีสางแม่นางโก้ง เสือสมิงเผ่นหนีหัวหดหมด เจ้าป่าเจ้าเขา ปีศาจราชคฤห์ ถ้าไม่แน่จริงก็แล่นกระเจิง รอหน้าไม่ติดหรอก”

แกพูดหน้าตาเฉย

“บุญคำนี่เก่งมากนะในเรื่องอย่างนี้...”

คริสพูด พร้อมกับยิ้มนิด ๆ เสียบแม็กฯ เอ็ม16 เข้าตัวปืนแล้วกระชากขึ้นลำ ใส่ห้ามไกไว้

“เก่งกว่านายรพินทร์เสียอีก”

“โฮ้ย! บุญคำนะมันชั้นขี้ทูด ถ้าเทียบกับนายรพินทร์ของง่าย ๆ พรรค์นี้ แกจะทำก็ทำได้ เว้นแต่แกไม่ยอมทำเท่านั้น กลัวตกนรก”

“สมมุติว่าถ้าฉันหันปากกระบอกไปทางบุญคำแล้วเหนี่ยวไก บุญคำเป็นคนมีเวทมนตร์อาคมศักดิ์สิทธิ์ ปืนของฉันนี่คงจะทำอะไรบุญคำไม่ได้เลยซินะ ถ้ายิงลำกล้องก็คงแตก”

เบลพูดในลักษณะกระเซ้า แล้วลดปากลำกล้องเอ็ม16 ในมือบรรจุลูกพร้อมแต่ยังไม่ได้ขึ้นลำจี้ลำตัวเย้าแกเล่น

ตาพรานเฒ่าสะดุ้งโหยง แหกปากร้องลั่น กระโดดหลบหลังนายคี๊ธตัวโตทันที

“ก๊อดแดมน์!...”

แกตะโกนด่าส่งเดชไปงั้นเอง ไม่รู้ความหมายอะไรหรอก อาศัยเคยได้ยินบ่อย ๆ

“อย่าเล่นบ้า ๆ อย่างนี้น่า แหม่มเบล ปืนปากกระบอกไม่แตกหรอก พุงบุญคำตะหากจะแตก ว้า! ทำห่า ๆ อะไรพรรค์นี้ก็ไม่รู้”

ทุกคนในกลุ่มหัวเราะกันขึ้นอย่างขบขันสนุกสนานเป็นครั้งแรก พอดีกับที่รพินทร์สาวเท้าตรงเข้ามา

“กรุณาอย่าล้อกันเล่นด้วยปืนครับ ขอที”

หางเสียงของเขากระด้างผิดไป เบลยิ้มจืดๆ ตวัดปืนขึ้นสะพายไหล่

“กลัวไปได้ ฉันยังไม่ได้เอากระสุนเข้ารังเพลิงเลย”

หล่อนบอกอ่อยๆ

“กระสุนจะขึ้นรังเพลิงหรือไม่ ตัวปืนจะบรรจุกระสุนหรือไม่ไม่สำคัญ มรรยาทของนักใช้ปืนทุกคนที่จะต้องรู้จักก็คือ จะไม่หันปากกระบอกปืนไปทางใครทั้งสิ้น ยกเว้นแต่เจตนายิงเท่านั้น...ทุกคนพร้อมแล้วยังครับ”

ประโยคหลังเขาถามไปทั่วๆ

“โอเค พร้อม”

หัวหน้าคณะบอกพร้อมกับมองไปยังขบวนของกะเหรี่ยงอพยพ ที่ตั้งแถวกันเป็นระเบียบพอสมควรคอยอยู่แล้ว บ้างยืนบ้างนั่ง แถวเรียง 4 บ้าง เรียง 2 หรือ 3 บ้าง แต่ก็เป็นรูปขบวนของการชักแถวคาราวาน ทำให้บรรยากาศของการเดินทางวันนี้รู้สึกอบอุ่นอย่างยิ่ง เนื่องจากมีจำนวนคนมากคึกคัก และกะเหรี่ยงพวกนั้นล้วนมีสีหน้าแช่มชื่น เต็มไปด้วยกำลังใจสูง ไม่สะดุ้งกลัวหวาดหวั่นใดๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากรู้แน่ว่าการเดินทางเคลื่อนย้ายครั้งนี้ไปพร้อมกับขบวนของพรานใหญ่รพินทร์ ซ้ำยังอาวุธพร้อม

“ถ้างั้นเราก็จะเคลื่อนย้ายกันละครับ...”

เขาบอก น้ำเสียงลึกกังวานแจ่มใสขึ้น แสดงถึงสุขภาพเพียบพร้อม

“แต่ผมต้องขอทำความเข้าใจอีกสักครั้ง สำหรับการเดินทางในวันนี้...”

ขณะที่พูดสุภาพบุรุษไพรหันไปทางแถวขบวนยาวเหยียดอีกครั้ง

“อย่างที่ทุกท่านเห็นอยู่นี่แล้วเราไปกันเป็นคาราวานใหญ่ทีเดียว สัมภาระก็มาก เพราะฉะนั้นการเดินไม่สามารถจะทำเวลาได้แน่นอน และเราไม่สามารถจะตัดทางไต่ไปตามหนทางที่ค่อนข้างลำบาก เช่นปีนหน้าผา ไต่ข้ามเหว หรือเลาะไปตามไหล่เขาแคบๆ เสี่ยงอันตรายได้ นอกจากจะอาศัยเดินไปตามแนวป่าทึบบ้าง โปร่งบ้าง ซึ่งอ้อมหน่อย แต่ปลอดภัยต่อการเดินมากกว่า เราจะมุ่งตะวันออกเฉียงเหนือ ตัดดงที่เห็นอยู่ข้างหน้าโน่นไป โดยมุ่งเข้าในระหว่างภูเขาลักษณะเหมือนหลังเต่าสองลูก...”

เขาชี้มือให้เห็นจุดหมาย อันเป็นยอดเขาลิบๆ มองเห็นเป็นทิวเขียวอยู่ในระหว่างยอดป่าทึบทะมึน

“พ้นจากช่องเขานั่นไปแล้ว จะเข้าเขตดงทึบอีกบริเวณหนึ่ง เรียกกันว่า...**หุบหมาหอน** ซึ่งเป็นบริเวณก้นกระทะกว้างใหญ่มาก เข้าใจว่าจะค่ำที่นั่น และวันนี้จะอย่างไรเสียก็ไม่มีทางจะเข้าถึงห้วยเสือร้องอย่างแน่นอน เราจะเดินกันตามสบาย แต่ก็จะต้องระมัดระวังตัวทุกฝีก้าวย่าง”

“เอาละ ผมเข้าใจ ว่าแต่เราจะคมขบวนกันในลักษณะอย่างไร?”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ซักซ้อม

“พอเริ่มออกเดิน ผมจะให้บุญคำกับโบเมียะไปนำอยู่ข้างหน้า ส่วนจัน เกิด เส่ย และพวกลูกหาบของเราทั้งหลาย จะแยกกันออกเดินคุมทั้งสองด้านกองคาราวานพวกเราทั้งหมดรวม

ทั้งผมด้วย จะเดินรวมหมู่กันไปท้ายขบวน ส่วนจะสับเปลี่ยนกันอย่างไรต่อไปนั้น ก็สุดแล้วแต่ภูมิประเทศและเหตุการณ์”

“ตกลง!”

สแตนลีย์ผงกหัวลงอย่างง่าย ๆ งัดซิการ์ขึ้นมาตัวหนึ่ง ใส่ปากกัดไว้ อีกตัวหนึ่งส่งให้เขา ขณะนั้นเสียงคี๊ธก็เอ่ยมาต่ำ ๆ ว่า

“แล้วเรื่องสุสานป่าช้ามัมมี่ของนิทรานครล่ะ”

“เราจะเริ่มค้นหาภายหลังจากส่งกะเหรี่ยงพวกนี้ที่ห้วยเสือร้องแล้วครับ หมายถึงว่าเราได้ผละออกจากห้วยเสือร้องก่อน ซึ่งก็แปลว่าขณะนั้น เราเข้าเขตป่าดึกดำบรรพ์ที่เรียกว่า ‘ดงดำ’ หรือดงแห่งมรณะแล้ว”

กล่าวจบแค่นั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ชูมือขึ้นสูง เสียงตะโกนของเขาดังก้องไปทั้งหบเขา ที่ชมนมกันอยู่เป็นประโยคสั้น ๆ ในภาษาชาวเขา แล้วโบกมือลง

สิ่งที่ฝ่ายนายจ้างเห็นก็คือ คาราวานของกะเหรี่ยงตะ-เคียนทองเริ่มลุกขึ้นจากอาการนั่งอยู่ในทันที หาบคอนก็เริ่มขึ้นบ่า แล้วขบวนก็ออกเคลื่อนไปอย่างง่าย ๆ โดยมีบุญคำและนายบ้านโบเมียะสาวเท้าพรวด ๆ เดินตัดขบวนไปนำอยู่เบื้องหน้า ซึ่งหายลับไปจากสายตาในชั่วไม่กี่อึดใจ จัน เกิด เส่ย และพวกลูกหาบทั้งหลายก็เริ่มกระจายกันออก จนกระทั่งท้ายขบวนล่าสุด ที่ออกเดินตามกันไปโดยผ่านซากช้างที่นอนขึ้นอืดทึดระเนระนาดเต็มพื้นที่ไปหมด มุ่งลงสู่ดงด้านล่างอันเป็นคนละทางกับด้านซึ่งเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านร้าง หน้าผาที่ใช้อาศัยเป็นที่หลบนอนหลีกภัย ยังตั้งเป็นกำแพงทะมึนขวางอยู่ทางฝั่งขวามือ

เมื่อนั้น ทั้งหมดของฝ่ายนายจ้าง จึงเริ่มออกเดินกัน ไปเป็นหมู่ ตามหลังขบวนสุดท้ายของกะเหรี่ยงอพยพ โดยมีรพินทร์เดินร่วมอยู่ด้วย อัตราการเคลื่อนที่ไม่ถึงกับช้าเกินไปนัก แต่ไม่เร่งรีบ ผิดไปจากการเดินตามปกติของคณะในทุกครั้ง

"มีอะไรที่คุณยังปิดบังเราอยู่ ขอถามอีกสักครั้ง คราวนี้คุณจะบอกเราตามจริงได้หรือยัง?"

คริส ผู้ละเอียดและช่างสังเกตจดจำมากที่สุดในคณะรองลงไปจากสแตนลีย์พูดขึ้นในลักษณะชวนสนทนา ขณะที่ต่างเดินรวมหมู่กันไป

"อะไรหรือครับ?"

"จำบ่ายวันก่อน ในป่าไผ่เหนือซับบอนได้ไหม บ่ายวันแรกที่โขลงไอ้งาดำเข้าเล่นงานเรา ระหว่างที่หยุดพักเพราะช่วยเหลือสะเอิงน่ะ"

"ทำไม?"

"บ่ายวันนั้น หลังจากที่เราจะประจัญบานกับโขลงช้างที่บุกเข้าโจมตีและพวกช้างแตกหนีไปแล้ว คุณได้หายไปจากกลุ่มของพวกเรา ทางด้านเราเรียกคุณทางวิทยุ พักใหญ่ทีเดียวคุณถึงตอบมา โดยบอกว่าคุณอยู่ที่ลำห้วยห่างออกไปเล็กน้อย แล้วคุณก็ขออนุญาตพูดวิทยุกับบุญคำ ขณะที่พูดกันนั้น ใช้ภาษากะเหรี่ยงที่เราฟังไม่รู้เรื่อง พักเดียวบุญคำก็หลบแว่บตามคุณออกไป...เอาละ ขอถาม...คุณเรียกบุญคำออกไปไหน ฉันจับพิรุธเก็บความสงสัยมาตั้งแต่วันนั้นแล้ว ซึ่งเมื่อถามคุณ คุณก็กลบเกลื่อนไปต่างๆ วันนี้ เดี๋ยวนี้ คุณพอจะบอกความจริงแก่พวกเราทั้งหมดได้หรือยัง?"

พรานใหญ่ฝืนยิ้มให้ มองดูคนถามอย่างพิศวง **คริสติน่าเป็นคนคมไว และละเอียดอ่อนจริง ๆ หล่อนจะไม่ยอมให้อะไรผ่านพ้นการสังเกตจดจำไปได้เลย และจากคำถามนั้นเอง เรียกความสนใจของฝ่ายหล่อนเองทั้งหมดขึ้นอีกครั้ง**

"นี่คุณยังไม่ลืม...ยังติดใจเรื่องนั้นอยู่อีกหรือ?"

"ฉันไม่ชอบให้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับใจตัวเอง ผ่านพ้นไปโดยปราศจากข้ออธิบายให้กระจ่าง ไม่งั้นมันก็ต้องเก็บไปคิดอยู่นั่นแหละ"

"ลองบอกมาก่อนซิ คุณสงสัยอะไร ทำนองไหน?"

"สงสัยว่าคุณจะต้องพบอะไรที่'ผิดปกติ'และไม่ประสงค์จะให้พวกเรารู้ แล้วก็เรียกบุญคำให้ไปดูร่วมปรึกษาหารืออะไรกันไหน ๆ เราก็ร่วมกันมาถึงขนาดนี้แล้ว คุณยังคิดที่จะปิดบังเราอยู่อีกหรือ?"

"คุณถามมาก็ดีแล้ว และผมก็ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ปิดอีกต่อไปละ แต่ก่อนอื่นอยากจะให้คุณทายดูซิ ว่าผมไปพบอะไรเข้า ถึงได้เรียกบุญคำไป เอ้า! ทุกท่านลองทายกันดู พวกคุณก็ไม่ใช่คนโง่เลยแต่ละคนก็เฉียบไว ถี่ถ้วนด้วยกันทุกคน เพียงแต่ว่าใครจะแสดงออกมาหรือไม่เท่านั้น คิดเสียว่า เราเดินคุยกันไปฆ่าเวลาก็แล้วกัน หนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ นับจากเวลานี้ไป ผมยังรวมกลุ่มอยู่กับพวกคุณแน่ ๆ ยังไม่แยกผละไปก่อน เดินกันไปพลาง คุยกันไปพลาง ปรึกษาหารือกันไปด้วยไม่เสียเวลาอะไร ผมเองก็ถูกพิจารณาจากพวกคุณมานานแล้วว่า ไม่ยอมพูดอะไรบ้างเสียเลย เอาแต่นำทางงุด ๆ ไปท่าเดียว เพราะฉะนั้นวันนี้ใครจะถามอะไรก็เชิญได้เลย"

"เราถามคุณแล้ววันนั้น แต่คุณบอกว่าคุณตรวจร่องรอยของไอ้งาดำจ่าฝูง ที่เตลิดไปทางด้านนั้น"

หัวหน้าคณะเปรยขึ้น อิสซาเบลก็ต่อความให้ว่า

"เราก็วิเคราะห์กันแล้ว ว่าคุณมีเจตนาจะปิดบังอะไรบางสิ่งบางอย่าง และเราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะคาดคั้นให้คุณพูดในสิ่งที่คุณไม่ต้องการพูดในขณะนั้นได้"

"ก็แล้วทำไมถึงไม่ลองทายล่ะ ว่าผมอำพรางอะไรไว้ ผมยอมรับเดี๋ยวนี้ละ ว่าผมกลบเกลื่อนอำพรางจริง"

"คุณพบร่องรอยวี่แววของไอ้ผีดิบป่าช้าแตกพวกนี้แล้วใช่ไหม?" คี๊ธโพล่งออกมาทันที

"เกือบถูกครับ หรือจะเรียกว่าถูกแล้วก็ได้ แต่ยังไม่เข้าเป้าร้อยเปอร์เซ็นต์นัก พวกคุณคงตกใจ และประหลาดใจ ถ้าผมจะบอกว่า"

เขาเว้นระยะนิดหนึ่ง จุดซิการ์ของดร.สแตนลีย์ที่ให้มาและถือคลึงอยู่ในมือพ่นควันลงต่ำ

"ผมพบไอ้ตัวมหาประลัย ในซากของนักรบโบราณตัวเขื่องที่สุดนั่นแหละครับ นั่งเป็นซากแข็งที่ออยู่ในซอกหินเหนือลำห้วยฝั่งตรงข้าม ใกล้ๆ กับเส้นทางที่ช้างจำนวนหนึ่งแตกหนีไปด้านนั้นขณะที่ผมพบ มันก็เป็นแต่เพียงซากที่เหมือนก้อนหิน ซากของวัตถุโบราณอันคำนวณอายุไม่ได้ นั่งพิงก้อนหินอยู่เหมือนมีใครเอามาวางไว้โดยไม่มีร่องรอยใดๆทั้งสิ้น เป็นลักษณะที่น่าจะพิจารณาได้ว่า ถูกนำมาตั้งไว้ตรงนั้นไม่นานนักนี่เองก่อนหน้าผมมาพบ โดยพิจารณาจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวมันต่างๆ ผมประหลาดใจมากและเริ่มงุนงง เข้าไปตรวจสอบ สำรวจดู

ซากมันอยู่ใกล้ชิด ระยะเวลาระหว่างนั้นเอง ที่พวกคุณใช้วิทยุเรียกผม ซึ่งในภาวะเช่นนั้นผมก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะส่งข่าวบอกความจริงอะไรกับพวกคุณได้เลย ในสิ่งที่ผมไปพบเข้านั้น เหตุผลที่ผมยังไม่กล้าบอกก็คือ หนึ่ง ผมกำลังใคร่ครวญพิจารณาว่ามันคืออะไรกันแน่ โดยยังตัดสินใจไม่ถูกเพราะพบเข้าอย่างฉับพลันกะทันหันเหลือเกินโดยไม่คาดฝัน สอง ผมยังไม่แน่ใจว่ามันจะเกี่ยวพันอะไรกับโขลงของไอ้งาดำหรือเปล่า อาจเป็นแต่เพียงซากโบราณที่อะไรสักอย่างนำมาตั้งทิ้งไว้เฉย ๆ ไม่เกี่ยวพันกับกรณีร้าย ๆ ที่เราเผชิญอยู่ สาม ถ้าหากผมบอกความจริงและเรียกพวกคุณให้เข้าไปร่วมพิจารณาดูอยู่ด้วยในขณะนั้น สารพัดคำถามมันก็จะต้องเกิดขึ้น ซึ่งผมก็ยังอธิบายกับพวกคุณไม่ได้ จะทำให้เกิดปัญหาที่ผมยุ่งยากใจมาก จึงต้องเก็บไว้เป็นความลับปกปิดพวกคุณไว้ก่อน ส่วนที่ผมวิทยุพูดกับบุญคำเป็นภาษาที่พวกคุณฟังไม่เข้าใจ เพื่อให้เขาปลีกตัวอย่างเป็นความลับไปพบผมนั้น ก็เพราะผมต้องการหารือกับบุญคำ ในฐานะที่บุญคำก็เป็นคนสนิทที่สุดของผม เคยร่วมผจญเหตุการณ์มาแล้ว เมื่อคราวที่เราผ่านนิทรานครครั้งนั้น”

“ฉันสังเกตเห็นแล้ว บุญคำเลี่ยงออกจากแค้มป์ของเราไปพบคุณ”

คริสพูดช้า ๆ ในขณะที่ทุกคนคอยสดับฟังอย่างตื่นงงแปลกใจ

“ครับ! บุญคำเลี่ยงไปพบผม และเห็นไอ้ซากนั้นด้วย เป็นการเห็นเฉพาะผมกับบุญคำเพียงสองคนเท่านั้น แม้แต่จัน เกิดและเส่ย อันเป็นคนสนิทของผมอีก 3 คนผมก็ไม่ได้แพร่งพราย

ให้ทราบเลย...เราสองคนช่วยกันพิจารณาอยู่นานทีเดียว ถกกันในปัญหาว่ามันคืออะไร มาตั้งอยู่ที่ตำแหน่งนั้นได้อย่างไร ส่วนเมื่อไหร่นั้น เราดูจากร่องรอยก็บอกได้ตรงกันว่าไม่นานนี้นัก... เราเริ่มทบทวนเหตุการณ์และย้อนคิดไปถึงสุสานของนิทรานครที่เราเคยพบกันมาแล้ว...เริ่มไม่สบายใจ เกิดกังวล และคิดทายไปต่างๆ สิ่งที่เราตั้งปัญหากันเองสองคนก็คือ มันเกี่ยวข้องกับโขลงไอ้งาดำที่เข้าโจมตีคณะพรรคเราหยกๆ หรือเปล่า มันมาจากไหน มันจะเคลื่อนไหวได้หรือไม่เมื่อลับตาเราแล้ว ผมนั้นถึงกับลงทุน เอามีดประจำตัว ขีดรอยที่มันนั่งพิงพื้นหินไว้เป็นเส้นตามตำแหน่งที่มันนั่งอยู่ เพื่อให้แน่ใจที่สุด หากเราย้อนกลับมาดูอีกครั้ง และมันยังนั่งแข็งที่ออยู่ที่เดิม มันจะขยับเขยื้อนไปจากตำแหน่งเดิมที่ผมทำตำหนิไว้หรือเปล่า ความตั้งใจของผมก็คือ รุ่งขึ้นก่อนที่เราจะเดินทางออกจากที่นั่น ผมกับบุญคำจะแอบมาดูซากมันอีกครั้ง แล้วก็ผละจากซากของมันมาด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก บุญคำนั้น ท่าทางแกไม่สบายใจมากกว่าผมเสียอีก แต่ผมก็กำชับแกไว้อย่างเด็ดขาด ไม่ให้แกพูดเรื่องนี้กับใครทั้งสิ้น ไม่ว่าพวกคุณทุกคน หรือแม้แต่พวกเรากันเอง เพราะเกรงว่าจะเกิดเรื่องเอิกเกริกวุ่นวายขึ้น ภาวนาอยู่ว่าขอให้มันเป็นซากที่นั่งแข็งที่ออยู่เช่นนั้นตลอดไปเถิด และเราก็จะออกเดินทางกันต่อไป โดยผมจะไม่ปริปากบอกอะไรกับพวกคุณหรือลูกน้องผมโดยลืมมันไปเสียเอง”

“ต่อไปซิ รพินทร์”

สแตนลีย์เตือนมา เมื่อเขาหยุดพูด ทั้งหมดยังเดินรวมกลุ่มใกล้ชิดกันอยู่เช่นนั้นท้ายขบวนกองคาราวาน

ป่าทั้งป่าเงียบสงบ ไม่มีวี่แววของสัตว์ใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากแร้งนับร้อย ที่บินว่อนดำมืดอยู่เหนือขอบผา

“ตกบ่ายใกล้ค่ำ ผมกำลังนอนพักอยู่ บุญคำมาสะกิดบอกผมในเรื่องที่แกไม่สบายใจอย่างมาก เกี่ยวกับซากที่เราไปพบเห็นนั้น ดูเหมือนแกจะมีสังหรณ์อย่างไรบอกไม่ถูก ดอดมาชวนผมให้ย้อนกลับไปดูซากนั้นอีกครั้ง โดยแกบอกว่า แกต้องการเอาสายสิญจน์ไปล้อมซาก ทำพิธีสะกดมันไว้เสีย เผื่อว่าถ้ามันจะเคลื่อนไหวได้ มันก็หมดโอกาสอีกแล้ว โดยติดอยู่ในวงล้อมของอาคมนั่นเอง ครั้งแรกผมไม่สนใจ แต่ทนการรบเร้าของบุญคำอยู่ไหม่ไหว ก็เลยอนุญาตให้บุญคำไปจัดการที่ซากนั้นตามที่แกต้องการ โดยผมก็ยังไม่ได้ไปด้วยเพราะอยากนอนพักมากกว่า อึดใจเดียวเท่านั้นแหละครับ บุญคำก็แล่นตาเหลือกกลับมาหาผม บอกกับผมว่า ไอ้ซากอุบาทว์มันหายไปเสียแล้ว ไม่ได้นั่งอยู่ที่เดิมของมัน ไม่รู้มันหายไปได้ยังไง...”

เมื่อเขาเล่ามาถึงตอนนี้ ทุกคนที่ฟังกันอยู่ อุทานออกมาพร้อม ๆ กัน จอมพรานยิ้มเกรียม ๆ กล่าวต่อ

“...ผมเผ่นลุกขึ้น วิ่งไปกับบุญคำอีกครั้ง ย้อนกลับไปยังตำแหน่งนั้น และก็พบความจริงอย่างว่าคือ ซากนั้นหายไปเสียแล้วเหลือไว้แต่รอยมีดของผมที่กรีดไว้กับพื้น และก้อนหินทำตำหนิว่ามันเคยนั่งอยู่ที่ไหน ระยะมันห่างกันแค่ไม่เกิน 2-3 ชั่วโมง นับแต่เราสองคนเห็นกันในครั้งแรกนั่นแหละครับ มันหมายถึงว่า ช่วงระยะเวลานี้แหละ มันได้ลุกขึ้นเดินหนีไปแล้วหนีไปก่อนที่บุญคำจะทันเอาสายสิญจน์ของแก ไปขึงกั้นสะกดไว้!!”

“พระเจ้า! แล้วคุณกับบุญคำคิดยังไงในขณะนั้น?”

นอกจากเชิดวุธแล้วอเมริกันทั้งสี่คนถามขึ้นมาในประโยคเดียวกัน และพร้อมกันราวกับนัดไว้

“ผมกับบุญคำตรวจหาร่องรอย ว่ามันหายไปได้อย่างไร แต่ก็ไม่พบรอยอะไรทั้งสิ้น พื้นบริเวณนั้นแข็งมากเพราะเป็นหินดาน เรางงกันอยู่ที่นั่นอีกนาน แล้วก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากเก็บเอาปัญหาปวดขมองกลับมาที่พัก”

“พร้อมทั้งช่วยกันเย็บปาก ปิดเงียบอยู่ตามเคย?”

อิสซาเบลพูดเร็วปรื๋อ

“ผมไม่กล้าพูดอะไรกับพวกคุณในเรื่องนี้ครับ”

“แล้วตกคืนนั้นเองแหละ ที่ไอ้ซากอุบาทว์ อันเป็นซากใหม่ของมันตรัยก็ย่องเข้ามาในแค้มป์ของเราเป็นเวลาเหมาะเจาะเสียด้วย คือคุณนอนจับสั่นไม่ได้สติอยู่ด้วยมาลาเรียกำเริบ มันลากลูกหาบเราไปบิดคอทิ้งเสียสองคน แล้วก็ย่องอย่างประสงค์ร้ายเข้ามายังกระโจมพักนอนของพวกเรา ฉันเป็นคนตื่นขึ้นก่อนและเห็นจากเงาที่มันบังแสงกองไฟ จึงเลิกผ้ากระโจมออกไปดูแล้วก็ถูกสะกดลืมตัวกำลังจะเดินออกไปหามันอยู่รอมร่อ บังเอิญพวกเราส่วนใหญ่ตื่นขึ้นแล้ว จึงเกิดยิงกันขึ้น มันก็หนีไป...ใช่ไหม เรื่องมันประสานรอยเข้าหากันได้แล้ว”

รพินทร์ ไพรวัลย์ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้าผาก ตอบอ่อย ๆ ว่า

“ครับ! เรื่องของเรื่องมันก็เป็นอย่างที่พวกคุณรู้ และเห็นมาแล้วนั่นแหละ”

“แต่คุณรู้ และเห็นมาก่อนเรา เพียงแต่ว่าคุณไม่ยอมบอกเตือนให้เรารู้ไว้ล่วงหน้าเลย จนเกิดเรื่องร้ายขึ้นในคืนนั้น”

คริสเล่นงานเขาทันที

จอมพรานอึ้งไปครู่ ก็สารภาพว่า

“ถ้าจะถือว่าข้อนั้นเป็นความผิด ผมก็ขอยอมรับที่ผมไม่ยอมบอกอะไรพวกคุณเลย ก็เพราะเหตุผลอย่างที่ได้เรียนแล้ว และผมก็คาดไปไม่ถึงว่า มันจะบังอาจลอบเข้ามาเล่นงานพวกเราในแค้มป์ตอนกลางดึก”

“รพินทร์ การที่คุณไปพบซากมันในครั้งแรก และคุณยังไม่ยอมบอกให้พวกเรารู้ โดยเหตุผลที่ว่ามานั้น เราก็ไม่ว่าอะไรหรอก ทีนี้สิ่งผิดวิกลที่เกิดขึ้นอย่างมากมาย คือตอนที่คุณกับบุญคำย้อนกลับไปดูมันอีกครั้ง ‘มันหายไปแล้ว’ นั่นซิ เป็นสิ่งที่คุณไม่น่าจะปิดบังเราเลย เพราะมันเป็นสัญญาณอันตรายที่บอกชัดแล้ว ทำไม...ทำไมคุณถึงไม่ยอมบอกพวกเราให้รู้ไว้บ้างเลย จนกระทั่งเสียชีวิตลูกหาบไปสองคน และพวกผมก็เกือบตาย”

สแตนลีย์ ตั้งคำถามเอาชนิดที่รพินทร์หนักใจขีดสุด รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองตกเป็นจำเลยเสียแล้ว